

Giới thiệu Động Tâm Vì Em

Thể loại: 1 Vs1, Đô thị tình duyên, Hào môn thế gia, HE, Hiện đại, Ngôn tình, Ngọt, Sắc, Sạch, Sủng,

Tổng chương: 59

Editor: [L.A]_Brandy

Designer: [L.A]_JianFei

Văn án:

Vốn là một cô gái sớm phải học cách trưởng thành, độc lập, tự mình gánh vác và chống đỡ mọi thứ, thế nhưng không hiểu sao Tần Hiến cứ muốn xông vào cuộc sống của Tô Kiều...

Cô không muốn, cô kháng cự, nhưng dường như sự dịu dàng của anh đã khiến con tim cô trở nên yếu đuối hơn bao giờ hết...

Tám năm sau, Tần Hiến và Tô Kiều gặp lại nhau.

Cô thấy thân hình cao gầy kia trong bộ tây trang màu đen, dưới ánh đèn mù mờ của quán bar, bóng dáng kia dựa vào tường, kẹp điếu thuốc trong tay, ánh mắt đen nhánh, nặng nề mà chăm chú nhìn cô.

Thật lâu sau, anh bỗng cười, "Tô Kiều, đêm lão tử ngủ xong liền một chân đá văng, em cũng thật lợi hại."

Tô Kiều: "..."

.....

Cô quyến luyến sự dịu dàng của anh, ham muốn sự trân trọng của anh với cô. Trên thế giới cô độc lẻ loi này, dường như chỉ có mình anh thương cô, thương vô điều kiện. Nhưng cuộc đời không phải câu chuyện cổ tích, mà cô cũng chẳng phải công chúa lọ lem có thể với tới hoàng tử. Cô buộc phải ra đi, bỏ lại anh điên cuồng tìm kiếm hình bóng cô.

Nhiều năm sau gặp lại, anh đã trưởng thành, vòng tay càng thêm vững chãi có thể bảo vệ cô chu toàn, nhưng vì sao cô lại không muốn trở về bên anh nữa?

Bạn đang đọc truyện *Động Tâm Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1

Vào đêm khi Tô Kiều nhận biết Tần Hiến, cô xém chút bị người ta cưỡng gian.

Cô nhớ rất rõ, hôm đó là ngày 13 tháng 10 năm 2017.

Đúng 12 giờ, bên ngoài mưa rơi tí tách, đường phố vắng tanh, nhưng có một nơi vẫn sầm uất tựa như không bao giờ ngủ.

Nơi đó chính là điểm tập trung của hầu hết các quán bar trong thành phố, ở nơi đó, khi cả thành phố chìm vào bóng đêm cũng là lúc cuộc sống nơi ấy bắt đầu.

Dọc khu phố náo nhiệt ấy tòa nhà lớn nhất chính là nơi Tô Kiều làm việc.

Tô Kiều là một nhân viên tiếp thị bia, bà chủ quán bar sẽ dựa theo số lượng khách gọi bia mà tính phần trăm cho cô, bán được nhiều kiếm được nhiều.

Tô Kiều là một cô nàng khá ma mãnh, để kiếm được nhiều tiền cô thường bồi những vị khách của quán ba chơi oản tù tì, thường khách cao hứng có thể mua liền mấy két bia.

Tối hôm đó, Tô Kiều nghỉ trong phòng nghỉ của nhân viên, chậm chạp không ra ngoài, Hà tỷ, bà chủ nơi này nhũn nhủn thúc giục:

"Tô Kiều, sao giờ này em vẫn còn ngồi đây? Tháng này em không em muốn lấy tiền thưởng hả?"

Bà chủ Hà ngữ khí không vui, sắc mặt cũng thấp phần khó coi.

Tô Kiều ôm bụng dưới từ trên ghế đứng lên, dù đang là tháng 10 nhưng trên trán lại không ngừng toát mồ hôi lạnh, bờ môi tái nhợt không còn chút sức sống.

"Hà tỷ, bà đi đến thăm, em có thể xin nghỉ hôm nay được không?"

Thanh âm của Tô Kiều rất yếu. Cô bị bệnh đau bụng kinh, hai năm gần đây chứng bệnh này ngày càng nghiêm trọng, cứ đến tháng là rớt nửa cái mạng mới qua khỏi.

Tướng Hà nhủ mảy, trên dưới dò xét Tô Kiều một phen. Quán Bar cũng có quy tắc ngầm của quán bar, trong vũ trường này ai cũng biết cô là người tích cực kiếm tiền nhất, nếu không phải đau đến chết đi sống lại chắc chắn cô sẽ không xin nghỉ. Lại nói việc cô bị chứng đau bụng kinh, Tướng Hà cũng biết từ trước. Nhưng dù là thế, Tướng Hà vẫn nói: "Hôm nay không được, Phong thiếu đến, chỉ đích danh em, muốn em đi bồi rượu hần."

Tô Kiều nghe xong lời này, sắc mặt đang tái nhợt càng âm đạm hơn, ngoài cửa sổ một trận gió mạnh thổi tới, cô không khỏi nhủ chặt hàng mày.

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Trình Phong là tên háo sắc. Gia thế hần hiển hách ra sao Tô Kiều không rõ chỉ biết dọc con phố này quá bar nào cũng phải nể hần ba phần mặt mũi, ai nhìn thấy hần đều phải rạng rỡ cười hô một tiếng "Phong thiếu", tóm lại chính là một kẻ mà không ai dám đắc tội.

Tướng Hà nhìn Tô Kiều, nói: Đêm nay kiên trì một chút, sáng mai chị sẽ cho cô nghỉ ngơi hai ngày, tiền lương vẫn tính vào hai ngày đó."

Bởi vì Tô Kiều có dung mạo xinh đẹp, tính cách lại hào sảng, dễ gần cho nên ở quán bar này cô có không ít khách quen, mỗi lần đến đây nhất định phải gọi cô ra bồi rượu, vì vậy ở đây cô lúc nào cũng có doanh số tốt nhất.

Nói cách khác chính là chiêu bài của quán này, vì vậy so với những người khác cô tất nhiên được hưởng ưu đãi hơn một chút.

"Chị Hà..."

"Tốt, đừng nói gì nữa, thu xếp chút đi, Phong thiếu đang chờ em đấy." Tướng Hà nói xong liền quay người đi ra.

Tô Kiều đến nơi này làm việc được chừng nửa năm. Trong thời gian này, Trình Phong chỉ cần đến đây chơi, chắc chắn sẽ tìm cô uống rượu cùng hần, Tô Kiều tập mãi cũng thành quen. Cô uống vội viên thuốc giảm đau cùng nửa chén nước nóng, chỉnh trang qua loa rồi mới đi ra. Đi đến bên quầy ôm hai két bia, sau đó mới quay lại phòng Trình Phong đang ngồi.

Cửa phòng mở ra, hiển nhiên hần đang đợi cô.

Trình Phong trong miệng ngậm điều thuốc, hai chân bắt chéo, tư thái của một đại gia ngả về sau sofa muốn thoải mái có thoải mái, muốn bao nhiêu lười biếng có bấy nhiêu. Thấy Tô Kiều đi đến hần đập chân tên đàn em ngồi bên cạnh: "Thất thần cái gì? Không nhìn thấy Kiều tỷ đến, còn không mau phụ một tay."

Tên đàn em bị dọa ba chân bốn cẳng chạy đến bên cô, cười rạng rỡ: "Đề em, Kiều tỷ vất vả rồi." Nói rồi liền bê vội lấy hai két bia trên tay Tô Kiều.

Thuốc giảm đau dường như chẳng có chút tác dụng nào, Tô Kiều vẫn đau vô cùng, cô vô thức che bụng dưới, đến khi lực nói chuyện cũng không có.

Cô đi đến trước mặt Trình Phong, cố gắng nặn ra tươi cười: "Phong thiếu."

Trình Phong quơ quơ cặp chân đang vắt chéo, cầm điều xì gà hít một hơi, ung dung nhả khói rồi mới ngồi thẳng dậy đem tàn thuốc dí vào chiếc gạt tàn pha lê trên bàn, nhàn nhả nói: "Chờ em đến nửa ngày, sao giờ mới đến?"

Tô Kiều: "Trong người có chút không thoải mái nên em đến chậm, mong Phong thiếu đại nhân đại lượng bỏ qua cho em."

Trình Phong cười 1 tiếng: "Cùng Phong ca khách khí thế làm gì chứ!"

Trình Phong cầm lấy 1 bình rượu, rót đầy hai chén, ngừng đầu vẫn thấy Tô Kiều đứng trước khay trà.

"Thất thần gì đó, đến ngồi cạnh tôi đi!" Trình Phong hướng mặt về phía bên cạnh ra hiệu cô ngồi bên hần.

Tô Kiều đi qua ngồi xuống, giữ một khoảng cách nhất định với hần.

Cô nhìn chăm chăm hai ly rượu mạnh đầy trên bàn, chần chờ mấy giây, nghĩ nghĩ có thể cùng Trình Phong thương lượng một chút hay không?

"Phong thiếu, đêm nay sức khỏe em không được tốt, rượu này em có thể không uống được không?"

Trình Phong híp mắt, dây chuyền vàng lấp lánh trong ánh đèn mờ: "Sao? Đây là không cho Phong ca mặt mũi."

Trên má phải của Trình Phong có một vết sẹo dài, thời điểm này lại càng hung ác, dọa người.

Tô Kiều không dám nói gì nữa, cắn răng hung hăng nuốt xuống 1 câu: "Tên chó má!"

Nhưng trên mặt vẫn giữ nguyên vẻ tươi cười nói: "Tiểu Kiều nào dám không cho Phong thiếu mặt mũi." Nói xong, nhẹ nhàng bưng chén rượu lên, khoe miệng cười tươi tắn: "Ly này Tiểu Kiều xin bồi tội với Phong thiếu, mong anh không so đo với em."

Trình Phong liếc cô một cái, cuối cùng hài lòng cười: "Thế này mới đúng."

Tô Kiều áp chế cơn đau cuộn cuộn từ bụng dưới truyền đến, ngửa đầu uống cạn ly rượu kia.

"Còn không mau rót rượu cho Tiểu Kiều." Trình Phong phân phó một câu, tên đàn em đứng bên cạnh lập tức tiến đến, bưng bình rượu, cười hi hi rót đầy chén của nàng. "Tiểu Kiều tỷ tỷ tửu lượng thật tốt."

Tô Kiều nhìn chăm chăm ly rượu trên bàn, môi tái nhợt mím thật chặt.

"Rất lâu không chơi Oản tù tì với Phong thiếu, nào để em bồi anh chơi mấy ván nhé."

Tô Kiều là cao thủ oản tù tì, nhưng là ở loại địa phương này, mỗi người so với cô đều lợi hại hơn nhiều. Trình Phong chính là một kẻ như vậy.

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Người nào thua phải uống rượu. Không may Tô Kiều thua liên tiếp mười mấy ván.

Uống hết mười mấy ly rượu, nếu là bình thường, với tửu lượng của cô thì đó là hoàn toàn bình thường, nhưng đêm nay tình huống có chút đặc thù, cơn đau bụng kinh dữ dội nhói lên từng cơn, lại uống nhiều rượu như vậy, trong dạ dày cuộn cuộn như có hàng ngàn đợt sóng dữ đang gào thét, cơn buồn nôn dâng lên tận cổ họng, đầu óc mê man đến muốn nổ tung, cực kì khó chịu.

Trình Phong thấy chén cô cạn, lại rót đầy, cứ một chén lại một chén, cười nói: "Trạng thái hôm nay của em không tốt, làm sao có thể thắng đây."

Lưng Tô Kiều ướt đầm mồ hôi, sắc mặt tái nhợt, trên trán lấm tấm mồ hôi.

Tô Kiều chăm chú ôm lấy bụng dưới, cơn đau đến toàn thân run lên.

Cô thực sự không chịu nổi nữa, nói: "Phong thiếu, em thật sự không khỏe, em đi gọi người khác đến bồi anh."

Tô Kiều nói xong, liền muốn đứng lên, rồi đi ngay lập tức.

Nếu còn uống nữa, chắc cô chết mất.

Ai ngờ còn chưa kịp đứng lên, Trình Phong đã chế trụ cổ tay Tô Kiều, mặt âm trầm: "Gấp cái gì? Tôi cho phép cô đi lúc nào?"

Dưới ánh đèn lò mờ vết sẹo trên mặt hằn phá lệ hung ác, khiến người đối diện phát run.

Bầu không khí trong phòng nháy mắt đã trở lên khàn trương. Tô Kiều bị ép ngồi xuống, đôi mắt đen huyền chăm chú nhìn Trình Phong, âm thầm cắn chặt răng.

Trình Phong bưng chén rượu lên, ngửa đầu uống cạn, sau đó đem đĩa pha lê trên bàn đập mạnh xuống sàn, bầu không khí đóng băng.

Bọn đàn em đi theo tất cả đều nín lặng, đến thở cũng không dám thở mạnh.

Trình Phong đang tức giận, Tô Kiều mơ hồ cảm thấy bất an, cô cố vắt óc nghĩ cách thoát thân, ai ngờ Trình Phong đột nhiên quay lại chế trụ tay cô, thô bạo kéo cô vào ngực.

Ánh mắt hằn đỏ ngầu, bàn tay bần thiêu lần về phía ngực cô.

Tô Kiều kinh hoàng, gắt gao níu chặt tay hắn: "Ông làm gì! Thả tôi ra."

Sự tình diễn biến đột ngột, Tô Kiều sợ đến tiếng kêu cứu tắc nghẹn trong họng, cô liều mạng giãy dụa, thế nhưng lúc này thân thể hư nhược, Trình Phong khí lực lại lớn.

"Ông đừng ức hiếp người quá đáng! Con mẹ nó không được động vào tôi!" Tô Kiều hét lên vừa giận, vừa sợ.

Tô Kiều giãy dụa, nhưng thể lực nam nữ khác biệt, cô hoàn toàn không tránh thoát.

Trình Phong như một con dã thú bị điên, đột nhiên đem Tô Kiều đẩy mạnh trên ghế salon, hấn áp thân mình lên, "Con mẹ nó không giả vờ hiền lành nữa ư! Ông đây cho cô cơ hội hầu lâu từ một đêm!"

Trình Phong đã sớm để ý đến Tô Kiều, nhưng nữ nhân này tâm cao khí ngạo, bình thường muốn sờ mó cô một chút cũng không cho, nhìn đến bây giờ, đêm nay hẳn nhất định phải ăn sạch sẽ con ranh này.

Rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Hắn đem Tô Kiều đề xuống ghế salon, hung hăng xé quần áo cô.

"Tao khinh. Mẹ mày. Thả tao ra!" Tô Kiều gắt gao giữ lấy y phục của mình, cô sợ hãi cực điểm, đầm đã toát mồ hôi.

Trình Phong bị Tô Kiều đập một phát, giận dữ, một bàn tay bóp mặt cô tỏ bạo nói: "Mẹ nó! Giãy giụa mà giãy! Thật sự cho rằng mình cao quý lắm sao!"

Mấy tên đàn em đi theo thấy thế nhìn nhau, sau đó lặng lẽ lui ra ngoài.

"Có ai không! Cứu!" Cửa bị mở tung trong nháy mắt, Tô Kiều kinh hô một tiếng, nhưng tiếng còn chưa kịp vang lên, đã bị Trình Phong nhanh tay bịt chặt miệng.

Mấy tên đàn em phía ngoài lập tức đóng chặt cửa lại.

"Là gian phòng nào?" Tần Hiến mới từ bên ngoài vào, lên lầu hai, đang cùng em họ của anh - Lương Dật nói chuyện điện thoại.

Tối nay sinh nhật Lương Dật, tất cả anh em bằng hữu, đồng học đến bar uống rượu, ca hát.

Còn nửa năm nữa là thi tốt nghiệp trung học, Tần Hiến chỉ muốn ở nhà ôn tập, không muốn đến, nhưng mà không chịu nổi tên Lương Dật này cứ 2p gọi điện 1 lần, đành phải đi.

Anh cầm điện thoại, vừa dứt lời, đột nhiên nghe thấy một tiếng kêu thê lương.

Tần Hiến bỗng nhiên dừng lại, nhìn theo hướng tiếng kêu cứu vừa phát ra.

Chỉ một chút, mi tâm liền nhú chặt.

"Nhìn cái gì vậy! Cút sang một bên!" Một tên cầm đầu nhóm du côn hung thần ác sát rống lên.

Tần Hiến nhìn chằm chằm hắn, một đôi mắt đen nhánh, thâm trầm không có bất kì tia cảm xúc nào.

Anh hơi dừng lại, rồi dứt khoát quay đầu rời đi. Anh không muốn lo chuyện bao đồng.

Bạn đang đọc truyện *Động Tâm Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2

Tần Hiến mới bước được mấy bước, mà đáy lòng cảm thấy chút không đành, vừa rồi tiếng cầu cứu kia thật sự rất thê lương và tuyệt vọng, tiếng kêu ấy cứ không ngừng vang vọng trong đầu anh, không cách nào bỏ qua được.

Anh vẫn nhìn về phía trước, nhưng bước chân đã dừng lại, Tần Hiến đứng chết trân tại chỗ, không khỏi nhú mảy.

Mấy giây sau, anh đột nhiên quay người, bước nhanh hướng về phía tiếng thét vừa rồi.

Anh thật không muốn xen vào chuyện bao đồng, nhưng đây là thấy chết không cứu. Anh sợ mình sẽ hối hận.

Trước cửa phòng, mấy tên đàn em của Trình Phong thấy Tần Hiến quay lại, hướng thẳng đến nơi chúng đang đứng mà lao tới, thì trong lòng khẽ rung lên còi báo động.

Tên cầm đầu hàm hè, rít lên: "Mày làm gì? Bảo mày cút xa ra! Mày điếc à?"

Tần Hiến quét mắt nhìn hắn, ánh mắt lạnh như băng.

Tên cầm đầu to xác bị ánh mắt sắc bén của Tần Hiến dọa sợ, lòng không hiểu sao bỗng run lên một trận. Nhưng nghĩ đến, mình mà lại bị một thằng nhóc vắt mũi chưa sạch dọa sợ, lập tức cảm thấy mất mặt, thẹn quá hóa giận vùng một quyền về phía Tần Hiến: "Mẹ nó! Để mày biến..."

Lời còn chưa dứt, đã bị Tần Hiến nhẹ nhàng hóa giải quyền cước.

Thời gian cấp bách, Tần Hiến không có rảnh hao tâm, tốn sức với mấy tên lắt nhắt này, trong mắt anh lộ ra tia hung ác, nghiêng đầu, đồng thời nắm lấy nắm đấm dữ dội từ tên đối diện, tay dùng sức đem cổ tay đối phương bẻ ngược xuống, chỉ nghe rắc một tiếng, tên hán tử đối diện đã hét thảm "Mà mẹ nhà nó _____"

Lời mắng chửi còn chưa phun ra, Tần Hiến lỏng mảy nhú chặt, một cước hướng bụng tên kia đá mạnh.

Một cước này đập vô cùng hung hiểm, chuẩn xác, khiến tên kia liên tiếp lùi về sau mấy bước đến kia lưng đập mạnh vào tường, ôm phần bụng hét thảm thiết.

Sự tình phát sinh đột biến, mấy tên đàn em ở cửa đều bị dọa sợ, trong lúc nhất thời đều lùi lại không ai dám tiến lên. Chờ đến khi bọn chúng kịp phản ứng, Tần Hiến đã trực tiếp mở cửa tiến vào trong phòng.

Trong phòng, quần áo Tô Kiều bị xé rách, bởi vì liên tục giãy dụa và chống cự mà bị Trình Phong tát mấy cái, khoe miệng rớm máu.

Tô Kiều hiện tại vẫn đang liều mạng giãy dụa, móng tay cào loạn trên mặt Trình Phong khiến mặt hắn rớm máu, không ngừng gào thét: "Mẹ nó thả tôi ra! Mẹ nó."

Tô Kiều giờ phút này có bao nhiêu sợ hãi, bao nhiêu phẫn nộ, hận không thể giết chết tên cận kề Trình Phong này.

Tần Hiến vừa đẩy cửa ra, chỉ thấy cảnh tượng Trình Phong đang vùng tay tát mạnh lên gương mặt Tô Kiều, rít qua kẽ răng: "Mẹ nó đồ điểm con! Không biết qua tay bao thằng đàn ông rồi còn bày đặt thanh cao. Tao nhả vào."

Cái tát này vô cùng ác độc, ra tay không hề nhận nhượng, Tô Kiều phun ra một ngụm máu.

Tần Hiến nhú mảy, nhanh chóng tiến đến kéo Tô Kiều ra khỏi Trình Phong.

"Mẹ nó! Thằng oắt nào..." Trình Phong bị phá hư chuyện tốt, há miệng nống to, quay đầu nhìn chằm chằm vào người vừa đến. Nhưng chưa kịp định thần đã hứng trọn một quyền vào mặt.

Trình Phong lúc này như cái bao cát, Tần Hiến một quyền quét đến, cả người hắn nhảy mất đồ mặt xuống sàn.

Bên ngoài, mấy tên đàn em giờ mới kịp phản ứng, cuống quýt chạy vào phòng, đồng loạt tấn công Tần Hiến.

Tần Hiến đã dám đến cứu người thì tự nhiên chẳng ngại mấy tên du côn tép riu này, rất nhanh anh đã quật ngã toàn bộ đám đàn em của Trình Phong.

Trong phòng hỗn loạn cực kì, bọn du côn nằm ngổn ngang trên đất, miệng kêu thê thảm.

"Mẹ nó, thằng cậu tạp chủng____" Trình Phong bị nện hai quyền, che cặp mắt tím đen tụ máu hừng hỏ từ dưới đất trườn lên.

Tô Kiều giờ phút này thoát hiểm trong đường tơ thân thể run lên bần bật, đôi mắt đỏ mọng, không biết đang phẫn hận hay sợ hãi.

Cô nhìn Trình Phong nằm trên mặt đất, phẫn nộ đến không thể suy nghĩ được gì, nhanh như cắt cô cầm bình rượu nặng trên bàn, giơ lên đập thẳng vào phía gáy của Trình Phong.

"Phanh" một tiếng bình rượu vỡ vụn.

Một thanh âm thật lớn, cả căn phòng đang hỗn loạn bỗng yên tĩnh đến quỷ dị.

Trình Phong sững sốt mất mấy giây, rồi vô thức đưa tay sờ sau đầu, cảm nhận thứ chất lỏng ấm nóng tràn ra, rồi gục xuống sàn, bất tỉnh.

Tần Hiến đứng cách đó không xa. Nhìn Trình Phong nằm gục mặt vào vũng máu đỏ tươi của chính gã, không khỏi giật mình. Anh nhú mảy, nhấp môi dưới.

Tô Kiều đã giận đến không còn chút lí trí nào, một bình rượu đập xuống lại vỡ 1 bình nữa trên bàn ném về phía Trình Phong: "Đồ chó đẻ, đi chết đi!"

Cô cắn chặt răng, ánh mắt phá lệ hung ác, đưa tay liền đem một bình rượu khác hướng về phía Trình Phong đập đến.

Tần Hiến sa sầm mặt mày, tiến nhanh lại nắm lấy cổ tay cô: "Đủ rồi!"

Một tiếng quát chói tai, dọa Tô Kiều bả vai rung lên, lí trí trống rỗng bị gọi về phân nửa.

Cô tâm thần hoảng hốt nhìn về phía Tần Hiến. Đây là lần đầu tiên cô nhận thức anh. Dáng dấp anh rất dễ nhìn, một đôi con ngươi thâm thúy, hàng mày anh tuấn, mũi cao, môi mỏng, có chút cương nghị pha lẫn lạnh lùng.

Anh nhú mảy, nhìn chăm chăm cô, ánh mắt giương như mang theo mấy phần trách cứ, giật bình rượu từ trong tay cô quăng sang một bên: “cô không biết cái gọi là pháp luật sao?”

Thanh âm anh có chút trầm, rõ ràng là đang trách cứ nhưng lại rất dễ nghe.

Tô Kiều kinh ngạc nhìn anh, sau đó lắc đầu: “Tôi không đi học.”

“...” Tần Hiến sững sờ, đột nhiên không biết nên nói làm sao.

“Chuyện gì xảy ra?” Cửa đột nhiên một tiếng hét to.

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Tô Kiều quay lại, nhìn thấy mấy tên cảnh sát ở bên ngoài.

Trình Phong cùng đàn em bị lôi đi, Tô Kiều cũng không thoát khỏi liên can. Mắt cô buông xuống, đi theo đằng sau.

Sự tình bị làm lớn lên, ngoài phòng khách khứa vây quanh một đám xem náo nhiệt.

Quần áo Tô Kiều bị xé rách, cô chăm chú kéo lấy cổ áo mình.

“Con bé kia đáng đáp không tề, mặt mũi xinh đẹp vậy mà lại đi làm cái nghề dơ bẩn này.”

Có người trào phúng, “A, cậu thì biết gì, loại phụ nữ này chỉ dựa vào khuôn mặt đẹp, loại người bình hoa đi động này nào nỡ làm mấy việc lao động tay chân chứ!”

Tần Hiến cũng phải đi theo để lấy khẩu cung, nghe tiếng bàn luận chung quanh truyền vào tai, câu này so với câu kia càng khó nghe hơn, anh nhú chặt lông mày, vô thức nghiêng đầu nhìn về phía Tô Kiều.

Tô Kiều rũ mặt xuống rất thấp, không biểu lộ bất kì cảm xúc gì.

Ánh mắt Tần Hiến rơi vào đôi tay đang níu chặt cổ áo của cô, tay cô nắm rất chặt đến mức các khớp xương đều trắng bệch.

Tần Hiến nhìn chăm chăm Tô Kiều một hồi lâu, sau đó cởi áo khoác đưa cho cô “Mặc vào đi.”

Trước mắt bỗng có một chiếc áo khoác màu đen đưa qua, Tô Kiều khẽ sững sờ, ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn người bên cạnh.

Tần Hiến nghĩ rằng cô không muốn nhận, lại đưa đến gần hơn, “Mặc vào đi.”

Thời điểm vừa rồi suýt chút nữa bị cưỡng hiếp, Tô Kiều không khóc. Bị chung quanh hiểu lầm, nhục mạ, con mắt bỗng chốc mờ nhòe, nước mắt sắp rớt xuống, nhưng cô vẫn kìm lại nhất quyết ko khóc.

Lúc này, nước mắt suýt không kiềm được nữa, cô vội nhin xuống, cầm lấy áo khoác “Cảm ơn.”

Tần Hiến đến cục cảnh sát chép xong khẩu cung, rất nhanh liền rời khỏi.

Anh ở đại sảnh một chút, nhưng vẫn không đợi được Tô Kiều đi ra.

Đại sảnh có nhân viên cảnh sát bước ra, anh tiến lên hỏi thăm, “Xin hỏi cô gái vừa rồi lúc nào có thể được thả?”

Nhân viên cảnh sát ngẩng đầu, nói: “Tôi không rõ lắm, chắc đến khi điều tra rõ ràng.”

Tần Hiến có chút không vui: “Cô ấy là người bị hại.”

“Là người bị hại nhưng vẫn là nghi can dính líu đến việc bán dâm. Chúng tôi sẽ điều tra rõ ràng, nếu như cô ấy trong sạch tự nhiên sẽ được thả ra ngoài.”

Tần Hiến từ bên trong đi ra, bạn bè đều đang chờ anh ở ngoài.

Anh họ đang yên đang lành phải vào cục cảnh sát khai khẩu cung, Lương Dật tỉnh cả rượu, vội vàng chạy đến, “Anh, xảy ra chuyện gì vậy? Không sao chứ?”

Tần Hiến không nói chuyện, đôi mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm cột đèn đường màu vàng, tất cả đều là cặp mắt trong suốt kia.

Một trận giá lạnh thổi đến, anh đột nhiên cảm giác lồng ngực thắt lại.

Đã hơn 2h sáng, Lương Dật nói: “Anh, chúng ta trở về đi, ngày mai còn có tiết học nữa.”

Tần Hiến quay đầu nhìn ánh đèn sáng rực của cục cảnh sát, nửa ngày sau ừ một tiếng. “Về thôi.”

Việc này nói cho cùng với anh cũng chẳng có quan hệ gì.

...

Sáng hôm sau, Tô Kiều mới được thả ra. Sắc mặt cô rất kém, khuôn mặt trắng bệch. Đôi mắt hốc hác.

Cô rất đói, bên cạnh cục cảnh sát có một quán bán màn thầu khói bốc nghi ngút, cô mua hai cái, nhưng lại không có khẩu vị chút nào, nhai bánh như nhai một bó rom.

Cô đem hai cái màn thầu định vất đi, bỗng nhìn thấy bên đường một ông lão ăn xin nằm co ro, gầy trơ xương. Tô Kiều lại gần, ngồi xổm trước mặt ông, đem cái màn thầu còn nguyên vẹn đưa cho lão khát cái “Vẫn còn nóng, ông ăn đi.”

Hai mắt lão khát cái sáng rực lên, trong đôi mắt già nua đục ngầu nhấp nháy ánh lệ, hai tay ông run run tiếp nhận: “Cảm ơn, cảm ơn cô.”

Ông lão dường như rất đói, một miếng liền ăn hết nửa cái màn thầu.

Tô Kiều ngồi xổm ở đó 1 lúc, sau đó trở lại cửa hàng bánh bao kia, mua thêm mấy cái màn thầu nóng hổi cùng bánh bao, lại mua 1 bát cháo.

Cô mang đến đặt cẩn thận bên cạnh ông già, lão khát cái quỳ trên mặt đất luôn miệng nói cảm ơn.

Cô lung túng đỡ lấy ông lão: “Ông đứng dậy đi.”

Cô nghĩ nghĩ, từ trong túi lấy ra hai trăm đồng, “Cháu không giúp được gì ông, trời lạnh lắm, ông cầm đi mua 1 cái áo dày một chút mặc nhé!”

Cô đem tiền đặt trong chén đặt trước mặt lão khát cái rồi đứng dậy rời đi.

Tô Kiều đón xe về nhà, lúc về đến nơi đã là 9h30

Cô cảm quần áo tắm giặt một lát.

Cô đứng trong phòng tắm trước gương, tóc có chút hỗn loạn, khóe miệng bị rách 1 chút, là tối hôm qua bị Trình Phong đánh. Cô gầy vô cùng, sắc mặt trắng bệch, nhìn quả thực có chút chật vật.

Trên người cô còn mặc chiếc áo của chàng trai hôm qua. Chàng trai kia vóc dáng rất cao, y phục của anh khoác trên người cô lại càng thêm lớn.

Tô Kiều lại nhớ đến nam sinh tối hôm qua, không khỏi cười mỉm.

Cô tắm rửa rất lâu, lúc đi ra đã đổi 1 bộ đồ ngủ thoải mái.

Uống hai cốc nước nóng, ăn chút đồ ấm, uống mấy viên giảm đau, sau đó mới cảm thấy sống lại.

Cô muốn nghỉ ngơi 1 chút, vừa chui vào chăn, điện thoại vang lên.

Điện thoại trong túi xách, Tô Kiều đánh rời giường, đi đến ghế sofa với lấy điện thoại di động. Tô Kiều đưa điện thoại lên kiểm tra xem người gọi là ai, nhìn tên hiển thị trên màn hình, cô mấp máy môi, do dự mấy giây mới ấn nghe.

“Mẹ”

“Cô xảy ra chuyện gì à? Tối hôm qua mẹ gọi mấy cuộc đều không được. Hay lại đi chơi bời lều lổng chứ gì!”

Mẹ cô trước nay đều dùng thái độ này đối xử với cô, nên Tô Kiều cũng đã quen. Cô từ tốn hỏi: “Tối qua con bận chút việc, mẹ gọi con có chuyện gì không?”

Lưu Mai nghe khí không vui: “Cái gì mà có chuyện gì không? Cô dùng giọng điệu này để nói chuyện với mẹ ư? Mẹ không có chuyện gì liên không thể tìm cô ư?”

“Mẹ muốn xin tiền?” Tô Kiều rất mệt mỏi, muốn tắt điện thoại nghỉ ngơi sớm. “Mẹ muốn bao nhiêu?”

Tô Kiều không muốn dây dưa, đi thẳng vào vấn đề, điều này khiến Lưu Mai sùng sốt một chút, sau đó nghe giọng mới hòa hoãn vài phần, nói: “Muốn tám trăm, em trai cô cần phải nộp tiền học bổ túc và mua tài liệu, cô gửi cho nó đi.”

“Con hiểu rồi, mẹ còn việc gì nữa không? Không còn việc gì con cúp máy đây?”

Trong hai năm qua, mỗi lần mẹ cô gọi cho cô ngoại trừ xin tiền thì không có điều gì khác.

Tô Kiều cúp điện thoại, ngồi trên ghế salon một lúc, sau đó đổi quần áo, xác ba lô trên cửa đi ra ngoài.

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Tô Dương học tại một trong 3 trường cấp 3 trong điểm của thành phố, Tô Kiều đón xe đến trường, khi đến nơi em trai còn chưa tan học. Cô đứng ở bên ngoài đợi 1 lúc.

Cô đứng ở hành lang, nhìn qua cửa sổ nhìn lên bục giảng có màn hình chiếu thật to.

Đang trong giờ số học, thầy giáo cầm bút ghi trình tự giải đề.

Bên cạnh bục giảng dán điểm thi đại học xếp từ cao đến thấp. Tô Kiều nhìn dần học sinh chăm chú đọc sách, trong lòng rất ngưỡng mộ. Năm đó nếu không bỏ học ra ngoài làm thêm, cô năm nay cũng lên lớp 12, thêm nữa năm nữa là tốt nghiệp trung học.

Đáng tiếc không có nếu như. Vận mệnh có đôi khi chính là tàn nhẫn như vậy đấy.

Tô Kiều ở bên ngoài đợi được chừng 10p thì chuông tan học vang lên.

Thầy giáo đại số cô dạy thêm mấy phút, vừa có hiệu lệnh tan học, học sinh ủa ra như chim vỡ tổ.

Tô Kiều gọi một nam sinh lại: "Bạn học, xin lỗi, mình muốn tìm Tô Dương."

Tô Kiều đáng dấp vô cùng khả ái, lại thêm biểu tình e lệ, khiến nam sinh trước mặt không giấu nổi ánh mắt sáng lấp lánh, nhìn cô đến ngây dại.

Nam sinh bên cạnh cười điều hần 1 cái, "Cậu ngờ người ra làm gì, người ta đến tìm Tô Dương nha."

Nói xong, nam sinh nhanh nhẹn hướng về phía phòng học hô to: "Tô Dương, có người đến tìm cậu."

Tô Dương từ trong lớp học đi ra, cậu vốn đang cùng bạn học nô đùa, vui vẻ khoác tay nhau chạy ra khỏi lớp, đến cửa thấy Tô Kiều, trong tích tắc kia sắc mặt lập tức trầm xuống: "Chị tới làm gì?"

Tô Dương kéo Tô Kiều đến chiếu nghỉ của cầu thang gấp khúc, sắc mặt hằm hằm: "Tôi không phải đã nói với chị rất nhiều lần, không được đến trường tìm tôi sao?"

Tô Kiều nhìn cậu: "Tại sao?"

Tô Dương trong mắt không che giấu sự chán ghét cùng khinh thường cùng cực: "Mất mặt."

Tô Kiều không có biểu tình gì, ánh mắt đen nháy nhìn thẳng vào mắt Tô Dương. Một lát sau, cô bỗng cười lạnh: "Em rất khinh thường chị."

Tô Dương nhũn mảy, trong mắt chán ghét càng đậm, cậu tròn mắt nhìn Tô Kiều một cái, xoay người đi.

"En đứng lại cho chị."

Tô Dương dừng chân một cái, xoay đầu lại: "Chị muốn làm gì?"

Tô Kiều lấy ví tiền từ trong túi xách ra, rút 800 đồng đưa cho Tô Dương, từ tốn nói: "Hò sơ cá nhân và phí học bỏ túi."

Tô Dương cau mày, không nhận

Tô Kiều bèn nhét tiền vào túi áo đồng phục của cậu: "Chị không dạy được cậu, chị kiếm tiền nuôi cậu đi học, chị không dạy được cậu." Thanh âm của cô như cố gắng khắc chế, giọng khê run, đôi mắt nóng lên.

Tô Kiều không ngẩng đầu lên, nói tiếp: "Từng đồng chị kiếm đều là những đồng tiền làm ra từ mồ hôi nước mắt, từ sức lao động chân chính, là những đồng tiền sạch sẽ nhất, chị nói cho cậu hay, chị không hề thấy mất mặt vì chị kiếm tiền chính đáng."

Cô cất tiền vào sâu trong túi áo Tô Dương, xong mới ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mặt em trai, từng chữ rành mạch: "Là các người có lỗi với chị."

Cô nói xong, liền xoay người. Nhưng Tô Kiều không ngờ tới tại nơi này, trong cảnh tượng khó xử này, cô lại gặp lại Tần Hiến. Đây là lần thứ hai cô gặp anh. Vừa quay người đã nhìn thấy anh.

Anh đứng ở trên cầu thang, cách cô rất gần.

Tần Hiến nhìn chằm chằm Tô Kiều, anh nhìn cô, ánh mắt cô rất đỏ, giống như muốn khóc.

Tô Kiều từ trước đến nay chưa bao giờ ở trước mặt người khác rơi lệ, cô lập tức lau khô đôi mắt, sau đó không nói gì, vòng qua anh, đi thẳng xuống dưới cầu thang.

Tần Hiến quay đầu, nhìn chăm chăm bóng lưng Tô Kiều, hồi lâu không nhúc nhích.

"A Hiến, sao vậy?" Bạn học bên cạnh hỏi anh.

Tần Hiến lắc đầu: "Không có gì."

Anh quay đầu, liếc nhìn Tô Dương đang vòng qua anh, đi về phía lớp học.

...

10h30 trường cho học sinh tự học.

Giờ tự học buổi tối, xa xa một đám nam sinh đi tới. Là Tần Hiến và bạn học ra ngoài ăn khuya, nhân tiện thảo luận đề thi tối nay.

"A Hiến, cậu làm sao có thể hiểu được cái đề oái oăm này?"

Tần Hiến đang định trả lời, bước chân đột nhiên dừng lại.

Tô Kiều mặc áo khoác đen, bên trong mặc một bộ đầm trắng. Tóc cô rất dài, được cuốn lên gọn gàng sau gáy, để lộ đôi vòng tai to trong suốt. Đầu ngón tay cô đang cầm một điếu thuốc hút dở, lưng dựa vào tường, nhìn thấy Tần Hiến, cô mỉm cười, nụ cười mang nẩy phần phong tình "Đói không? Tôi mời cậu ăn khuya."

Bạn đang đọc truyện *Động Tâm Vi Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3

Đèn đường trước cổng trường mờ tối, khuôn mặt Tô Kiều ẩn hiện dưới ánh sáng, lớn chừng lòng bàn tay, ngũ quan hết sức tinh xảo.

Cô lười biếng dựa vào vách tường, đầu ngón tay kẹp một điếu thuốc lá đang hút dở. Cô hơi nghiêng đầu, nhìn Tần Hiến cười, trong nụ cười chứa biết bao phong tình vạn chủng, nhưng đôi mắt trời sinh lại thần nhiên, trong suốt như pha lê.

Tần Hiến có chút bất ngờ.

Anh nhìn cô chăm chăm, không nói gì.

Ngược lại, mấy bạn học ở bên cạnh lại bị vẻ kinh diễm ấy làm cho hoảng hốt vội hỏi: "Đây là ai vậy, A Hiến?"

Trong trường không phải không có nữ sinh xinh đẹp, nhưng với cô gái trước mặt này lại không giống nhau.

Cô gái này cười lên quyến rũ như yêu nữ, làm người khác sa vào, và trầm luân trong đó, không thể thoát ra.

Tô Kiều thấy Tần Hiến không nói lời nào, cô cười một tiếng, cúi đầu dập điếu thuốc trên tay, sau đó mới ngẩng đầu lên cười nói: "Không có ý gì khác, chỉ là muốn cảm ơn cậu."

Tần Hiến nhìn cô một cái, cự tuyệt. "Không cần."

Nói xong, đi thẳng về phía trước.

"..." Tô Kiều bối rối. Cứ như thế bị cự tuyệt cô không biết phải ứng

phó thế nào.

Mấy nam sinh còn lại cũng sững sốt, hoàn toàn không biết rõ sự tình, nhìn Tần Hiến một cái, lại nhìn Tô Kiều một cái, cuối cùng đuổi theo Tần Hiến: "A hiến ____"

Vương Húc chạy lên, vỗ vai Tần Hiến hồ hồ, "A Hiến, mỹ nhân vừa rồi là ai vậy?"

Tần Hiến mặt không biểu tình, lãnh đạm nói: "Không quen."

Vương Húc mặt đầy không tin, "Không thể nào. Không quen sao người ta lại chạy đến muốn mời cậu đi ăn khuya."

Anh đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, cười hi hi: "Có phải người đang thầm theo đuổi cậu? Không phải nữ sinh trường mình chứ? Chưa thấy qua bao giờ?"

"..."

Đang vào thu, trời mát mẻ, ban đêm gió lớn, Tô Kiều đang trong kỳ nguyệt sự, thân thể phá lệ yếu ớt. Gió thổi một cái, không khỏi co rúm người, cô theo bản năng ôm lấy hai cánh tay.

Đã đến giờ tan học, từng đám học sinh tíu tít ra về, rất náo nhiệt.

Tô Kiều đi theo sau Tần Hiến, duy trì khoảng cách mười mấy thước. Anh cùng các học sinh khác giống nhau, đều mặc đồng phục mà xanh da trời xen trắng, nhưng thân hình cao 1m8 đứng giữa đám đông thu hút vô cùng nổi bật.

Tô Kiều chăm chú nhìn theo Tần Hiến.

Cách trường học 300 thước là bến xe bus, nhà Tần Hiến ở khu biệt thự của nhà giàu ở phía ngoại ô, nên tuyến xe khác mấy bạn học khác, đám nam sinh ở trạm xe bus chia tay nhau.

Tuyến xe về thẳng nhà Tần Hiến rất ít, phải chờ một lúc.

Vai anh đeo balo màu đen, khế cúi đầu gọi điện thoại.

Ở trạm xe rất nhiều người đứng, Tô Kiều núp vào đám người cách anh hai, ba bạn học sinh.

Cách mấy người cô ngắm kĩ dáng vẻ của anh. Gò má hấn rất đẹp, như tạc tượng, đôi mắt thâm thúy, sống mũi cao, ngũ quan tinh xảo khiến người khác không thể rời mắt. Không chỉ Tô Kiều, mấy bạn nữ sinh xung quanh cũng nén nhìn hấn.

"Chút nhất định phải qua hỏi cậu ấy số điện thoại."

Cô bạn bên cạnh giựt dây: "Đi đi a, tháng sau cậu ấy tốt nghiệp rồi, không hỏi liền không còn cơ hội đâu."

Nữ sinh kia đỏ mặt: "Mình không dám, nếu bị cự tuyệt thì phải làm sao?"

"Cự tuyệt thì cự tuyệt, hay là... cậu viết thư tình cho cậu ấy, không cần bày tỏ trực tiếp sẽ không sợ."

Mấy nữ sinh bên cạnh thì thầm to nhỏ, Tô Kiều vô tình nghe thấy, không khỏi bật cười.

Nữ sinh cấp 3 thật đơn thuần biết bao.

Tô Kiều đang cảm khái, một chiếc xe bus số 081 dừng trước bến. Cô theo bản năng nhìn về phía Tần Hiến. Tần Hiến cúp điện thoại, bước lên xe.

"A a a, Cậu ấy đi rồi kìa." Mấy nữ sinh bên cạnh kích động có, nuối tiếc có, lo lắng có thầm hét lên.

Tô Kiều vòng qua các cô, leo lên xe.

081 người đi không nhiều, bên trong còn rất nhiều chỗ trống, Tần Hiến ngồi ghế thứ hai đếm ngược từ cửa lên, anh nhắm mắt, tựa hồ nghỉ ngơi.

Tô Kiều lướt qua anh, đi xuống ghế cuối cùng.

Một làn tóc dài quét qua tai Tần Hiến, mềm mại, ngứa ngáy. Anh ngửi được mùi hương gợi đầu thơm nhàn nhạt. Anh mở mắt, đôi con ngươi đen nháy tựa như ẩn chứa tâm tình gì đó.

Cảm xúc mềm mại khi nãy thật lâu không tản đi

...

Xe bus đi tầm 40p, cuối cùng đã tới trạm cuối.

Tần Hiến đem ba lô khoác lên vai, nhanh chóng bước xuống xe.

Tô Kiều ngủ thiếp đi, xe dừng cũng không tỉnh lại.

Tài xế gọi cô: "Em gái à, đến trạm cuối rồi."

Tô Kiều giật mình tỉnh giấc, trong xe trống rỗng, Tần Hiến đã không thấy đâu. Tô Kiều vội vàng xuống xe.

Đã hơn 11h, đây vẫn là khu biệt thự của những gia đình giàu có, lại nằm ở phía ngoại ô, giờ phút này quang cảnh vô cùng yên tĩnh, trên đường nửa cái

bóng người cũng không thấy.

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Gió lạnh thổi đến, Tô Kiều nhìn mặt đường trống rỗng, đột nhiên thấy hơi sợ.

Mới vừa rời xe bus cũng mới rời đi, nơi này bỗng nhiên an tĩnh đến đáng sợ.

"Tôi khinh" Tô Kiều nhìn không được mắng người, "Đây là cái địa phương quý gì chứ!"

Tô Kiều tới thành phố được hai năm, phố lớn ngõ nhỏ nào mà nàng chưa đi qua, chỉ là chỗ này cô chưa từng đến, chung quanh hết thấy đều xa lạ.

Cô đi dọc bên lề đường đi bộ về phía trước, bên tai là tiếng gió gào thét.

Trừ tiếng gió, cái gì cũng không có.

Đèn đường lờ mờ rọi xuống càng làm không khí có chút quỷ dị.

Tô Kiều càng đi về phía trước đáy lòng càng hoảng sợ, cô theo bản năng ôm chặt hai cánh tay. "Nói đi là đi, cũng không lên tiếng chào hỏi một câu, nói thế nào cũng gọi là quen biết, đem mình vất ở cái địa phương quái quỷ này, cũng không sợ người ta xảy ra chuyện, tôi là có ý tốt chỉ muốn đưa cậu đi ăn, chạy cái gì mà chạy chứ..."

"Đứng."

Tô Kiều đang làm bầm mắng chữ ai đó vô lương tâm, sau lưng bỗng có tiếng nói, không kịp hoàn hồn cô sợ quá hét lên 1 tiếng. Quay đầu thì ra là kẻ vô lương tâm nào đó.

Tần Hiến đứng sau lưng cô, hai tay khoanh trước ngực, lười biếng dựa vào đèn đường gần đó. Anh đang cười, ánh đèn chiếu thẳng xuống người anh, bao bọc anh trong một vòng hào quang ấm áp, nụ cười vì thế cũng phá lệ tỏa sáng. Tô Kiều nhìn anh, tìm bỗng "Thịch" một tiếng lạc nhịp.

Cô cho đến bây giờ cũng chưa từng thấy qua nụ cười nào sạch sẽ, tinh khôi đến vậy, làm người đối diện không khỏi động lòng. "Cô đi theo tôi cả đoạn đường là muốn gì?" Tần Hiến này giờ vẫn đi theo sau lưng Tô Kiều nghe cô mắng chữ người. Anh nhìn nàng trêu ghẹo.

Tô Kiều rút cuộc không phải nữ sinh nhỏ e thẹn, cô trấn định lại, kéo áo khoác cao đến cổ. Cách một thước, đồng đặc nói: "Không muốn làm gì cả, chỉ muốn nói 1 tiếng cảm ơn cậu."

Tần Hiến nhú nhú mày, nhìn cô.

Tô Kiều lại gần nói: "Tôi cũng có chút đói, bất quá nơi này nhìn thế nào cũng không giống có thể hóa ra một quán ăn khuya."

Tần Hiến bình tĩnh nhìn cô, vẫn không nói chuyện.

"Gần đây có quán ăn chứ? Cậu có thể dẫn tôi đi được không?" Tô Kiều lại hỏi anh.

Dứt lời, cô bỗng nở nụ cười, tiến lại gần anh thêm mấy bước, giờ tay kéo cổ áo đồng phục của hắn: "Cậu coi như bồi tôi được không, ở khu vực này tôi cũng không có bạn bè nào."

Tần Hiến nhìn cô, trong lòng run lên, ánh mắt bỗng nhiên trở lên rất sâu, trầm trầm, không biết đang nghĩ gì.

...

Tần Hiến đưa Tô Kiều xuyên qua hai con phố, trên con đường trống không bỗng xuất hiện một quán mì nhỏ.

Cửa tiệm không lớn lắm, nhưng rất sạch sẽ.

Muộn vậy rồi mà vẫn có khách, chủ quán rất vui vẻ, nhiệt tình chào mời: "Hai cháu muốn ăn gì?"

Tô Kiều nhìn về phía menu dán trên tường hồi lâu, quay đầu hỏi Tần Hiến: "Cậu muốn ăn cái gì?"

"Tùy cô". Tần Hiến không quan trọng lắm, thuận tay kéo ghế ngồi xuống. Tô Kiều ngồi phía đối diện anh, ngẩng đầu nói với chủ quán: "Cho cháu hai bát mì thịt bò."

"Được, chờ một lát."

Cửa hàng chỉ có ông chủ cùng hai người nên rất yên tĩnh.

Tô Kiều sau khi quan sát một lúc, mới nói: “Nơi này tôi chưa tới bao giờ.”

“Vậy à.” Tàn Hiền rót trà cho hai người.

“Cám ơn cậu.”

Tô Kiều lấy trong túi xách ra hộp thuốc, vừa vặn Tàn Hiền đưa cho cô cốc trà nóng.

Tàn Hiền trông thấy, vô thức hỏi: “Đó là gì?”

Tô Kiều bỏ hộp thuốc vào trong túi, ngẩng đầu nói: “Là thuốc giảm đau.”

Tàn Hiền: “Cô cảm thấy không thoải mái?”

Tô Kiều ậm ừ: “Đau bụng kinh.”

Tàn Hiền: “...”

Tàn Hiền bỗng nhiên im lặng, cầm bình trà, cúi đầu rót thêm vào chén hán 1 cốc đầy.

Tô Kiều một tay chống cằm, cô hơi quay đầu, khóe môi cười mỉm, uể oải nói:

“Tôi là Tô Kiều, còn cậu?” Thanh âm của cô rất nhẹ nhàng, êm tai, nghe vào vô cùng dễ chịu.

“Tàn Hiền.”

“Tàn Hiền?” Tô Kiều lặp lại một lần, sau đó cười, “Êm tai.”

Tàn Hiền giương mắt nhìn cô. Tô Kiều cùng anh mắt đối mắt. Một đôi con ngươi thanh tịnh giống màn đêm êm đềm, sạch sẽ. Khóe môi từ đầu đến cuối đều vương nụ cười, nếu như không phải chứng kiến tất cả mọi chuyện, Tàn Hiền có lẽ sẽ nghĩ cô gái này là một cô gái nhỏ bé vô âu, vô lo.

Thần xiu, quý khiến, anh hỏi cô: “Cô bao nhiêu tuổi?”

Tô Kiều có chút ngoài ý muốn, sau đó lại cười nhứ lông mày: “Làm gì nha? Đang muốn điều tra hộ khẩu?”

Tàn Hiền: “...”

Tô Kiều thoáng ngồi thẳng, nâng chung trà lên nhấp một ngụm, trả lời hần: “Tôi 19, khẳng định lớn hơn cậu.”

Ngừng lại, lại nói: “Bất quá tôi với cậu học cùng lớp, tôi đến trường trễ so với bạn bè cùng lứa.”

Tàn Hiền giật mình, có chút không ngờ cô cũng là học sinh.

Nhưng chưa đầy nửa giây, Tô Kiều liền bổ sung: “Đó là nếu như tôi không bỏ học.”

Cô lại lấy từ trong túi ra bao thuốc lá, mời Tô Hiền: “Làm điếu không?”

Tàn Hiền: “Không.”

Tô Kiều: “Tôi hút một điếu, phiền cậu không?”

Tàn Hiền nhìn cô: “Đồ ăn sắp lên rồi.”

Tô Kiều “A” một tiếng, “tốt”.

Cô đem gói thuốc thả vào túi, rất nghe lời.

Chủ quán rất nhanh bưng lên hai tô mì, hai người an tĩnh ăn xong, từ tiệm mì đi ra đã là hơn 12h.

Tô Kiều đứng trước cổng tiệm mì, nhìn khu biệt thự sang trọng đối diện: “Nhà cậu ở kia sao?”

Tàn Hiền nhìn theo ánh mắt cô, khẽ “Ừ” một tiếng.

Tô Kiều cười, “Thật tốt.”. Cô có chút hâm mộ, nói: “Nhà tôi ở trên núi.”

Ngừng chút, lại nói: “Một ngọn núi rất lớn, rất hoang vu.”

Cô nhìn tòa biệt thự trước mắt lại như nhìn xuyên qua nó, thấy một nơi khác.

Tần Hiến nhìn cô, bỗng nhiên không biết nên nói cái gì.

Anh nhớ tới ban ngày đụng phải cô, rồi lại nghe được cuộc nói chuyện kia.

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

“Lúc sáng, người kia là em trai của cô.”

Tô Kiều ừ một tiếng.

“Cô không thi đậu cấp ba?”

Trường cao trung Tần Hiến theo học là trường trung học tốt nhất toàn thành phố, điểm đầu vào rất cao.

Tô Kiều bật cười, cô ngẩng đầu, nhìn hân: “Nhìn tôi giống một kẻ lười biếng, không chịu khó học hành lắm sao?”

Tần Hiến: “...”

Tô Kiều lại cười, thờ dãi: “Tôi không học, không có tiền để đi học.”

Tần Hiến nhú mày: “Vậy em trai cô sao lại có thể đi học?”

Tô Kiều cười, nói đùa: “Có lẽ tôi là con nhặt về.”

Cô đi lên phía trước, hai tay rút túi áo khoác, “Ra đời sớm kiếm tiền cũng tốt, trên đời này ai cũng không đáng tin cậy, chỉ có chính mình và tiền là đáng tin.”

“Kiếm tiền cũng không nhất thiết phải kiếm ở địa phương đó.”

Tô Kiều dừng bước, nghiêng đầu nhìn Tần Hiến.

Nụ cười trên mặt đã tắt, con ngươi đen nhanh, nhìn thẳng vào mắt Tần Hiến.

Tần Hiến cùng Tô Kiều mặt đối mặt “Rất nguy hiểm”

Tô Kiều sững sờ, sau đó liền giật mình, nở nụ cười rất đẹp, cô cười đến xán lạn, hướng về phía Tần Hiến đi tới, áp sát vào mặt anh, bờ môi cơ hồ muốn áp vào đôi môi anh, “Cậu rất quan tâm đến tôi nhì?”

Tô Kiều đột ngột đến gần, Tần Hiến hơi cứng người.

Mái tóc mềm mại của cô tỏa ra hương thơm man mát nhàn nhạt, trong đêm khuya thanh lạnh có một hương vị mê người, khó cưỡng.

Tần Hiến như ngừng thở một nhịp, anh nhìn Tô Kiều, sắc mặt không tự giác sâu thêm mấy phần.

“Cám ơn cậu, tôi xin nhớ kĩ.”

Tô Kiều đứng rất gần Tần Hiến, gần đến nỗi cô có thể cảm nhận được hô hấp của anh.

Tay cô giữ chặt cánh tay anh, kim lòng không đậu hướng người về phía trước.

Chung quanh không người, không có âm thanh nào khác, ngoài tiếng gió vẩn vút thổi qua.

Hai người không ai nói chuyện, cũng không ai nhúc nhích. Có nhiều thứ trong đêm khuya tĩnh lặng, không một tiếng động đâm chồi.

Không biết qua bao lâu, ngược lại Tô Kiều rút lui, giãn khoảng cách với anh, cười nói: “Chỗ kia mặc dù nguy hiểm, nhưng kiếm được rất nhiều tiền.”

Cô lại bổ sung: “Tôi không có bằng cấp, không có nhiều lựa chọn công việc.”

Tần Hiến nhìn cô, không nói gì nữa.

Tô Kiều lui về sau, hướng Tần Hiến phát tay: “Cậu trở về đi, tôi cũng phải đi rồi.”

Cô xoay người, đi về phía trước một đoạn, lại nghĩ tới cái gì đó, quay đầu: “Y phục của cậu còn để ở nhà tôi, hôm nào tôi sẽ mang qua trả cậu.”

Áo Tần Hiến cho cô mượn tới hôm qua, cô còn chưa kịp giặt.

Tần Hiền vốn muốn nói “Không cần.” nhưng nhìn cô, không hiểu sao anh trả lời một câu: “Ừm.”

Bạn đang đọc truyện *Động Tâm Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Tần Hiền dạo này thường hay nhìn ra ngoài cửa sổ thất thần. Vương Húc ngồi ngay sau anh thấy có điều gì đó không đúng lắm, cũng hướng mắt ra ngoài. Hành lang trống rỗng, cái gì cũng không có nha.

“A Hiền, cậu đang nhìn gì thế?” Vương Húc nhô đầu ra, đè ép thanh âm hỏi nhỏ.

Tần Hiền ưỡn oải dựa vào ghế, sau đó liếc nhìn hắn một cái: “Không có gì.”

Anh thu tầm mắt lại, lại lần nữa nhìn lên trên mục giảng.

Tô Kiều đếm đó hẹn sẽ đem áo trả anh, kết quả đã hơn nửa tháng rồi mà đến bóng dáng cũng không thấy đâu.

Lớp 12 kiến thức vô cùng nặng, trách nhiệm lại càng nặng hơn, sau mỗi giờ học, trong lớp, người người nằm sấp, cố gắng nghỉ ngơi lấy sức.

Tần Hiền khép sách lại, cũng chuẩn bị nghỉ ngơi. Tối hôm qua ngủ muộn, giờ thực sự rất muốn ngủ một giấc.

Vừa nằm xuống, Vương Húc liền lôi kéo tay áo anh, “A Hiền, tối mai đi Đình Lan uống rượu không?”

Lớp 12 căn bản không có ngày nghỉ, khó có hôm một tháng được nghỉ 2 ngày, ai cũng muốn đi giải trí thả ga một phen.

Tần Hiền trả lời không chút nghĩ ngợi: “Không đi.”

“Ai nha, thư giãn tí đi mà.”

Tần Hiền mặc kệ, vùi đầu xuống ngủ.

“Các cậu muốn đi Đình Lan? Mình nghe nói Đình Lan mấy ngày trước xảy ra phốt to, giờ đang có xích mích với xã hội đen, rất loạn nha, tốt nhất vẫn không nên đi.” Nam sinh phía trước nghe thấy, quay đầu nhắc nhở.

Tần Hiền khẽ giật mình, mở to mắt.

Anh ngồi thẳng người, nhìn đối phương hỏi: “Chuyện xảy ra khi nào?”

“Đã được mấy ngày rồi, ước chừng là đầu tuần trước.”

...

Giờ tự học buổi tối. Tần Hiền gọi xe đến bar Đình Lan.

Đến nơi là 11h, đúng thời điểm kinh doanh của quán.

Tần Hiền đi vào, bên trong âm nhạc mở to đình tai nhức óc, giữa sàn nhảy nam nữ theo tiết tấu điên cuồng nhảy theo.

Trong đại sảnh, bàn ghế tựa hồ đổi mới hết. Tần Hiền đi dạo một vòng, tìm Tô Kiều.

Âm thanh chat chúa làm anh đau đầu.

Anh thuận tay kéo một nhân viên phục vụ: “Xin lỗi, cho tôi hỏi muốn tìm Tô Kiều phải đến đâu?”

Đối phương trả lời: “Cậu tìm Tô Kiều, Tô tỷ đã sớm nghỉ làm ở đây rồi.”

Tần Hiền sững sờ: “Thật sao? Lúc nào?”

“Cũng được hơn nửa tháng.”

Tần Hiền lần cuối nhìn thấy Tô Kiều đã là đầu tháng 12.

Giờ tự học buổi tối kết thúc, Tần Hiến cùng bạn cùng học đi về. Anh đang nghe điện thoại, nên không nhìn thấy Tô Kiều, vẫn là Vương Húc nhanh mắt, kích động kéo cánh tay hắn: “Mỹ nữ ngày đó kìa.”

Tần Hiến giương mắt, thấy Tô Kiều đứng trước cổng trường.

Tô Kiều từ xa thấy anh, đôi mắt khê cong, liền cười thật rạng rỡ.

Tô Kiều hôm nay tinh thần phá lệ phấn chấn, lười biếng dựa vào tường, trên tai vẫn đôi hoa tai to, trong suốt, sáng long lanh.

Cô mặc một áo len cao cổ rộng rãi màu trắng gạo, dung nhan thanh lệ, nhẹ nhàng, cả người toát lên vẻ ôn nhu, thanh khiết.

Tần Hiến dừng chân, cách đám người, cứ thế cùng Tô Kiều mặt đối mặt.

Ánh mắt anh đen nhánh, nặng nề đặt lên thân hình nhỏ nhắn của Tô Kiều phía xa.

Khoảng 30s sau, anh cúp điện thoại đi về phía Tô Kiều.

Tô Kiều trên tay ôm áo khoác của Tần Hiến, gặp anh liền cười nói: “Tôi đến trả áo lại cho cậu.”

Tần Hiến mắt nhìn vào vòng tay cô, nói: “Không mặc được nữa.”

Giờ đang là cuối tháng 12, cái áo này quả thật quá mỏng.

Tô Kiều cười, tay với lấy cổ áo đồng phục của anh, kéo nhẹ, ngẩng đầu, mắt tràn đầy ý cười: “Cậu đây là đang trách tôi trả chậm hay sao?”

Tần Hiến nhìn cô chằm chằm, không nói.

Tô Kiều lại nhích gần đến phía anh, đôi mắt vẫn nhìn thẳng vào đối phương, cười có chút mờ ám: “Cậu nhớ tôi không?”

Tần Hiến bỗng dưng nhíu mày: “Đừng lên cơn thần kinh.”

Anh liếc nhìn cô một cái, lại không khách khí bỏ sung: “Sợ cô chết vạ vật ở đâu rồi.”

Nói xong liền đi về phía trước. Tô Kiều chạy theo anh: “Chỉ đùa chút thôi mà.”

Cô cười đến nhẹ nhàng, tâm tình rất tốt.

Tần Hiến không để ý đến cô, mắt nhìn thẳng phía trước, trực tiếp đi thẳng.

Phía trước là ngã tư, Tần Hiến đi đến, đứng chờ tại lối dành cho người đi bộ.

Ngã tư đứng rất nhiều học sinh, Tần Hiến đi đến, tất cả mọi sự chú ý đều đổ dồn lên anh.

Cơ hồ tất cả nữ sinh đều nhìn trộm anh chàng nam sinh Tần Hiến.

Chếch phía đối diện, một nữ sinh váy trắng nhìn rất khoa trương, 1 bên nhìn lên Tần Hiến, 1 bên chăm chú lôi kéo bạn, kích động như đang nói gì đó.

Tô Kiều phỏng đoán, tình huống này có lẽ đang thương lượng xem phải bắt chuyện với anh như thế nào.

Tô Kiều đứng sững vai cùng Tần Hiến, hi hi nói: “Cậu rất được hoan nghênh đó.”

Tần Hiến không thèm để ý cô. Tô Kiều đợi nửa ngày mà không thấy cục băng bên cạnh nói gì, bèn quay đầu vỗ vỗ bả vai anh.

Tần Hiến rút cục rũ mặt xuống, hỏi: “Làm gì?”

Tô Kiều cười: “Cậu để ý đến tôi một chút đi.”

“...”

Tô Kiều cảm ổng tay áo anh lay lay “Cậu để ý đến tôi một chút nha, nha, Tần Hiến.”

Tần Hiến nhìn Tô Kiều, rốt cục không nhịn được cười nói: “Đúng là có bệnh.”

Đợi mấy phút rồi cuộc cũng có xe taxi trống, Tần Hiến bước lên gọi xe, sau đó quay đầu nhìn Tô Kiều, hất hất cằm: “Lên xe.”

Tô Kiều tiến lên, khom người ngồi vào. Tần Hiến ngồi xuống bên cạnh cô.

“Nhà cô ở chỗ nào?” Tần Hiến hỏi.

Tô Kiều nghiêng đầu: “Cậu muốn đưa tôi về nhà.”

Tần Hiến: “Ừm.”

Tô Kiều cười, không khách khí nói: “Cư xá Gia Hoa.”

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Trên đường đi, Tần Hiến thấy Tô Kiều ôm cánh tay, có vẻ đang lạnh, anh liền đóng cửa sổ lại: “Cô nghỉ việc ở chỗ đó rồi à?”

“Uh, đã nghỉ được thời gian rồi.” Tô Kiều đáp.

Nói xong bỗng nghĩ đến cái gì, cô nghiêng đầu nhìn Tần Hiến cười: “Không phải cậu bảo không cho tôi đi làm ở đó sao? Tôi liền nghe lời cậu.”

Tần Hiến liếc nhìn cô một cái, không nói gì.

Anh nhìn về phía cửa sổ, sau một lát, mới thu hồi tầm mắt, hướng Tô Kiều nói: “Đình Lan bị người ta đập, cô biết không?”

Tô Kiều ừ một tiếng, nói nhỏ, “Biết, Trình Phong sai người làm.”

Chuyện ngày hôm đó, chộc Trình Phong nổi trận lôi đình, vừa được thả ra, hần lập tức sai người đập phá Đình Lan. Bất quá từ hôm xảy ra chuyện đó, Tô Kiều liền không tới quán bar nữa, cũng không phải vì lý do gì, mà là Hà tỷ gọi điện báo cô trốn đi, sợ Trình Phong tìm cô trả thù.

Tần Hiến cũng đoán được, anh nghiêng đầu nhìn Tô Kiều hỏi: “Cô không sao chứ?”

Tô Kiều nhìn anh cười, một tay cầm lọn tóc vuốt vuốt, hỏi ngược lại: “Cậu thấy tôi giống xảy ra chuyện gì sao?”

Tần Hiến: “...”

Hoàn toàn là dáng vẻ như không có chuyện gì xảy ra.

Nhà Tô Kiều cách trường học không xa, taxi đi 30p là đến.

“Đã đến. Cậu lên nhà tôi ngồi một lát đi.” Tô Kiều đứng trên lề đường, nhiệt tình mời Tần Hiến. Cư xá này của Tô Kiều kì thật đến tận biển cũng không có, mấy tòa nhà san sát gần lề đường. Tường ngoài nhìn qua đều rất cũ kĩ, có vẻ không mấy an toàn.

“Nào vào đi, tôi nấu chút đồ ăn cho cậu, trù nghệ của tôi khá tốt đấy.” Tô Kiều mặc kệ Tần Hiến muốn hay không, níu chặt cánh tay anh kéo đi.

Phòng ốc vô cùng cũ kĩ, sàn nhà, vách tường đều loang lổ vết ầm mốc, hành lang tối thui được chiếu sáng bằng bóng đèn mờ mờ, đục đục, lúc sáng lúc tối, trần nhà đầy màng nhện.

Tô Kiều ấn thang máy: “Tôi ở tầng 13.”

Lúc này đã rất muộn, thang máy không ai dùng, cửa vừa mở, Tô Kiều liền kéo Tần Hiến vào. Thang máy rất cũ, Tần Hiến nghe tiếng thang máy kéo kẹt, lòng mảy may chột, hỏi Tô Kiều: “Cái thang máy này đã bao lâu không bảo trì rồi?”

Tô Kiều: “Không biết nữa, bất quá tôi ở đây hai năm rồi, cũng chẳng có chuyện gì, vẫn đi như bình thường thôi.”

“...”

Rất nhanh đã đến tầng 13, cửa thang máy vừa mở, Tần Hiến lập tức đẩy Tô Kiều ra ngoài.

Tô Kiều quay đầu, nhìn thấy Tần Hiến cau mày, sắc mặt cực kì không tốt, cô bật cười khanh khách “Không có chuyện gì, cái thang máy này nhìn thì rất dọa người, nhưng thật sự rất an toàn.”

“An toàn cái quỷ.”

“...” Lúc này đến phiên Tô Kiều không phản bác được.

Ra khỏi thang máy, rẽ một cái liền đến nhà Tô Kiều.

“Cậu muốn ăn cái gì? Tôi cái gì cũng biết làm: mì sợi, cơm chiên, còn...”

Tô Kiều cúi đầu sờ chìa khóa, lời còn chưa nói hết, cánh tay đã bị Tần Hiến kéo mạnh một cái, ngã vào lồng ngực anh. Cô giật nảy mình, vừa định hỏi

có chuyện gì, thế nhưng lời chưa kịp nói ra, cô đã minh bạch.

Trước cửa nhà Tô Kiều: trên cửa, trên nền, trên tường chỗ nào cũng toàn máu là máu, một màu máu đỏ quạch. Dưới sàn máu còn chưa khô, thuận theo gạch men sứ lan ra xung quanh.

Chung quanh yên tĩnh, không nghe thấy bất kì 1 âm thanh nào. Tô kiều sống lưng lạnh toát, nhìn chăm chăm màu đỏ chói mắt trước mặt, không chớp mắt.

Cô đứng chết trân, không dám nhúc nhích, đến thở mạnh cũng không dám.

Tần Hiến kéo Tô Kiều ra sau, “Đứng yên đừng nhúc nhích.”

Anh ngồi xổm xuống, ngón trỏ quẹt máu trên sàn, ngửi một cái, nhủ mày, quay đầu nhìn Tô Kiều “Là máu gà.”

Tô Kiều sắc mặt trắng bệch, khản trương nhìn Tần Hiến, “... Là Trình Phong... bọn hắn...”

Tần Hiến đứng lên, “Chắc vậy.”

Viết máu còn chưa đông, hẳn là việc mới xảy ra.

Ngoại trừ Trình Phong, Tô Kiều cũng không đắc tội ai.

Đây là trả thù cô mà tới.

Tô Kiều nhìn vách tường đối diện, một mảng máu đỏ tươi tanh nồng, lưng toát mồ hôi lạnh.

Tần Hiến rút ra trong túi quần một túi giấy, lau lau tay, bình tĩnh nói:

“Cô không thể ở nơi này được nữa.”

Anh lau tay sạch sẽ, rồi ném khăn giấy vào thùng rác bên cạnh, ngẩng đầu nhìn Tô Kiều.

Tô Kiều đứng ở góc tường, khuôn mặt dưới ánh đèn mờ đã trắng bệch không còn chút huyết sắc.

Tần Hiến nhìn cô hồi lâu, thấp giọng hỏi: “Sợ sao?”

Tim Tô Kiều run lên một cái, nhìn Tần Hiến, đôi môi đỏ mọng hơi hé, muốn nói là không sợ nhưng lời vừa đến khóe miệng, vẫn gật đầu thành thật: “... Sợ.”

Tô Kiều cũng mới có 19 tuổi mà thôi, loại chuyện như thế này sao có thể không sợ.

Có lẽ có một ngày cô đột nhiên bị giết chết, máu gà này chỉ là lời cảnh báo mà thôi.

Những tên cô đồ kia, cái gì chẳng làm được.

Cô nhìn Tần Hiến, không biết nghĩ gì bỗng nhiên nói: “Nếu tôi chết, cậu hãy giúp tôi nhặt xác nhé.”

Tô kiều thỉnh linh nói ra những câu khiến người nghe lạnh toát cũng khiến Tần Hiến lập tức nhủ mày. Anh nhìn Tô Kiều, rất có dáng dấp dạy bảo người dưới: “Cô nói bậy bạ cái gì đó?”

Ánh mắt Tô Kiều rất chân thành, “Tôi nói thật, tôi là người sống vất vưởng, không ai thật sự quan tâm tôi cả, nếu tôi chết rồi, ngay cả xác cũng không được nguyên vẹn, chẳng phải rất đáng thương ư?”

Tần Hiến sắc mặt khó coi, “Lại có người tự rủa mình chết yểu, cô có bệnh sao, đầu óc nghĩ linh tinh.”

Tô Kiều bị Tần Hiến mắng, thế nhưng lại không tức giận, ngược lại còn thật cao hứng.

Cô nhìn sắc mặt Tần Hiến ngưng trọng, kim lòng khôngặng mím cười.

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Cô cũng không rõ trong tình huống này làm thế nào còn có thể bật cười nhẹ nhõm đến vậy. Có lẽ là vì có người vì cô mà lo lắng, vì cô mà suy nghĩ chẳng.

Cô lại ngẩng đầu, nhìn cánh cửa loang lổ máu, đột nhiên cảm thấy không còn sợ hãi nữa.

Có gì đáng sợ đâu.

Cô không sợ, cái gì cũng không sợ.

Cô cúi đầu, rút chìa khóa ra, sau đó vòng qua bãi máu trên sàn, đi đến mở cửa: “Tôi cứ ở chỗ này, không quan trọng đâu.”

Cô một bên nói, một bên tra chìa vào khóa.

Nhưng còn chưa kịp mở khóa, cổ tay liền bị níu lại.

Tô Kiều giật mình, nhìn Tần Hiến đang cầm chặt tay mình. Cô hơi ngạc nhiên, nghiêng đầu nhìn anh.

Đôi con ngươi anh đen láy, khóa chặt ánh mắt Tô Kiều, anh cực kì nghiêm túc nói: “Tôi vừa mới nói cô không nghe thấy sao? Tôi nói không thể ở đây, rất nguy hiểm.”

Ngữ khí của anh không tốt lắm, giống như đang trách cứ đứa nhỏ không nghe lời.

Tô Kiều nháy mắt, bình tĩnh nói: “Tôi biết, nhưng không có chỗ nào khác để ở cả.”

Tần Hiến nhìn cô một lát, bình tĩnh nói: “Cô đi theo tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Động Tâm Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

ĐÃ BETA

Cô theo tôi đi.

Tô Kiều bỗng nhiên sững sờ tại chỗ.

Cô nghĩ nghĩ, đây là câu nói dễ nghe nhất từ khi cô lọt lòng đến giờ, êm tai đến nỗi khiến người ta không kìm được muốn rơi lệ.

Cô nhìn Tần Hiến, có chút ngơ ngác hỏi: “Cậu nói gì cơ?”

Tần Hiến liếc cô, không trả lời, liền kéo cô đi.

Anh đưa cô đến cửa thang máy, đưa tay ấn tầng.

Cửa thang máy mở, lại kéo cô nhanh chóng bước vào.

Từ đầu đến cuối tay Tần Hiến luôn nắm chặt cổ tay Tô Kiều. Trong thang máy cũng chỉ có 2 người họ. Tần Hiến vóc dáng cao, Tô Kiều đứng vừa đến bả vai anh.

Cổ tay bị anh giữ chặt, Tô Kiều đứng vai kề vai với Tần Hiến.

Thân ảnh anh cao lớn, che khuất người cô, bỗng chốc Tô Kiều cảm thấy được bảo hộ.

Thang máy xuống đến tầng hai, Tần Hiến rốt cục mới ý thức được điều khác lạ, buông tay cô.

Nhiệt độ trên cổ tay bỗng dưng biến mất, Tô Kiều ngẩng đầu nhìn Tần Hiến, anh không nhìn cô, ánh mắt vẫn nhìn thẳng về phía trước. Tô Kiều cúi đầu nhìn cổ tay vừa rồi Tần Hiến nắm, trong lòng thờ dài. Bỗng chốc dâng lên một cảm giác mất mát.

Cô ổn định giọng nói, hỏi Tần Hiến: “Cậu muốn dẫn tôi đi đâu?”

Tần Hiến: “Một chỗ an toàn.”

...

Từ cư xá đi ra, Tần Hiến trực tiếp gọi taxi.

Đêm đã khuya, trên đường có rất nhiều xe trống, rất nhanh anh liền gọi được xe. Xe dừng hẳn, anh tiến lên mở cửa sau đó quay đầu, gọi Tô Kiều lên xe.

Khi anh quay đầu đã thấy Tô Kiều ngồi cạnh bồn hoa bên đường hút thuốc.

Đôi tay trắng nõn, thon dài cầm điếu thuốc, cô hít nhẹ một hơi, đôi môi đỏ khê mở, phun ra một làn khói trắng mờ.

Cách xa 1m, quay đầu nhìn Tần Hiến mỉm cười.

Tần Hiến sắc mặt rất kho coi, anh quay đầu lại nhìn cô.

Tô Kiều lại hít một ngụm khói, khóe mắt vương ý cười, tiểu dung mê hoặc, cô nhìn Tần Hiến nói: “Cậu qua đây ngồi đi.”

Tần Hiến không nhúc nhích, anh đứng cạnh xe nói: “Lên xe trước.”

Nơi này thực sự rất nguy hiểm, băng của Trình Phong không chừng vẫn còn ở quanh đây.

Tô Kiều nhìn Tần Hiến, anh đứng đó, đưa lưng về phía đường, anh tuấn, đẹp đẽ không tả xiết.

Ánh đèn đường hơi tối, nhưng cô vẫn có thể nhìn rõ mặt mày như vẽ của anh. Kia đôi con ngươi thâm thúy, sạch sẽ, kia khuôn mặt nghiêm túc, chính trực.

Tô Kiều nhìn anh thật lâu, một người như vậy, cả đời cô cũng không quên.

Trên đời này, người khiến Tô Kiều nhớ rõ thật sự không nhiều, Tần Hiến là một trong số ít đó.

Đầu thuốc cháy sát đến đốt tay, cô cúi đầu dụi tàn thuốc, sau đó mới bình tĩnh ngẩng đầu nhìn Tần Hiến, “Cậu về đi, tôi không theo cậu đâu.”

Tần Hiến nhìn Tô Kiều, sắc mặt anh có chút ngưng trọng, muốn nói cái gì đó, nhưng lại cảm thấy tựa hồ không biết cần nói gì.

Hai người cứ thế nhìn nhau, giằng co hồi lâu, ai cũng không nói gì thêm.

Tài xế taxi mất kiên nhẫn, ló đầu ra: “Tôi nói này, cô cậu có đi hay không?”

Tô Kiều cười xin lỗi, nói: “Cháu không đi ạ, cảm ơn chú.”

“Cái này, đúng là làm chậm trễ công việc của người khác mà.” Lái xe mắng 1 câu, lái xe đi.

Tô Kiều vẫn ngồi yên hút thuốc, mỉm cười nói với Tần Hiến: “Tôi đây ngồi một lát đi.”

Tần Hiến liếc nhìn cô, cuối cùng vẫn đi tới.

Tô Kiều ngồi dịch sang một bên nhường chỗ cho anh. Tần Hiến ngồi xuống bên cạnh cô. Tô Kiều đem hộp thuốc đưa cho anh: “Hút một điếu không?”

Tần Hiến cúi đầu, nhận lấy.

Anh rút ra 1 điếu, đưa lên miệng, đang muốn rút bật lửa trong túi quần, Tô Kiều đã cúi sát vào anh châm điếu thuốc đang cháy dở của mình sát lại: “Lửa đây.”

Tần Hiến liếc nhìn cô một cái, đưa tay chắn gió, chạm điếu thuốc bên môi vào điếu thuốc đang cháy dở của cô. Anh hít một hơi, buông ra một làn khói mờ mờ, điếu bộ có biết bao nhiêu là động lòng người.

Tô Kiều cười hi hi: “Không nhìn ra nha, ra là lão cao thủ.”

Tần Hiến lại liếc cô một cái, ánh mắt anh luôn như thể đen nhánh, sạch sẽ, sâu như hồ nước mùa thu.

Anh nhả hai làn khói, yên tĩnh một lúc, rồi cuộc nghiêng đầu nhìn cô, hỏi: “Cô về nhà tôi, tránh mấy ngày.”

Tô Kiều có chút kinh ngạc, Tần Hiến vừa nói muốn đưa cô đến chỗ an toàn, nhưng cô không nghĩ tới anh muốn đưa cô về nhà.

Cô nhìn hần chằm chằm mấy giây, sau đó liền cười: “Cậu đừng đùa nữa.”

“Bèo nước gặp nhau, không đến mức đó đâu.” Tô Kiều cố ý coi nhẹ phần tâm ý ám áp kia, cô cười một tiếng, giọng nói mang theo mấy phần trào phúng.

Tần Hiến nghe ra, không khỏi nhíu mày, lòng bỗng thất lại.

Tô Kiều đưa tay ôm chặt tấm áo khoác của anh, “Chuyện chính hôm nay là mang áo đến trả cậu, suýt chút lại quên.”

Tô Kiều dứt khoát cầm áo đặt lên đùi anh.

Cô thu tầm mắt lại, nhìn vào màn đêm đen thẫm thẫm. Trên mặt cô không còn nụ cười, trong mắt nụ cười cũng tắt. Cô nhìn chăm chăm vào màn đêm đen đặc phía trước, thấp giọng nói: “Cậu trở về đi.”

Tần Hiến nhìn cô, không động đậy.

Tô Kiều nghiêng đầu, mấp máy môi, bỗng nhiên nụ cười lại thấp lên, “Tần Hiến, bộ dạng này của cậu dễ dễ tôi hiểu lắm lắm đấy.”

Tần Hiến nhú mày, đôi mắt mang đầy nghi vấn.

Tô Kiều nhích sát lại gần anh, cô hơi nghiêng đầu, cười nói: “Có phải tôi rất xinh đẹp không?”

Cô cười đến mấp mòi, ngón trỏ chạm nhẹ vào đầu ngón tay của Tần Hiến.

Ngón tay Tần Hiến cứng một chút, nhìn cô.

Tô Kiều nói: “Cám ơn cậu lần trước đã cứu tôi, ân cứu mạng to như trời biển, nếu cậu có yêu cầu gì tôi đều đáp ứng.” Nói đoạn, cô kẻ sát môi bên tai Tần Hiến thổi khí, “Muốn trao thân cũng có thể.”

Thanh âm cô rất nhẹ, mang theo ý cười.

Tần Hiến bỗng đứng lên.

Tô Kiều nhìn anh, trong mắt vẫn ướt át phong tình, ý cười tràn ngập. Cô cười đến khoa trương, đẹp cũng đến mức... khoa trương.

Tần Hiến nhìn cô, ánh mắt rõ ràng rất không vui, Tô Kiều cảm thấy anh thực sự tức giận.

Tô Kiều bỗng cảm thấy thật mệt mỏi, cô rút cuộc ngưng cười, đứng lên mặt đối mặt với Tần Hiến.

Nhìn anh một lúc, cô cất lời: “Tần Hiến, cậu là phần tử tri thức xuất sắc, là giường cột của quốc gia sau này, không thể cùng loại người rác rưởi, bại hoại như tôi ở chung một chỗ được. Gần mực thì đen.”

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Thanh âm Tô Kiều nhàn nhạt, ngữ khí cũng phi thường bình tĩnh “Cậu trở về đi, tôi cũng phải trở về rồi.”. Cô nói xong liền xoay người hướng cư xá đi.

Tần Hiến đứng nguyên tại chỗ, nhìn chăm chăm bóng lưng đơn bạc của cô thật lâu, thẳng đến lúc khuất bóng, thân ảnh cô biến mất nơi cuối con đường, anh mới lấy lại tinh thần.

Tần Hiến đứng tại nơi đó một lúc, hút hết điếu thuốc, xong đem tàn thuốc vắt vào thùng rác ven đường, sau đó mới đón xe trở về.

Tô Kiều về nhà, ôm thùng nước ra, lau rửa sạch sẽ cửa nhà. Đổ mấy thùng nước, chà sát nhiều lần, cuối cùng hiên nhà cũng coi như thu thập tạm ổn, lòng cô cũng dễ chịu một chút.

Nhưng vết máu loang lổ trên tường thì không cách nào tẩy sạch được, cô phải mau chóng tìm người đến sơn lại mới được, nếu không để chủ nhà thấy khẳng định đuổi thẳng cô ra khỏi căn hộ này.

Tô Kiều dọn dẹp tươm tất xong xuôi trở về phòng, cô đứng trước bồn rửa mặt, lấy sữa tắm kì cọ tay mình thật kĩ, kì đến tưởng chừng bong da mới dừng lại. Sau khi tắm rửa, thay quần áo đã là 2h sáng, thế nhưng cô hiện tại một chút cũng không buồn ngủ.

Tô Kiều đi ra ban công, nhìn xuống chỗ bồn hoa kia, nơi cô và Tần Hiến mới rồi còn ngồi cùng nhau. Bỗng cô cảm thấy có chút khổ sở, cũng có tiếc nuối.

Nếu như cô đọc nhiều sách một chút, có lẽ mọi chuyện đều sẽ không xảy ra.

...

Sáng hôm sau, Tô Kiều liền đến cục cảnh sát lập hồ sơ có người uy hiếp cô.

Tô Kiều mặc dù không sợ chết, nhưng không muốn vô duyên, vô cớ bị giết. Cô còn rất nhiều chuyện muốn làm, còn rất nhiều nguyện vọng chưa thực hiện.

Chỉ là chuyện lần này, đối với thân thể cô không có tổn thương gì, nên cảnh sát cũng chỉ có thể căn dặn cô chú ý an toàn, lúc cần thiết sẽ hỗ trợ xuất cảnh.

Tô Kiều biểu thị ý cảm tạ rồi rời đi.

Tô Kiều mặc một chiếc áo Hoodie đen, rời cục cảnh sát, cô kéo mũ phủ kín đầu và mặt, hai tay rút túi áo, định đi về hướng tàu điện.

Một đường rất an toàn đến thẳng ga tàu. Đối diện ga tàu là đường cái. Trên đường có một bu-đi-ên lớn, hai cửa hàng tiện dụng khá to. Tô Kiều đi vào, bỏ mũ trùm.

“Ồ Tiểu Kiều, sao hôm nay toàn thân đen kịt một màu thế này.” Đồng sự Lâm Hải Chính ngồi xổm dưới mặt đất đóng hàng hóa. Bóng đen đi đến làm ông giật mình, ngẩng đầu lên mới phát hiện ra là Tô Kiều.

Tô Kiều hôm nay mặc một thân quần áo đen từ đầu đến chân. Áo hoodie, quần jean đen cả giày thể thao cũng màu đen.

Tô Kiều cười, đưa tay ra sau đầu buộc cao mái tóc dài rối tung. “Gần đây chọn phong cách đẹp trai cool ngầu.”

Mái tóc dài buộc đuôi ngựa, phối với dáng người mảnh mai và bộ quần áo trên người cô quả thực có vẻ anh tuấn.

Cô xắn tay áo để lộ cánh tay mảnh khảnh.

Đây đều là hàng gần chuyển phát hôm nay, ở đây hàng hóa phân theo khu và tuyến, mỗi người phụ trách hàng hóa của một tuyến.

“Tiểu Kiều, tên Trình Phong kia còn tìm cô gây phiền phức không?” bà chủ Đào tỷ cũng gọi là biết chút chuyện của Tô Kiều, bà ngồi trước máy tính lên tờ đơn, thuận tiện hỏi thăm.

Tô Kiều cười một cái tự giễu, “Cũng không có việc gì. Hôm qua hẳn cho đàn em đến trước cửa nhà em đội máu gà.”

“Thật hay giả?” Đào tỷ dừng công việc, gương mặt tràn đầy sự hốt hoảng, “Tên khốn này muốn làm gì?”

Tô Kiều nói: “Không có gì, chắc là muốn hù dọa em một chút.”

“Không phải a, mấy thằng du côn đó cái gì mà chẳng làm ra được.” Lâm Hải cũng lại gần, khẩn trương nói: “Bọn chúng đã tìm được đến chỗ ở của cô rồi, không phải rất nguy hiểm sao?”

Tô Kiều không quá để ý nói: “Không có gì, nếu thực sự thấy điểm bất thường ta sẽ lập tức chuyển chỗ ở.”

Đào tỷ thở dài, “Đã sớm nói với em, đừng nhận việc ở cái loại địa phương hỗn tạp ấy, tham tiền như vậy rồi đến cả mạng cũng không còn.”

Tô Kiều cúi mặt, thu những hộp hàng bỏ vào bao, nói: “Lúc ấy chỉ nghĩ đến làm sao trong thời gian nhanh nhất kiếm được thật nhiều tiền.”

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Công ty chuyển phát nhanh làm việc đến 5h30 chiều, Tô Kiều khi ấy đang cần tiền gấp, tiền kiếm được lúc đó không đủ dù đã tiết kiệm, dè xẻn, liền tìm thêm việc buổi tối, vừa hay bar Đình Lan làm từ 9h tối đến 3h sáng đang cần tuyển nhân viên, cô thấy thời gian thích hợp nên đã ứng tuyển.

Tô Kiều cười, “Tiền có ai ngại nhiều đâu, có càng nhiều càng có cảm giác an toàn.”

...

Chương trình học của lớp 12 rất nặng, đến mức mỗi ngày thời gian trôi qua nhanh như tên bắn, nhắm mắt, mở mắt 1 cái liền thất hết ngày.

Tần Hiến dạo gần đây, không hiểu sao luôn cảm thấy bức bối, tan học lại lên sân thượng hút thuốc.

Hút thuốc lại nhớ đến Tô Kiều, lại càng bức bối hơn.

Anh nhớ lần trước, Vương Húc nói, Tô Kiều lớn lên nhất định sẽ đẹp yêu mị như yêu tinh.

Tần Hiến cười lạnh. Cô chính xác là yêu tinh.

Anh không biết mình vì sao luôn nhớ tới Tô Kiều, tâm tình này khiến anh thật sự phiền chán.

Cả kì nghỉ đông, Tần Hiến không đi đâu, chỉ ở nhà ôn tập.

Bố mẹ anh về quê ăn tết, trong nhà bác giúp việc cũng nghỉ, cả căn nhà lớn như vậy chỉ có một mình anh.

Ngược lại em họ Lương Dật giao thừa chạy qua nhà anh ở hai đêm.

Ban đêm Tần Hiến giam mình trong thư phòng đọc sách, Lương Dật liền nằm trên ghế sa lon cùng bạn gái hân hân nấu cháo điện thoại, nhiều lần Tần Hiến thực sự muốn quăng hẳn ra khỏi nhà.

Tình yêu cuồng nhiệt của những người trẻ tuổi, một chiếc điện thoại có thể trường kì chiến đấu đến 2, 3 giờ sáng mà vẫn cảm thấy thời gian qua nhanh.

Tần Hiến đối với loại tình cảm học đường ngây thơ này khịt mũi coi thường.

Lương Dật trào phúng: “Anh trai à, anh đây là chưa có người yêu, khi nào anh có người trong lòng sẽ hiểu.”

Tần Hiến cười lạnh, anh chính là có người thích cũng sẽ không lãng phí thời gian làm cái loại chuyện nấu cháo điện thoại nhằm chán này.

Lương Dật không để tâm, cúp điện thoại, co người trên ghế salon nhắn tin cùng người yêu, “Vợ về quê ăn tết, chỉ có thể dựa vào điện thoại này để kéo dài tính mạng.”

Anh gửi xong tin nhắn, không biết nghĩ gì, bỗng nhiên ngẩng đầu hỏi: “Anh trai, anh đã từng thích một người nào chưa? Chính là kiểu một ngày không gặp cồn cào ruột gan.”

Tần Hiến dừng động tác cầm bút, nửa ngày sau mới trả lời: “Không có.”

Bạn đang đọc truyện *Động Tâm Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Đã hai năm Tô Kiều chưa về quê ăn tết. Với cô mà nói, có trở về hay không đều không quan trọng. Dù sao cũng không có người mong ngóng, đợi chờ.

Trước giao thừa mấy ngày, Tô Kiều vẫn bận bịu làm việc.

Hôm đó tuyết rơi rất dày, cô mở cửa xe đi chuyển phát nhanh hàng.

Khi cô lái xe, tiếng chuông điện thoại không ngừng reo, thúc giục gửi hàng nhanh.

Tô Kiều đã cố gắng nhanh hết mức có thể, nhưng trên đường tuyết rơi dày, đường rất trơn, cô cũng không dám đi ẩu, kiên nhẫn giải thích cho người kia: “Xin lỗi, tôi đang trên đường tới, ngại chờ một lát, mười phút, nhiều nhất là 10p tôi sẽ giao hàng đến.”

“Nhanh lên!” Đối phương tức giận cúp máy.

Tô Kiều nhìn lộ trình, hẳn là 10p có thể đến kịp. Nhưng ai ngờ trên đường cao tốc có một đoạn bị chặn, vị khách kia muốn đến sân bay sớm để đi du lịch nên muốn nhận hàng ngay lập tức. Tô Kiều gọi gấp cho đối phương giải thích.

Nhưng mà đối phương không chịu nghe cô giải thích, vừa nghe đến đoạn phải đợi nửa canh giờ, đầu điện thoại bên kia đã đổ xuống một tràng mắng chửi.

Cô kia mắng rất khó nghe, Tô Kiều cau mày, tay đặt thật chặt tay lái, cô nắm chặt đến nỗi, khớp xương đều trắng xanh.

Cô là không phải là người rất tốt tính, nhưng vẫn cố nhịn xuống.

Đối phương ở đầu dây bên kia mắng đã mới cốc cần cúp máy.

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Tô Kiều nhìn ra ngoài cửa sổ, cô chợt nhớ đến năm đó, khi cô học lớp 10, cô chủ nhiệm lớp nắm tay cô, xúc động nói: “Tô Kiều em phải thật cố gắng, lần này tranh thủ thi vào trường cấp 3 chuyên trên tỉnh đi, chỉ có thi vào trường chuyên tốt nhất thành phố mới có nền giáo dục đủ tốt, tương lai thi đại học tốt mới có thể thay đổi vận mệnh.”

Một trận gió rét thổi tới, ánh mắt của cô bỗng trở lên mong lung. Khoảng 30p sau, đường được khai thông, cô gấp gấp, không để ý đến đường trơn trượt, nhấn ga tranh thủ đem hàng đến cho vị khách kia càng sớm càng tốt. Cô ấn chuông cửa, ôm hộp đồ đứng bên ngoài. Cửa vừa mở, cô lập tức cúi gặp người xin lỗi, “Thành thật xin lỗi, cao tốc kẹt xe, tôi...”

“Cô không phải hẹn 10p sao? Giờ đã là giờ nào rồi? A một chút khái niệm thời gian cũng không có, cô có biết tôi đã phải chờ bao nhiêu lâu không? Có đưa hàng thôi mà cũng không làm được, khó trách chỉ là một con bé làm công.”

Trong lòng Tô Kiều có chút không dễ chịu, cô ôm hộp bưu phẩm, nhìn nữ nhân đối diện.

“Cô đây là ánh mắt gì hả? Cô còn dám trừng tôi? Cô khiến tôi trở chuyển bay lại còn dám trừng tôi cơ à? Cô là cái thá gì!” Đối phương tức giận, dùng sức đẩy Tô Kiều một cái. Tô Kiều bị đẩy về phía sau một bước.

“Cô tên gì, số bao nhiêu, tôi phải khiếu nại cô, đồ không biết điều.”

Tô Kiều bỗng không muốn nhìn, cô cảm thấy tôn nghiêm của mình bị người ta dẫm dưới chân, một cảm giác không cam lòng trào lên. Cô đặt gói bưu kiện xuống mặt đất, đứng dậy nói: “Tô Kiều, số 038”. Nói xong cũng quay người, đi thẳng hướng thang máy.

Từ tòa chung cư đi ra, một trận gió rét ập tới, mắt Tô Kiều có chút cay, cô cúi đầu, xò hai tay vào túi áo. Xe của cô đậu ở đối diện khu chung cư, cô cúi đầu băng qua đường. Mới đi đến trước cửa xe, điện thoại vang lên, Tô Kiều lục túi áo lấy điện thoại. Mẹ Tô Kiều gọi điện tới. Cô nhú nhú mồm, lắng nghe.

Tô Kiều còn tưởng mẹ gọi điện đến hỏi cô có về quê ăn tết không, bao giờ về, kết quả không phải.

Bà ở đầu dây bên kia phàn nàn nói mình bị bệnh, phải lên bệnh viện trấn tĩnh thuốc, uống thuốc mấy ngày mới khỏi, lại tốn thêm mấy trăm đồng.

“Xã hội ngày nay thật muốn bức tử người, bác sĩ toàn bọn mày người, da thú vô lương tâm, tuyệt đối không vì người bệnh mà thương tâm, ngược lại chỉ muốn khổ tâm nghĩ cách moi tiền của bệnh nhân, nói đơn giản chính là cướp ngày. Tiền cứ thế là đi a.”

Tô Kiều trong lòng vốn đang khó chịu, nghe những lời phàn nàn này nặng lượng cả người cứ như bị hút cạn, năng không còn sức chống đỡ những dồn nén, một hồi nữa.

Lưu Mai nghe tiếng giễu cợt, lập tức thẹn quá hóa giận, thanh âm đột nhiên cao vút, ở đầu dây bên kia cao giọng mắng ầm lên: “Thái độ này của mày là ý gì? Mày đang nói gì vậy? Mẹ khổ tận cam lai nuôi mày khôn lớn, mày bây giờ đủ lông đủ cánh rồi liền không coi người mẹ này ra gì đúng không? Chê mẹ không kiếm tiền đúng không? A? Đúng là sói mất trắng! Đồ vô ơn.”

Trên đường người xe đi lại tấp nập, Tô Kiều đứng trước cửa xe, tâm tình của cô bỗng chốc nứt vỡ, ào ra như thác, sự ức khuất, sự kìm nén, sự mệt mỏi, sự ảm ức, sự hối tiếc, sự không cam lòng dồn nén, tích tụ bấy lâu dồn nên hốc mắt nóng bỏng, lệ theo đó tuôn trào, càng chảy càng mau, rồi bật lên thành tiếng nức nở: “Mẹ nuôi con sao? Từ nhỏ đến lớn trong nhà có việc gì vất vả, cùng cực, bản thủ chẳng đến tay con? Mấy năm nay tiền đi học của Tô Dương là do con cần lực kiếm tiền chu cấp. Con nỗ lực, vất vả ít sao? Con sung sướng sao? Con lười biếng sao? Mẹ có bao giờ nhớ đến mẹ có đứa con gái này ư? Còn cũng mới 19 tuổi, chỉ lớn hơn Tô Dương 1 tuổi mà thôi. Ở tuổi này nên được ngồi trên ghế nhà trường, đọc sách, ôn tập chuẩn bị cho tương lai, thế nhưng hiện tại con đang sống thế nào, mẹ biết không? Mẹ quan tâm sao?”

Tô Kiều đã không ngừng được nữa khóc òa lên, không ít người qua đường quay lại nhìn, cô quay lưng lại gác mặt vào cửa xe, khóc nức lên: “Mẹ căn bản chưa bao giờ thương yêu con, các người chỉ coi con là công cụ kiếm tiền mà thôi.”

Tô Kiều dứt lời, sau lưng bỗng một cánh tay vòng qua vai cô, rút đi điện thoại.

Cô sững sờ, vô thức quay đầu lại.

Tần Hiến không biết đã xuất hiện từ lúc nào, anh nhìn cô một cái, sau đó ấn cúp điện thoại.

Tô Kiều kinh ngạc nhìn anh, nước mắt ngừng rơi vì kinh ngạc.

Tần Hiến ngược nhìn cô: “Đang trên đường mà có thể khóc thành dạng đó, thật là không có tiền đồ.”

Tô Kiều gạt mình. Nửa ngày sau mới bình tĩnh, mắng: “Mẹ nó.”

Cô cảm thấy vô cùng mệt mỏi, đem mũ áo kéo sụp xuống quá mặt, ý đồ muốn đem bản thân hoàn toàn che khuất.

Tần Hiến đứng ở một bên, nhìn cô chăm chăm một lúc, sau đó đột nhiên đem mũ Tô Kiều kéo xuống.

Vật duy nhất bảo hộ sự tự tôn bị kéo xuống, Tô Kiều ngẩng đầu, trừng mắt nhìn Tần Hiến: “Cậu có bệnh a!”

Tần Hiến nhìn cô một cái: “Lừa mình dối người.”

Tô Kiều: “...”

Tần Hiến dời ánh mắt đến phía sau lưng Tô Kiều: “Xe của cô?”

Tô Kiều không quá chú tâm đến phản ứng của anh đáp: “Xe công ty, dùng để chuyển phát nhanh hàng hóa.”

Tô Kiều vòng qua đầu xe, đi đến vị trí tay lái, mở cửa an vị, tra chìa, chuẩn bị rời đi. Vừa chuẩn bị khởi động máy, cửa bên tay lái phụ đột ngột bị mở ra, Tần Hiến không khách khí ngồi bên cạnh cô.

Tô Kiều sững sờ, cô nhìn hấn hỏi: “Cậu làm gì?”

Tần Hiền thông thả đưa tay cài lại dây an toàn, điều chỉnh vị trí thoải mái rồi mới đáp: “Tôi về nhà, cô tiện đường chờ tôi một đoạn đi.”

Tần Hiền nói vô cùng tự nhiên. Tô Kiều nhìn anh, không biết nên cười hay nên khóc, cô suy nghĩ một thoáng, vẫn là không nhịn được bật cười, “Tần Hiền cậu không phải bị gì chứ, ai nói với cậu là tôi và cậu tiện đường?”

“A. Thật sao?” Tần Hiền nghiêng đầu, anh nhìn cô, lộ ra một biểu tình vô cùng nghi ngờ.

Tô Kiều rất thành thật gật đầu, “Đúng đó, không tiện đường, mà tôi còn bận đi chuyển hàng nữa, không có thời gian đưa cậu về đâu.”

Cô cho anh một ánh mắt cực kỳ ý tứ: Nhà người thứ thời một chút, bà cô đây chính là không tiện đường, người mau xuống xe.

Nhưng mà Tần Hiền tựa như không biết, anh thờ ơ thu hồi tầm mắt, tìm một tư thế thoải mái, khẽ nghiêng đầu, nhắm mắt lại, lười biếng nói: “Vậy tôi ngủ một giấc, cô cứ làm việc của cô, xong việc cô lai tôi về, thế là được rồi.”

“...”

Tần Hiền vòng hai tay khoanh trước ngực, nhắm mắt rất thành thật chợp mắt nghỉ ngơi.

Rõ ràng anh có thể gọi xe đến đón, nhưng anh tựa hồ quyết tâm để cô đưa anh về.

Tô Kiều nhìn chằm chằm Tần Hiền trong chốc lát, rồi lại bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, khóe môi cong lên mỉm cười, thân thể áp sát vào Tần Hiền, bờ môi dán bên tai hắn thì thầm: “Tần Hiền, có phải cậu thích tôi rồi không?”

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Tần Hiền bỗng dưng mở choàng mắt.

Anh quay đầu, ánh mắt đen nhánh nhìn thẳng vào đôi mắt Tô Kiều.

Tô Kiều nhìn anh, bỗng nhiên nở nụ cười, đuôi mắt hơi dương lên, kiêu ngạo như thể nắm được điểm yếu của anh.

Tần Hiền liếc nhìn cô một cái, tựa như không để ý đến vấn đề nhàm chán mà cô hỏi.

Anh rút từ túi quần ra bao thuốc, lấy một điếu, nhóm lửa, rồi thông thả mở cửa sổ ra, hít một hơi. Ngón tay cầm điếu thuốc, gầy gầy, tàn thuốc theo gió bay ra ngoài, làn khói trắng nhẹ nhàng tản mạn trong không khí.

Anh nhìn chằm chằm ra cửa sổ hồi lâu, rồi đột nhiên hỏi Tô Kiều: “Gần đây Trình Phong tìm cô gây phiền toái sao?”

Tô Kiều đã quay về chỗ ngồi nghiêm chỉnh, nghiêm túc lái xe, lắc đầu: “Không có.”

Tần Hiền quay đầu, rất chân thành nhìn cô, phảng phất muốn từ khuôn mặt vô cùng trấn tĩnh kia, nhìn xem nội tâm cô ra sao, cô có đang dùng sự khiên cười, phớt lờ mọi thứ kia che giấu.

Tô Kiều nghiêng đầu, ánh mắt nhìn thẳng phía trước, nói: “Thật sự không có.”

“Thật sao?” Tần Hiền không tin.

Tô Kiều nghĩ một hồi, cười khê, ánh mắt vẫn nhìn thẳng đường phía trước, giọng nói thong dong như đang tám chuyện phiếm với bạn bè: “Lừa cậu thôi, thật ra cũng có chút việc xảy ra, nhưng cũng không có gì nghiêm trọng. Sau lần đó, hẳn lại cho người đến trước cửa nhà tôi dội máu gà hai, ba lần nữa, có một ngày đang đi trên đường, xem chút bị một chiếc xe mô tô đâm, người cưỡi xe tôi biết, là đàn em của Trình Phong.”

Tần Hiền nhìn cô, sắc mặt đã khó coi đến cực điểm, anh quan sát thần sắc của cô hỏi: “Không sao chứ?”

Tô Kiều quay đầu, nhìn anh cười: “Nếu có chuyện gì, cậu bây giờ còn có thể gặp tôi sao?”

“...”

Tô Kiều đưa kiện hàng cuối cùng xong, đã là 6h30 chiều, Tần Hiền vẫn đang ngồi trong xe chờ cô.

Anh đi theo cô đúng 3 tiếng.

“Nơi này cách nhà cậu rất gần, mười phút là đến.” Tô Kiều một bên khởi động xe, một bên nói chuyện với anh.

Tần Hiền không tiếp chuyện cô, anh nhìn ra ngoài cửa sổ, sắc mặt không tốt lắm.

Tô Kiều ngược lại rất cao hứng, một mực bắt chuyện với anh.

Bất kể cô nói cái gì, Tần Hiến cũng chỉ ậm ừ cho qua, thậm chí về sau đến ậm ừ lấy lệ còn không thêm.

Tô Kiều bị anh lơ đẹp nhiều lần cũng lười nói lại, hết sức chú tâm lái xe.

Tô Kiều ước lượng thời gian vô cùng chuẩn, đúng 10p đã có mặt trước cửa khu nhà Tần Hiến, mắt thấy sắp đến nơi, Tần Hiến đột nhiên cảm thấy vô cùng bức bối, anh đột nhiên nói: “Tôi đói.”

“Hả?” Tô Kiều sững sờ, nghiêng đầu nhìn anh, “Kia ... là nhà cậu rồi, một chút là tới.”

“Cô lần trước không phải nói sẽ nấu cho tôi ăn sao?”

Tô Kiều: “Ừm?”

Tần Hiến nghiêng đầu, nhìn cô nói: “Đi về nhà cô đi.”

Bạn đang đọc truyện *Động Tâm Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Nhà Tần Hiến ở ngay đầu đường, đi từ xe xuống chỉ mất 2 phút.

Nếu nói là đói bụng chẳng phải về nhà ăn nhanh hơn sao?

Tô Kiều đột nhiên cảm thấy có chút ý tứ. Cô nhìn chăm chăm Tần Hiến cười, không nói gì chỉ cười.

Tần Hiến bị cô cười đến có chút không được tự nhiên, vô ý thức giải thích: “Trong nhà tôi giờ không có ai, tôi lại không biết nấu cơm.”

Nói bóng nói gió ý tứ chính là trong nhà không có gì ăn, cũng không có ai nấu cho ăn nên mới muốn sang nhà Tô Kiều ăn chứ, không có ý gì khác.

Tô Kiều cười gằn nói: “Thật sao?”

Tần Hiến: “...”

Tô Kiều cười cười, đánh tay lái quay đầu xe.

Nhà Tần Hiến cách nhà Tô Kiều rất xa, lái xe cũng phải mất hơn 1 tiếng đồng hồ.

Trời tối, đường trơn. Tô Kiều lái rất chậm, lúc về đến nhà đã là 9 giờ tối.

Vẫn là chỗ ở trước kia, vừa đến, Tần Hiến vô ý thức hướng mắt nhìn lên vách tường.

Vách tường quét sơn trắng, vết máu đã không còn thấy rõ.

Tô Kiều thấy Tần Hiến nhìn chăm chăm vào vách tường, bèn giải thích: “Tôi gọi thợ đến sơn lại.”

Tần Hiến liếc nhìn cô một cái, nửa đùa nửa thật nói: “Cô không bị dọa sợ?”

Tô Kiều cười: “Dọa?”

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Tô Kiều nhớ đến lúc thợ sơn đến, nhìn thấy bức tường loang lổ máu, sợ đến xém chút chạy mất mật, cho rằng cô gái này gây án, nhờ bọn họ đến xóa dấu vết. Cô kiên nhẫn giải thích nửa ngày, nói cho họ biết cô chỉ là không may đắc tội người xấu, đám người kia muốn dọa nạt cô nên bày trò này mà thôi. Đối phương nửa tin nửa ngờ, hoảng hốt nhanh chóng chóng làm cho xong việc, nhận tiền rồi rời đi.

Tô Kiều mở cửa, bước vào nhà, thay dép lê, sau đó nhìn Tần Hiến mỉm cười: “Vào đi.”

Cô đi về phía trước hai bước, không nghe thấy phía sau có động tĩnh gì, vô ý thức quay đầu lại thấy cậu bạn Tần Hiến vẫn đứng im ngoài cửa không nhúc nhích.

Anh cúi đầu, đôi mắt nhìn chằm chằm xuống đất.

Tô Kiều có chút kỳ quái, nhìn theo ánh mắt anh.

Trước cửa là một đôi dép đi trong nhà của nam giới đặt ngay ngắn.

Tô Kiều còn chưa kịp phản ứng, đã thấy Tần Hiền ngẩng đầu, nhìn cô chằm chằm, trầm giọng hỏi: “Trong nhà cô có đàn ông?”

Tô Kiều khẽ giật mình, nhìn anh.

“Cô đã có bạn trai?”

Nói xong, sắc mặt Tần Hiền trầm xuống, hiển nhiên là cực kỳ khó coi, lại có chút không nín nổi giận dữ.

Anh đứng ngoài cửa, ánh mắt nặng nề nhìn chằm chằm vào Tô Kiều trong nhà.

Tô Kiều nhìn anh, bỗng nhiên liền nở nụ cười rạng rỡ, nói: “Đúng vậy nha, bất quá hôm nay anh ấy không đến, cậu vào đi.”

Tần Hiền đột nhiên cảm thấy phi thường khó chịu, tim giống như bị con nào đó găm nhăm, tâm phiền ý loạn, vô cùng nóng nảy.

Anh cảm thấy tâm trạng của mình rất lạ, đáy lòng có một đồng phiền muộn không thể nào giải thích nổi, bí bách, âm ỉ trong lòng không thể xua đi được. Lần thứ hai anh cảm thấy nụ cười trên gương mặt Tô Kiều quả thật chướng mắt.

Anh đứng bất động ở đó, trầm mặt nhìn cô thật lâu.

Tô Kiều thì lại vô cùng vui vẻ, vui vẻ đến không rõ lý do, cô đi đến trước mặt anh, nắm lấy tay Tần Hiền: “Lừa cậu thôi, tôi chưa có bạn trai.”

Cô kéo anh vào nhà, nói: “Tôi đọc trên mạng thấy có một số web nói, cô gái trẻ sống một mình, trước cửa nên để một đôi dép của nam giới, trên ban công cũng nên treo ít đồ của con trai, để cho những kẻ có ý đồ xấu, tội phạm, trộm cắp hoặc kẻ gian nghĩ trong nhà có nam nhân, như thế cho dù có lòng dạ xấu xa cũng sẽ kiêng kị, sẽ an toàn hơn.”

Tần Hiền nghe được nhủ mày, đến phòng khách anh vô ý nhìn ra ban công. Trên ban công quả thực treo hai bộ quần áo thể thao của nam giới.

Tô Kiều đi đến phòng bếp rót cho Tần Hiền một cốc nước, nhỏ nhẹ nói: “Cậu ngồi nghỉ một lát, tôi đi tắm cái đã.”

Ở bên ngoài cả ngày chuyển hàng, Tô Kiều cảm thấy mình từ trên xuống dưới phủ 1 tầng bụi đường, mồ hôi, cô tính toán tắm rửa, thay quần áo rồi mới làm cơm tối.

“Cô rất sợ đúng không?”

Tô Kiều đi được hai bước, thanh âm Tần Hiền từ phía sau nhẹ nhàng truyền đến. Cô dừng bước, nghĩ ngợi 1 lát rồi quay đầu nhìn Tần Hiền cười cười: “Vẫn tốt, vẫn đủ gan phòng ngừa rắc rối có thể quay lại nha.”

Tô Kiều đang tắm rửa, căn phòng cách âm kém, vách tường mỏng, Tần Hiền ngồi phòng khách nghe rất rõ ràng tiếng xối nước bên trong.

Tần Hiền ngồi trên ghế sa lon hút thuốc, đôi mắt nhìn chằm chằm vào cửa phòng ngủ của Tô Kiều, được nửa ngày, anh cúi đầu, khẽ cười.

Tô Kiều tắm rửa xong, mặc một bộ váy len dài bước ra ngoài.

Cô đem ống tay áo xắn cao để lộ cánh tay mảnh khảnh, trắng nõn.

“Com chiên trứng được không?” Tô Kiều một bên hướng phòng bếp, một bên ngoái lại hỏi Tần Hiền.

“Thế nào cũng được.” Tần Hiền đem tàn thuốc cắm vào gạt tàn, đứng lên, đi về phía phòng bếp.

Căn nhà của Tô Kiều rất nhỏ, nhưng quét dọn rất sạch sẽ, đồ vật cũng ngăn nắp, gọn gàng, cách bài trí vừa ấm cúng lại khiến người khác cảm thấy dễ chịu.

Ngay cả phòng bếp vốn thiết kế kiểu cũ, diện tích còn nhỏ, lại không thuận tiện cũng được cô lau dọn sạch sẽ, tinh tươm. Bức tường men sứ trắng sáng choang như có thể soi gương được.

Có thể thấy chủ nhân căn nhà này là một người sạch sẽ lại rất đỗi dịu dàng.

Tô Kiều thích nấu nướng vì vậy trong tủ lạnh đồ nấu nướng khá đầy đủ.

Cô lấy từ tủ lạnh ra ba quả trứng, một túi đậu nành. Động tác Tô Kiều thuần thục đem trứng thả vào trong chén, nêm gia vị, đánh đều.

Tay chân đều không ngơi nghỉ, một bên đổ dầu, một bên đem đậu nành rửa sạch.

Tần Hiến đứng một bên, thuận tiện hỏi một câu: “Có cần tôi giúp gì không?”

Tô Kiều cười đùa: “Câu sẽ chiên com sao?”

Tần Hiến: “...”

Sau khi rửa sạch đậu nành, để ráo nước, Tô Kiều mới ngẩng đầu nhìn Tần Hiến đang phát ngốc một chỗ cười cười: “Không biết nấu com vậy cho cậu phụ trách rửa chén.”

Rang hai bát com chiên trứng đối với Tô Kiều rất đơn giản. 10 phút liền xong, cô để Tần Hiến bung ra, còn mình nhanh chóng làm thêm một đĩa rau trộn.

Thời điểm Tần Hiến bung đồ ăn ra, ngồi xuống, Tô Kiều đã xong xuôi, vừa đặt tô rau trộn xuống bàn, cười nói: “Cậu muốn đến chỗ tôi ăn, chỗ tôi cũng chẳng có gì tốt để chiêu đãi cậu cả.”

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Tần Hiến nói: “Không tệ.”

Anh cầm đĩa ăn một miếng

Tô Kiều nhìn hần, có chút chờ mong hỏi: “Ăn ngon không?”

Tần Hiến gật đầu, ngược mắt nhìn cô: “Rất ngon.”

Tô Kiều được khen, nụ cười vui vẻ lan đến tận đáy mắt.

“Vậy cậu ăn nhiều một chút.” Cô gấp cho hần một đĩa rau trộn, vui vẻ nói: “Rất lâu rồi không có người ăn đồ ăn tôi nấu.”

Tần Hiến đang vui đầu ăn com, nghe thế không khỏi ngẩng đầu nhìn cô.

Anh nhìn cô, nhớ tới buổi chiều nay, trên con đường tấp nập người qua lại, dưới cơn mưa lá hòe, cô gái này âm ức khóc.

Lúc ấy anh cách cô không xa, gần như nghe thấy toàn bộ cuộc điện thoại của cô cùng mẹ cô.

Anh nghe thấy cô nói: Mẹ căn bản không yêu con, các người chỉ coi con là công cụ kiếm tiền.

Anh nhìn cô, không nhịn được hỏi một câu: “Cô vẫn luôn sống một mình à?”

Tô Kiều gật đầu: “Đã hai năm rồi tôi không về nhà.”

Tần Hiến hỏi: “Tết thì sao? Cũng không về ư?”

Tô Kiều lắc lắc đầu: “Không về.”

Tần Hiến thấp giọng: “Một mình cô ở đây?”

Tô Kiều: “Ừm, một mình.”

Tô Kiều không thương tâm, cô đã quen rồi. Không có ai yêu cô, vậy cô sẽ yêu thương chính bản thân mình.

Tần Hiến còn muốn nói gì đó, Tô Kiều liền đánh gãy lời anh. “Ăn nhanh đi, nguội sẽ không ngon.”

Tô Kiều hiển nhiên không muốn nói về chủ đề này, Tần Hiến cũng phối hợp bỏ qua, nhẹ gật đầu, chuyên tâm ăn com.

Ai người đối mặt nhau, cúi đầu, an tĩnh ăn com.

Tô Kiều đã rất lâu không có người ăn com cùng, lúc làm việc thường sát giờ com sẽ có nhiều tiệm hàng chuyển phát nhanh cần giao, cô chỉ tùy tiện ăn gì đó bên đường hoặc mì gói, bận quá thì ăn tạm bánh mì.

Khuya về nhà cũng chỉ ăn com mình.

Tô Kiều cẩn thận nghĩ lại, đúng là đã rất lâu rồi cô không có người cùng ăn com.

Cô ngẩng đầu nhìn người con trai đối diện đang chăm chú ăn com, kim lòng không được cong cong khóe môi.

Cô cảm thấy cảm giác này thật tốt, không nỡ buông tay sự ấm áp nhỏ bé này.

Tần Hiến có vẻ rất thích ăn cơm Tô Kiều nấu, anh ăn hết sạch phần của mình, không lãng phí chút đồ ăn nào.

Tô Kiều nhìn tô cơm sạch sẽ, cười nói: “Cậu thật cho tôi mặt mũi.”

Tần Hiến đơn giản đáp: “Vì đồ ăn rất ngon.”

Tô Kiều muốn nói: Nếu anh thích, về sau cô sẽ làm cho anh ăn, nhưng lời nói đến miệng lại nuốt trở lại. Cô cảm thấy mình thế này không đúng lắm, lý trí không ngừng nhắc nhở cô phải giữ khoảng cách với người con trai này.

Nếu buông thả mình trầm luân trong những khoảnh khắc ấm áp này, cô sẽ đau khổ, sẽ không thể quay đầu được nữa.

Thế là cô cười nói: “Ăn no liền trở về thôi, đã muộn lắm rồi.”

Tần Hiến đứng lên thu thập bát đĩa: “Tôi đi rửa chén.”

Anh thu gọn 2 cái bát, 1 cái đĩa cùng hai đôi đũa đi về phía nhà bếp.

Tô Kiều nhìn theo bóng lưng hắn, nửa ngày, nghi hoặc hỏi: “cậu từng rửa chén sao?”

Tần Hiến không đáp, đáp lại cô là tiếng xối nước ầm ầm

Nước mở rất lớn, Tô Kiều nghe ra ý tứ bức dọc. Cô nhẹ nhàng cười, từ trên ghế dựa rời ra sofa.

Tần Hiến chưa từng đi vào nhà bếp, lại càng chưa từng rửa bát, đến mức đôi bát đĩa cùng cái đĩa anh rửa cũng mất 20p.

Lúc đi ra, Tô Kiều đang ngồi trên salon hút thuốc, nhìn anh cười đắc ý: “Tần thiếu gia, hai cái bát rửa hết 20p, cậu cũng thật là lợi hại.”

Tần Hiến: “...”

Tô Kiều ngồi dịch sang bên nhường chỗ cho Tần Hiến.

Tần Hiến đi đến ngồi xuống cạnh cô.

“Hút thuốc không?” Tô Kiều với lấy hộp thuốc trên bàn.

Tần Hiến không cầm nói: “Tôi đi đây.”

Tô Kiều giật mình, nhìn qua cửa sổ, hồi lâu không nói gì.

“Cô nếu là...”

“Muộn quá rồi. Về đi thôi.”

Tần Hiến muốn nói, nếu cô cảm thấy quá cô độc, có thể gọi điện thoại cho anh.

Nhưng lời chưa kịp thốt ra, Tô Kiều đã nói trước.

Tần Hiến sững sốt mấy giây, sau đó gạt đầu: “Được.”

Anh nhìn Tô Kiều, trên bàn trà điện thoại của cô đang để đó. Anh không chần chờ, vươn tay cầm lên.

Tô Kiều nghiêng đầu, tò mò nhìn anh.

Tần Hiến bấm dây số di động của anh, dùng máy của Tô Kiều gọi qua: “Đây là số di động của tôi, nếu có việc gì có thể gọi tôi.”

Xong xuôi anh đem di động đặt lại vào tay Tô Kiều. Tần Hiến nhìn cô, con ngươi đen nhánh, nửa ngày sau mới nói: “Tôi về đây.”

Tô Kiều nắm chặt di động trên tay, ừ một tiếng, cô không nhìn Tần Hiến chỉ nhỏ nhẹ nói: “Chú ý an toàn.”

Tần Hiến liếc nhìn cô, không nói gì, anh trực tiếp đứng lên đi thẳng ra cửa.

Tô Kiều không tiễn anh, cô ngồi trên ghế salon, nghe tiếng bước chân Tần Hiến dỏi đi, nghe tiếng anh mở cửa, nghe thanh âm cánh cửa đóng lại.

Cô thở dài, đem tàn thuốc dụi vào gạt tàn, đứng dậy, đi về phòng ngủ.

Cô hẳn là sẽ không đi tìm Tần Hiến.

Cô muốn.

...

Tô Kiều cho là mình với Tần Hiến sẽ không gặp mặt nhau nữa, nhưng cô lại không biết rằng duyên phận giữa cô và anh mới chỉ chính thức lẩn những bánh răng gắn kết đầu tiên.

Một đêm vắng vẻ nọ, cửa nhà Tô Kiều bị người ta đập hỏng, vách tường nhầy nhụa, loang nỏ máu gà.

Tô Kiều hôm đó đi dạo bên ngoài, đột nhiên bị chủ nhà gọi điện hỏi tội, đầu máy bên kia chủ nhà không dài dòng, chỉ giận giữ quát lên một câu: “Cô về nhanh lên.”

Vừa về đến nhà, Tô Kiều chỉ thấy nhà cửa bừa bộn như vừa có một con bão quét qua.

Nhưng mà, cô còn chưa kịp suy nghĩ gì, bà chủ nhà đã hung thần ác sát, hai mắt tóe lửa nhìn cô đầy tức giận.

Tô Kiều thật không biết nói gì cho phải, cô đành cười xoa dịu cười nói: “Chị Lý, Chúc mừng năm mới.”

Tuy nhiên mặt bà chủ nhà không chút hòa hoãn mà càng hung hăng trừng cô.

Tô Kiều phát hiện, đám đàn em của Trình Phong sẽ không thật sự làm chuyện gì kinh thiên động địa, chỉ muốn làm cô sống không yên ổn.

Năm 2007, đêm 30, Tô Kiều bị chủ thuê tống ra khỏi nhà.

Tô Kiều kéo vali lang thang trên đường không mục đích.

Gió lạnh thét gào, cô lạnh cóng cổ gồng đưa hai tay kéo cao cổ áo

khoác.

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Gần sang năm mới, thời điểm người người, nhà nhà đoàn viên. Từng gia đình đều ở bên người thân ăn bữa cơm thân mật, chơi mát chược, vui đùa cùng nhau, trên đường một bóng người cũng không thấy.

Tô Kiều kéo vali hành lý trên đường đi, cảm thấy đêm nay mình có chút thảm hại.

Cô càng nghĩ càng giận, một luồng lửa giận từ ngực bốc lên.

“Chờ bà đây phát đạt, bà sẽ mua 10 tòa nhà, 8 phòng ở, mỗi ngày đổi một chỗ!”

Tô Kiều tức giận không may đá phải vali quần áo đau điếng, hung hăng mắng một câu: “Mẹ nó.”

Thời điểm nhận được điện thoại của Tô Kiều, Tần Hiến đang cùng Lương Dật ra ngoài ăn cơm.

Cha mẹ về quê còn chưa trở lại, anh đành sang nhà bác gái ăn tết.

Khi nhận được điện thoại của cô, anh quả thật có chút ngạc nhiên.

Từ hôm ăn cơm nhà Tô Kiều, anh và cô không liên lạc với nhau.

Cô đột nhiên gọi điện đến, anh cực kì kinh ngạc, sâu trong đáy lòng là một cảm giác kỳ lạ không thể giải thích được.

Anh cầm điện thoại, đi ra chỗ yên tĩnh, nhẹ giọng: “Ừ. Tô Kiều?”

Giọng nói buồn buồn của Tô Kiều truyền đến: “Tần Hiến, cậu chưa chấp tôi hai ngày được không?”

Bạn đang đọc truyện *Động Tâm Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Tô Kiều nhận điện thoại của Tần Hiến, Tần Hiến nói muốn đến gặp cô. Cô đọc địa chỉ cho anh.

Cúp điện thoại, Cô ngồi bần thần nhìn vào màn hình.

Kỳ thực cô còn có lựa chọn khác, như đến ở khách sạn. Mấy năm nay Tô Kiều gắng sức làm việc cũng có chút tiền, ở khách sạn mấy đêm đối với Cô mà nói cũng không phải là vấn đề lớn.

Nhưng Cô không muốn, Cô không muốn đêm 30 ngồi một mình ở khách sạn, Cô muốn có người nhớ tới Cô.

Cô biết mình không nên đi tìm Tần Hiến, nhưng Cô khắc chế không nổi. Cô nghĩ, coi như mình ích kỷ 1 lần đi.

Bên ngoài thực sự có chút lạnh, Cô kéo chiếc rương hành lý đi về phía trước hơn mười thước, bước vào cửa hàng tiện lợi.

Trong cửa hàng có máy sưởi, đi vào một chút là ấm người.

Tô Kiều có chút đói, trong cửa hàng có mì, lấy thêm nước sôi, tiến đến ngồi phía cửa sổ của cửa hàng.

Via hè thỉnh thoảng có 1-2 người lướt qua, trên đường cũng không có nhiều xe taxi, toàn bộ thành phố chìm trong yên tĩnh.

Tô Kiều 1 tay chống cằm, một tay nhảm chán nghịch bao thuốc lá, mắt nhìn xa xăm ngoài cửa sổ.

Cô tính toán thời gian một chút, Tần Hiến đi tới từ phía kia của Thành phố, ít nhất cũng mất nửa giờ mới có mặt.

Nhưng mà ai biết hai mươi phút anh đã đến.

Tần Hiến tiến vào, Tô Kiều đang ăn mì.

Cô có chút kinh ngạc: "Nhanh như vậy mà cậu đã tới?"

Tần Hiến đi tới, thấy Tô Kiều đang ăn mì, lộ vẻ không hài lòng, khề cau mày: "Tối nay cô ăn cái này ư?"

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Tô Kiều chạm ánh mắt anh khẽ cúi đầu, rồi ngẩng đầu lên nhìn anh cười: "Anh muốn ăn...sao?"

Tần Hiến khề liếc nhìn cô một cái không đáp lại, anh đưa tay đẩy tô mì của Tô Kiều qua một bên: "Đi thôi, chút ăn cái khác!"

Anh liếc nhìn rương hành lý, cúi xuống xách lên: "Đi thôi"

Tô Kiều nhìn Tần Hiến mang theo rương hành lý đi ra ngoài, cô không khỏi cười cười, đi tới quầy thanh toán mua 2 chai nước.

Tần Hiến lái xe tới, đặt rương hành lý ra sau xe, Tô Kiều lưỡng lự cầm chai nước đi tới, đưa cho Tần Hiến 1 chai, Cô nghi ngờ nhìn hắn: "Cậu có bằng lái sao?"

Tần Hiến liếc nhìn cô một cái, im lặng một lát rồi nói: "Nói nhảm."

Tô Kiều ồ lên một tiếng, "Cậu mới có 18 tuổi thôi mà?"

Tần Hiến bó tay, nói cũng chẳng buồn nói. Tô Kiều thậm chí còn cảm thấy Tần Hiến giống như liếc cô một cái.

"..."

Tần Hiến đi về phía vô lăng ngồi vào, Tô Kiều cũng leo vào ghé phụ lái.

Cô thắt dây an toàn, quay về phía Tần Hiến nói: "Cảm ơn cậu đã đến đón tôi."

Tần Hiến không nói gì, đôi mắt nhìn thẳng con đường phía trước, từ tốn khởi động máy.

Tần Hiến rất trầm mặc, Tô Kiều đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Trước khi Tần Hiến đến Tô Kiều có rất nhiều điều muốn nói với anh, nhưng hiện tại khi anh đã đến, ngược lại cô lại không biết nói gì, đành im lặng.

Xe đi được một đoạn, cuối cùng Tần Hiến mở miệng trước: "Muốn ăn gì không?"

Tô Kiều vừa ăn mì tôm nên lúc này không muốn ăn gì, lắc đầu: “Cái gì đều không muốn, chỉ muốn về nghỉ ngơi.”

Cô hơi mệt, dựa vào thành xe nhắm mắt lại: “Tôi muốn ngủ một lát.”

Tần Hiến nghiêng đầu nhìn cô.

Sắc mặt Tô Kiều có chút tái nhợt, bộ dáng rất mệt mỏi.

Tần Hiến nhìn cô thật lâu, Tô Kiều thanh âm nhẹ nhàng vang lên: “Không nên nhìn tôi, nhìn đường đi.”

Cô không có mở mắt, trong giọng nói lộ rõ vẻ rã rời.

Tần Hiến sững sốt một lát, sau đó mới thu hồi tầm mắt chuyển tâm lái xe.

Tần Hiến lái rất chậm, Tô Kiều cũng vì vậy một đường an ổn ngủ một giấc, đúng lúc xe dừng lại, vừa vận lúc cô tỉnh lại.

Tô Kiều mơ màng mở mắt, nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mắt mơ hồ thấy một tòa nhà màu trắng. Mọi thứ lơ mơ không thấy rõ, cô lại nhắm mắt lại.

Tần Hiến thấp giọng nói: “Đến nhà rồi.”

Tô Kiều khẽ ừ, cô hơi đau đầu, đưa tay xoa xoa huyệt thái dương, một lát sau mới từ từ mở mắt.

Cô nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn thấy rõ tòa nhà màu trắng trước mặt.

Kiến trúc Châu Âu, bốn phía bao bọc bởi một không gian xanh tươi tắn của một khu vườn nhỏ nhắn và xinh đẹp.

Tần Hiến đỗ xe vào gara, mở cửa xuống xe. Tô Kiều thần thờ một lúc, mới đi theo xuống.

Cô đứng cạnh chiếc xe, nhìn Tần Hiến dỡ hành lý xuống.

Gió rét thổi tới, Tô Kiều vô ý thức ôm chặt lấy hai tay.

Tần Hiến mang theo vali đồ của cô bước tới, thuận tiện hỏi một câu: “Lạnh không?”

Anh lấy chìa khóa mở cửa.

Tô Kiều đứng bên cạnh anh, khẽ ừ, “Hơi lạnh.”

Tần Hiến mở cửa, trong nhà một mảng đen như mực, an tĩnh không một âm thanh.

Tần Hiến thuận thực đem vali quần áo tới vách tường, sau đó mở công tắc đèn, cả căn phòng sáng rực rỡ dưới chùm đèn pha lê lung linh như một chiếc vương miện không lồ bằng ngọc.

Tô Kiều đứng yên trước cửa, nhìn vào căn nhà lộng lẫy.

Phòng khách rất lớn, chỉ riêng sảnh cũng lớn hơn căn nhà cô thuê gấp bội.

Trang trí căn nhà rất tinh tế và tao nhã, mang hơi thở của những nét xưa cũ, mà không kém phần hiện đại. Tại phòng khách còn treo một bức tranh sơn thủy rất thanh nhã. Tô Kiều cảm thấy bộ tranh sơn thủy treo chính giữa phòng, nơi bắt mắt nhất, có lẽ có giá trị không nhỏ.

Khi cô còn đang nghỉ ngơi, Tần Hiến đã cầm một đôi dép đi trong nhà bước tới.

Anh đưa đôi dép cho cô. Tô Kiều cười cười tiếp nhận, nói: “Nhà của cậu thật đẹp.”

Nói xong liền cúi xuống đổi giày. Tần Hiến cúi đầu nhìn cô, không nói gì.

Anh đem vali quần áo để dựa bên góc tường, của cô, đem lên cầu thang.

Tô Kiều thay dép xong, đi theo sau Tần Hiến: “Cha, mẹ cậu lúc nào trở về.”

Tần Hiến đáp: “Qua hết năm.”

“Sao cậu không về quê ăn tết?” Tô Kiều nhìn theo bóng lưng Tần Hiến. Vali của cô rất nặng, nhưng Tần Hiến cầm nó nhìn như không tốn chút sức lực nào.

Tần Hiến nói: “Tôi muốn yên tĩnh ôn tập.”

Tô Kiều ‘A’ lên một tiếng, lúc này mới nhớ đến, học kỳ sau Tần Hiên tốt nghiệp trung học.

Tần Hiên dẫn cô lên lầu hai, đẩy cửa của căn phòng cuối hành lang, cầm vali đặt vào phòng nói: “Cô ở đây.”

Gian phòng rất lớn, bài trí đơn giản, một chiếc giường 1m8, một tủ quần áo, ngoài ra còn có một bàn đọc sách và một ban công hướng ra vườn, tiện nhất là có sẵn nhà vệ sinh trong phòng.

Tô Kiều đi vào, nhìn bốn phía: “Đây là phòng của ai?”

Tần Hiên mở tủ để vali quần áo của nàng vào, nói: “Phòng khách.”

Tô Kiều ‘Ừ’ một tiếng, đem ánh mắt từ tủ sách dời đi, quay đầu lại nhìn Tần Hiên cười: “Gian phòng này thật đẹp.”

Tần Hiên nhìn cô một cái, ừ một tiếng.

Anh đưa tay chỉ ra phía sau cô, từ tốn nói: “Phòng vệ sinh ở bên trong.”

Tô Kiều gật đầu: “Tôi biết rồi.”

Trong phòng ấm áp, Tô Kiều cởi áo khoác, thuận tay vắt lên ghế.

Bên trong cô mặc một chiếc áo len màu đen, quần jean cũng màu đen.

Tần Hiên phát hiện áo khoác của cô cũng màu đen, Tô Kiều tựa hồ thích màu đen.

Tô Kiều nói: “Tôi muốn đi tắm.”

Tần Hiên sững sốt vài giây, sau đó kịp phản ứng, anh gật gù đầu, đi ra ngoài.

Đi đến cửa, bước chân đột nhiên dừng lại, quay đầu nhìn cô, nhẹ nhàng nói: “Tôi ở ngay phòng bên cạnh.”

Tô Kiều khẽ cong cong đôi mắt, lập tức cười rộ lên: “Biết, chút nữa tôi qua tìm cậu.”

Tần Hiên đi ra ngoài, thuận tay đóng cửa lại.

Sau khi Tần Hiên rời đi, Tô Kiều đi đi lại lại trong phòng vài vòng, lại ra ban công đứng trầm tư một hồi.

Từ ban công nhìn xuống, là một tòa biệt thự rất lớn, được tuyết bao phủ xung quanh. Tuyết tó trắng mặt đất, tuyết phủ trắng bụi cây, tuyết rải trên mái hiên, lên vạn vật, tất cả đều là màu tuyết trắng tinh khôi.

Tô Kiều dựa vào thành ban công đứng một lúc, gió rì rào thổi, cô rốt cục bị đông cứng, rùng mình một cái, cổ rụt lại, đành nhanh nhanh chóng chóng trở về phòng.

Sau khi tắm rửa xong, Tô Kiều đổi một bộ váy dài màu trắng.

Tóc dài ướt sũng dán lên lưng, cô bèn đi tìm Tần Hiên.

Cô đứng trước cửa phòng Tần Hiên, gõ cửa. Tiếng gõ vừa dứt, một tràng bước chân truyền đến. Tần Hiên mở cửa, anh cũng vừa tắm xong, trên người mặc một bộ đồ thun thoải mái, áo trắng, quần đen.

Tóc Tô Kiều ướt sũng nhỏ giọt xuống ướt vai áo, cô hỏi Tần Hiên: “Cậu có máy sấy không? Phòng tôi hình như không có, tôi không tìm thấy.”

Tóc Tô Kiều rất dài, đen nhánh, vì ướt nước nên làm ướt hết một mảng áo, không những vậy còn nhỏ giọt xuống nền nhà.

Tần Hiên nhìn mái tóc ướt nhẹp không ngừng nhỏ nước của cô, nhú mày nói: “Đợi một lát.”

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Nói xong, anh liền quay đầu bước vào phòng, Tô Kiều cũng đi theo,

Tần Hiên đi vào phòng tắm cầm một chiếc khăn lông to ra, ném cho Tô Kiều, “Lau khô trước đi đã.” Một bên nói, một bên đi ra ngoài, “Tôi đi tìm máy sấy tóc.”

Tóc Tần Hiên rất ngắn, bình thường anh không dùng máy sấy nên không có sẵn trong phòng.

“Tôi xuống tìm cùng cậu,” Tô Kiều nắm lấy khăn bông cùng Tần Hiên xuống tầng 1 tìm máy sấy.

Hai người tìm thấy một cái máy sấy tóc dưới nhà tắm tầng 1, Tô Kiều cầm máy trên vách tường, thông thả hong khô tóc. Tần Hiến đứng tựa người vào cánh cửa, đút hai tay túi quần, an tĩnh nhìn Tô Kiều.

Tô Kiều một bên sấy tóc, một bên nói: “Đêm nay là đêm giao thừa, chúng ta cùng nhau làm gì đó đón giao thừa đi.”

Tần Hiến không có thói quen đón giao thừa, nhưng Tô Kiều đã đề nghị, anh cũng thuận theo gật đầu, đáp “Ừ” một tiếng.

“Trong nhà cậu có sủi cáo không?” Tô Kiều hỏi.

Tần Hiến ở nhà một mình nên chẳng nấu nướng gì, trong tủ lạnh cũng trống rỗng, không có gì ngoài nước lọc.

“...Không có.”

“Vậy chúng ta cùng đi siêu thị mua.”

Tô Kiều ngừng sấy tóc, rút phích cắm, hào hứng nói: “Tôi đi thay quần áo, chúng ta lập tức ra ngoài mua sủi cáo.”

Cô đặt máy sấy xuống, quay người định đi về phòng.

Cửa nhà tắm chật hẹp, Tần Hiến ngăn tại cửa.

Tô Kiều ngẩng đầu, đẩy đẩy lồng ngực Tần Hiến, “Tần thiếu gia, thỉnh cầu ngài nhường đường một chút được không?”

Tần Hiến nhìn cô một cái, không nhúc nhích.

Anh đưa tay sờ tóc Tô Kiều, cau mày nói: “Vẫn còn ướt.”

Tô Kiều sờ sờ tóc, nói: “Chỉ còn hơi ẩm thôi không còn ướt sũng nước nữa rồi.”

Lời này đại ý chính là: Chỉ sấy cho bớt nước là được, không cần sấy khô.

Tần Hiến im lặng 1 lát, từ tốn nói: “Tóc ướt, đi ra ngoài gió sẽ đau đầu, cô không biết sao?”

Tô Kiều nhìn anh chớp chớp mắt: “Biết a.”

“...” Tần Hiến không biết nói gì, biết mà còn không mau hong khô tóc đi.

Tô Kiều nhìn Tần Hiến, nghiêm túc giải thích nguyên nhân cô vì sao không thổi khô tóc: “Cầm máy sấy lâu quá tôi rất mỏi tay.”

Tần Hiến: “...”

Tô Kiều quay đầu, đem cái máy sấy để ở bồn rửa mặt đưa cho Tần Hiến, nhìn anh cười: “Nếu không, cậu giúp tôi sấy đi.”

Tô Kiều mặc kệ Tần Hiến đồng ý hay không, nhanh chóng đặt máy sấy vào tay anh, cười đến đôi mắt cong cong như vàng trăng khuyết, rất vui vẻ, ngữ khí thì thập phần không cho người khác từ chối: “Cậu giúp tôi sấy.”

Nói xong, liền tự giác đi đến trước gương, chờ Tần Hiến sấy tóc cho.

Tần Hiến nhìn chằm chằm Tô Kiều trong gương, Tô Kiều cùng anh mặt đối mặt, thúc giục, “Nhanh lên a, chúng ta còn phải ra ngoài mua sủi cáo đó.”

Tần Hiến nhìn Tô Kiều, lại cúi đầu nhìn máy sấy trong tay, anh có chút bất đắc dĩ, cuối cùng vẫn đi đến sau lưng Tô Kiều.

Tần Hiến rất cao, Tô Kiều vừa vịn đến ngực anh.

Anh đứng ở sau lưng cô, tay cầm máy sấy, vừa vịn sấy tóc cho cô rất tiện.

Tô Kiều ngắm Tần Hiến trong gương. Anh cúi đầu, nghiêm túc giúp cô hong khô tóc.

Ngón tay của anh theo làn gió ấm áp lướt qua làn tay cô, cô thậm chí có thể cảm nhận được cường độ của đôi bàn tay ấy.

Anh khẽ cúi đầu, khuôn mặt anh tuấn như tạc làm cho đôi phương mê muội.

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Tô Kiều nhìn anh, nhịp tim của cô bỗng đập thật nhanh, hai rặng mây hồng phủ kín đôi gò má.

Có một thứ cảm xúc không khác chế nỏi cứ thế lớn lên.

Tựa như việc cô có chỗ khác để đi, nhưng lại muốn chạy đến tìm Tần Hiến.

Cô nhìn thẳng vào khuôn mặt Tần Hiến trong gương, nhẹ giọng hỏi: “Tần Hiến, cậu có bạn gái chưa?”

Bạn đang đọc truyện *Động Tâm Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Cậu có bạn gái chưa?

Tô Kiều hàm hồ hỏi một câu.

Tần Hiến ngẩng mặt nhìn Tô Kiều trong gương, sau đó lại cúi xuống không trả lời cô.

Tô Kiều cảm giác Tần Hiến vừa nhìn mình, nhin không được hỏi: “Cậu đối với tôi đây là chán chảng buồn nói rồi đúng không?”

Tần Hiến không thèm để ý nói: “Cô tự hiểu được là tốt.”

Tô Kiều huých cùi chỏ chọc chọc Tần Hiến một chút, Tần Hiến thuận thế giữ chặt cánh tay cô, “Đừng lộn xộn.”

Anh đưa tay cô về đúng vị trí, lại tiếp tục nghiêm túc hong khô tóc cho Tô Kiều.

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Tô Kiều nhìn vào gương ngắm nhìn Tần Hiến thật kỹ, khi anh cúi đầu thần sắc vô vàn ôn nhu.

Gió thổi làm ẩm làn tóc, bờ môi, gò má, ẩm cả trái tim cô.

Cô đột nhiên cảm thấy vô cùng hạnh phúc, nhìn vào gương khoe môi nhẹ nhàng cong cong cười.

Tóc Tô Kiều rất dài, mềm mại, đen tuyền nhưng khá dày vì vậy Tần Hiến sấy khá lâu mới khô hoàn toàn.

Làn tóc dài óng ả như tơ, mềm mại như một tấm lụa thượng hạng sau khi sấy khô lại càng đen huyền, thướt tha.

Tần Hiến vuốt vuốt làn tóc, khi chắc chắn tóc đã khô hẳn, anh mới đem máy sấy cất đi, nói: “Tốt rồi.”

Tô Kiều hất tóc sang một bên, lùa tay sờ vào tóc, nghiêng đầu soi gương: “Khô rồi sao?”

Tần Hiến ừ một tiếng: “Đã khô.”

Anh lên tiếng, quay người đi ra ngoài, Tô Kiều bỗng nói: “Sao tôi cảm thấy vẫn chưa khô nhỉ?”

Tần Hiến dừng bước, quay đầu lại, có chút kì quái nhìn cô.

Tô Kiều xoay người lại, thấy Tần Hiến nghi hoặc nhìn mình, cô lập tức bật cười, nói: “Thật mà, không tin... Cậu sờ mà xem?”

Cô ngả đầu đến trước mặt Tần Hiến, ý anh có thể sờ thử.

Tần Hiến con người híp híp, nhìn cô chằm chằm không nói gì.

Tô Kiều đợi một lát, không thấy Tần Hiến có động tác nào, bèn ngẩng đầu, mặt đối mặt nhìn Tần Hiến.

Ánh mắt anh đèn huyền, sâu thăm thẳm, cứ vậy nhìn thẳng vào mắt cô.

Tô Kiều cảm thấy, anh đại khái biết rằng cô đang trêu chọc anh.

Cô nhất thời không nhin được, cười thành tiếng, nói: “Nói đùa thôi, tôi đi thay quần áo, sau đó chúng ta sẽ cùng nhau đi mua sùi cảo.”

Nói xong, liền đi qua Tàn Hiến, lên cầu thang về phòng.

Sau khi Tô Kiều rời đi, Tàn Hiến đứng ở phòng tắm một lúc. Anh nhìn chăm chăm vào máy sấy đặt trên bệ rửa mặt, mảy mui lại.

Anh cảm thấy hương vị của Tô Kiều vương vấn xung quanh, cảm giác mềm mại ấy vẫn đọng trên đầu ngón tay.

Mái tóc cô thơm thoang thoảng mùi hoa nhài, thân thể sau khi tắm xong thoang thoảng hương ngọt ngào, nhẹ nhẹ.

Tàn Hiến bỗng cảm thấy có chút phiền muộn, anh đi ra khỏi phòng rút một liều thuốc.

Tô Kiều thay xong quần áo xuống, Tàn Hiến đã chờ cô ở bên ngoài.

Cửa mở ra, gió lạnh rớt vào phòng. Tô Kiều vô thức quần chặt khăn, kéo cao cổ áo, đi ra cửa.

Tàn Hiến dựa vào cột trên hành lang hút thuốc, thấy Tô Kiều đi ra, anh đem tàn thuốc vứt vào trong thùng rác.

Tuyết đã ngừng rơi, nhưng trên mặt đất được phủ một tầng tuyết dày thật dày.

Tàn Hiến hỏi Tô Kiều ngoài sủi cáo còn muốn mua thêm gì không, Tô Kiều nghĩ nghĩ, đáp: “Mua thêm ít bia.”

Tàn Hiến liếc nhìn cô một cái, sau đó gật gù đầu: “Tôi đi lấy xe.”

Hắn hướng về phía gara xe, Tô Kiều gọi với: “Chúng ta đi bộ cũng được, không cần đi xe đâu.”

Dù sao đêm này cũng vắng, đi dạo cũng tốt.

Bên ngoài khu biệt thự có nhiều siêu thị mini, đi bộ một quãng đường là tới.

Tàn Hiến ừ một tiếng, quay đầu đóng cửa, cũng Tô Kiều sóng vai thong dong đi bộ trên nền tuyết trắng xóa.

Đã rất muộn, bên ngoài yên tĩnh, không có người nào. Ngược lại dọc trên đường, xuyên qua ô cửa kính, trong các căn nhà đều là không khí náo nhiệt, tràn ngập tiếng cười đùa đoàn viên của các gia đình.

Đi qua một căn hộ, Tô Kiều vô ý nhìn vào nhà. Trong nhà phòng khách đèn sáng trưng, người lớn, trẻ con quây quần trong phòng khách, trên mặt mỗi người đều là niềm hân hoan, hạnh phúc rạng ngời.

Xuân đoàn viên sum vầy, đây có lẽ chính là ý nghĩa của tết.

Tô Kiều nghĩ đến mẹ mình, hôm nay cũng không gọi điện cho cô.

Đã hai năm cô không về nhà, có lẽ bọn họ cũng quen rồi.

Tô Kiều buông mắt, yên lặng đi đường.

Cô có chút lạnh, vô thức vòng tay ôm lấy người.

Tàn Hiến nghiêng đầu, nhìn cô, cô cúi mặt, không có biểu hiện gì. Nhưng anh không hiểu sao như cảm nhận được tâm tình của cô. Cô hẳn là đang đau khổ lắm.

Tàn Hiến xưa nay chưa từng an ủi người khác bao giờ, anh không biết phải nói gì.

Anh nhìn cô thật lâu rồi mới dời ánh mắt đi.

Đêm giao thừa, siêu thị đóng cửa sớm. May mắn siêu thị tiện lợi khu nhà đối diện vẫn mở cửa, có thể mua được một ít sủi cáo đông lạnh, Tô Kiều có chút ghét bỏ, cô thích quá trình làm sủi cáo, có cảm giác rất ấm áp, rất gia đình.

Đi một vòng gặp một cửa hàng bán bột mì, nhưng lại không bán thịt heo.

“Tàn Hiến trong nhà cậu không có thịt à?” Tô Kiều đứng trước tủ đông lạnh hỏi Tàn Hiến.

“Không có.” Giọng Tàn Hiến từ đâu đó phía sau truyền đến, Tô Kiều quay đầu nhìn nhưng không thấy anh, không biết đã chạy đi nơi nào rồi.

Không mua được thịt, không làm được nhân sủi cáo. Tô Kiều cuối cùng đành không tình nguyện cầm hai khay sủi cáo đông lạnh đến bàn thanh toán.

Đem sủi cáo đến bàn thanh toán, cô lại quay lại xách thêm 8 chai bia. Nghĩ nghĩ thấy chưa đủ, cô lại cầm thêm 4 chai nữa.

Đến khi cô bê hết tất cả đồ cần mua lên bàn thanh toán, Tàn Hiến không biết nãy giờ đi đâu cũng bước ra. Trong tay cầm 2 túi. Tô Kiều cúi đầu xem, là

hai túi kẹo, 1 túi kẹo hoa quả, 1 túi kẹo đường

Tô Kiều hơi kinh ngạc: “Cậu mua?”

Tần Hiến đưa hai túi tới quầy thu ngân, không nhìn Tô Kiều, thấp giọng nói: “Mua cho cô.”

Tô Kiều: “...”

Hai bao sùi cảo, 12 chai bia, hai túi kẹo, tổng cộng là 104 đồng.

Tô Kiều rút ví tiền ra từ áo khoác, Tần Hiến đã nhanh hơn cô một bước đưa tiền cho thu ngân.

“Để tôi trả.” Tô Kiều bận bịu rút tiền ra gửi lại, Tần Hiến trầm giọng nói, giọng điệu không cho người khác cự tuyệt “Để tôi trả”.

Tô Kiều nghiêng đầu nhìn Tần Hiến, khuôn mặt anh đường nét rõ ràng, mặt mày tinh xảo, mũi cao thẳng, vô cùng tuấn tú.

Tô Kiều lần nữa cảm thấy, dáng dấp Tần Hiến rất đẹp. Khó trách ở trường được anh nhiều nữ sinh hâm mộ như vậy.

Từ siêu thị đi về, Tần Hiến xách túi đồ. Mười mấy bình bia, anh xách 1 tay, không phí chút sức nào.

Tô Kiều cúi đầu nhìn cái túi anh đang xách, kéo 2 túi kẹo ra. Cô ngẩng đầu, nhìn Tần Hiến cười: “Tại sao cậu nghĩ mua kẹo cho tôi.”

Tần Hiến nhìn nụ cười nở rộ trên khuôn mặt Tô Kiều, im lặng nửa ngày, nói: “Ăn chút đồ ngọt, có lẽ khuôn mặt sẽ đỡ khó coi hơn.”

Tô Kiều khẽ giật mình, cô nhìn Tần Hiến, nụ cười trong đáy mắt thu lại.

Tần Hiến nhìn cô một cái, có chút bất đắc dĩ nói: “Không vui cũng không cần cười, thoải mái một chút.”

Ann nói xong, liền tiến về phía trước.

Đi được vài bước, chuẩn bị băng qua đường, lại không thấy bước chân của người đi cùng. Anh dừng lại, quay đầu. Tô Kiều vẫn đứng ở chỗ cũ, đầu cúi thấp, bả vai sụp xuống. Một bóng dáng lẻ loi, nhỏ bé, như hòa vào đêm đen, cô hẩn nhìn rất đáng thương.

Đứng.

Đêm 30, không thể cùng đoàn tụ cùng người nhà, không có người yêu gọi điện quan tâm, bị chủ nhà đuổi khỏi nhà, không có nơi nào để đi.

Làm sao không khó coi, khổ sở mới là bình thường.

Tần Hiến đi đến, đứng trước mặt Tô Kiều, nhẹ giọng gọi: “Tô Kiều.”

Tô Kiều cúi thấp đầu, không phản ứng.

Tần Hiến thấy từng hạt nước trong suốt thi nhau rơi xuống nền tuyết.

Anh không biết làm sao để an ủi cô. Tần Hiến bất động trong chốc lát, nhìn Tô Kiều thật lâu, sau đó giang tay ôm trọn lấy cô. Lời nào anh cũng không nói, chỉ đơn giản ôm chặt cô vào lòng.

Một nháy mắt, nước mắt của Tô Kiều không thể kìm chế được nữa, thi nhau tràn mi, mặt cô dán càng chặt vào ngực Tần Hiến, chẳng mấy chốc làm ướt một mảng áo của anh.

Nhưng từ đầu đến cuối, cô đều cắn chặt răng, một tiếng nức cũng không phát ra.

Qua thật lâu, Tô Kiều mới từ lồng ngực Tần Hiến ngẩng đầu lên.

Cô sờ sờ mảng áo ướt đẫm trước ngực Tần Hiến, cười cười xin lỗi: “Làm ướt hết áo cậu rồi, chút về tôi sẽ giặt trả cậu.”

Nói xong cô ngẩng đầu, hít một hơi thật sâu, nhìn Tần Hiến: “Chúng ta về đi.”

Tần Hiến nhìn cô, ừ một tiếng nói: “Đi thôi.”

Hai người cùng nhau trở về, Trên đường về nhà, tâm tình Tô Kiều tốt lên rất nhiều. Trong đầu cô đều là hình ảnh vòng tay của Tần Hiến, lồng ngực ấm áp, cái ôm thật chặt và hương vị sạch sẽ, thanh mát chỉ của riêng anh, thứ hương vị thanh bạch như bầu trời sau cơn mưa.

Cô nhin không được nghiêng đầu nhìn Tần Hiến, nhìn một chút liền không thể dời ánh mắt.

Tần Hiến bị cô nhìn đến mất tự nhiên, rốt cục nhin không được nói: “Nhìn đủ chưa?”

Tô Kiều bật cười, rất thẳng thắn nhìn sâu vào mắt anh, mười phần khẳng khái nói: “Sao đủ được, cậu đẹp trai như vậy, nhìn cả đời cũng không đủ.”

“...”

Hai người về đến nhà, còn chưa đến cổng liền phát hiện có điều gì là lạ.

Lúc đi rõ ràng hai người đã tắt đèn, khóa cửa, nhưng lúc này, phòng khách đèn sáng rõ, bên trong có bóng người đang trò chuyện.

Tô Kiều nghiêng đầu, ánh mắt nhìn Tần Hiến hỏi: “Cha, mẹ cậu đã trở về rồi?”

Tần Hiến lắc đầu: “Không phải.”

Anh nghe thấy tiếng nói của Lâm Dật, hẳn là bọn họ đến tìm anh đi chơi.

“Đi vào đã.” anh tiến lên phía trước.

Anh tiến lên hai bước, nhưng Tô Kiều không đi theo. Anh quay đầu nhìn cô, nhỏ giọng: “Đi thôi.”

Tô Kiều nói: “Cậu đi vào trước đi, nếu cha mẹ cậu đã về, thì tôi sắp xếp đồ rồi sẽ đi.”

Nói xong, cô liền trốn vào góc hành lang.

Hành động này của Tô Kiều khiến Tần Hiến đột nhiên cảm thấy có chút giận, anh đi qua, bắt lấy tay Tô Kiều lôi đi, “Cô tránh cái gì?” Ngỡ khí anh rất nóng nảy, Tô Kiều bỗng bị dọa sợ, mờ mịt nhìn anh.

“Nếu cha mẹ tôi đều ở nhà thì thế nào? Cô thấy mắt mắt sao?”

“...”

Tần Hiến kéo Tô Kiều, mở cổng.

Vào nhà, quả nhiên là nhóm Lương Dật

Lương Dật có chìa khóa nhà Tần Hiến, lúc tối ăn cơm cùng Tần Hiến, Lương Dật có hẹn tối tìm anh đánh bài, uống rượu.

Tần Hiến vội vã đón Tô Kiều, nên đem cái hẹn này quẳng sau đầu từ lúc nào không hay.

Đứng trong nhà, trừ 4 nam sinh, còn có một nữ sinh, tất cả đều là bạn cùng lớp của Tần Hiến.

Những người có mặt, chỉ có Vương Húc từng gặp Tô Kiều. Hai lần Tô Kiều đứng chờ Tần Hiến ở cổng trường đều gặp Vương Húc.

Vương Húc có chút kích động, từ dưới ghế salon đứng bật dậy “A, cậu không phải mỹ nữ trước đây đến trường tìm A Hiến sao?”

Tô Kiều nhận ra Vương Húc, nhìn hắn cười nói: “Tôi tên là Tô Kiều.”

“Oa, người xinh đẹp, tên cũng rất dễ nghe.” Vương Húc thấy cô gái xinh đẹp này khá dễ gần, cười đến ăn căn, tiến lên làm quen.

Tần Hiến có chút khó chịu, đưa túi bia trong tay ném cho hắn, “Tiếp lấy.”

Mười mấy bình bia nện vào tay Vương Húc, hắn ối một tiếng, xem chút khụy xuống. Ôm bia trên tay đi về phía bàn đặt xuống.

Các bạn của Tần Hiến, trừ Vương Húc, Tô Kiều không biết ai.

Tần Hiến giới thiệu sơ lược cho Tô Kiều một chút: “Đây là Lương Dật, em họ của tôi. Đây là Vương Húc, đây là Lý Thành, Trình Siêu, đều là bạn học của tôi.” Cuối cùng chỉ vào cô gái đứng cạnh Lương Dật, nói: “Đây là Lâm Na.”

Giữa phụ nữ với nhau có một loại trực giác khó nói thành lời, Tô Kiều cảm nhận rõ ràng cô gái tên Lâm Na kia đối với cô có địch ý.

Người kia nhìn cô dò xét một lượt từ trên xuống dưới, sau đó biểu lộ 1 ánh nhìn khinh thường.

Tô Kiều nở nụ cười, cảm thấy kiểu căm thù của nữ sinh với nhau thật sự quá ngây thơ.

Cô không có phản ứng gì, quay đầu nhìn Tần Hiến cười nói: “Tôi lên nhà thay quần áo.”

Tần Hiến nói: “Cùng đi đi.”

Thời điểm Tần Hiến nói hai chữ này, túi kẹo trong tay Lâm Na rơi xuống đất, kinh ngạc quay đầu nhìn Tần Hiến cùng Tô Kiều.

Không chỉ mỗi Lâm Na, mấy thanh niên ngồi trên ghế cũng bị dọa sợ đến tròng mắt cũng muốn rớt xuống đất.

Tô Kiều cảm thấy Tần Hiến nói hai chữ này hoàn toàn làm cho người khác nghe có chút hiểu lầm.

Cùng đi...

Nghe tựa như hai người bọn họ cùng nhau đi thay quần áo.

Tần Hiến nói xong cũng cảm giác không được ổn lắm, nhưng anh lười giải thích, cùng Tô Kiều đi lên lầu.

Tần Hiến không thêm đề ý, Tô Kiều lại càng không thêm đề ý.

Thẳng đến khi hai người lên lầu hai, mỗi người hướng một phòng khác đi vào, quần chúng dưới nhà mới hoàn hồn.

Lâm Na lập tức giữ tay Vương Húc, trùng mắt: “Cô gái kia là ai vậy?”

Wang Húc suy nghĩ một lát nói: “Mình cũng không rõ lắm, chỉ biết cô gái đó đến trường tìm A Hiến, khi đó hai người nhìn không phải là rất thân, bắt ngờ nha...”

Gần sang năm mới, đêm khuya khoắt, hai người cùng nhau về nhà, nói không có tình ý quý mới tin.

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ đề đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Wang Húc cười nhẹ, vui vẻ nói: “Xem chừng A Hiến đã có bạn gái.”

“Không có khả năng.” Lâm Na rống lên một tiếng, “Đừng nói đùa! Cô gái này nhìn như một ả yêu tinh, A Hiến mới không thêm thích.”

Wang Húc cười một tiếng, “Câu thì biết cái gì, con trai ý à, chính là thích kiểu con gái như vậy.”

Lâm Na đứng lên, tức giận đá Vương Húc một cái, “Cái rắm, A Hiến không giống cậu. Dung tục.”

Tô Kiều thay quần áo xong xuống dưới nấu sủi cảo.

Tần Hiến giữ chặt tay cô, “Cô nghĩ một lát đi.”

Tô Kiều nhìn thời gian, đã sắp tới 12 giờ.

“Tôi xuống trước làm đồ.” Cô nhìn hội nam sinh đang ngồi ở phòng khách chơi bài, nhìn Tần Hiến nói: “Cậu cứ chơi với mọi người đi.”

Nói xong cầm sủi cảo đi vào bếp.

Mấy mớ cô mua hai túi, miễn cưỡng đủ ăn.

Sủi cảo đông lạnh vô cùng thuận tiện, chỉ cần nấu một nồi nước sôi, nấu đơn giản là xong.

Cho sủi cảo vào nồi, Tô Kiều rảnh rang đến nhàm chán liền dựa lưng vào thành bồn rửa nghịch điện thoại.

Một lát sau, sau lưng truyền đến một thanh âm.

“Cô là bạn gái của A Hiến sao?”

Là nữ sinh kia.

Tô Kiều rời mắt khỏi điện thoại, nghiêng đầu nhìn đối phương một cái, cô có thể cảm nhận được đối phương rất khẩn trương, đôi mắt nhìn cô thẳng tắp.

Đây là một nữ sinh có dáng dấp vô cùng đáng yêu.

Tô Kiều cười cười nói: “Không phải.”

Cô rõ ràng nhìn thấy đối phương thờ ơ ra, nữ sinh kia có vẻ thoải mái hơn lại hỏi: “Vậy sao cô lại ở trong nhà A Hiến? Cô là họ hàng của cậu ấy ư?”

Lâm Na biết Tần Hiến từ nhỏ, chưa thấy Tô Kiều bao giờ.

Tô Kiều đáp: “Không phải.”

“Vậy sao cô lại ở nhà cậu ấy?” Đối phương nhiều lần ép hỏi, tựa hồ nhất định phải hỏi đến tận cùng rạch rồi mới thôi.

Tô Kiều không ưa thích cách nói chuyện hùng hổ chèn ép người đối diện này. Cô hướng nữ sinh kia nhìn thẳng, lạnh băng trả lời một câu, “Cái này cùng cô có quan hệ gì sao?”

Tô Kiều biểu hiện rất lạnh lùng, nháy mắt khiến khí thế của Lâm Na xẹp xuống như một quả bóng bị xì hơi.

Lâm Na lúc nào mới phát hiện, cô gái trước mặt này so với những nữ sinh khác không giống nhau.

Trên người cô ta có một loại khí thế khiến cho người khác e ngại.

Nhưng cuối cùng, Lâm Na vẫn ưỡn ngực đồng dạng nhìn đối phương nói: “A Hiền là của tôi, cô đừng nghĩ có thể đoạt được.”

Tô Kiều nghe vậy, không khỏi buồn cười, cô nhìn cô gái trước mặt, nói: “Tần Hiền là đồ vật sao, mà đoạt với không đoạt?”

Lâm Na bị Tô Kiều khiến cho tức giận nghẹn đến đỏ cả mặt, đáp: “Dù sao cô cũng đừng động đến cậu ấy.”

Nói xong, liền đi ra ngoài.

Tô Kiều khẽ cười, đi đến trước bếp, quan sát nồi sủi cảo.

Sủi cảo rất nhanh đã nấu xong.

Tần Hiền vào giúp cô sắp xếp, nói: “Bọn họ đêm nay xác định đóng quân ở đây cả đêm chơi bài, cô cũng ra chơi cùng đi.”

Dù sao cũng là đêm giao thừa, náo nhiệt một chút mới vui vẻ, Tô Kiều gật đầu nói: “Được.”

Ăn xong sủi cảo, mấy người liền quây quần dưới thảm đánh bài, không chơi cược tiền, ai thua sẽ phải uống rượu.

Tô Kiều đánh bài không tốt lắm, gặp bọn họ nhiều người, cũng không muốn đánh. Chỉ là Lâm Na nhiệt tình mời cô, “Chị Tô Kiều, mau đến đây chơi cùng nhau cho vui.”

“Đúng vậy ạ, Tô Kiều tỷ qua chơi cùng đi.” Vương Húc cũng nhiệt tình mời cô.

Mấy người đều hào hứng rủ, Tô Kiều ngại từ chối, bèn ngồi xuống.

Lâm Na lặng lẽ liếc mắt với Vương Húc và Lương Thành, ba người đưa mắt nhìn Tô Kiều đầy ẩn ý.

Mặc dù lúc trước Lâm Na bày chủ ý với mấy thanh niên khiến Tô Kiều thua để phạt rượu cô, nhưng lúc chơi Vương Húc có ý tốt nương tay. Mấy ván bài liền cứ thế ván được ván thua an ổn trôi qua.

Tô Kiều thua mấy ván, cũng thắng vài ván. Uống mấy chén, cũng phạt đối phương mấy chén. Cô chơi vài ván đã chán, bèn nói với Tần Hiền: “Tôi đi gọt hoa quả cho mọi người.”

Cô vừa nhìn qua tủ lạnh, mặc dù không có đồ ăn nhưng có rất nhiều hoa quả.

Cô đứng dậy, đi vào trong bếp cắt hoa quả.

Đây là lần đầu tiên cùng nhiều người đón tết vì vậy cô thật cao hứng.

Cắt xong hoa quả đi ra, thấy Lâm Na đang ngồi ở vị trí của mình, cạnh Tần Hiền. Bên cạnh đã không còn chỗ trống, cô bèn đem đĩa hoa quả đi đến bàn trà, ngồi xuống chỗ trống duy nhất còn lại, cạnh Vương Húc.

Tần Hiền muốn để Tô Kiều ngồi cạnh anh nhưng bên trái anh là Lâm Na, bên phải là Lương Dật, chính xác không còn chỗ trống nào.

Một đám người vui vẻ ngồi đánh bài, Lâm Na một mực ngồi nói về vấn đề ở trường. Tô Kiều không chen vào được lời nào, liền yên lặng ngồi một bên.

Lâm Na tựa hồ đang nói về vấn đề chọn trường tương lai, đang thao thao bất tuyệt, đột nhiên quay lại hỏi Tô Kiều: “Tô Tỷ, chị đang học trường nào?”

Tô Kiều dừng nghịch đi động, nghiêng đầu nhìn Lâm Na, bình tĩnh nói: “Tôi không học đại học.”

“A. Chị không đi học? Chị chưa tốt nghiệp ư?” Lâm Na hỏi.

Tô Kiều đáp: “Không, tôi không học cao trung.”

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Lần này không chỉ Lâm Na, ngay cả mấy nam sinh cũng có chút ngạc nhiên quay lại nhìn Tô Kiều.

Tô Kiều đột nhiên cảm thấy hơi mệt, cô đứng lên nói với Tần Hiến: “Tôi lên lầu, các cậu cứ chơi đi.”

Bạn đang đọc truyện *Động Tâm Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Tô Kiều lên lầu, đóng cửa lại, một thế giới an tĩnh.

Cô đứng dựa lưng vào cửa hồi lâu, đột nhiên cảm thấy đau đầu.

Đoán chừng vừa nãy ra ngoài, gió lạnh, nên bị cảm.

Cô xoa xoa huyệt thái dương, đi về phía phòng tắm. Bồn tắm rất lớn, phát ra ánh sáng sạch sẽ.

Tô Kiều xả nước, nước nóng mờ mờ bốc lên, làm ấm cả căn phòng. Chỗ Tô Kiều ở chỉ có thể tắm bằng vòi hoa sen, chứ chưa được thoải mái ngâm bồn thế này.

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Cô đưa tay thử nhiệt độ nước, độ ấm vừa đủ bao bọc lấy bàn tay cô. Tô Kiều cảm thấy cực kì thoải mái, vừa cởi quần áo, chuẩn bị ngồi xuống bồn nước. Bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa. Vừa rồi đi vào cô có khóa cửa trong.

Tô Kiều lười biếng mặc lại quần áo, đi ra ngoài. Có thể gõ cửa phòng cô ngoại trừ Tần Hiến cũng không có người khác, nhưng cô vẫn đứng sau cánh cửa hỏi: “Ai?”

“Tôi.”

Tô Kiều mở cửa, Tần Hiến đứng bên ngoài.

“Sao cậu lại lên đây?” Tô Kiều quay người vào phòng, đến tủ đầu giường, khom người cầm hộp thuốc.

Cô đi đến bên bàn sách, dựa người vào mép bàn, rút ra một điều thuốc, ngậm trong miệng, bắt đầu châm lửa.

Hít nhẹ một hơi, thông dong cảm điều thuốc trên tay, lúc này mới ngẩng đầu nhìn Tần Hiến.

Tần Hiến nhìn xuống, chỉ thấy một đôi chân dài miên man, trắng nõn, thon dài. Tô Kiều không mang dép, chân trần đứng trên nền đất, đó là một đôi bàn chân rất đẹp, rất tinh tế.

Tần Hiến bất động thanh sắc, quay đầu đóng cửa lại.

Tô Kiều thấy anh đóng cửa, không khỏi hạ lỏng mày. Thấy anh quay người hướng phía mình đi tới, cô nói đùa: “Tôi muốn đi tắm, cậu ở đây đợi tôi không được hay làm đầu.”

Tần Hiến bước chân ngừng lại, vô ý nhìn vào nhà tắm, bên trong tiếng nước chảy đều đều. Tô Kiều giải thích: “Tôi đang định đi tắm.”

Tần Hiến nhìn Tô Kiều một cái. Trong phòng đèn rất sáng, da mặt cô có chút đỏ.

Tần Hiến nhớ Tô Kiều mới nãy có uống mấy chén rượu, anh cau mày, đi về phía cô, đặt bàn tay lên trán cô, “Mặt cô đỏ như vậy, có phải trong người không thoải mái?”

Khoảnh khắc bàn tay ấm áp kia đặt xuống, thân thể Tô Kiều có chút cứng nhắc.

“Hơi nóng.” Sắc mặt Tần Hiến ngưng trọng, cúi đầu lấy điều thuốc trên tay Tô Kiều vứt đi, “Đừng hút nữa, cô đợi một lát, tôi xuống dưới tìm thuốc.”

Nói xong, liền quay người, vội vã bước ra.

Tô Kiều đứng nguyên ở vị trí cũ, nhìn bóng lưng lo lắng của Tần Hiến rời đi. Đáy lòng bỗng dâng lên một mảng ấm áp, một cảm xúc lâng lâng không nói lên lời cứ thế lớn dần lên, vừa mới đó thôi tất cả một môi, phiền muộn trong lòng đều tan biến thành mây khói.

Cô cúi đầu, nhìn ngón tay bị Tần Hiền giật lấy thuốc quẳng đi, khẽ mỉm cười.

Tần Hiền xuống dưới lấy thuốc, dưới ngăn bàn bàn trà, có hộp thuốc, bên trong đầy đủ tất tần tật các loại thuốc cảm mạo, đau bụng, đau dạ dày, ruột thừa,...

Thuốc cảm có rất nhiều loại, Tần Hiền cầm đầu tìm nửa ngày, cầm lên hai vỉ thuốc đau đầu và cảm cúm, cùng một gói thuốc bột.

Vương Húc hỏi: “Sao thế?”

“Tô Kiều có chút không thoải mái.” Tần Hiền vừa nói vừa đi vào trong bếp pha thuốc lại rót thêm một ly nước ấm.

Lâm Na nhìn chăm chăm bóng lưng Tần Hiền, cắn cắn môi hướng trên lầu, oán hận nói: “Vừa rồi không phải còn rất khỏe sao, dùng một cái nói ốm là ốm liền.”

Vương Húc nói: “Bớt tranh cãi đi, khả năng Kiều tỷ thật sự không được khỏe.”

Lâm Na trừng mắt: “Kiều tỷ, Kiều tỷ, cậu mới quen biết cô ta bao lâu mà đã đòi thay cô ta nói chuyện.”

...

Tần Hiền bưng thuốc lên lầu.

Cửa phòng không khóa, anh mở cửa đi vào. Tô Kiều không ở trong phòng, ngược lại phòng tắm lại đang đóng. Tần Hiền đóng cửa lại, đặt thuốc lên trên kệ bàn ở đầu giường, sau đó mới đi đến cửa phòng tắm, gõ cửa.

Tô Kiều nằm trong bồn ngâm mình, con mắt lim dim như sắp ngủ, nhiệt độ nước khiến làn da của cô ửng đỏ.

Nghe thấy tiếng gõ cửa, Tô Kiều nhắm mắt hít một hơi thật sâu, nói: “Tần Hiền, bồn tắm nhà cậu thật lớn, ngâm mình thật dễ chịu.”

Tần Hiền sừng sốt một chút, sau đó nhắc: “Đừng ngủ quên đấy.”

Tô Kiều ừ một tiếng, tiếp tục ngâm mình.

Có lẽ trong phòng tắm nhiệt khí quá cao, Tô Kiều nằm chút liền cảm thấy choáng đầu kịch liệt. Mặc dù ngâm trong bồn rất dễ chịu, nhưng vẫn không chịu nổi choáng đầu. bèn đứng dậy.

Cô lấy khăn lau khô người, mặc một chiếc váy ngủ ra ngoài, sau đó mở cửa bước ra.

Tần Hiền chờ ở bên ngoài rất lâu. Anh ngồi trên giường nửa người trên lười biếng dựa vào đầu giường, một chân để dưới đất, một chân duỗi thẳng trên giường.

Có lẽ có chút nhàm chán, anh cầm điện thoại chơi game.

Nghe thấy tiếng mở cửa, anh ngước mắt nhìn về phía phòng tắm.

Tô Kiều chuẩn bị đi ngủ, choàng tạm một chiếc váy trắng có đai, bởi vì không mặc nội y, nên trước ngực có chút trổng.

Cô mặc váy trắng có dây thắt eo, nên nhìn có vẻ gầy hơn, cánh tay tinh tế, xương quai xanh mảnh khảnh, vòng eo bé nhỏ, duyên dáng. Tần Hiền nhìn cô, anh thậm chí cảm thấy cô bé nhỏ đến mức, chỉ cần một cánh tay là có thể ôm trọn cả thân hình Tô Kiều.

Cổ áo ngủ có chút thấp, Tần Hiền rõ ràng nhìn thấy khuôn ngực đầy đặn, anh lập tức dời ánh mắt.

“Uống thuốc đi.” anh ngồi thẳng người dậy, sau đó đứng lên.

Tô Kiều đi đến chỗ Tần Hiền vừa ngồi. Nhìn xuống khay thuốc đen sì cùng hai vỉ thuốc viên bên cạnh dò xét, nhíu mày nói: “Tôi không muốn uống cái này.”

Tần Hiền khom người, đưa tay cầm lấy chén thuốc nói: “Ngươi rồi, để tôi đổi lại cho cô chén khác.”

Anh như không nghe thấy Tô Kiều kháng nghị không muốn uống, bưng cái khay đi ra ngoài.

Rất nhanh, Tần Hiền đã một lần nữa bưng cái khay quay lại.

Cái chén bốc hơi nóng, vẫn là màu đen sì vừa nãy.

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn

nhé.

Tô Kiều cau mày: “Cái này rất đắng đúng không?”

Cô thà rằng bị tiêm mấy mũi cũng không nguyện ý uống thuốc.

Tần Hiến: “Không biết, đắng nên không uống.”

Anh đưa tay sờ lên trán Tô Kiều, kết quả Tần Hiến lập tức cau mày: “Tại sao lại càng nóng hơn rồi.”

Tô Kiều vô ý thức đưa tay lên sờ một cái: “Có sao?”

Sau đó liền phát hiện, đúng là nóng bỏng tay.

“Có thể là vừa nãy ngâm mình trong bồn hơi lâu.”

Tần Hiến nhú mày, sau đó đem chén thuốc đặt vào tay nàng giục, “Mau uống thuốc đi.”

Tô Kiều nhận cái chén. Màu thuốc đen ngòm, bốc hơi nghi ngút.

“Thuốc ấm vừa đủ để uống.” Tần Hiến một bên nói, một bên đem hai viên thuốc dưới bàn, lấy ra số viên theo hướng dẫn, đặt vào tay Tô Kiều, “Uống cùng thuốc này nữa.”

Tô Kiều giương mắt, nhìn chăm chăm Tần Hiến một hồi, sau đó mới quyết tâm đem thuốc viên đổ vào miệng, lại nhắm mắt uống một ngụm thuốc uống.

Thuốc rất đắng, là vị thuốc Đông y, mùi vị cực kì khó nuốt. Tô Kiều ngẩng đầu, nhìn Tần Hiến chăm chăm một hồi.

Ánh mắt hần rất kiên định, thái độ cũng cứng rắn không kém. Tô Kiều mấp máy môi, đành cúi đầu tiếp tục uống thuốc.

Vật vã nửa ngày, cuối cùng cô cũng uống xong.

Cô đưa cái chén cho Tần Hiến. Tần Hiến tiếp nhận, thuận miệng hỏi: “Đắng sao?”

Tô Kiều giương mắt, nhướn mày nhìn anh: “Câu chưa từng uống qua sao?”

Tần Hiến gật một cái: “Chưa.”

“Vậy cậu nên nếm thử một chút.”

Tần Hiến sững sờ, cúi đầu nhìn cái chén trong tay. Uống đến sạch sẽ không còn dư một giọt.

Anh muốn nói không còn, Tô Kiều đột nhiên từ bên giường đứng lên, choàng tay qua bờ vai anh, nhướn người hôn lên.

Tần Hiến sững sờ.

Một đôi môi mềm mại bất ngờ dán lên môi anh.

Đầu lưỡi đảo qua môi anh, nhẹ nhàng thăm dò vào bên trong.

Tần Hiến toàn thân chấn động, bỗng nhiên đỡ lấy bả vai Tô Kiều. Đôi môi tách ra, Tô Kiều nhìn Tần Hiến cười: “Thế nào? Nếm ra mùi vị chưa? Ngọt hay là đắng?”

Đôi mắt anh híp lại, nhìn chăm chăm Tô Kiều.

Nửa ngày, anh nói: “Đề thử lại lần nữa.”

Dứt lời, bờ môi liền mạnh mẽ áp xuống. Tần Hiến một tay chế trụ eo Tô Kiều, để thân thể cô dán chặt vào anh. Hai người đều là lần đầu tiên, vì vậy mới đầu có chút trúc trắc.

May mắn cả hai năng lực lĩnh hội đều không tệ, rất nhanh liền triển miên, quán quýt.

Nụ hôn kéo dài mãi, đến lúc kết thúc, Tô Kiều vì thiếu khí mà mặt so với trước càng đỏ hơn.

Cô nhìn Tần Hiến cười, lại hỏi lại một lần: “Nếm ra hương vị chưa?”

Tần Hiến ánh mắt thật sâu nhìn chăm chăm vào mắt cô, ừ một tiếng.

Tô Kiều vẫn cười: “Ngọt hay là đắng.”

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Tần Hiến im lặng mấy giây, nói: “Ngọt.”

Tô Kiều bật cười, sau đó nhón chân, ôm cổ anh, nhẹ nhàng ti cầm vào bả vai anh, thủ thỉ: “Tần Hiến, tôi rất thích cậu.”

Tần Hiến khẽ cúi đầu, hai tay ôm chặt eo Tô Kiều.

Bạn đang đọc truyện *Động Tâm Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11

Trong căn phòng yên tĩnh, Tô Kiều ôm Tần Hiến thật lâu.

Cả hai đều không nói gì.

Tô Kiều nhón chân, ôm chặt cổ Tần Hiến, gối cầm lên bả vai rộng của anh.

Đôi mắt nhìn chăm chăm vào giá sách phía trước có chút thất thần.

An tĩnh một lát, Tần Hiến nhẹ giọng nói: “Chuyện vừa rồi, em không cần để ở trong lòng.”

Tô Kiều sùng sốt một chút, sau đó cô mới nhớ tới anh nói về việc vừa rồi ở dưới phòng khách mấy người bạn kia hỏi cô về chuyện đi học.

Cô lắc đầu: “Tôi không hề để trong lòng.”

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Cô đích thực không đi học. Tần Hiến trầm mặc mấy giây, lại hỏi: “Có muốn xuống dưới chơi chút nữa không?”

“Không. Tôi muốn ngủ.” Tô Kiều rời vòng ôm của Tần Hiến, nhìn anh cười: “Cậu xuống dưới chơi với các bạn đi, tôi muốn ngủ một lát.”

Tần Hiến không muốn ép cô, nói: “Không thoải mái thì gọi tôi, tôi ở ngay dưới nhà.”

Tô Kiều ngoan ngoãn gật đầu: “Ừm”

Tô Kiều leo lên giường, nằm xuống, kéo chăn choàng kín đầu.

Tần Hiến đứng ở bên giường, nhìn cô. Đèn ngủ đầu giường tỏa ra ánh sáng màu cam dịu dịu, khiến không khí trong phòng phủ thêm 1 tầng mềm mại, nhu hòa.

Tô Kiều ló đầu khỏi chăn, nhìn Tần Hiến, “Cậu còn không đi xuống?”

Tần Hiến nhìn cô chăm chăm, nói: “Em không còn lời gì muốn nói với tôi à?”

Tô Kiều sùng sốt. Nụ hôn vừa rồi, quả thật có chút bất ngờ, lời tỏ tình lúc ấy cũng đến quá đột ngột.

Nhưng rõ ràng, Tần Hiến cũng có thứ cảm xúc đặc biệt đó với cô.

Tô Kiều nghĩ, đại khái Tần Hiến muốn cô xác nhận lại quan hệ của hai người. Nhưng quả thật hiện tại cô không đang xấu hổ, không biết phải nói thế nào.

Tô Kiều cũng ý thức được vừa rồi mình có hơi xúc động. Cô bị sự ôn nhu của Tần Hiến làm mê muội đến mức đánh mất cả lý trí.

“Không muốn nói gì với tôi sao?” Tần Hiến đại khái là chờ ai đó giả chết trong chăn một lúc lâu mà vẫn không có được đáp án mình muốn, nên nhắc lại lần nữa.

Tô Kiều nhìn anh, nháy nháy đôi mắt: “Lời gì?”

Ánh đèn màu cam đầu giường vẫn tỏa ra ánh sáng ấm áp, dịu dàng.

Tần Hiền tiến lại gần đầu giường, nhìn kĩ gương mặt Tô Kiều.

Trên mặt anh không có biểu lộ gì, cũng không nói gì, chỉ có đôi mắt thâm thúy, phảng phất muốn nhìn thấu trái tim cô.

Tô Kiều chột dạ, đưa tay chỉ về phía đèn ngủ đầu giường, nói với Tần Hiền: “Cậu giúp tôi tắt đèn đi, uống thuốc xong tôi buồn ngủ quá.”

Cô cố ý nói lảng sang chuyện khác, Tần Hiền làm sao lại không nhận ra. Anh nhìn cô chăm chăm một lát, một lúc sau, rốt cục anh cũng chịu dời ánh mắt, đi đến đầu giường, cúi người tắt đèn ngủ.

“Két” một tiếng, trong phòng nháy mắt một mảng đen kịt.

Trong bóng đêm tĩnh lặng, Tần Hiền lặng lẽ nhìn Tô Kiều, thấp giọng nói: “Em ngủ đi, có việc gì cứ gọi tôi.”

Tô Kiều ừ một tiếng, kéo chăn trùm kín đầu, giọng buồn buồn đáp: “Được.”

Tần Hiền lại nhìn cô một chút, rồi mới quay người rời đi.

Trong phòng chỉ còn lại một mình Tô Kiều.

Cô nằm thẳng trên giường, nhìn chăm chăm đèn thủy tinh trên đầu, ngẩn người.

...

Tần Hiền từ trên tầng 2 đi xuống, mấy người Lương Dật, Vương Húc vẫn đang mải mê chơi bài.

Thấy Tần Hiền đi xuống, Vương Húc hỏi: “Sao rồi? Tô tỷ không sao chứ?”

Tần Hiền ừ một tiếng, “Uống thuốc xong ngủ rồi.”

“Vừa rồi không phải vẫn rất tốt sao, đột nhiên lại bệnh.” Lâm Na nhìn không được phàn nàn, Tần Hiền đi xuống lâu, nghe thấy lời này, đưa mắt nhìn cô ta một cái.

Thái độ Tần Hiền rất lạnh lùng, Lâm Na có chút sợ anh, cúi đầu xuống, nhỏ giọng lầm bầm, “Đúng thế mà.”

Vương Húc nhìn Lâm Na, nhỏ giọng nói: “Cậu bớt cả khía đi.” Lại ngẩng đầu nói với Tần Hiền: “A Hiền đánh bài tiếp chứ.”

Tần Hiền nói: “Các cậu cứ chơi đi, tôi ra bên ngoài một lát.”

Tần Hiền ra bên ngoài châm một điếu thuốc, lười nhác tựa vào cây cột lớn ở hành lang, thong thả nhả từng làn khói thuốc nhẹ nhẹ.

Bên ngoài tuyết rơi tự bao giờ. Anh lơ đãng nhìn tuyết bay bay trong làn gió buốt rì rào, phủ từng lớp trắng xóa lên cả tòa nhà, trong đầu toàn là nụ hôn ngọt ngào kia.

Trên đầu lưỡi vẫn còn đọng hương vị thuốc Đông y nồng đậm đến mùi khói thuốc cũng không át đi được.

Vừa rồi, khi Tô Kiều hôn anh, tựa như là đang trả thù anh vì bắt cô uống thuốc Đông y đắng ngắt mà cô ghét, điệu bộ như muốn đem hết hương vị khó chịu đó đẩy toàn bộ sang cho anh.

Anh cúi đầu dụi tàn thuốc, không khỏi buồn cười hành động trẻ con này.

Nhưng rất nhanh lại nghĩ đến kẻ vô tâm nào đó cố ý tránh né, không xác minh lại quan hệ của bọn họ, anh lại thấy hơi bức bối.

...

Vương Húc cùng đám thanh niên ở nhà Tần Hiền chơi suốt đêm, hôm sau lại muốn ở lại đây ăn sáng. Kết quả Vương Húc chạy vào nhà bếp tìm kiếm, sủi chảo tối hôm trước nấu không còn, trong tủ lạnh thì trống rỗng, cái gì cũng không có.

Chơi suốt một đêm, ai cũng vừa đói, vừa mệt thế là cả bọn quyết định ra ngoài ăn.

Thời điểm rời đi, Lâm Na hỏi Tần Hiền: “A Hiền, cậu đi ăn cùng chúng mình chứ?”

Tần Hiền đang trong bếp pha thuốc cho Tô Kiều, nghe vậy đáp: “Tí nữa tôi mới đi, các cậu đi trước đi.”

Nói rồi, anh bưng chén thuốc từ phòng bếp ra, đi thẳng lên lầu.

Lâm Na đi theo anh, “Cậu muốn chờ cái người tên Tô Kiều kia? Cậu đừng tiếp xúc với cô ta quá nhiều, chúng ta đều sắp thi tốt nghiệp trung học rồi, tránh xa cái người xuất thân phức tạp như cô ta một chút.”

Tần Hiền dừng bước, nghiêng đầu nhìn cô.

Sắc mặt anh đặc biệt khó chịu, nói: “Tôi kết giao với ai là chuyện của tôi, không cần cậu quản. Cậu cũng không có quyền quản.”

Lâm Na sững sờ: “Minh chỉ là...”

“Đi nào. Đi ăn sáng với mọi người thôi.” Mắt thấy Tần Hiền sắp nổi giận, Vương Húc tranh thủ thời gian chạy tới kéo tay Lâm Na rồi đi.

“Anh, chúng em đi trước đây.” Lương Dật thay xong giày, quay đầu chào Tần Hiền.

Tần Hiền ừ một tiếng, bưng thuốc lên lầu.

Mấy người rời đi, trong căn nhà lớn như vậy bỗng chốc chỉ còn lại Tần Hiền và Tô Kiều.

Tần Hiền bưng thuốc đến cửa phòng Tô Kiều, gõ cửa: “Dậy chưa?”

Tô Kiều sớm đã thức giấc, nói thật, cô một đêm không ngủ.

“Đợi một lát.” Cô đổi một chiếc áo trắng, cùng quần jean, sau đó mới đi dép, chạy đến mở cửa cho Tần Hiền.

Mặc dù cả đêm không ngủ, nhưng vì quá bối rối một đêm trằn trọc lăn qua lăn lại trên giường khiến giờ phút này đầu tóc cô rối bù.

Tần Hiền liếc nhìn Tô Kiều, sừng sốt một chút, sau đó liền cười, đưa tay xoa nhẹ đầu cô, dịu dàng nói: “Em ngủ kiểu gì mà tóc tai loạn thành dạng này?”

Vừa nói, vừa đi vào phòng.

Tô Kiều tùy tiện đưa tay chải chải tóc, nói: “Tôi mới dậy còn chưa kịp chải.”

Tần Hiền đặt tay lên trán cô, nhẹ nhàng nói: “Còn sốt sao?”

Thân thể Tô Kiều cứng đờ, sau đó kéo tay Tần Hiền xuống, đáp: “Đã hết sốt rồi.”

Tần Hiền bưng bát thuốc còn nóng đưa cho cô, “Lại uống thêm một liều nữa, cho dứt điểm.”

Thuốc Đông y này căn bản không phải thuốc chữa bệnh mà là muốn lấy mạng người, lòng mày Tô Kiều lập tức nhú lại, từ chối “Hiện tại tôi đã khỏe rồi.”

Nói xong, liền hướng phía nhà tắm định trốn, “Cậu chờ tôi dưới nhà, tôi sửa soạn một chút, chúng ta ra ngoài ăn sáng.”

Tô Kiều chạy vào phòng tắm, đóng chặt cửa lại.

Tần Hiền nhìn bộ dáng chạy trốn chết của cô không khỏi buồn cười.

Cúi đầu nhìn chén thuốc đen sì, đặc quánh, trầm mặc một lát rồi đi ra ngoài.

Tô Kiều rửa mặt, chải đầu, thay quần áo xong đã hơn 9h. Tần Hiền đợi cô dưới nhà, thuận tiện giải hai cái đề.

Hôm nay Tô Kiều mặc một chiếc áo lông dài màu đen, tóc vấn cao, cổ quấn một chiếc khăn màu xám khói.

Cô xuống lầu thấy Tần Hiền đang ngồi trên salon, trên bàn mở vài cuốn sách, anh cầm bút chăm chú viết viết gì đó.

Cô đi qua, ngồi xồm bên bàn trà, nhìn xuống.

Tần Hiền ngước mắt, “Em hiểu sao?”

Tô Kiều lắc đầu: “Không hiểu.”

Là đại số.

Cô đứng lên, quay người đi ra ngoài, thanh âm nhẹ nhàng vọng lại, “Tôi chỉ học đến sơ trung.”

Ngừng lại, một âm thanh giễu cợt vang lên, “Nhưng mà kiến thức sơ trung cũng quên gần hết rồi.”

Sắp sang năm mới, phía ngoài khu nhà có rất ít quán ăn mở cửa, Tô Kiều và Tần Hiền đi từ biệt thư đi ra, quốc bộ mười mấy phút, cuối cùng cũng tìm

được một cửa hàng bánh bao.

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Chủ tiệm là một đôi vợ chồng già, trong tiệm bày trí cũng không tẻ, khách đến ăn khá đông, không dễ tìm được chỗ trống.

Tô Kiều còn đang đứng ở cửa, quay trái quay phải tìm chỗ trống, Tần Hiến đã kéo tay cô, “Ngồi bên này.”

Bên trong đã hết bàn, nhưng bên ngoài còn chỗ. Tần Hiến kéo tay cô về phía bàn trống.

Bên ngoài gió lạnh run, Tô Kiều rút tay thật sâu vào áo khoác, hai chân giậm lên giậm xuống cho đỡ lạnh.

“Lạnh không?”

Mũi Tô Kiều đỏ hồng như thỏ, tròn mắt nhìn Tần Hiến nói: “Cậu nói xem có lạnh không?”

Tần Hiến cười, quay đầu gọi ông chủ mang lên hai bát sữa đậu nành nóng. Lại quay sang hỏi Tô Kiều: “Muốn ăn gì?”

Tô Kiều đáp: “Màn thầu.”

Hai bát sữa đậu nành nóng và bốn cái màn thầu nóng hổi được bung lên nhanh chóng. Tô Kiều không đói lắm, sau khi uống hết bát sữa đậu và ăn một cái màn thầu thì đã no.

Ăn xong đã là 10h, hai người tản bộ một chút.

Đi được một đoạn, Tần Hiến mở miệng nói: “Hôm nay em muốn đi đâu chơi?”

Tô Kiều vẫn rút hai tay trong túi áo, đôi mắt nhìn thẳng về phía trước.

Nghe anh nói vậy, đôi mắt hấp háy một cái, cô đáp: “Lạnh lắm.”

Cô cảm thấy Tần Hiến muốn hẹn hò với cô. Tần Hiến ngơ ngác trong thoáng chốc, sau đó gật đầu.

Một lát sau nói: “Vậy đi mua thức ăn, đến trưa chúng ta cùng ăn ở nhà, em thích...”

“Tần Hiến.”

Tần Hiến chưa nói hết câu, Tô Kiều bỗng nghiêng đầu, đánh gãy lời anh.

Cô ngẩng đầu, nghiêm túc nhìn thẳng vào mắt anh.

Tần Hiến thần sắc bình tĩnh đáp, “Ừm?”

Tô Kiều cắn răng, rốt cục đem những điều đắn đo lâu nói ra, “Tôi hôm qua tôi có uống chút rượu, cho nên...”

Tần Hiến nhìn thẳng cô, sắc mặt đã có chút khó coi.

Tô Kiều vô thức siết chặt nắm tay, dồn hết dũng khí nói tiếp: “...Cậu hãy coi như tôi say rượu mất lý trí đi, hai chúng ta...”

“Tô Kiều, em bao nhiêu tuổi rồi?”

Tô Kiều khẽ giật mình, lẳng lặng nhìn anh.

Tần Hiến trầm mặt, chất vấn cô: “Chơi rất vui sao?”

“...” Tô Kiều nhìn anh, chợt dạ không cách nào nói lại được.

Tần Hiến nhìn cô chằm chằm trong chốc lát, cuối cùng cười lạnh một tiếng, quay người đi.

Tần Hiến quay về hướng nhà đi thẳng, Tô Kiều nhìn chằm chằm bóng lưng anh, đứng yên một lát, lặng lẽ nhìn bóng lưng anh, cuối cùng yên lặng đi theo sau.

Chính cô đuối lý, không biết phải nói gì.

Về đến nhà, Tần Hiến đi thẳng lên lầu, một câu cũng không nói với cô, thậm chí nhìn cũng không thèm nhìn một cái.

Tô Kiều đi theo sau anh, nghĩ cùng anh nói chuyện cho rõ ràng, kết quả “Phanh” một tiếng cửa đóng ập lại. Tô Kiều theo sau, xem chút bị cửa đâm trúng mũi, dọa đến chấn động, bật thốt mắng lên một câu: “Mẹ nó, suýt thì đụng trúng rồi.”

Cánh cửa im lìm không nhúc nhích, bên trong một tiếng động cũng không có. Tô Kiều cảm thấy lần này cô thực sự đã làm Tần Hiến tức chết. Cô đứng sát lại cửa, chậm rãi điều hòa cảm xúc của bản thân. Cách một cánh cửa, cô dán trán vào cánh cửa gỗ im lìm, từ tốn nói: “Tần Hiến, cậu không biết rõ tôi, tôi cái gì cũng không biết, thời gian dài, rồi cậu cũng sẽ chán ghét tôi thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Động Tâm Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12

Tô Kiều vừa dứt lời, cửa phòng liền bị mở ra.

Cô ngẩng đầu là Tần Hiến.

Tần Hiến cũng nhìn Tô Kiều.

Anh cao hơn cô một cái đầu, mắt buồn thông, rất có dáng vẻ bề trên nhìn xuống. Khí thế ban nãy của Tô Kiều vì tư thế này mà yếu đi phân nửa, mà nói cho cùng, hiện tại cô vốn đuối lý so với người ta.

Tần Hiến bỗng xông vào, giờ phút này Tô Kiều lại không biết phải nói gì.

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Đang nghĩ ngợi, ai ngờ Tần Hiến mở miệng trước, “Đụng trúng chỗ nào rồi?”

Tô Kiều sững sờ, nhất thời không kịp phản ứng.

“Không phải vừa rồi còn ở ngoài cửa hung hăng mắng tôi sao, giờ thì cảm như thóc, đụng vào chỗ nào rồi?”

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Tô Kiều hoàn hồn, nhớ tới Tần Hiến vừa rồi đóng cửa, phịch một tiếng, dọa cô giật bắn mình.

Cô nhìn anh: “Đụng vào mũi.”

Tần Hiến nhìn cô một chút, đưa tay bóp chóp mũi cô.

Tô Kiều giật mình, “Cậu làm gì vậy?”

Tần Hiến lạnh giọng: “Hoàn hảo, không có bị đụng hỏng đầu.”

Tô Kiều: “...”

Anh nhéo nhéo mũi cô, cuối cùng chuyển thành vuốt ve rất dịu dàng.

Ngón trở nhẹ nhàng vuốt dọc sống mũi cô một cách tự nhiên cũng rất ôn nhu, giống như cử chỉ ân ái của những cặp tình nhân, có bao nhiêu cưng chiều và ngọt ngào. Nội tâm Tô Kiều vì sự động chạm thân mật này khẽ nhói một cái.

Cô nhìn Tần Hiến chăm chú, như muốn nói điều gì, nhưng lại không biết phải nói sao.

Tần Hiến nhìn Tô Kiều một lúc, bình tĩnh nói: “Đi mua đồ ăn thôi, trưa đã không ăn rồi.”

Tô Kiều: “...”

Một giây sau, Tần Hiến nắm chặt tay Tô Kiều, kéo cô đi xuống lầu dưới.

Trên đường đến siêu thị, Tần Hiến một mực nắm chặt tay cô, một phút cũng không buông lỏng.

“Tần Hiến...” Tô Kiều cảm thấy không đúng lắm, muốn nói gì đó, Tần Hiến đánh gãy lời cô, “Em nếu muốn nói tới qua gì mà uống mất lý trí làm bừa gì đó, vậy thì đừng nói nữa.”

Tô Kiều sững sờ, nghiêng đầu nhìn Tần Hiến.

Tần Hiến không nhìn cô, đôi mắt nhìn thẳng phía trước, ngữ điệu lạnh lùng, “Em hoặc là ngay từ đầu không trêu chọc đến tôi, nếu đã đến thì em muốn tôi buông tay... tôi nói thẳng luôn: không thể.”

Ngữ khí của anh rất kiên định, thậm chí có chút bá đạo, không cho người ta cự tuyệt.

Tô Kiều nhìn anh chằm chằm một hồi, nói: “Các bạn của cậu sẽ vì cậu mà thấy không đáng.”

Tần Hiến nhướn mày, dừng bước chân.

Anh rút cục nghiêng đầu, nhìn thẳng vào đáy mắt Tô Kiều một lúc sau mới nói: “Có liên quan gì?”

Tô Kiều ngẩn ngơ.

Tần Hiến nhìn sâu vào mắt cô, nói từng chữ, từng chữ một cách chậm rãi và rõ ràng: “Tôi thích ai, muốn ở bên ai, không cần người khác cho ý kiến.”

Ánh mắt anh thẳng thắn, sáng lấp lánh như ngàn vì sao, cứ thế chạm thẳng vào đáy lòng Tô Kiều.

Tần Hiến so với tưởng tượng của Tô Kiều còn bất tuân hơn, kiêu ngạo hơn rất nhiều, anh rất cương nghị, cũng rất có chính kiến riêng của mình, ánh mắt của thiên hạ anh không quản, cũng chẳng bao giờ thêm dè dặt, anh chỉ làm điều mình muốn và mình cho là đúng.

Anh thành thật với trái tim mình.

Quan trọng nhất, anh nói anh thích cô.

Tô Kiều chăm chú nhìn Tần Hiến trong chốc lát, khóe miệng dần dần nở nụ cười.

Lại nụ cười ấy, nụ cười trong trẻo, ý cười tươi đẹp chạm đến đáy mắt, cười đến đắc ý, cười đến hạnh phúc.

Mỗi lần cô cười như vậy, Tần Hiến luôn cảm thấy cô đúng là một tiểu yêu tinh, xinh đẹp, quyến rũ, ngọt ngào đến mê hoặc, khiến anh cả đời chìm đắm.

Tô Kiều nắm lấy ngón trỏ của anh, cười hỏi anh: “Cậu thích tôi?”

Tần Hiến nhướn mày, quay đầu rời đi, lười trả lời loại vấn đề nhàm chán này.

Tô Kiều đi theo sau anh, kéo tay anh, “Vậy sau này cậu nhất định đừng hối hận.”

Ngừng một lát, lại nói: “Cũng không được ghét bỏ tôi.”

Tần Hiến không nói gì, chỉ trở tay nắm chặt lấy tay cô, mười ngón tay giao nhau, nắm thật chặt lấy bàn tay đối phương.

Lúc này Tô Kiều không muốn phải suy tính gì nữa, cũng không muốn quản chuyện sau này thế nào. Hiện tại cô chỉ muốn giữ lấy phần khoái hoạt này, tương lai sau này, đi đến đâu hay đến đó.

...

Gần sang năm mới, siêu thị không có nhiều người, Tô Kiều cùng Tần Hiến thong dong đi dạo thật lâu. Mấy ngày kế tiếp, hai người dự định không đi đâu chỉ ở trong nhà nên chỉ định đi mua đồ 1 lần dùng trong mấy ngày.

Về mấy vấn đề này Tần Hiến không biết gì cả, nên chỉ phụ trách đẩy xe, Tô Kiều phụ trách chọn đồ ăn. Hỏi anh muốn ăn cái gì, anh chỉ nhẹ nhàng nói 1 câu: “Tùy em”

Nhưng khi Tô Kiều cầm lấy hộp nắm, vị tên “Tùy tiện” nào đó lập tức phản ứng: “Anh không muốn ăn cái đó.”

Tô Kiều sững sốt một chút, nghiêng đầu nhìn anh: “Cậu không ăn được nắm sao?”

Tần Hiến gật.

Thế là Tô Kiều bỏ cây nắm xuống.

Chuyển đến quầy khác, Tô Kiều cầm lên 1 mớ rau cần, nghĩ sẽ làm rau cần trứng trắng, đang định bỏ vào xe đẩy, vị huynh đài cửa miệng bảo ăn gì cũng được nào đó lại cầu nhàu: “Cái này cũng không muốn ăn.”

Tô Kiều lại sững sờ, khuyên bảo, “Rau cần ăn rất ngon lại tốt cho sức khỏe.”

Tần Hiến cự tuyệt, cầm lấy mớ rau cần thả vào giá xếp, kiên quyết nói, “Mua cái khác đi.”

Tô Kiều nhìn chằm chằm anh mấy giây, sau đó quay đầu, tiện tay cầm lên mớ rau thơm, “Cái này nấu mỳ rất ngon.”

Tần Hiến nhú mày, ngửi khí ghét bỏ thấy rõ, “Không muốn ăn.”

Vừa nói xong liền bị Tô Kiều đá một cước vào đùi. Tần Hiến không kịp tránh, nghi hoặc nhìn cô. Tô Kiều trừng anh, “Không phải cậu bảo ăn cái gì cũng được sao?”

Thế nào là tùy tiện.

Tần Hiến không đếm xỉa đến, rất kiên quyết lấy rau thơm trên tay Tô Kiều thả vào kệ, ngửi khí kiên định: “Không ăn cái này.”

Anh 1 tay đẩy xe, 1 tay nắm tay Tô Kiều kéo đi.

Mua xong đồ ăn đã là 12h trưa, Tô Kiều thúc rút ra kết luận xương máu, vị đại thiếu gia trước mặt này thật sự phi thường kén ăn.

Về đến nhà, Tô Kiều lên lầu thay quần áo, sau đó xuống bếp nấu cơm.

Tần Hiến không biết làm gì, đành phải đứng một bên.

Thi thoảng Tô Kiều sai anh sắp bàn, rửa rau củ.

Tô Kiều nấu canh cá, trong phòng bếp dậy lên hương thơm ngào ngạt.

Tần Hiến hơi đói bụng, bèn ra ngoài hút thuốc.

Lúc trở lại, Tô Kiều ngửi thấy mùi khói thuốc thoáng thoáng thuận miệng hỏi: “Lại hút thuốc lá?”

Tần Hiến không trả lời cô, chỉ lảng lảng từ phía sau ôm chặt lấy cô. Mùi thuốc nồng đậm phủ lấy hai người.

Tô Kiều nhẹ nhàng khuấy đều nồi canh cá, dịu dàng hỏi: “Cha mẹ cậu khi nào về?”

Tần Hiến nói: “Qua tết.”

“Cụ thể là ngày nào?”

Tần Hiến: “Làm sao?”

Tô Kiều nói: “Tôi dọn đi.”

Sắc mặt Tần Hiến lập tức trầm xuống, hai tay ôm Tô Kiều siết chặt thêm.

“Không được sao?”

Tần Hiến trầm mặc một hồi, rốt cục ừ một tiếng.

Cơm nước xong xuôi, Tần Hiến bị Tô Kiều buộc gọi điện cho bố mẹ hỏi ngày cụ thể trở về.

Hai người ngồi trong phòng ngủ. Tần Hiến ngồi trên giường, Tô Kiều ngồi ở bàn đọc sách, đối diện anh, hai tay đặt lên bàn, chăm chú nhìn thẳng Tần Hiến.

Tần Hiến khẽ cúi đầu, gọi điện cho mẹ.

Đầu dây bên kia là một thanh âm ôn uể, nhẹ nhàng. Tô Kiều không rõ bà nói gì, chỉ nghe thấy thi thoảng Tần Hiến ừ một tiếng trả lời.

Ước chừng hai phút sau, Tần Hiến cúp điện thoại.

Tô Kiều hỏi: “Lúc nào hai bác trở về?”

Tần Hiến nhìn cô: “Thứ hai.”

Thứ hai?

Tô Kiều suy nghĩ 1 lát, gật đầu nói, “Còn ba ngày.”

Tần Hiến chăm chú nhìn cô, không nói gì.

Tô Kiều đứng dậy, “Vậy tôi phải tranh thủ thời gian tìm phòng.”

Tần Hiến: “Gần sang năm mới, em đi đâu tìm phòng.”

Tô Kiều cười: “Bên ngoài chứ sao.” Ngưng một lát, cô nói: “Không tìm thấy có thể ở tạm khách sạn.”

Tô Kiều vừa nói, vừa đi ra ngoài cửa, bỗng nhiên tay bị giữ chặt. Cô quay đầu nhìn Tần Hiến, cười: “Sao? Không nhớ xa tôi?”

“Em định đi đâu?” Tần Hiến ngồi bên giường, giương mắt nhìn cô.

Tô Kiều nói: “Tôi đi ngủ trưa một lát, buồn ngủ quá.”

Nói rồi, liền rút tay ra khỏi tay Tần Hiến, đi ra ngoài.

Tần Hiến ngồi ở giường một lúc, đứng lên đi đến bàn học, ngồi xuống.

Từ dưới chõng sách rút ra một xấp giấy, tất cả đều là đề luyện thi. Tô Kiều ngủ một giấc đến 7h tối, mùa đông trời tối sớm, bên ngoài đã hoàn toàn tối đen.

Sau khi vào phòng tắm rửa mặt, Tô Kiều cuốn mái tóc rối bù lên, sau đó đến phòng bên cạnh tìm Tần Hiến.

Cô không gõ cửa, cứ thế đẩy cửa đi vào.

Trong phòng sáng ánh đèn bàn, Tần Hiến đang ngồi trước bàn học, chăm chú giải đề.

Tô Kiều đứng ở cửa nhìn anh một lát, sau đó mới từ từ đi vào.

Cô úp sấp trên lưng Tần Hiến, vòng tay qua ôm cổ anh, “Cậu đang học à?”

Tần Hiến ừ một tiếng, giữ chặt cổ tay cô, “Tĩnh rồi?”

Tô Kiều gật đầu, ánh mắt nhìn chăm chú vào đề thi, hồi sau mới nói: “Lúc trước thành tích của tôi rất tốt, lúc thi cấp 3 cũng thi đỗ vào trường của cậu.”

Nói xong, từ lưng Tần Hiến đứng dậy, quay người dựa người lên bàn cùng anh mặt đối mặt. Cô cười, nói với Tần Hiến: “Kém chút nữa thành bạn học của cậu.”

Tần Hiến nhìn cô chăm chú, đôi con ngươi đen nháy trong tròng nhìn cô.

Anh không nói gì, chỉ giữ tay cô thật chặt.

Tô Kiều một tay không bị Tần Hiến nắm, tùy tiện cầm lấy một cuốn sách, nhìn một lát, lại thả xuống bàn.

Cô rút tay ra khỏi tay Tần Hiến, đứng lên, dạo một vòng xung quanh phòng anh, sau đó đi đến trước tủ quần áo của anh, đưa tay mở ra.

Tủ quần áo của Tần Hiến rất gọn gàng, từng kiện từng kiện treo, gấp chỉnh tề.

Tô Kiều nhìn chằm chằm bộ đồng phục của Tần Hiến, nhìn một lát, lấy ra.

Tần Hiến ngồi trên ghế nhìn cô.

Bên trong Tô Kiều mặc một chiếc áo thun màu trắng, cô khoác áo khoác đồng phục của anh lên người, rất chân thành kéo khóa lên chỉnh tề.

Đồng phục quá lớn, bao quanh người cô như một cái chăn, càng để lộ ra thân hình gầy gầy, mảnh mai của cô.

Tô Kiều mặc quần áo tử tế, ngẩng đầu, nhìn Tần Hiến cười: “Nhìn được không?”

Tần Hiến buồn cười đáp: “Hơi rộng.”

Tô Kiều cúi đầu nhìn, tán đồng nói: “Đúng là quá rộng.”

Áo trùm qua hông, nhìn như một chiếc váy quá khổ. Nhưng cô vẫn không nỡ cởi ra, cứ mặc như vậy, đến ngồi bên cạnh Tần Hiến.

Tay trái chống đầu, nghiêng nghiêng nhìn anh: “Cậu giải đề còn bao lâu mới xong?”

Tần Hiến: “Khoảng 30p.”

Tô Kiều gật đầu: “Cậu làm đi, xong chúng ta ra ngoài ăn cơm.”

Tần Hiến nhìn cô một lát, gật gật đầu, một lần nữa cầm bút lên.

Tần Hiến làm đề, Tô Kiều chống đầu, hết sức chuyên chú nhìn anh.

Đèn bàn rọi sáng từng đường nét trên gương mặt anh, càng tỏ thêm trên gương mặt tuấn tú ấy phần cứng cỏi.

Ngón tay thon dài nắm chặt bút, khẽ cúi đầu, nghiêm túc giải đề.

Tô Kiều nhìn anh chăm chăm trong chốc lát, bỗng nhiên xích lại, ôm lấy cổ anh.

Tần Hiến giật mình, nghiêng đầu nhìn cô.

Tô Kiều nhìn thẳng vào mắt anh hỏi: “Tần Hiến, vì sao cậu lại thích tôi?” Tần Hiến chỉ bình tĩnh hỏi lại cô: “Cần lý do sao?”

Tô Kiều sững sờ.

Đúng vậy. Thích một người cần lý do sao?

Cô nhin không được mỉm cười, thuận thế tiến đến hôn nhẹ lên môi Tần Hiến.

Cô lại hỏi anh: “Cậu đã có bao nhiêu bạn gái trước đây rồi?”

Tần Hiến hỏi lại: “Em thì sao?”

Tô Kiều nháy mắt: “Cậu đoán xem.”

Tần Hiến nhìn chăm chăm cô, mặt lộ vẻ không vui.

Tô Kiều cười cười, từ từ đứng lên. Cô muốn ra ban công hút điếu thuốc.

Ngoài ban công khác hẳn trong nhà, nhiệt độ rất thấp.

Gió lạnh thổi rì rào.

Tô Kiều cúi người gác tay lên lan can, giữa ngón tay kẹp một điếu thuốc cháy dở, thi thoảng cô hút một hơi nhẹ nhẹ, còn lại hầu như bị gió thổi bay toán loạn theo hư không.

Được nửa điếu, Tần Hiến từ trong phòng đi ra, đưa tay lấy điếu thuốc từ tay trong tay Tô Kiều.

Tô Kiều nghiêng đầu, nhìn anh, “Làm xong rồi?”

Tần Hiến gật đầu, đem tàn thuốc dụi vào thành lan can. Tô Kiều nhìn anh một chút, sau đó đột nhiên bỏ nhào vào lòng anh, ôm cổ người nào đó thật chặt.

Tần Hiến bị Tô Kiều ôm đột ngột hơi lùi về phía sau một bước, eo dựa vào thành lan can. Ổn định tư thế, anh đưa tay ôm eo cô, nhìn cô giọng trầm ấm “Làm sao?”

Tô Kiều kiễ chân, bờ môi vì động tác này mà dán sát hơn vào tai Tần Hiến, một thanh âm rất dịu dàng thì thầm vào tai anh: “Tôi chưa bao giờ có bạn trai, cậu là người đầu tiên.”

Tần Hiến nhìn lên vách tường đối diện, khóe môi khẽ cười.

Bạn đang đọc truyện *Động Tâm Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13

Buổi tối Tô Kiều ra ngoài ăn cơm cùng Tần Hiến, cơm nước xong xuôi Tần Hiến hỏi cô có muốn đi dạo không?

Khu biệt thị cao cấp này nằm ở vùng ngoại ô thành phố, toàn bộ khu vực này như cách biệt với ồn ào của đô thị, buổi tối không khí rất trong lành, lại an tĩnh, an ninh cũng rất tốt thêm nữa không có các khu trung tâm giải trí hoặc khu vui chơi, chỉ có các khu nhà biệt thự xinh đẹp an tĩnh, duyên dáng như một cô tiểu thư hiền dịu, người ở cũng không đông vì vậy không gian đặc biệt an yên.

Tô Kiều đứng dưới ánh đèn đường, ánh sáng màu da cam bao phủ lấy thân hình nhỏ bé của cô một thứ màu dịu dàng, ấm áp.

Cô nhìn xung quanh một lượt rồi quay đầu lại nhìn Tần Hiến nói: “Chúng ta đi đâu?”

Tần Hiến vừa bước ra khỏi cửa hàng tạp hóa, tay cầm một bình nước, vận nắp đưa cho Tô Kiều.

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Cô đón lấy chai nước uống hai ngụm lại đưa cho Tần Hiến, “Cậu uống không?”

Tần Hiến tiếp nhận, ngửa đầu uống một ngụm.

Tô Kiều tiến lại gần xỏ tay vào túi áo của anh. Anh mặc một chiếc áo khoác gió rộng màu đen, bên trong là áo phông trắng, áo khoác cũng không kéo khóa. Thanh niên đúng là không sợ lạnh.

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Tô Kiều sờ soạng trong túi áo khoác của Tần Hiến nửa ngày, anh uống nước xong, cúi đầu nắm chặt cổ tay cô, nhin không được buồn cười nói: “Em đang sờ cái gì vậy?”

Tô Kiều ngẩng đầu nói: “Cậu không mua thuốc sao? Trong nhà không còn.”

Tần Hiến cầm bàn tay không an phận của ai đó nắm chặt, “Bớt hút một chút.”

Tô Kiều khẽ giật mình, nhìn chăm chăm anh mấy giây: “Chê tôi rồi?”

Sự thay đổi cảm xúc của Tô Kiều ập đến quá nhanh, Tần Hiến nhất thời không phản ứng kịp, động tác vận nắp bình dừng lại, gương mặt nhìn cô.

Tô Kiều nhìn anh một cái, cũng không nói gì, xoay người rời đi.

Một trận gió rét thổi tới, cô vô ý thức rút cổ co ro vào trong áo khoác.

Đi được vài bước, phía sau lưng truyền đến tiếng bước chân, sau đó, cánh tay liền bị kéo mạnh.

“Lại làm sao vậy?” Tần Hiến ngữ khí mang theo mấy phần tức giận không nên được.

Tô Kiều quay đầu, thách thức nhìn lại.

Tần Hiến cau mày, sờ trán cô, “Uống lộn thuốc nào rồi?”

Tô Kiều vung tay anh ra, đôi mắt nhìn về nơi khác.

Bầu không khí có phần cứng ngắc, Tần Hiến không nói chuyện chỉ nhìn Tô Kiều chăm chăm.

Sau một lúc, Tô Kiều mới thu hồi tầm mắt, nhìn Tần Hiến nói: “ Tần Hiến cậu thấy đấy tôi không phải một cô gái tốt, tôi không có giáo dục, không có học thức, không tu dưỡng, nói tóm lại là con người tập hợp một đồng thói hư tật xấu. Tôi với cậu không cùng một thế giới, nếu cậu thích một cô gái thuần khiết, đừng nên thích tôi.”

Tô Kiều nói một hồi, giọng nói mang theo sự bất lực và mấy phần giận giữ. Nhưng nhìn chung khí lực của cô so với Tần Hiến chẳng khác nào mèo con, không có sức uy hiếp mãnh liệt gì. Tần Hiến nhìn cô chăm chăm chốc lát, đột nhiên cảm thấy buồn cười, liền nhin không được cười lên.

Thấy anh bỗng nhiên nhìn mình cười, Tô Kiều có chút không hiểu thấu, cau mày nói: “Cậu cười cái gì?”

Tần Hiến đột nhiên nắm cầm Tô Kiều, gương mặt cúi sát từng tác từng tác, gần đến nỗi cảm thấy chóp mũi hai người có thể chạm vào nhau.

Khóe miệng anh vương ý cười, nụ cười rất đẹp, thấm cả vào đáy mắt.

Tô Kiều không hiểu, cảm thấy anh chắc chắn là đang cười nhạo mình, vô thức lùi về sau. Nhưng sau lưng cô là một cây đại thụ, vừa lùi hai bước liền

không lùi được nữa, lưng dựa vào thân cây.

Tần Hiến sát lại gần, trong mắt ý cười càng sâu.

Phía sau là thân cây, phía trước là lồng ngực của Tần Hiến, Tô Kiều bị kẹt ở giữa không biết làm sao.

Tần Hiến vuốt ve cái cằm nhỏ xinh trên tay, nhìn cô chăm chú nửa ngày, rồi cuộc cười nói: “Ý của tôi là, em bớt hút thuốc một chút, không tốt cho sức khỏe, như thế nào lại thành chê cười em.”

Tô Kiều nhìn anh, không đáp lại.

Tần Hiến cười một cái, rồi mới buông cằm Tô Kiều, tay phải vòng qua eo, ôm chặt cô vào ngực, ghé sát đầu lại bên tai Tô Kiều thấp giọng nói: “Chớ suy nghĩ lung tung.”

Tô Kiều nhìn chăm chú khoảng sáng trên đường được đèn đường chiếu rọi.

Trong khoảnh khắc này, cô đột nhiên cảm giác được, Tần Hiến thích cô, lại càng hiểu cô. Hiểu lòng tự tôn cùng cao ngạo của cô, lại càng hiểu sự mặc cảm tự ti của cô.

...

Tần Hiến nói phía trước có chỗ thú vị muốn dẫn cô đi.

Đến nơi, là một công viên có một hồ nước rất rộng.

Nhưng công viên giờ này tối đen như mực, ngay cả đèn đường cũng không có.

Tần Hiến nói đèn đường đoạn đường này bị hỏng, lại đứng díp tét nên chưa được tu sửa, đi một đoạn sẽ lại có đèn.

Tô Kiều tin tưởng không chút nghi ngờ, đi theo Tần Hiến. Kết quả đã đi được nửa ngày, xung quanh vẫn là một mảng tối đen như mực.

Tô Kiều sợ tối, nhìn không được đá Tần Hiến một cái: “Cậu lợi hại nha, lần đầu hẹn hò đã đem bạn gái đến nơi quỷ quái này.”

Trong bóng đêm chỉ nghe thấy tiếng Tần Hiến cười nhẹ một cái, bàn tay với đến nắm chặt bàn tay Tô Kiều.

Tô Kiều bấy lâu nay luôn chỉ có một mình, vui vẻ cũng một mình, khổ sở cũng một mình, tuyệt vọng cũng một mình, sợ hãi cũng một mình. Cô đã quen như vậy, không phụ thuộc, dựa dẫm vào bất kì ai, bất luận buồn vui đều một mình, một người.

Nhưng giờ phút này, cô cảm nhận được rõ ràng, giây phút đó, khi được Tần Hiến siết chặt bàn tay, như là một kẻ phiêu bạt trôi nổi giữa đại dương bao la thật lâu bỗng chốc tìm thấy một ngọn hải đăng, một nơi tránh gió, tránh mưa, một nơi có thể dựa vào.

Cô tham luyến cảm giác ấy đến nhường nào, chỉ cần ở đây cô sẽ không còn cô độc nữa.

Tần Hiến không lừa cô, đi bộ chừng 7, 8 phút, rồi cuộc cũng có ánh đèn đường.

Giữa những khu biệt thự xinh đẹp duyên dáng là một hồ nước rộng bát ngát, trong như gương, tất cả cảnh vật đen xen, kết hợp tạo thành một khung cảnh vừa trữ tình, vừa lộng lẫy, hết một khu vườn hoàng gia.

Phía trước có mấy dãy giả sơn, Tô Kiều leo lên đồi. Tần Hiến đứng phía dưới, nhìn lên Tô Kiều, lưng dựa vào một mỏm núi giả nhỏ, hai tay đút túi quần. Tô Kiều ngồi trên cao nhìn xuống, tầm mắt bao trọn cảnh sắc xung quanh.

Cô chợt nhớ đến hồi còn nhỏ lên núi đón củi, khi mệt mỏi đứng dựa vào một cây cổ thụ nào đó, nhìn ngắm cả núi rừng bát ngát.

Cả tầm mắt chỉ có rừng núi hoang vu, bạt ngàn. Lúc nhỏ cô thường nghĩ đời lớn lên sẽ rời nơi này, đến thành phố sinh sống, đi ngắm nhìn thế giới tươi đẹp xung quanh.

Cô cố gắng đọc sách, mỗi kỳ đều đạt thành tích xuất sắc, xếp hàng nhất toàn thôn, mỗi năm lại cảm một tờ giấy khen thưởng của trường về dán lên tường nhà, mỗi lần nhìn vào bức tường thêm một tấm bằng khen cô lại cảm thấy ước mơ của mình gần thêm chút nữa, mừng rỡ khôn nguôi.

Thẳng đến khi kết thúc kì thi cao trung, mẹ cô nói rằng, trong nhà chỉ đủ tiền cho một người đi học.

Cô là nữ, cho nên hiển nhiên phải hi sinh.

Cô đấu tranh, cô cãi lộn, rõ ràng thành tích của cô so với em trai tốt hơn rất nhiều, tại sao cô lại không thể đi học. Nhưng vô dụng, bởi vì huyền não một trận lợi hại cô còn bị bà đánh cho một trận. Có một số việc không dám nghĩ, vì nghĩ đến sợ khắc chế không được cảm xúc mà bật khóc.

Cô hít một hơi thật sâu, đem nước mắt nuốt vào bên trong.

“Tần Hiền, cậu định thi vào trường đại học nào?” Tô Kiều ngồi trên hòn giả sơn, hai chân đung đưa giữa không trung.

Tần Hiền nói ra tên một cái trường đại học, Tô Kiều liền cả kinh “A” một tiếng, sau đó cảm thán nói: “Thật lợi hại.”

Tần Hiền nhìn cô, cười khế, giọng nói rất đỗi dịu dàng: “Em cũng rất lợi hại.”

Tô Kiều cười, “Đúng là rất lợi hại, tôi thế mà lại câu được một soái ca tuần tú, tài giỏi tới tay.”

Cô ném 1 viên giấy về phía Tần Hiền, Tần Hiền đưa tay tiếp được.

“Cậu qua đây.” Tô Kiều gọi.

Tần Hiền bước đến gần, Tô Kiều cúi đầu, “Tôi nhảy xuống, cậu đỡ tôi.”

Tần Hiền gật đầu đáp: “Được.”

Tô Kiều 1 giây cũng không do dự, bỏ nhào vào vòng tay hắn. Hắn nhẹ nhàng tiếp được cô.

Tô Kiều ôm cổ hắn, hai chân kẹp chặt ở eo, cúi đầu chạm nhẹ vào đôi môi hắn hôn lên.

Hai tay ôm lấy khuôn mặt tuần tú của hắn, nhìn hắn cười.

Tần Hiền nhìn cô gái trong lòng, đây là lần đầu tiên hắn chân chính thấy nụ cười thiên chân của một cô gái mười tám tuổi nở rộ trên đôi môi cô, nụ cười thanh khiết đọng vào tận đáy mắt, cười đến vui vẻ, không như trước đây, cho dù cười, đáy mắt như cất giấu bao thứ tình cảm phức tạp, tang thương.

“Chúng ta trở về đi.” Tô Kiều nói.

Tần Hiền ừ một tiếng, bế cô xuống, tay nắm tay trở về.

...

Về đến nhà, Tô Kiều về phòng trước tắm rửa sau đó sang phòng Tần Hiền.

Cô không gõ cửa, cứ thế đi vào. Tần Hiền vừa tắm xong, chỉ mặc một cái quần thể thao màu xám.

Anh vừa gội đầu, đang dùng khăn lau khô. Nghe thấy tiếng mở cửa, quay đầu hướng phía phát ra tiếng động.

Tô Kiều không nghĩ tới gặp đúng lúc Tần Hiền vừa tắm xong, cũng không có chút thẹn thùng nào, đi thẳng qua, cười, giơ tay sờ sờ bụng Tần Hiền nói: “Ài da, cơ bụng không tệ nha.”

Tần Hiền kéo tay cô, “Đừng sờ lung tung.”

Tô Kiều cười, nằm trên xuống giường Tần Hiền, lời điện thoại ra nghịch.

Tần Hiền sâu sắc nhìn cô, nhìn cô gái nào đó không ngại ngủ nằm trên giường của anh, nhìn nửa ngày mới nói: “Đêm nay, em muốn ngủ ở đây?”

Tô Kiều nghe xong hơi sững sờ, sau đó trong mắt liền nhiễm ý cười, cô nghiêng người, tay phải chống đầu, bày ra bộ dáng mỹ nhân nằm, cười nhìn lại Tần Hiền: “Cậu muốn tôi ngủ ở đây sao?”

Tần Hiền nhìn nàng một cái nói: “Đừng hồ nháo.”

Lau khô đầu xong, Tần Hiền vắt khăn lên đầu giường, mở tủ quần áo lấy một chiếc áo phông đen thoải mái mặc, rồi đi đến bên giường, bỏ dép, dựa lưng vào thành giường, từ tủ đầu giường lấy ra một cuốn sách. Anh có thói quen trước khi ngủ sẽ đọc sách. Tô Kiều ghé mắt, vẫn nằm nghiêng, tay chống đầu. Cô hiểu kì, đưa tay lật trang bìa. Là một cuốn sách bằng tiếng nước ngoài. Tô Kiều vắt óc sử dụng hết vốn liếng kiến thức học hồi trước, nhìn qua, là một cuốn sách hoàn toàn bằng tiếng anh.

Tô Kiều sững sốt mấy giây, đưa tay nắm cằm Tần Hiền.

Tần Hiền giương mắt, nhìn cô, khóe mắt vương ý cười, dịu dàng nói: “Sao?”

Tô Kiều vuốt vuốt khuôn mặt anh, nhìn một lát, nói: “Tôi đây đập phải cái vận cứt chó gì mà có thể có bạn trai ghê gớm đến nhường này a.”

Tần Hiền kéo tay cô xuống, cười: “Em nếu muốn học, tôi có thể dạy em.”

Tô Kiều nằm cạnh hắn, “Cậu còn phải thi tốt nghiệp cao trung, làm gì có thời gian.”

Nói rồi, cô kéo chăn, phủ kín người.

Tần Hiến nhìn cô chăm chăm, trầm mặc mấy giây, rốt cục nói: “Em thật sự muốn ngủ ở đây?”

Tô Kiều nhắm mắt, đầu chôn trong chăn, thanh âm buồn buồn từ trong chăn truyền đến: “Ừm, tôi ngủ đây, cậu chớ có quấy rầy tôi.”

Tần Hiến: “...”

Bạn đang đọc truyện *Động Tâm Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14

Bình thường Tô Kiều thường phải dậy sớm đi làm nên đã thành thói quen dậy sớm. Ngày nghỉ cũng vậy, hơn 6h là tự tỉnh giấc.

Rèm cửa đóng chặt không có ánh sáng nào lọt vào, trong phòng một mảng đen kịt.

Tô Kiều tỉnh giấc, ý thức vẫn chưa được tỉnh táo, ôm chăn mền ngồi dậy. Cúi đầu, nhắm mắt rồi lại mở mắt ngẩng đầu, gật gà gật gù một hồi. Bỗng nhớ tới qua cô ngủ ở phòng Tần Hiến bỗng thanh tỉnh hẳn. cô vô ý thức nhìn sang bên cạnh, căn phòng dù tối, nhưng vẫn nhìn được rõ ràng bên cạnh không có ai. Theo bản năng cô sờ sờ cái ga, ga giường lạnh buốt. Tần Hiến dậy sớm như vậy à?

Nghĩ vậy, Tô Kiều xoay người mở đèn ngủ.

Bộp một tiếng, gian phòng bừng sáng.

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Tần Hiến đang ngủ ở salon, đột nhiên bị ánh sáng hắt vào mắt, theo bản năng nâng cánh tay che lại.

Tô Kiều nhìn chăm chú vào Tần Hiến đang ngồi trên ghế salon đối diện, sững sốt nửa ngày.

Sau đó cô bước xuống giường, chân trần đi qua, ngồi xổm trước salon, nhẹ nhàng nói: “Hôm qua cậu ngủ chỗ này?”

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Tần Hiến không mở mắt, cánh tay vẫn y nguyên gác lên mắt, ừ một tiếng, vẫn còn ngái ngủ.

Tô Kiều nhìn không được cười, “Cậu có bệnh sao, có giường không ngủ.”

Tần Hiến chậm một chút mới thích ứng được với ánh sáng, cuối cùng đem cánh tay bỏ xuống, nhìn Tô Kiều chăm chú một lát rồi hỏi: “Em sớm như vậy đã dậy?”

Tô Kiều ừ một tiếng, “Quen thuộc.”

Cô đứng lên, đi ra ngoài phòng, “Tôi đi rửa mặt, đánh răng, sau đó xuống lầu làm bữa sáng, cậu thu xếp xong thì xuống nhé.”

Tần Hiến từ trên ghế salon ngồi dậy, nhìn bóng lưng Tô Kiều, đến khi bóng lưng khuất khỏi tầm mắt, trầm mặc một chút, cuối cùng đứng lên đi vào phòng tắm.

Anh nghiêng đầu xoa nhẹ cằm cô, cả đêm ngủ trên ghế salon toàn thân đau nhức.

...

Đây là ngày thứ hai Tô Kiều cùng Tần Hiến ở cùng nhau, sau khi ăn xong bữa sáng, hai người xuống sân chơi đùa.

Hôm nay trời rất đẹp, ánh mặt trời ló rạng sau những áng mây dày như bông, từng tia nắng xuyên qua tầng không lành lạnh đậu xuống nhân gian, phủ lên cảnh vật một tấm dệt kim vàng ấm áp.

Tô Kiều mặc một chiếc áo long, ngồi trên xích đu trong vườn.

Tần Hiến đứng bên cạnh, dựa vào lan can, thi thoảng giúp cô đẩy xích đu.

Cô cúi đầu nhìn điện thoại, nhìn một hồi, sau đó cầm lên đưa Tần Hiến, “Cậu thấy cái này thế nào?”

Tần Hiến nhú mày, “Quá nát.”

Tô Kiều tìm phòng trên mạng, đã chọn mấy cái, nhưng cái nào cũng không khiến Tần Hiến hài lòng.

Đây là căn nhà thứ tư bị bác bỏ.

Tô Kiều híp mắt, nhìn Tần Hiến chăm chăm một lát, lấy lại điện thoại, nói: “Dù sao cũng là tôi ở, không phải cậu ở.”

Cô cảm thấy chỗ này rất được, giá cả hợp lý cũng gần chỗ làm.

Cô cầm điện thoại, nghĩ liên lạc ngay với bên môi giới để nhận phòng.

Vừa áp điện thoại lên tai, chưa kịp nói gì đã bị Tần Hiến giật mất.

Cô ngẩng đầu nhìn anh, Tần Hiến thong dong xỏ tay lại vào túi quần, một tay cầm điện thoại, mắt buông thõng, ngón tay trượt màn hình, không do dự cúp máy.

Tô Kiều sừng sốt mấy giây, buồn cười nói: “Tần đại thiếu gia, cậu đây là đang muốn làm gì?”

Tần Hiến ngồi xuống sát bên cạnh Tô Kiều, sau đó đem điện thoại nhét vào túi, nói: “Đừng tìm nữa.”

Tô Kiều xỏ tay vào túi áo anh, lấy di động ra, “Sao lại không tìm, chờ cha mẹ cậu về, tôi không có chỗ để ở đâu.”

Cô lại mở điện thoại, nhìn kỹ một lượt phòng ở vừa rồi.

“Phòng này không tệ lắm, khá sạch sẽ.”

Tần Hiến nói: “Nhà quá xập xệ, không an toàn.”

Tô Kiều cười, “Trước khi biết cậu, tôi không phải đều ở nhà cho thuê kiểu này sao, không phải vẫn sống rất tốt đó thôi.”

Tần Hiến nghiêng đầu, nhú mi.

Tô Kiều cùng anh mặt đối mặt nói: “Cậu không cần quan việc này.”

Tần Hiến sờ một lát, sau đó nhìn chăm chăm Tô Kiều, sắc mặt rõ ràng là không vui, “Bảo tôi đừng để ý đến em sao?”

Tô Kiều nhú mày nửa ngày, rồi bật cười thành tiếng, hai tay ôm lấy khuôn mặt Tần Hiến, “Tần Hiến cậu thật bá đạo quá mà.”

“...”

Nhưng Tô Kiều xưa nay là người có chủ kiến, cô đã quyết định việc gì, ai cũng không lay chuyển được.

Tần Hiến cũng không ngoại lệ.

Cô nhìn tròng căn hộ kia, liền liên lạc nhà môi giới, rất nhanh đã thỏa thuận xong, buổi chiều hẹn gặp nhau để xem phòng.

Kỳ thật căn phòng này cũng không tệ lắm, mặc dù tòa nhà có hút xập xệ, nhưng cũng không đến nỗi tệ, hàng tuần còn có người quét dọn vệ sinh tòa nhà.

Tô Kiều vỗ bả vai Tần Hiến, “Thế nào? Không có tệ như cậu nghĩ đúng không?”

Tần Hiến vòng tay trước ngực, trầm mặt không lên tiếng.

Tô Kiều làm việc rất quả quyết, nhanh chóng, kiểm tra một lượt nhà ở, cảm thấy không có vấn đề gì, liền gọi ông chủ nhà đến kí hợp đồng.

Hợp đồng kí xong, chủ nhà giao chìa khóa rồi cùng người môi giới rời đi.

Tô Kiều dạo một vòng quanh phòng, nhìn Tần Hiến nói: “Đợi cha mẹ cậu trở về, tôi liền chuyển tới đây.”

Tần Hiến tựa vào cửa, nhìn Tô Kiều thật sâu, nửa ngày, rốt cục nói: “Nơi này cách tôi xa quá.”

Tô Kiều ngạc nhiên một hồi, đến khi bừng tỉnh không khỏi cao hứng.

Cô nhin không được cười, tiến đến phía anh, đập chìa khóa dự phòng nhà lên ngực anh nói: “Cầm lấy.”

Tần Hiến vô thức tiếp lấy, nhìn cô.

Tô Kiều cười khanh khách vuốt vuốt cằm Tần Hiến nói: “Đừng không cao hứng, cho cậu chìa khóa, có thời gian liền đến thăm tôi.”

Tần Hiến hừ lạnh một tiếng, kéo đôi bàn tay không an phận của ai xuống, trở tay nắm chặt bàn tay Tô Kiều, 1 tay đút chìa khóa vào túi quần, dắt cô rời đi.

Từ khu nhà trọ đi ra, hai người lái xe về nhà.

Vào phòng, Tô Kiều đổi dép lê đi lên lầu.

Tần Hiến theo sát phía sau cô, “Đi đâu vậy?”

Tô Kiều đáp, “Lên lầu thu dọn đồ đạc a.”

Cha mẹ Tần Hiến sắp về, cô cần đem đồ đạc thu gọn trước.

Về đến phòng, đang chuẩn bị đóng cửa, Tần Hiến liền giơ tay lên ngăn trở, đẩy cô bước lên trước. Anh đi về phía giường Tô Kiều, trực tiếp nằm xuống.

Tô Kiều đóng cửa lại, hỏi: “Cậu không trở về phòng ôn tập sao?”

Tần Hiến ừ một tiếng, rồi không nói gì nữa.

Tô Kiều đi đến bên giường, một chân quỳ lên giường, cúi người kéo khóa áo Tần Hiến.

Tần Hiến khẽ giật mình, nắm chặt cổ tay cô, ánh mắt đen nhánh, nhìn cô chăm chăm: “Em muốn làm gì?”

Tô Kiều chỉ muốn cởi áo khoác cho anh, nhưng thấy Tần đại thiếu gia giật mình vậy, thì nổi lên tâm từ muốn đùa dai.

Cô cười, mặt héch lên, nói: “Cậu đoán tôi muốn làm gì?”

Tần Hiến nhìn cô chăm chăm, không nói gì, chỉ một đôi mắt đen nhánh muốn nhìn xuyên qua nàng.

Tô Kiều không nhìn được nữa, bật cười khanh khách, buông áo anh ra, nói: “Cậu tư tưởng thuần khiết một chút, tôi chỉ muốn cởi áo khoác cho cậu, nằm nghỉ cho thoải mái.”

Nói rồi, cô ngồi daauyj, vòng qua cuối giường, đi đến tủ quần áo, lôi vali quần áo ra, bắt đầu thu xếp đồ đạc.

Tần Hiến sắc mặt hơi lạ, nửa ngày mới ngồi dậy, xoay người ngồi xếp bằng trên giường, cùng Tô Kiều mặt đối mặt.

Tô Kiều ngồi dưới đất, nhìn n, nín cười.

Cô khẳng định, Tần Hiến ban này hiểu sai ý.

Tần Hiến ngược lại sắc mặt rất thản nhiên, tự nhiên chuyển chủ đề, nói: “Tuần sau tôi về trường.”

Tô Kiều sững sờ: “Sớm như vậy?”

Tần Hiến gật đầu nói: “Học kì cuối cùng, trường hỏi quay lại lớp sớm.”

“Còn nửa kì nữa là tốt nghiệp rồi, tốt.” Tô Kiều cúi đầu gấp quần áo chỉnh tề xếp vào vali.

Tần Hiến nhìn nàng chốc lát, yên lặng một hồi, rồi nói: “Tôi muốn nói là, đến lúc đó chúng ta có thể gặp nhau ở trường.”

Nghĩ đến an ninh nghiêm ngặt của trường Tần Hiến, Tô Kiều thở dài: “Trường học không phải là nơi tùy tiện đến, tôi lần trước đến đưa tiền cho Tô Dương, còn phải qua phòng an ninh để đăng ký đó.”

Tần Hiến nói: “Tôi có thể ra ngoài gặp em.”

Động tác gấp quần áo của Tô Kiều dừng lại, cô ngẩng đầu, nhìn Tần Hiến cười hỏi: “Tần Hiến có phải hay không cậu đặc biệt rất thích tôi.”

Thích đến nỗi, mỗi ngày đều muốn gặp cô.

Tần Hiến không đáp lại, nhưng ánh mắt của anh hẳn là bán đứng anh.

Tô Kiều đôi mắt cong cong cười nói: “Tôi hiểu.”

Tần Hiến nhìn cô, nhũu mảy: “Hiểu cái gì?”

Tô Kiều: “Cậu đặc biệt thích tôi.”

Tần Hiến: “...”

Tô Kiều một bên thu dọn đồ đạc, một bên thúc giục Tần Hiến đi ôn tập.

Anh đã theo nàng tiêu tốn hơn nửa ngày.

Tần Hiến nói: “Không vội lúc này.”

Tô Kiều đem những chiếc áo len cuối cùng cất vào vali. Một lát sau, nàng bỗng nhiên ngẩng đầu hỏi Tần Hiến, “Tôi có phải đang làm chậm trễ việc học của cậu.”

Tần Hiến không khách khí nói: “Suy nghĩ linh tinh.”

Tô Kiều nhìn Tần Hiến, anh thần sắc bình thản, không biểu lộ gì.

Nhưng từ trong giọng nói của anh cô nghe được sự kiêu ngạo, tựa như việc học tập với anh chỉ là chuyện nhỏ.

Từ đáy lòng Tô Kiều sinh ra một cảm giác sùng bái với chàng trai lạnh lùng mà ấm áp, ôn nhu mà kiêu ngạo này.

Cô cười cười nói: “Vậy thì tốt.”

Không chậm trễ việc học của anh là tốt, nếu không cô sẽ day dứt chết mất.

Đã hơn 4h chiều, cô dọn dẹp đồ đạc xong, quay ra nói với Tần Hiến vẫn đang thong dong ngồi trên giường: “Tối cậu muốn ăn gì?”

Tần Hiến trầm mặc mấy giây nói: “Cá.”

Tô Kiều sững sờ, ngẩng đầu, “Trong nhà không có cá.”

Lần trước đi siêu thị mua đồ, hai người mua rất nhiều thứ, chỉ không mua cá. Dù sao loại thực phẩm này ăn tươi mới là ngon nhất.

Tần Hiến nhìn cô nói: “Vậy thì đi mua.”

Tần Hiến là điển hình của tuýp người thuộc phái hành động, hành lý mới thu thập xong 1 nửa, đã bị anh kéo đi siêu thị mua cá.

Trong khu bán đồ tươi, Tần Hiến ngó lơ muốn ăn cá hấp, Tô Kiều liền mua cho anh một cái đầu cá.

Cá hấp cần tây, song khi Tô Kiều chuẩn bị bỏ cần tây vào xe đẩy, Tần Hiến ghét bỏ ra mặt ném trở lại kệ.

Tô Kiều quay đầu, híp mắt nhìn anh. Tần Hiến nghiêm trang nói: “Không thích.” Tô Kiều nhìn anh chằm chằm trong chốc lát, lắc đầu thờ dài, “Với trình độ kén ăn này của cậu, về sau ai gả cho cậu, một ngày ba bữa thật khó hầu hạ mà.”

Một bên nói, một bên kiểm nguyên liệu thay thế. Tần Hiến bình tĩnh đáp: “Vậy sau này liền vất vả cho em rồi.”

Thân thể Tô Kiều cứng đờ, đột nhiên ngẩng đầu.

Tần Hiến cùng Tô Kiều nhìn nhau thật sâu, ánh mắt anh nhìn cô chắc chắn mà an tĩnh, cô muốn nói gì đó, nhưng cái gì cũng không nói ra. Tần Hiến tự nhiên kéo tay cô nói: “Đi thôi, cùng về nhà.”

...

Cả đêm Tô Kiều nghĩ về câu nói kia của Tần Hiến.

Tần Hiến về phòng mình ôn tập, cô ngồi ở bậc thang gần cửa ra vào hành lang.

Bên ngoài tuyết vẫn rơi, từng cơn gió giá buốt thi nhau rì rào thổi.

Cô kéo cao cổ áo, gió không thổi được vào cổ, liền không còn lạnh.

Trên thực tế, cô cảm thấy, mấy ngày này trời qua, tựa như một giấc mộng không chân thực.

Hết thấy đều không chân thực.

Vui vẻ không chân thực. hạnh phúc không chân thực, ấm áp không chân thực, yêu cũng không chân thực, câu nói kia của Tần Hiến lại càng không chân thực.

Đối với cô mà nói, tựa hồ chỉ có cô độc cùng lạnh lẽo mới là chân thực nhất.

Nhưng loại cảm giác không chân thực này lại khiến cô quyến luyến sa chân, hi vọng vĩnh viễn không tỉnh lại.

...

Tần Hiến học đến 9h30, bỗng nghe thấy dưới lầu truyền đến tiếng dương cầm.

Nhưng không phải bản nhạc du dương mà là những âm phím loạn xạ ngẫu.

Anh run lên một lát, đặt bút xuống, đi xuống lầu.

Trong phòng khách lớn lộng lẫy, bên ô cửa sổ to cổ kính, đặt một chiếc dương cầm cổ điển.

Tô Kiều đang ngồi trên ghế, ấn loạn xạ mấy phím.

Cô cúi đầu, Tần Hiến lại gần cũng không phát hiện. Tập âm liên tiếp vang lên khiến người nghe đau tai, Tần Hiến nhìn bộ dáng chăm chú đánh đàn của Tô Kiều không khỏi buồn cười.

Anh đi qua, không lên tiếng Tô Kiều đã ngẩng đầu nhìn anh.

Tô Kiều nhìn Tần Hiến mấy giây mới nói: “Náo loạn đến cậu rồi?”

Tần Hiến hai tay đút túi quần, dựa vào cây dương cầm, nhìn Tô Kiều nói: “Không quan hệ, chỉ là đêm hôm khuya khoắt phát ra loại tạp âm này, thật có chút dọa hàng xóm đấy. Không khéo khiến không ít người muốn gặp tôi khiếu nại đâu.”

Tô Kiều nói: “Khiếu nại cũng là khiếu nại cậu, dù sao tôi cũng sắp rời đi.”

Cô cúi đầu, nhìn bàn phím đen trắng đan xen.

Tần Hiến tựa vào bên cạnh thân đàn, chăm chú nhìn cô.

Tô Kiều đặt bàn tay lên cây dương cầm, ấn lung tung vài phím, sau đó như nghĩ ra cái gì, ngẩng đầu hỏi: “Cậu đàn chứ?”

Tần Hiến gật đầu, cánh tay vuốt nhẹ phím đàn, đứng thẳng người, vòng tay qua người Tô Kiều ngồi xuống phía sau lưng cô. Tô Kiều vô ý thức dịch chuyển lên phía trước một chút, Tần Hiến lại càng xích lại gần nàng hơn.

Hai người cách nhau rất gần, Tô Kiều cảm giác được rõ ràng bẹn đùi ai đó dán sát vào hông mình, cô thân thể cứng ngắc, ngay cả gương mặt cũng lộ vẻ căng thẳng.

Tần Hiến ngồi ngay sau lưng cô, cánh tay vòng qua thân thể cô, Tô Kiều cố gắng rụt người lại hết sức. Ngón tay Tần Hiến ưu nhã lướt trên phím đàn, trong phòng khách bỗng vang lên âm thanh du dương trong trẻo.

Tô Kiều lần thứ hai phát hiện chàng trai này không những anh tuấn mà ngón tay anh cũng rất đẹp, thon dài, trắng trẻo, khớp xương rõ ràng.

Cô nhìn chăm chăm ngón tay Tần Hiến đến xuất thần.

Ngón tay của anh như có ma pháp, có thể tấu ra những âm thanh rất diệu kì.

Tô Kiều đối với Tần Hiến lại thêm mấy phần ngưỡng mộ.

Thời điểm tiếng đàn dừng lại, Tô Kiều cũng lấy lại tinh thần, quay đầu nhìn Tần Hiến, ánh mắt sáng long lanh, “Cậu thật lợi hại.”

Tần Hiến hạ long mày, cười cười.

Tô Kiều cũng nhẹ nhàng cười, sau đó hôn nhẹ lên môi anh.

Tần Hiến ánh mắt sâu thẳm, cúi người muốn hôn.

Đúng lúc đó, ngoài cửa truyền đến một giọng nữ ưu nhã, “A Hiến đêm nay thật cao hứng, đã muộn vậy rồi còn chơi đàn.”

Tô Kiều cũng Tần Hiến đều sững sờ. Tô Kiều khàn khàn mở to hai mắt, đè ép thanh âm: “Ai vậy?”

Tần Hiến nhìn cô, nói: “Là mẹ tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Động Tâm Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 15

Tô Kiều nằm mơ cũng không nghĩ cha, mẹ Tần Hiến trở về sớm như vậy. Cô vội vã từ trên ghế đứng lên.

“Không biết mấy ngày nay A Hiến ăn uống thế nào, thằng bé này có khi ngay cả bát mì cũng lười úp.”

“Hơn nửa là ra ngoài ăn.”

“Nói với nó bao lần rồi, thức ăn bên ngoài không vệ sinh, không nên ăn nhiều.”

Cha mẹ Tần Hiến còn ở bên ngoài nói chuyện, thanh âm càng ngày càng gần.

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Mặt Tô Kiều trắng bệch, nhìn chăm chăm Tần Hiến, bờ môi run rẩy, một câu cũng không nói lên lời.

Cô cảm thấy mình như là tên tội phạm chuẩn bị bị bắt, còn hại Tần Hiến trở thành đồng phạm.

Cô không tưởng tượng được cha mẹ Tần Hiến thấy cô sẽ phẫn nộ đến mức nào.

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Tần Hiến từ ghế đứng lên, nắm chặt tay Tô Kiều, “Em đừng sợ, có tôi ở đây.”

Ngừng một chút, ánh mắt anh nhìn cô kiên định siết chặt tay cô nói: “Em ở chỗ này, để tôi lo.”

Nói xong anh buông tay Tô Kiều, quay người đi về phía cửa.

Tô Kiều khản trương nhìn theo bóng Tần Hiến.

Hai người rõ ràng chỉ cách nhau mấy bước, nhưng thật giống cách nhau hai thế giới.

Căn phòng này, cây dương cầm trước mắt, cha mẹ Tần Hiến bên ngoài... Hết thảy đều nhắc nhở cô, hai ngày qua giống như một giấc mộng đẹp. Đã đến lúc phải tỉnh giấc.

Lúc Tần Hiến đưa tay mở cửa, trong nháy mắt cánh cửa mở ra, Tô Kiều theo phản xạ có điều kiện chạy thẳng đến bên cửa sổ, cấp tốc từ cửa sổ nhảy ra ngoài không chút nghĩ ngợi.

Mặc dù là tầng 1, nhưng từ bệ cửa sổ nhảy xuống độ cao cũng không thấp, Tô Kiều mang dép đi trong nhà, cực kì không tiện. Trong nháy mắt rơi xuống mặt cả chân bị trật, đêm khuya tịch mịch, cô rõ ràng nghe được tiếng xương kêu “rắc rắc”.

Tô Kiều ngồi xồm bên bờ tường, tay nắm chặt mắt cá chân phải, đau đến nước mắt xém chút rơi xuống.

Bụi cây bên tường khá thấp, Tô Kiều trốn đằng sau, sợ đến không dám phát ra âm thanh.

Cô tựa vào vách tường, cẩn thận nghe ngóng động tĩnh bên trong.

Cô nghe thấy tiếng Tần Hiến nói chuyện với cha mẹ, sau đó là tiếng đóng cửa, rồi âm thanh ưu nhã của mẹ hân: “Đã trẻ thế này con còn hứng thú đánh đàn cơ đấy?”

Trong phòng khách. Tần Hiến vô thức nhìn về hướng cây dương cầm, liếc mắt bốn phía không thấy một bóng người, Tô Kiều vừa nãy còn đứng đó đã không thấy đâu.

Anh sững sờ, ánh mắt tìm kiếm xung quanh.

Mẹ Tần Hiến chú ý thấy anh như đang tìm gì đó, theo ánh mắt của anh nhìn sang, nghi hoặc hỏi: “Sao vậy?”

Tần Hiến hoàn hồn, lắc đầu nói: “Không có gì ạ.”

Cha Tần trong tay còn đang xách đồ, Tần Hiền tiến lại đón lấy nói: “Cha, để con mang vào giúp cha.”

Mẹ Tần cười nói: “Đây là dấm bông Tây Ban Nha, vị cũng không tệ, ông con còn tiếc không cho mẹ mang về đó, con mang vào bếp đi.”

“Vâng.” Tần Hiền mang túi dấm bông vào bếp, trước khi vào vẫn ngoái nhìn cửa sổ lần nữa.

Cửa sổ mở toang, anh không khỏi nhú mày.

Anh nhớ rõ ràng, vừa rồi cửa sổ kia đóng.

...

Tô Kiều quần áo mỏng manh, chân không đi tất vì nhà Tần Hiền rất ấm, đi chân trần trên mặt đất vào mùa đông vẫn không vấn đề gì vì vậy Tô Kiều chỉ mặc một áo thun mỏng, quần ngủ dài đến mắt cá.

Tô Kiều khoanh tay ôm người, từ khu biệt thự đi ra.

Cô cả người tê cóng như ngâm mình trong hầm băng.

Vừa rồi nháy ra cửa sổ có lẽ bị trật chân nên hiện tại cổ chân đau nhói.

Đi vội ra khỏi khu biệt thự, Tô Kiều không nhịn được nữa, ngồi xổm xuống kiểm tra tình trạng cổ chân. Mắt cá đã sưng tím, tay cô chọc nhẹ lên cũng nhói đến nhú mày.

Chuyện đột ngột phát sinh, cô ngay cả điện thoại cũng không mang theo, không thể liên lạc với Tần Hiền.

Tất cả cả đồ dùng cô đều để ở nhà anh, ngoại trừ các vật bất ly thân như điện thoại, túi tiền, còn có cả chìa khóa nhà mới, toàn bộ đều để ở phòng trên lầu 2.

Từ nhà Tần Hiền chạy ra, đã đi được 12 phút, Tô Kiều lạnh đến phát run, cô nhất định phải tìm chỗ nào đó ấm áp trú tạm không sẽ chết cóng.

Cũng may đi bộ 10p nữa sẽ có một cửa hàng 24 giờ.

Tô Kiều muốn chạy, đại khái chạy thì sẽ đỡ lạnh, nhưng mắt cá chân đau đến nổi đi lại cũng khó khăn, nói chỉ là chạy.

Gió lạnh gào thét sau lưng, tấp liên tục vào mặt, quấn quanh thân thể, cô lạnh đến phát run, răng lập cập đánh vào nhau, Tô Kiều nhịn không được văng tục.

Cô ôm hai tay, đầu cúi thấp, đi sát vách tường về phía trước để bớt lạnh.

Cho dù chật vật đến vậy nhưng cô chưa bao giờ nghĩ trở về, tựa như khoảnh khắc cô nhảy khỏi cửa sổ, không có nửa phần do dự.

Tô Kiều một đường run rẩy đi thẳng đến cửa hàng, lúc mở cửa bước vào, không nhịn được hắt hơi một cái.

Cô xoa xoa nhẹ cánh mũi, ngón tay đều đông cứng.

Dù đã vào cửa hàng ấm áp, nhưng thân thể vẫn run lên từng trận, đầu khớp xương như đông giá lại, hàn khí phủ kín lục phủ ngũ tạng.

Cô mơ hồ cảm thấy lần này chắc hẳn đã cảm lạnh rồi.

Cửa hàng tiện lợi rất ấm. Cô đi đến quầy, lễ phép hỏi: “Chị gái tốt bụng này, tôi có thể xin chút nước nóng không?”

Một cô gái trẻ đang ngồi xem điện thoại, nghe thấy thanh âm liền ngẩng đầu.

Trông thấy Tô Kiều thì không khỏi sùng sốt, đại khái là không hiểu trời lạnh thế này sao cô gái trước mặt lại ăn mặc mỏng manh vậy.

Sắc mặt Tô Kiều tái nhợt, đôi môi không chút huyết sắc, đã vào cửa hàng được một lúc mà vẫn ôm chặt cánh tay, cả thân thể run lên từng hồi.

Cô gái trẻ vội vàng nói: “Được, được.”

Cô đứng lên, cầm một ly giấy, đi đến khu vực đồ ăn chế biến nhanh của cửa hàng, rót vội cho Tô Kiều một ly nước nóng.

“Đa tạ.” Tô Kiều giờ hai tay tiếp nhận, tay run rẩy từng hồi.

Cô gái kia quan tâm hỏi: “Trời lạnh như vậy, cô mặc ít áo như vậy mà cũng chịu được?”

Tô Kiều cười cười: “Ra vứt rác, để chìa khóa trong nhà.”

Tô Kiều trợn mắt nói lảo, bùng chén nước đến bàn sát cửa của cửa hàng ngồi xuống, uống non nửa chén nước nóng, một lát sau cả người cũng bớt giá.

Cô nhìn chăm chăm màn đêm thăm thẳm bên ngoài qua cửa kính đến xuất thần, đầu óc trống rỗng.

Ước chừng qua 10p, cửa của cửa hàng tiện lợi bị người từ bên ngoài đẩy vào, lực đẩy rất mạnh, cô gái trực quầy bị dọa đến trực tiếp đứng lên.

Sau đó liền ngăn người.

Một nam sinh mặc áo lông đen, vóc dáng cao ráo, đặc biệt tuần tú bước vội vã vào.

Năm trước cô gái trẻ mới bắt đầu nhận việc ở đây, từ đó đến giờ lần đầu tiên nhìn thấy một nam sinh đẹp trai như vậy.

Cô gái trẻ không khỏi đỏ mặt, đang muốn hỏi anh cần gì không, đã thấy nam sinh kia nhanh chóng bước về phía dãy bàn ghế của khách hàng, nơi cô gái kì lạ lúc nãy vào xin 1 ly nước nóng đang ngồi.

Tô Kiều còn đang ngăn người, đã trông thấy Tần Hiến đi đến, mở miệng hỏi câu đầu tiên chính là: “Sao cậu lại ra đây, cha mẹ cậu đâu?”

Sắc mặt Tần Hiến khó coi đến kịch liệt, còi áo khoác bọc chặt lấy Tô Kiều, trầm giọng: “Em chạy cái gì?”

Anh nắm chặt tay cô, bàn tay lạnh ngắt. Sắc mặt càng khó coi hơn, ngữ khí mang theo lửa giận không nỡ: “Em bị thần kinh đúng không? Thân thể này không cần nữa rồi đúng không?”

Tô Kiều nhìn anh chăm chăm: “Mất tôi là chuyên môn của cậu sao?”

Tần Hiến nhú mày, mím chặt môi, không nói tiếng nào.

Tô Kiều thật sự rất lạnh, vừa lạnh vừa mệt, cô ngồi trên ghế, hốc hác nhòa người qua ôm chặt lấy Tần Hiến.

Vùi đầu vào ngực anh, qua một hồi, mới thì thầm nói: “Tôi rất khó chịu.”

Ngấn ngủi mấy từ, sự tức giận trong bụng Tần Hiến cứ thế bay mất. Anh lập tức cúi xuống, sờ sờ trán cô.

Trán nóng rẫy, giống lông hấp, càng ngày càng nóng hằm hập.

Tần Hiến nhú mày, đỡ lấy mặt cô, nhìn thật sâu.

Khuôn mặt trắng nõn hàng ngày giờ phút này vì sốt mà trở nên ửng đỏ, đôi môi đỏ mọng giờ trắng bệch không có chút sức sống.

Anh dùng áo lông cừu choàng kín người cô, dịu cô từ ghế dậy.

Eo bị ôm, Tô Kiều cảm thấy vòng tay rắn chắc của Tần Hiến, cả người vô lực dựa vào ngực anh.

Gió rét vẫn gào thét bên ngoài, cô vô thức dụi dụi vào ngực anh, co ro trong vòng tay đó.

Sự ấm áp hạnh phúc này, cô còn có thể chìm đắm bao lâu.

Tần Hiến ôm Tô Kiều lên phía trước, ấn cô vào ngực mình, kéo kín mũ áo cho cô, bọc cô trong lớp áo của anh.

Lúc này chưa đến 10h đêm, nhưng khu này không tiện bắt xe, Tần Hiến ôm Tô Kiều đi tầm 10p rồi cuộc cũng bắt được một chiếc taxi.

Đi đến bệnh viện.

Tô Kiều bị Tần Hiến ôm vào ngực, nằm im như chú mèo lười biếng, mặt chôn vào ngực anh, hai tay ôm eo anh thật chặt.

Tần Hiến cúi đầu, nhìn cô một lúc, bàn tay nắm tay cô càng siết chặt, thấp giọng nói: “Rất khó chịu sao?”

Tô Kiều khẽ ừ một tiếng, rồi không nói gì nữa.

Tần Hiến im lặng một lát, cũng không nói gì thêm. Anh ngẩng đầu, nhìn qua cửa kính ô tô, ngoài kia là đêm khuya thăm thẳm.

Ban đêm đường rất vắng, Tô Kiều từ ngực Tần Hiến nhồm dậy.

Ngủ được một lát, cô cảm thấy dễ chịu hơn nhiều.

Cô dịch người, tiến đến gần cửa, đẩy cửa, xuống xe.

Tần Hiến thanh toán tiền xe cho bác tài, Tô Kiều đứng bên đường, nói: “Cậu trở về đi, tôi tự đi bệnh viện...”

Hai chữ “bác sĩ” còn chưa nói xong, Tần Hiến đã ôm chặt cô vào lòng, bế bổng cô lên đi thẳng vào hướng phòng khám bệnh viện.

Đôi cánh tay rắn chắc hoàn toàn giam cầm cô trong vòng ôm của anh, cô giãy hai lần thấy không có hiệu quả. Hít một hơi thật sâu, bỏ ý định giãy dụa, cô thấp giọng hỏi: “Lúc cậu đi, cậu nói với cha mẹ cậu như thế nào?”

Tần Hiến vẫn nhìn thẳng phía trước, bình tĩnh trả lời: “Tôi nói tôi đi tìm bạn gái.”

Tô Kiều mãnh liệt ngắt đầu: “Cậu điên rồi.”

Tần Hiến rũ mắt, ánh mắt lạnh lùng nhìn Tô Kiều. Tô Kiều sùng sốt một chút, ánh mắt Tần Hiến lạnh băng, cô chưa từng thấy ánh mắt anh nhìn mình như vậy bao giờ, trong lòng có chút sợ hãi.

Cô vô thức kéo cánh tay anh: “Tần Hiến.”

“Có phải cơ bản em không muốn cùng một chỗ cùng tôi đúng không?” Tần Hiến đột nhiên mở miệng, ngữ khí rất bình tĩnh, nhưng anh càng bình tĩnh, trong lòng càng không nắm chắc.

Cô nhìn anh, không khỏi siết chặt bàn tay. Mấy chữ quẩn quanh ở vòm họng, lạo xạo mấy lần, lại nuốt xuống.

Cô muốn nói, quên Tần Hiến đi. Hãy coi 2 ngày này như là một giấc mộng. Tỉnh mộng, cô lại là Tô Kiều ngày trước cô độc, mạnh mẽ, quên tất cả trở về lúc đầu.

Nhưng làm sao cũng nói không nên lời. Đối mặt với sự chất vấn của Tần Hiến, cô không biết phải trả lời ra sao.

Cô không phải không muốn cùng anh ở bên nhau mãi mãi, chỉ là cô không dám nghĩ đến điều tốt đẹp, ảm áp ấy.

Tần Hiến chỉ cảm thấy tâm phiền ý loạn, nhưng nhìn tình trạng hiện tại của Tô Kiều, anh lại không nỡ nói những lời nặng nề.

Đáy lòng như bị một tảng đá đè nặng, anh thở dài, lần nữa nắm chặt tay Tô Kiều, nói: “Đi thôi.”

Tô Kiều sững sờ, “Đi chỗ nào?”

Tần Hiến đặt cô xuống, nắm tay cô đi lên phía trước, thanh âm trầm thấp, “Tìm bác sĩ.”

Tô Kiều sốt cao, choáng đầu, buồn nôn. Bác sĩ cho cô 1 đơn thuốc, đồng thời cho cô nhập viện truyền nước và theo dõi thêm.

Hai bình nước, không biết bao giờ mới truyền xong. Cô nằm trên giường nhìn Tần Hiến đang kéo băng ghế tiến lại gần, vô thức nói: “Cậu trở về đi.”

Tần Hiến đang định ngồi xuống, nghe vậy bèn dừng động tác.

Nửa ngày, anh ngược nhìn Tô Kiều.

Ánh mắt anh nặng nề, chăm chú nhìn cô, trầm mặc một lát, anh nhẹ giọng, giọng nói không rõ cảm xúc, “Em thật sự muốn tôi về?”

Tô Kiều ngẩn người. Cô nhìn Tần Hiến muốn nói gì đó, Tần Hiến nhìn cô một lát sau đó quay người rời đi.

Anh đi rất nhanh, từ bóng lưng thẳng tắp của anh Tô Kiều thấy được sự tức giận không nén được nữa.

Ánh mắt cuối cùng anh nhìn cô lạnh đến dọa người.

Tô Kiều lẳng lặng nằm trên giường, một hồi lâu, cô đưa mắt nhìn về cửa sổ.

Trong đêm đen, Tần Hiến đứng ở dưới cột đèn trong vườn hoa bệnh viện hút thuốc. Khói thuốc lượn lờ, tiêu tán vào hơi thở lạnh giá của cuối đông.

Kỳ thật đúng là Tần Hiến giận, thật sự rất giận cô, cô gái kia thật quá ích kỉ, vừa muốn chiếm hữu anh, lại vừa nghĩ muốn rời bỏ anh.

Cuối cùng Tần Hiến vẫn là không nỡ bỏ đi, anh ở bên ngoài điều hòa lại tâm trạng, 30p sau lại quay trở lại.

Nghe thấy tiếng mở cửa, Tô Kiều bất giác nhắm mắt lại. Cô nằm trên giường nghe tiếng bước chân thân thuộc ngày một gần, lại nghe mùi thuốc lá nhàn nhạt cùng mùi hương của anh.

Có lẽ sợ mùi khói ám nồng khiến cô khó chịu, anh ở bên ngoài 1 hồi để mùi thuốc nhạt đi rồi mới quay lại.

Cô nghe thấy Tần Hiến kéo ghế sát bên giường cô ngồi xuống. Vì không biết nói gì, Tô Kiều dứt khoát giả vờ ngủ.

Vốn là giả vờ ngủ, nhưng do sốt cao cộng với đầu óc mê man, chưa đầy mấy phút sau, Tô Kiều thật sự ngủ thiếp đi.

Ngủ một giấc, sáng hôm sau cô vô thức đưa tay sờ trán, đã hết sốt, hướng sang bên cạnh. Trống rỗng. Đã không còn thấy Tần Hiến bên cạnh.

Cô run lên một cái, chớp mắt, lập tức chống người ngồi dậy.

Vừa đứng dậy, cửa phòng bị đẩy ra, Tần Hiến bước vào.

Hai người nhìn nhau một lát, vẫn là Tần Hiến mở miệng trước: “Em thấy đỡ hơn chút nào chưa?”

Tô Kiều gật đầu, đáp: “Tốt hơn nhiều rồi.”

Tần Hiến đi đến bên giường, đưa tay sờ trán cô. Thân thể Tô Kiều hơi cứng một chút, không nhúc nhích, im lặng để anh đo nhiệt độ.

Qua mấy giây, Tần Hiến thu tay lại, nhẹ giọng nói: “Đã bớt sốt rồi.”

Tô Kiều ừ một tiếng, “Đã hết sốt rồi.”

Cô vén chăn, ngồi dậy, ngẩng đầu nhìn Tần Hiến, “Chìa khóa phòng tôi cậu có mang theo không?”

Tần Hiến gật đầu: “Có.”

Tô Kiều đứng dậy, nói: “Tôi đi rửa mặt, xong chúng ta về nhà đi.”

...

Trở lại căn phòng thuê, Tô Kiều cảm thấy may mắn vì hôm đó mình đã thuê phòng này, nếu không lúc này chỉ có thể tìm khách sạn.

Lúc về đến nhà đã là 10 giờ trưa.

Tô Kiều trở về phòng thu thập một chút, rồi quay ra phía Tần Hiến nói: “Hôm qua cậu cả đêm không ngủ rồi, qua đây nằm một lát đi.”

Tối qua cô truyền nước suốt đêm, Tần Hiến cũng thức hết một đêm. Sáng nay thấy anh, liền thấy một bộ dáng hốc hác, mắt quầng thâm.

Tần Hiến ngồi xuống ghế salon hướng mắt nhìn Tô Kiều. Tô Kiều thấy anh nhìn mình không nói gì, cúi người kéo tay anh giục: “Đi thôi, nằm nghỉ một lát.”

Lúc này, điện thoại đặt trên bàn trà của Tần Hiến bỗng đổ chuông. Tô Kiều vô thức hướng nhìn lên bàn, trên màn hình hiện tên người gọi: Mẹ

Tim cô bỗng siết chặt, buông tay Tần Hiến, đứng sát vào bên cạnh, không lên tiếng.

Tần Hiến liếc nhìn cô một cái, sau đó mới cầm di động lên.

Anh ra ban công nói chuyện.

Tô Kiều đứng xa, không nghe thấy gì.

Một lát sau, Tần Hiến quay lại, nói: “Buổi trưa cha mẹ muốn ra ngoài ăn cơm, tôi về nhà trước.”

Tô Kiều sùng sốt một lát, rất nhanh phản ứng kịp, gật đầu nói: “vâng.”

Ngoại trừ chữ “Vâng” này liền không nói thêm lời nào nữa.

Tần Hiến nhìn cô chằm chằm, im lặng một lát, vẫn là không nhận được hỏi: “Em không có điều gì muốn nói với tôi sao?”

Tô Kiều trầm mặc nhìn hấn.

Tần Hiến lại nói: “Kỳ thật, cái hẹn kia cũng không quan trọng, tôi có thể không đi, tôi ở lại đây cũng được.”

Anh đưa tay kéo tay Tô Kiều nói: “Nào đi ngủ một lát.”

Tô Kiều rút tay về: “Cậu đi đi.”

Tay Tần Hiến giờ giữa không trung, nhìn chằm chằm Tô Kiều một lát, cuối cùng thả tay xuống, cúi đầu lấy áo khoác vắt trên ghế, vòng qua Tô Kiều, đi đến cửa.

Từ đầu đến cuối, một câu cũng không nói, lạnh lùng như cô không tồn tại.

Tô Kiều nhìn Tần Hiến bước ra khỏi cửa, đột nhiên nhớ đến cái gì, “Tần Hiến!”

Tần Hiến dừng bước chân.

Tô Kiều nói: “Nếu rảnh cậu có thể giúp tôi đem hành lý của tôi về phòng không?” Nói xong, lại bổ sung một câu, “nếu không rảnh, cậu kêu chuyển phát nhanh giúp tôi cũng...”

Lời còn chưa nói hết, đáp lại cô là tiếng “Phanh” thật lớn, cửa phòng bị đóng mạnh, phảng phất mang theo lửa giận ngập trời.

Tô Kiều sững sốt, nhìn thật lâu cánh cửa đóng chặt.

Bạn đang đọc truyện *Động Tâm Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16

Kì nghỉ tết qua rất nhanh, Tô Kiều lại bắt đầu đi làm lại, mỗi ngày phân kiện, đưa kiện hàng, cuộc sống sinh hoạt và làm việc cứ diễn ra đều đặn như thế.

Đã một tháng cô không liên lạc cùng Tần Hiến.

Hành lý của cô ngày thứ hai sau khi Tần Hiến rời đi, đã được chuyển phát nhanh chuyển đến.

Cô không biết như thế có tính là đã chia tay, tóm lại bọn họ chính là không liên hệ, phảng phất như chưa từng phát sinh bất cứ quan hệ gì, chưa hề xuất hiện trong sinh mệnh của nhau.

Cô biết Tần Hiến không lâu, ở cùng nhau cũng trong thời gian rất ngắn ngủi. Nhưng đối với Tô Kiều, sự xuất hiện của Tần Hiến trong cuộc đời cô có ý nghĩa rất quan trọng, dù thời gian có trôi qua, thì cô vẫn luôn mãi nhớ đến khoảng thời gian ngắn ngủi mà ấm áp, tươi đẹp kia.

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Vòm ngực ấm áp, nhiệt độ bàn tay, nụ hôn của anh, giọng nói trầm ấm, ... tất cả như khắc sâu vào linh hồn cô, cả đời không thể nào quên được.

Vương vấn, không phải không, nhưng chung quy cô cảm thấy kỳ thật như thế này là tốt nhất.

Tần Hiến có cuộc sống của anh, cô có con đường của cô.

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

...

Một tháng sau khi khai giảng, cũng là lúc công bố thành tích thi thử, như cũ Tần Hiến vững vàng xếp đầu toàn trường.

Hôm công bố điểm, Vương Húc có chút lo lắng, bận bịu chạy đi xem kết quả, thấy Tần Hiến vẫn vững vàng xếp thứ nhất, cuối cùng mới thở nhẹ ra.

Gần đây cảm xúc của Tần Hiến không được ổn, cả ngày đều trầm mặc không nói chuyện, thuốc cũng hút nhiều hơn trước, khi nào không thấy anh ở phòng học thì hơn phân nửa là ra chỗ nào đó hút thuốc.

Lần trước anh lặng lẽ hỏi Lương Dật, dù gì Lương Dật cũng là em họ của Tần Hiến có lẽ biết nhiều hơn bọn anh. Ai ngờ Lương Dật cũng lắc đầu nói: “Tôi cũng không biết.” Ngừng một chút, ngược lại hỏi Vương Húc, “Chẳng lẽ áp lực thi đại học quá lớn sao?”

Vương Húc liếc Lương Dật một cái, “Tôi với cậu ta là đồng học 6 năm chưa bao giờ thấy cậu ta bị cái gì mà áp lực học hành cả.”

Không phải áp lực thi đại học, vậy đương nhiên là vì chuyện khác.

Bạn gái của Lương Dật, Mạnh Oánh lúc này mới từ sau lưng Lương Dật thò đầu ra, nháy mắt nói: “Hay là thất tình?”

Vương Húc cùng Lương Dật liếc nhìn nhau, đồng thời nghĩ đến Tô Kiều.

Tựa hồ đã rất lâu không gặp Tô Kiều.

Vương Húc vỗ ót một cái nói, “Tôi nói mà dạo gần đây A Hiến lúc nào cũng nhìn chằm chằm điện thoại giống như đang chờ cuộc gọi của ai đó, kiểu biểu hiện này, đúng là triệu chứng thất tình.”

Kỳ thi thử kết thúc, trường cho học sinh nghỉ 2 ngày.

Lớp 12 dù ôn thi cực kì căng thẳng, nhưng rốt cục vẫn cần khoảng thời gian nghỉ ngơi, khổ nhàn kết hợp mới có thể phát huy tất cả năng lực một cách tuyệt đối.

Lương Dật và Vương Húc biết Tần Hiến tâm tình không tốt liền kéo anh đi uống rượu.

Âm nhạc du dương, mấy người họ chọn một bàn gần cửa sổ nhà hàng, gió thổi man mát, bóng cây đung đưa lay động.

Bởi vì mưa, trên đường bóng người thưa thớt.

Tần Hiến dường như không quan tâm lắm, chỉ chăm chú uống rượu, thi thoảng lướt nhìn màn hình điện thoại.

Ngồi đối diện anh là Lâm Na, quan sát Tần Hiến cả tối cuối cùng cô cũng không nhìn được nữa nói: “A Hiến, cậu đừng nghĩ đến cô gái kia nữa, loại con gái đó, có loại con trai nào chưa thử qua, cô ta chỉ đang đùa giỡn với cậu, chơi chán liền đá văng. Lại nói, cậu ưu tú như vậy, cô gái kia từ đầu đến chân, có chỗ nào xứng với cậu, đến...”

“Ngậm miệng.” Đôi con ngươi Tần Hiến nhìn Lâm Na lạnh như băng, thanh âm rất nhẹ nhưng lại lạnh đến độ làm người khác phát run, Lâm Na sợ đến mức rụt cổ lại.

Cô cắn chặt môi, nửa câu cũng không dám nói nữa.

Tần Hiến đứng lên.

Lương Dật sững sờ, “Anh?”

Tần Hiến không đáp, chân khua ghé sang một bên, nghiêng người đi ra ngoài. Tới cửa bắt một chiếc taxi nói: “Hoa Thủy nhà uyển.”

....

Vừa được nhận tiền lương, Tô Kiều định ra shop quần áo mua mấy cái áo len. Ai ngờ đúng lúc ra ngoài trời lại mưa to, Tô Kiều vội vàng chạy vào mái hiên của một nhà gần đó trú mưa.

Đột nhiên trời đổ cơn mưa lớn, muốn bắt taxi đều phải tranh nhau.

Tô Kiều tranh không nổi, cũng không muốn tranh đoạt với người khác, suy nghĩ chút bèn chạy vào cửa hàng tiện lợi gần đó mua 1 cây dù, sau đó đi về bằng tàu điện ngầm.

Đang định bước vào cửa hàng, nghe thấy một tiếng gọi quen thuộc: “Tô Kiều.”

Tô Kiều dừng lại, quay về phía phát ra âm thanh, nhìn xem.

Một chiếc xe gắn máy dừng ở ven đường, người ngồi trên xe bỏ mũ bảo hiểm xuống, “Cô đi đâu tránh mưa?”

Người đến là Lâm Hạo, đồng nghiệp mới của cô.

Tô Kiều gật đầu nói: “Tôi chuẩn bị vào mưa cây dù.”

Lưu Hạo nói: “Đừng mưa, cô muốn về nhà ư? Tôi đưa cô về.”

Nói rồi, anh ta xuống xe, từ trong cốp lấy ra một cái mũ dự phòng, còn một bộ áo mưa.

Tô Kiều còn chưa kịp đồng ý, anh ta đã đem mũ đội vào đầu cô và áo mưa để vào tay cô, “Tôi với cô nhà cùng hướng, dù sao cũng tiện đường.”

Nhà Lưu Hạo cách nhà Tô Kiều một con đường, đúng là thuận đường về.

Tô Kiều suy nghĩ một lát, liền gật đầu, “Cũng được.”

Xe gắn máy dưới cơn mưa dữ dội, vượt qua màn mưa lao đi, Tô Kiều có chút sợ hãi hô: “Lưu Hạo chậm chút!”

Lưu Hạo lớn tiếng trả lời: “Được!”

Tần Hiến chờ Tô Kiều dưới cửa nhà trọ một hồi.

Trời mưa to, anh đứng ở mái hiên của phòng an ninh chờ cô.

Thuốc đã hút được hai cây, đến khi vừa châm lửa cây thứ ba, trong tâm mắt, bỗng hiện ra một thân ảnh quen thuộc. Là Tô Kiều, nhưng ngoài cô ra còn

có thân ảnh của một người con trai khác.

Tô Kiều bước xuống xe, cả người ướt sũng, vì mưa lớn quá, áo mưa cô mặc trên người căn bản vô dụng.

Cô tháo mũ bảo hiểm xuống, đưa Luru Hạo, “Cám ơn anh.”

Luru Hạo lúc này mới phát hiện toàn thân Tô Kiều ướt sũng, ai nha một tiếng, “Sao cô lại ướt như chuột thế kia?”

Nói rồi, vội vàng cởi áo mưa của mình xuống, sau đó cởi áo khoác, khoác lên người Tô Kiều, “Đi bộ vào nhà còn một đoạn, cô đừng để bị cảm.”

Tô Kiều sững sờ, vô ý thức muốn đem áo cởi trả lại.

Kết quả còn chưa kịp làm gì, áo khoác trên người đột nhiên bị người đằng sau lấy đi.

Trên vai buông lỏng, cô vô ý thức quay đầu.

Tần Hiến đang đứng phía sau, trầm mặt, cầm áo khoác hướng phía Luru Hạo ném tới.

Luru Hạo nhanh tay bắt được, quay sang sững sờ nhìn Tần Hiến, “Cậu là ai?”

Tần Hiến đem Tô Kiều ôm lấy, lạnh giọng nói: “Bạn trai của cô ấy.”

Tô Kiều ngẩn ngơ: “Tần Hiến...”

Lần cuối cùng gặp mặt đã là 1 tháng trước. Lâu như vậy không nhìn thấy anh, vẫn là không kìm chế được trái tim rung động.

Tần Hiến cúi đầu nhìn Tô Kiều, cô mặc một chiếc áo khoác màu tím, bị mưa làm ướt nhẹp dính vào người.

Anh nhú mảy, đem áo lông trên người cởi ra, choàng kín lấy thân thể mảnh mai của cô.

Áo khoác của Tần Hiến là áo khoác dài, mặc trên người Tô Kiều vừa vặn đến mắt cá chân.

Tần Hiến chỉ mặc một kiện áo mỏng manh bên trong, Tô Kiều sợ anh lạnh, lập tức muốn cởi áo khoác lại cho anh, Tần Hiến đề lại bả vai cô, ánh mắt cường ngạnh.

Mặc dù không nói chuyện nhưng Tô Kiều có thể cảm nhận được con giận cùng sự chiếm hữu của anh.

Anh vậy mà lại ghen với Luru Hạo, bởi vì Luru Hạo đem áo khoác cho cô, cho nên anh cường ngạnh muốn để cô mặc áo của anh, phảng phất như thể nói cho người kia biết, cô gái này là của anh, chỉ của anh mà thôi, ai cũng không được động đến.

Tô Kiều đột nhiên cảm thấy Tần Hiến ngày thơ đến đáng yêu. Tâm tình phiền muộn mấy ngày vừa rồi, như bị một làn nước gột rửa cuốn trôi, đọng lại chỉ còn sự vui sướng, hạnh phúc.

Luru Hạo có chút mờ mịt, nhìn Tô Kiều, “Đây là... bạn trai của cô.”

Tần Hiến vô ý thức nhìn về phía Tô Kiều, lại nghe cô nói: “Không phải.”

Tần Hiến sắc mặt lập tức khó coi, chăm chú nhìn Tô Kiều.

Luru Hạo nhìn Tô Kiều, lại nhìn Tần Hiến. Ngu ngốc đến mấy cũng phát hiện hai người này có quan hệ không đơn giản, anh nghĩ ngợi chút rồi nói: “VẬY... Tô Kiều tôi về đây.”

Dừng lại một giây, bổ sung thêm câu: “Ngày mai gặp.”

Tô Kiều ừ một tiếng, nói: “Ngày mai gặp.”

Nhìn hai người chào hỏi qua lại hẹn “ngày mai gặp”, Tần Hiến chỉ cảm thấy phổi sắp nổ tung.

Đội người con trai kia đi, nắm chặt cổ tay Tô Kiều, ánh mắt anh nặng nề nhìn cô chăm chăm, gằn từng chữ hỏi: “Tôi không phải bạn trai em?”

Tô Kiều liếc cũng không liếc anh một cái, đem áo khoác cởi xuống, ném vào lòng Tần Hiến, quay người đi thẳng vào phòng trọ.

Mưa to như trút nước, như không muốn dừng lại, như muốn dốc cả biển nước xuống nhân gian.

Tần Hiến đứng trong mưa, quần áo sớm đã bị mưa làm ướt đầm.

Tay phải cầm áo khoác, tay anh nắm chặt đến nỗi khớp xương trắng bệch.

Anh nhìn chăm chăm vào bóng lưng Tô Kiều, mắt thấy bóng cô dần chìm sâu vào bóng đêm phía xa, rất nhanh liền không thấy rõ, anh cắn răng, mắng một câu, nhanh chân đuổi theo.

Tô Kiều toàn thân ướt đẫm, nhất là tóc, nước mưa từ tóc nhỏ xuống tí tách như mưa.

Cô đứng trong thang máy, đưa tay ấn số tầng, tiện thể nhìn vào gương thấy toàn thân mình ướt như chuột lột.

Cửa thang máy dần đóng lại, một bàn tay luồn vào ngăn trở, thang máy lại mở ra. Tần Hiến đứng bên ngoài, trầm mặc nhìn Tô Kiều.

Tô Kiều tránh ánh mắt của anh, đưa tay muốn ấn thang máy. Tay vừa sờ đến nút, Tần Hiến liền cất bước vào.

Hai người sống vai, Tô Kiều không nhìn anh, ánh mắt nhìn thẳng tắp về phía trước, ngay cả một cái liếc mắt cũng không cho Tần Hiến.

Tần Hiến nhìn Tô Kiều, thấy cô đến liếc cũng không liếc anh một cái thì nộ khí xung thiên như quả bom sắp bộc phát.

“Đình” thang máy dừng ở tầng 12. Tô Kiều bước ra ngoài, vừa hướng cửa bước được nửa bước, cổ tay đột nhiên bị níu lại, không kịp phản ứng, một lực lớn kéo mạnh cô một cái, Tô Kiều ngã vào một vòng ôm rộng và ấm áp, lồng ngực quen thuộc mà cô lưu luyến, mà cô nhớ nhung. Mọi việc đến quá nhanh, Tô Kiều chưa kịp hô lên, một đôi môi lạnh lạnh đã đột ngột đè xuống.

Tay phải Tần Hiến siết chặt eo Tô Kiều, tay trái giữ ót, không cho cô có một khoảng trống.

Tô Kiều trong đầu choáng váng, giờ hai tay lên chống lên vai Tần Hiến muốn đẩy anh ra, Tần Hiến lại siết chặt cô hơn, cạy mở hàm răng cô gái không nghe lời trong lòng, dùng sức hôn, mãnh liệt hôn.

Tô Kiều lấy lại lý trí, hai tay dùng sức đẩy Tần Hiến thật mạnh. Nửa ngày sau, Tần Hiến rút cuộc buông cô, không vui nhủ mảy.

Tô Kiều một cước đá vào gối Tần Hiến, trừng mắt, “Cậu say rồi.”

Tần Hiến không phân bua, anh đúng là đã uống rất nhiều, nhưng hiện tại anh hoàn toàn tỉnh táo.

Tỉnh táo nghĩ đến cô, tỉnh táo nhớ cô, tỉnh táo muốn đến gặp cô.

Cửa thang máy mở ra lần nữa, Tô Kiều quay người đi ra ngoài.

Tần Hiến đi theo sau lưng cô, chờ Tô Kiều mở cửa, sau đó vào nhà cùng cô.

Tô Kiều không để ý đến anh, cô toàn thân ướt đẫm, tóc dán vào người cực kì khó chịu, vì vậy lập tức đi tắm nước nóng.

Cô về đến phòng, lấy quần áo mặc ở nhà, sau đó vào phòng tắm đóng cửa lại. Tần Hiến đứng bên ngoài, không đầy một lát liền nghe thấy trong phòng tắm truyền ra tiếng nước chảy ào ào.

Anh cũng ướt đẫm, quần áo dính sát vào cơ thể, rất khó chịu. Trong phòng khá ẩm, anh bực bội giặt cúc áo cổ, dứt khoát đem áo sơ mi cởi xuống, tiện tay ném lên bàn trà.

Tô Kiều tắm xong đi ra cùng lúc Tần Hiến đi ra từ phòng bếp, trong tay bụng một cái chén. Anh mình trần, eo hẹp, cơ bụng gợi cảm, gương mặt anh tuấn.

Thấy Tô Kiều, anh ngược mắt nhìn nàng một cái, sau đó đi đến bên ghế salon, cúi người đem cái chén đặt lên bàn trà, từ tốn nói: “Uống thuốc đi.”

Tô Kiều rũ mắt, trong chén là thuốc cảm, vẫn còn bốc hơi nóng.

“Đề phòng cảm mạo.” Tần Hiến bổ sung.

Tô Kiều nhìn Tần Hiến, anh vẫn mặc quần áo ướt trên người. Cô nhìn anh chăm chăm chốc lát, sau đó quay người về phòng ngủ. Rất nhanh lại đi ra, trong tay cầm một kiện khăn tắm màu trắng.

Cô đưa cho Tần Hiến, “Cậu đi tắm đi.” Chỉ xuống quần anh, “Cái này thay ra tôi hong khô cho cậu.”

Tần Hiến không nhúc nhích, chỉ nhìn cô.

Nửa ngày, anh hỏi: “Cậu vừa mới kia em nói, có phải thật hay không?”

Đôi mắt Tần Hiến đen nhánh, chăm chú nhìn Tô Kiều, “Dưới nhà, vừa rồi, em nói với người con trai khi nãy, câu đó.”

Tô Kiều ồ lên một tiếng, mãi mới nhớ ra.

Anh đang nói, vừa rồi Lưu Hạo hỏi cô: Đây có phải bạn trai cô không? Mà cô trả lời: Không phải.

Cô ngược lại cười một tiếng, vòng qua Tần Hiến, ngồi xuống ghế sofa.

Châm một điều thuốc, ngâm trong miệng hít một hơi, ngón trỏ ưu nhã kẹp điều thuốc khỏi miệng, lúc này cô mới giương mắt nói: “Tôi cho là chúng ta đã chia tay.”

Tần Hiến nhìn cô chăm chăm, hùng hồn hỏi lại: “Tôi có nói qua lời này sao?”

Tô Kiều nói: “Chúng ta đã một tháng không liên hệ.”

Tần Hiến nói: “Là em không liên lạc với tôi.”

Tô Kiều ngán người, nửa ngày cười thành tiếng: “Cứ xem là vậy đi.”

“Em đang chiến tranh lạnh với tôi.” Tần Hiến nói.

Tô Kiều sững sờ, kỳ quái nhìn anh.

Tần Hiến đột nhiên cúi người, hai tay chống hai bên giam cô trong vòng tay, đôi con người nhìn thẳng đôi mắt cô, hô hấp gần trong gang tấc, nhẹ giọng nói: “Chuyện này là tôi sai rồi, ngày đó tôi không nên phát cáu, không nên lâu như thế không tìm em, xin lỗi đã không để ý đến cảm xúc của em.”

Tô Kiều mở to hai mắt, trở mắt nhìn anh.

Tần Hiến nghiêm túc nhìn cô, nói khẽ: “Tô Kiều, chúng ta làm lành, được không?”

Ngón tay anh nhẹ nhàng mon trón gương mặt cô, thấp giọng tình tự: “Tôi rất nhớ em.”

Bạn đang đọc truyện *Động Tâm Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17

Tần Hiến vào phòng tắm tắm rửa, Tô Kiều trở mắt ngồi trên ghế salon, buồn thong mắt, nhìn chăm chăm bộ chén đĩa trên bàn trà.

Điều thuốc cháy dở kẹp giữa ngón tay đã cháy hơn phân nửa, tàn thuốc đã cháy vì người cầm bắt động hồi lâu nên cứ vậy bám trên thân thuốc, không bay xuống.

Tô Kiều nghĩ đến lời nói của Tần Hiến ban nãy.

Lý trí nói cho cô biết, cô hẳn là nên cự tuyệt, thừa dịp cả hai chưa đậm sâu mà buông tay, không sẽ càng ngày càng hăm sâu vào tình cảm này.

Nhưng...đáy lòng lại có một thanh âm khác, thúc giục cô thỏa hiệp. Nó nói với cô rằng, có lẽ đây là may mắn, đây là đặc ân, đây là món quà, có lẽ vận mệnh có một sự an bài khác tươi sáng, đẹp đẽ hơn?

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

“Tô Kiều.” Giọng Tần Hiến gọi vọng ra từ nhà tắm, Tô Kiều lúc này mới hoàn hồn, giương mắt nhìn về hướng phát ra âm thanh.

Cửa mở ra, vươn tay đưa quần áo của mình cho cô nói: “Lại đây.”

“Ta tới đây.” Tô Kiều lên tiếng, đem tàn thuốc dụi vào gạt tàn, đứng dậy đi đến trước cửa phòng tắm.

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Tiếp nhận quần áo ướt của Tần Hiến, một tảng ướt sũng.

“Chỗ quần áo này sợ là không khô được trong đêm nay.” Tô Kiều thuận miệng nói.

“Đêm nay tôi ở lại chỗ em.” Tần Hiến đáp một câu, chưa đợi Tô Kiều kịp hoàn hồn, bên trong liền vang lên tiếng nước chảy ào ào.

Tô Kiều run lên mấy giây, đáy lòng thâm buồn cười. Cô khi nào đồng ý cho anh ở lại đây vậy?

Quần áo bị mưa xối ướt sũng, Tô Kiều dứt khoát bê tất cả ra ban công giặt giũ, phơi phóng lại. Quần áo của Tần Hiến rất sạch sẽ, trừ bị dính mưa ra, vậy nên cô chỉ cần giặt qua loa, ngâm xả vậy là ổn. Đang giờ cán treo quần áo lên móc quần áo vào đây, liền nghe giọng Tần Hiến gọi vọng ra từ trong nhà tắm.

Chỉ đi tắm thôi sao nhiều chuyện như vậy chứ? – Ai đó trong lòng cầu nhàu.

Cô đi qua, đứng trước cửa tức giận hỏi: “Lại sao nữa?”

Tần Hiến ngược lại cực kì bình tĩnh, thông thả sai sửa năng, “Lấy cho tôi máy sấy.”

Tô Kiều sững sờ, lập tức nói: “Cậu muốn sấy tóc.”

Tần Hiến: “Sấy đồ lót.”

Tô Kiều: “...”

Máy sấy ở bàn trang điểm, Tô Kiều vào phòng ngủ lấy máy sấy đưa cho Tần Hiến.

Tần Hiến tiếp lấy, nói: “Lấy cho tôi bộ quần áo để thay.”

Tô Kiều lại sững sờ, rốt cuộc nhịn không được nói: “Tôi có đáp ứng cho cậu ở lại nhà tôi sao?”

Vừa dứt lời, tiếng máy sấy mở chế độ lớn nhất, át mọi tiếng động, ngụ ý của đại thiếu gia chính là: Không muốn thảo luận vấn đề này với cô.

Tô Kiều cảm thấy ý tứ của đại thiếu gia đại khái là: Tôi không muốn thảo luận tiếp vấn đề này.

Tần Hiến sấy khô đồ đã là 40p sau, ra ngoài thì thấy Tô Kiều đã về phòng nghỉ ngơi.

Bận bịu cả ngày vừa mệt, vừa buồn ngủ.

Trên ghế sofa đặt sẵn gối và chăn, Tần Hiến nhìn lướt qua, trực tiếp đi đến phòng Tô Kiều vặn khóa cửa. Cửa bị khóa trái bên trong, Tần Hiến nhướn mày, gõ cửa.

Tô Kiều đang nằm trong chăn chơi nghịch điện thoại, nghe thấy thấy tiếng gõ cửa, Tô Kiều buông điện thoại, nói với ra: “Sao vậy?”

“Em khóa cửa làm gì?” Tần Hiến ngữ khí không vui, đây là đang phòng bị anh sao?

Tô Kiều trầm mặc 2 giây, nói: “Tôi đi ngủ, chăn và gối đã để trên ghế cho cậu rồi.”

Tần Hiến gõ cửa lớn hơn, không ngừng đập liên hồi, giống như đang phát tiết bất mãn trong lòng.

Phòng ở đây không có cách âm, Tô Kiều sợ quấy rầy đến hàng xóm, đành đứng dậy, xỏ dép đi tới mở cửa.

Cửa vừa mở, Tần Hiến liền từ ngoài bước vào, suýt đụng trúng Tô Kiều, cô lập tức tránh ra bên cạnh.

Tần Hiến không vui nhìn cô gái vô tâm nào đó chăm chăm, nói: “Em khóa cửa làm gì?”

Tô Kiều hiên ngang đáp: “Đi ngủ đều phải khóa cửa mà.”

Tần Hiến lại nhìn cô: “Vậy sao trước ở nhà tôi, em không khóa?”

Tô Kiều bị hỏi đến á khẩu, không trả lời được nữa.

Phòng ngủ hẹp, hai bước liền đến giường. Tô Kiều vén chăn lên, bỏ dép chui vào chăn.

Cô nằm xuống, nhắm mắt lại.

Tần Hiến dựa khung cửa, hai tay ôm ngực, buông thõng mắt, nhìn chăm chăm Tô Kiều một hồi. Sau đó đột ngột tiến đến, ngồi xuống bên cạnh cô.

Theo trọng lượng của Tần Hiến, một bên đệm lún xuống. Tô Kiều ngửi thấy một mùi hương mát lạnh, khoai khoai, mùi hương của riêng anh.

Trong phòng tĩnh lặng, có thể nghe thấy tiếng mưa rơi tí tách bên ngoài. Tiếng mưa rơi càng làm nổi bật lên không gian yên tĩnh bên trong, tĩnh lặng đến độ có thể nghe thấy tiếng kim rơi.

Tần Hiến vươn tay vào trong chăn, tìm đến tay cô, luồn năm ngón vào năm ngón tay cô, nắm chặt.

Nhiệt lượng từ bàn tay anh bập phủ lấy bàn tay cô, khoảnh khắc ấy không thể nói lên lời, chỉ cảm thấy một sự ấm áp, an toàn đến kì lạ.

Khi tay nắm chặt tay, cô bỗng cảm thấy tất cả cố kị, phòng bị, sợ hãi tan biến. Giờ phút ấy mọi rào cản, bất an trong lòng cô như muốn thối lui, cô chỉ muốn thuận theo trái tim mình. Cô bỗng nghĩ thật lạ quan rằng, mọi thứ sẽ ngày càng tốt lên, bản thân cô cũng sẽ tốt hơn, đủ tốt để xứng đôi với anh.

Cô mở to mắt, nhìn vào sâu trong đáy mắt tàn Hiền.

Anh hỏi cô: “Được không?”

Tô Kiều mấp máy môi, kéo chân, hỏi: “Muốn ngủ cùng tôi không?”

Lúc này đến phiên Tàn Hiền sững sờ.

Tô Kiều nhìn anh chăm chú, nhìn khuôn mặt cô nhớ nhung, nhìn vòm ngực rộng rãi, ấm áp, nhìn đôi mắt đen nhánh của anh, nghĩ nghĩ, lại đổi giọng, “Được rồi, cậu vẫn nên đi ra ngoài, chăn gối tôi đều chuẩn bị đủ cho cậu rồi.”

Cô quán chân quanh người, an ổn vị trí.

Tàn Hiền muốn cười, nắm cầm Tô Kiều, nhẹ nói: “Ngủ ngon.”

Tô Kiều ừ một tiếng, cũng nói: “Ngủ ngon.”

Tàn Hiền nhìn Tô Kiều một hồi, khẽ cười, rút cục buông cầm cô, đứng dậy đi ra ngoài.

Tô Kiều gọi: “Tắt đèn.”

“Được.” Theo tiếng trả lời, công tắc trên tường kêu “ba” một tiếng, trong phòng nháy mắt một màn đêm đen kịt, tiếp đó là tiếng đóng cửa thật khẽ của Tàn Hiền.

Gian phòng yên tĩnh trở lại. Tô Kiều nằm trên giường, trong bóng đêm tĩnh lặng, cô đưa tay sờ nhẹ lên cảm chỗ mới bị Tàn Hiền tóm lấy, khẽ cong môi.

Tàn Hiền khó lắm mới được nghỉ 2 ngày, Tô Kiều cũng xin nghỉ một ngày để ở nhà cùng anh.

Sáng sớm Tô Kiều dậy làm điểm tâm, Tàn Hiền còn đang ngủ, do ghế sofa quá nhỏ nên chân đều rơi xuống đất.

Cô nhẹ nhàng đi qua, khom người kéo chân đắp cho anh, động tác rất nhẹ, những vẫn đánh thức Tàn thiếu gia.

Anh với tay, nắm lấy eo cô, chế trụ vòng eo, nháy mắt kéo cô té nhào vào lòng anh.

Hai tay lập tức chống đỡ vai Tàn Hiền, “Cậu làm gì vậy?”

Cô muốn đứng lên, Tàn Hiền một mực đè lại eo ai đó, không cho thực hiện ý đồ rút quân. Cô lại cố lần nữa, nhưng khí lực ai kia lớn hơn cô nhiều, đành từ bỏ, bỏ mũ giáp đầu hàng, ghé vào người anh.

Cách một tấm chăn lông mỏng, hai người ôm nhau, một cái ôm nhẹ nhàng mà ấm áp biết bao.

Tàn Hiền bỗng thấp giọng nói: “Hôm nay sinh nhật tôi.”

Tô Kiều kinh ngạc, thừa dịp Tàn Hiền không để ý ngồi thẳng dậy: “Thật?”

Tàn Hiền vòng hai tay ra gối sau đầu, nhướn mày nhìn cô cười, “Lừa em làm gì?”

Tô Kiều hỏi: “Cậu muốn về đón sinh nhật cùng bố mẹ sao?”

Tàn Hiền ừ một tiếng, “Tôi về ăn cơm cùng hai người.”

Tô Kiều ồ một tiếng, ngừng một chút, mắt sáng lên, “Vậy chiều nay tôi cùng cậu đi dạo một chút.”

Tàn Hiền gật đầu: “Được.”

Tô Kiều hiếu kì hỏi: “Cậu bao nhiêu tuổi?”

Tàn Hiền: “20.”

Tô Kiều mở to hai mắt: “Nói dối, cậu sao có thể 20 tuổi?”

Tàn Hiền cười: “Thật.”

Tô Kiều nắm cằm anh, “Thôi đi, tôi biết cậu muốn to hơn tôi.” Cô cười gằn, chốt câu cuối, “Đúng là ngây thơ.”

Tần Hiền cười, nắm chặt tay cô, kéo đến bên môi, hôn thật nhẹ.

Tô Kiều ngoắc ngoắc cằm Tần thiếu gia, vô cùng yêu chiều nói: “Cậu nằm đây một lát, quần áo của cậu đoán chừng còn ẩm, tôi đi sấy khô cho cậu.”

Tô Kiều đứng lên, đi về phía ban công.

Tần Hiền duy trì tư thế lười biếng tay gối đầu, nằm dài trên ghế sofa, khoe miệng cười cười, nhìn bóng lưng Tô Kiều đang bận bịu bên ngoài.

Tô Kiều đi ra ban công, chưa đầy 1 phút đã ôm tất cả quần áo của anh vào nhà.

Thuần thực treo quần áo lên, sấy khô.

“Tôi đi làm bữa sáng.” Tô Kiều đi đến đặt quần áo gần sofa, Tần Hiền thuận tay nắm lấy tay cô, Tô Kiều cười cười rút tay ra, bước chân nhanh nhẹn đi vào nhà bếp.

Sinh nhật Tần Hiền, Tô Kiều muốn nấu cho anh một tô mì trường thọ.

Anh không ăn cay, làm một bát mì dầu hạt cải là hoàn hảo.

Tô Kiều nhanh nhẹn bùng lên phòng khách, Tần Hiền đã thức dậy, lúc này đang đứng ngoài ban công, đôi mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, tay cài lại cúc áo.

“Mặc xong rồi?”

Tần Hiền lúc này mới quay đầu, ừ một tiếng, “Ừ.”

Anh một bên cài nốt khuy áo, một bên đi đến bàn ăn, còn chưa đến gần, mùi thơm ngát đã lan tràn khắp căn phòng.

Tối hôm qua chưa ăn gì, lúc này ngửi thấy mùi hương đậm đà, màu sắc của tô mì khiến người ta vừa nhìn đã cồn cào ruột gan.

Tô Kiều đưa đũa cho anh, vui vẻ nói, “Thọ tình, thọ tình, sinh nhật vui vẻ.”

Tần Hiền tiếp nhận đũa, kéo ghế ngồi xuống, “Chỉ thế thôi?”

Tô Kiều ngồi đối diện Tần Hiền, nhất thời nghi hoặc nói: “Cái gì thế thôi?”

Tần Hiền khuấy đều bát mì, giương mắt cười, “Tôi đón sinh nhật, em chỉ tặng vậy thôi?”

Tô Kiều xùy một tiếng: “Một chút ra phở tôi sẽ mua quà cho cậu.”

Áo mùa đông quá dày, áo khoác của Tần Hiền tối qua ướt sũng, dù đã phơi và hong khô bằng máy sấy nhưng vẫn ẩm, anh gọi điện cho Lương Dật mang quần áo mới qua.

Lúc Lương Dật đến, Tần Hiền đang ngồi trên sofa hút thuốc, Tô Kiều ngồi bên bàn trà cầm cùi tra mạng xem nên tặng bạn trai quà gì.

Chuông cửa vang lên, Tô Kiều ngẩng đầu vô cùng tự nhiên sai Tần Hiền: “Cậu đi mở cửa đi.”

Tần Hiền cười, đem điều thuốc hút dở dụi vào gạt tàn, đứng dậy thực thi mệnh lệnh.

Lương Dật cùng cô bạn gái nhỏ Mạnh Oanh cùng đến.

Cửa vừa mở, cả hai không đợi được chủ nhân mời, tựa như quen biết bước vào nhà.

Lương Dật ném túi quần áo cho Tần Hiền, xong xuôi oai phong bước vào nhà, chủ động hỏi: “Dép lê ở đâu, có cần đổi dép không?”

Tô Kiều từ trên ghế đứng lên, nói: “Không cần, cứ đi vào đi.”

“Oa.” Một cô bé mặc áo phong hồng nhìn cô cùng khá ái nhìn chăm chăm Tô Kiều kinh ngạc thốt lên, Tô Kiều sững sờ, theo phép lịch sự khẽ cười.

Mạnh Oanh gạt tay khỏi tay Lương Dật, chạy đến trước mặt Tô Kiều: “Chị là bạn gái A Hiền? Chị thật quá xinh đẹp đi.”

Mạnh Oanh nhiệt tình giữ chặt cánh tay Tô Kiều, vui vẻ nói: “Khó trách A Hiền nhớ nhưng chị đến không trà không bánh, mắt ăn mắt ngủ, trần trọc thao thức.”

“Đừng nói nhảm nữa.” Tần Hiền đánh gãy lời nàng, vô ý thức nhìn về phía Tô Kiều. Tô Kiều nhìn anh, đáy mắt hiện một tia hiểu rõ, toét miệng cười.

Tần Hiền đằng hắng một cái, càng giấu càng lộ giải thích: “Thật không có.”

Anh lúc nào thì mắt ăn mắt ngủ chứ?

Mạnh Oanh quay đầu, “Biểu ca, anh không cần cưỡng ép bản thân giải thích làm gì.”

Tần Hiến: “...”

Lương Dật bật cười, đem Mạnh Oanh kéo về phía mình, “Nào, em đó, để cho biểu ca chút mặt mũi đi.”

Thời điểm kéo Mạnh Oanh về phía mình, Lương Dật không khỏi nhìn Tô Kiều kĩ một chút.

Lần đầu gặp Tô Kiều anh đã cảm thấy cô nhìn rất quen, luôn cảm giác đã gặp ở đâu đó. Vì vậy anh không tự giác nhìn Tô Kiều vài cái, đáy mắt mang theo thần hoang mang.

Ở nhà Tô Kiều một lát, Lương Dật chào cô và Tần Hiến đưa Mạnh Oanh về.

Trên đường về, Lương Dật đột nhiên ngồi thẳng người, thốt lên: “Anh nhớ ra rồi,”

Mạnh Oanh miệng vẫn còn ngậm kẹo que, bị Lương Dật hù giật mình, trừng đôi mắt to tròn nói: “Anh nhớ ra cái gì rồi?”

“Anh nhớ gặp Tô Kiều ở đâu rồi.”

Mạnh Oanh nghi hoặc nhìn anh.

Lương Dật cau mày, “A Hiến điên rồi.”

“Sao thế?”

“Lần đầu anh gặp Tô Kiều chính là ở quán bar Đinh Lan. Em nhớ không, sinh nhật anh ấy, A Hiến đã cứu một cô gái bồi rượu tại quán bar đó, chúng ta còn cùng anh ấy đi đến cục cảnh sát lấy khẩu cung.”

“A, em nhớ rồi.”

“Tô Kiều chính là cô gái hôm đó.”

Mạnh Oanh a một tiếng, lông mày chau lại: “Anh xác định?”

Lương Dật khẳng định: “Chắc chắn.”

Mặc dù anh lúc đó uống nhiều rượu, nhưng bởi vì Tô Kiều đặc biệt xinh đẹp, cho nên cũng có chút ấn tượng.

“Hai người họ hoàn toàn không thể nào.” Lương Dật vẻ mặt nghiêm túc, “Anh phải nói cho di chú biết, đến đánh cho anh ấy một trận tỉnh người.”

Mạnh Oanh khần trương cắn móng tay, “...Không thể nào...”

...

Tô Kiều kéo Tần Hiến đi dạo cả buổi, Tần Hiến không tỏ vẻ hào hứng lắm.

Tô Kiều không kiên nhẫn được nữa, ném cánh tay anh, “Cậu nếu không thích, tôi liền không mua nữa.”

Tần Hiến dựa người vào lan can, nói “Em có thể hay không chọn quà có thành ý một chút?”

Tô Kiều a một tiếng, “Đồ tôi mua cũng không tệ mà.”

Đã hơn 12h, Tô Kiều đói bụng, nhìn bốn phía, kéo tay Tần Hiến: “Chúng ta đi ăn cơm đi.”

Tần Hiến hạ lông mày, trở tay nắm lấy tay cô thật chặt: “Em muốn ăn gì?”

Tô Kiều: “Hôm nay cậu là thợ tinh, hẳn là để cậu chọn.”

Tần Hiến hướng hai bên hành lang nhìn một cái, sau đó nói: “Em có đề cử gì không?”

Tô Kiều sờ sờ cằm suy nghĩ một chút, đột nhiên nghĩ đến một địa chỉ, vui vẻ vỗ tay: “Có.”

...

Từ quán này là của một đôi vợ chồng làm chủ, hai người ngồi cạnh cửa sổ. Tô Kiều đem menu đưa cho Tần Hiến, “Quán này các món gà ăn rất ngon,

còn có rau xà lách trộn dầu hào, tôm xào ăn cũng rất được, vừa thanh đạm, mà mùi vị cũng rất đặc biệt, tươi ngon mà không bị nhàm chán.”

Tần Hiến lật menu, “Vậy liền gọi mấy món đó đi.”

“Được, hai vị chờ một lát, món ăn sẽ ra ngay.” Bà chủ nhiệt tình chào mời, đem menu lấy đi, đến phòng bếp bung món ăn.

“Quán rượu nhỏ này tuy bé nhưng sạch sẽ, đồ ăn lại tương đối ngon miệng, sinh nhật năm nào tôi cũng qua đây ăn cơm.”

“Một mình em sao?”

Tô Kiều gật đầu: “Ừ. Minh tôi.”

Tần Hiến nhìn cô, trầm mặc nói: “Về sau tôi cùng em đến ăn.”

“Tô Kiều cười cười: “Được.”

Tần Hiến: “Sinh nhật em vào ngày nào?”

Tô Kiều một tay chống đầu, “Còn lâu lắm, 20/8 là sinh nhật tôi.”

Tần Hiến gật đầu: “Vừa vặn lúc tôi tốt nghiệp, đến lúc đó em với tôi cùng đi chơi.”

“Đi đâu?” Tô Kiều hỏi.

Tần Hiến nói: “Em muốn đi đâu, chúng ta sẽ đi đó.”

Tô Kiều cười, ngồi thẳng dậy, hai tay nắm chặt lấy tay phải Tần Hiến: “Cảm ơn cậu, Tần Hiến.”

Tần Hiến cười cười, tay tay giờ qua, nhéo cằm cô một cái.

Món ăn lần lượt được bung lên, Tần Hiến đều thử qua mỗi món một ít.

Tô Kiều hỏi: “Thế nào?”

Tần Hiến: “Không ngon bằng em nấu.”

Tô Kiều cười, “Đừng nói giỡn, cậu đây là người tình trong mắt hóa Tây Thi a, chỉ cần tôi làm, cái gì cậu cũng cảm thấy tốt.”

Tần Hiến ngẩng đầu, nhìn cô chăm chú, cười: “Có lẽ.”

Tần Hiến muốn một món quà đặc biệt, Tô Kiều nghĩ muốn đưa thiếu gia qua làng mỹ nghệ, tự tay làm một cái chén gốm tặng anh.

Mặc dù mới làm lần đầu, nhưng Tô Kiều vốn khéo tay, sản phẩm làm ra rất đẹp mắt.

Cô làm một đôi cốc tình nhân, một cái màu Lam, một cái màu hồng.

Tô Kiều ban đầu còn có ý tưởng vẽ hình dễ thương lên cốc, cuối cùng nghĩ đi nghĩ lại vẫn là vẽ lên đó nhánh hoa đào.

Thời điểm vẽ xong, Tần Hiến còn một mực cười nằng nặc khí, Tô Kiều bị ai đó cười nửa ngày, mặt lạnh liếc anh, “Có bản lĩnh cậu đừng nhận quà này.”

Tần Hiến khuôn mặt nghiêm túc đáp: “Ừ tôi không có bản lĩnh.”

Tô Kiều bị chọc cười, giờ bút lên vẽ vào mặt anh, rồi rất lưu manh nắm cầm Tần công tử xem xét nửa ngày, cười nói: Bên này vẽ thêm một nét nữa, vừa vặn đối xứng nhau.”

Không đợi cô vẽ thêm, Tần công tử đã nhanh tay chụp được bú, nắm cầm cô, cúi xuống hôn.

Xung quanh có rất nhiều người, Tô Kiều vội vã đẩy anh ra, đè ép thanh âm “Cậu chú ý chút đi, đang ở nơi công cộng được không?”

Tần Hiến nghiêng người, tay trái đỡ đầu, chăm chú nhìn Tô Kiều.

Cô đang cúi đầu, cầm bút lông, hết sức chuyên chú trang trí cặp cốc.

Ánh mắt anh rơi vào vành tai trắng nõn, hôm nay cô không đeo bông tai, đôi vành tai xinh xắn, trắng ngần, điểm thêm lỗ khuyên nho nhỏ. Ánh đèn nghiêng nghiêng rắc thứ sáng vàng lung linh lên vai, lên tóc, lên đôi tai nhỏ xinh, khiến lỗ khuyên nho nhỏ giương như trong suốt.

Tần Hiến không kìm được đưa tay, chạm vào.

Mềm mềm, mịn mịn, sờ lên liền không nổi buông tay.

Ánh đèn dịu dọi treo trên xà nhà bằng gỗ rọi xuống, rọi xuống thân thể hai người như phát sáng.

Thời điểm hai người đứng bên nhau, thời gian như dừng lại, chậm chạp trôi qua ôn nhu, ấm áp. Tần Hiền cảm thấy giá như thời khắc này dừng lại vĩnh viễn thì tốt biết bao.

Bạn đang đọc truyện *Động Tâm Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18

Trường trọng điểm số 3 – trường cao trung mà Tần Hiền đang theo học là một nơi quản lý rất nghiêm ngặt, trong giờ lên lớp công trường luôn đóng chặt, bảo vệ sâm nghiêm, cho dù là gia đình của học sinh muốn vào cũng nhất định phải đến phòng an ninh đăng ký, viết rõ nguyên do muốn vào trường.

Tô Kiều đã đợi ngoài cửa hai giờ.

Bên phải cổng trường có một cây cổ thụ trăm tuổi, Tô Kiều ngồi dưới tán cây, bên cạnh đặt một chiếc túi màu xanh, bên trong là hộp com màu trắng.

Cô rút hộp com ra khỏi túi, cách một lớp cách nhiệt sờ soạng, lo lắng nghĩ đồ ăn sẽ nguội mất.

Cô mở miệng lâu bầu một tiếng, rồi lại đút hộp com vào túi, ngẩng đầu nhìn về hướng cổng trường.

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Kể từ khi cùng Tần Hiền giải hòa, cô ban sáng đi làm, Tần Hiền ban sáng cũng lên lớp, hai người ít gặp nhau, chỉ có thể nhắn tin điện thoại.

Kỳ thật nếu không phải muốn dành nhiều thời gian hơn với Tần Hiền, cô đại khái sẽ kiếm một việc làm thêm buổi tối. Từ khi bỏ làm tại quán bar, thu nhập của cô vốn đã giảm đi một nửa, tiền tiết kiệm lãi suất thấp, lại chậm nên cũng không có mấy tiền lãi.

Nhưng cũng không quan hệ. Trước đây khi chưa quen biết Tần Hiền, đối với cô, cuộc sống chỉ xoay quanh việc kiếm tiền, bởi vì khi đó ngoại trừ kiếm tiền cô không có ý nghĩa sống nào khác.

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Nhưng bây giờ thì khác, hiện tại cuộc sống của cô, ngoài kiếm tiền còn có anh: Tần Hiền.

...

Giờ tự học buổi tối, sân trường tĩnh mịch, xa xa các dãy lớp học học đều sáng đèn, tiếng giảng bài đều đặn vang lên. Đèn huỳnh quang sáng rõ trong đêm, cả dãy lớp học sáng bừng trong đêm tối.

Tô Kiều đợi ở góc tối, hướng mắt khu nhà, càng nhìn càng như sáng tỏ thế giới của hai người. Gần nhau đến thế, xa nhau đến vậy.

Cô thu tầm mắt, vài tia sáng nhạt lạc long chiếu tới phía cô, Tô Kiều buông thông mắt, nhìn chăm chăm đôi bàn tay mình.

Ngón tro dán một miếng băng cá nhân, do nãy thái thịt không may thái phải.

Hôm nay cô đến sớm, Tần Hiền chắc phải 30p nữa mới tan.

Thần thờ một lát, lấy lại tinh thần, Tô Kiều lấy di động ra muốn nhắn tin cho Tần Hiền. Vừa đánh hai chữ liền dừng lại, do dự một lát, lại xóa đi, nhét điện thoại đi động vào lại trong ví.

Sợ quấy rầy Tần Hiền thiếu gia nổi tiếng học tập.

Cũng may chờ một lát, chuông tan học cuối cùng cũng reo. Cả khoảng sân trường tĩnh lặng bỗng chốc trở lên ồn ào. Các học sinh ủa ra từ lớp học, chen chúc nhau đổ xuống sân trường, tíu tít những nụ cười, câu chuyện, nhưng khuôn mặt hồn nhiên không phiền lo.

Đương nhiên ngoại trừ những anh chị lớp 12, nhóm học sinh năm cuối lần lượt đeo cặp sách đi ra, đa phần là một mồi, một hồi chuông reo mới thấy lác

đắc học sinh đi ra.

Đa phần học sinh đều ở trong thành phố, tan học trực tiếp về thẳng nhà. Chỉ có những học sinh nhà ở tỉnh xa như Tô Dương chẳng hạn mới ở nội trú trường, phí ăn ở một năm là chín trăm.

...

Tan học, Tần Hiến cũng không gấp gáp, bình tĩnh thu sách vở đứng lên.

Trong phòng học vẫn còn yên tĩnh. Bởi vì lớp Tần Hiến là lớp chọn, tất cả đều muốn giành giật từng giây từng phút, tan học cũng ở lại cố ôn tập thêm, không nỡ rời đi.

Lâm Na nhìn Tần Hiến – người đầu tiên rời khỏi phòng, cô cắn môi, quay đầu nói: “Cô gái kia lại tới tìm cậu?”

Vương Húc xếp lại đề thi, kẹp 1 xấp phải đến hơn trăm tập đề, cười đùa nói: “Còn phải nói sao?”

Lâm Na tức giận đến cắn răng, tay nắm thành quả đấm, “Cô ta không biết giờ là thời gian chủ chốt sao? Vậy mà ngày nào cũng đến quấy rầy cậu ấy ôn thi! Đúng là hèn hạ.”

Vương Húc nói: “Lời này cậu thi thoảng nói trước mặt tôi là được rồi, tuyệt đối đừng nói trước mặt A Hiến.” Ngừng một chút, cậu lại thận trọng nói: “Tôi cảm thấy cậu ấy thật sự rất thích Tô Kiều.”

Lâm Na nhú mày: “Làm sao cậu biết?”

Vương Húc nói: “Bởi vì mỗi lần gọi điện nói chuyện với Tô Kiều cậu ấy đều cười rất vui vẻ, ánh mắt cũng đặc biệt ôn nhu...”

Cậu nhớ lại thần sắc lúc Tần Hiến nói chuyện cùng Tô Kiều. Thích một người, chỉ cần nghe đối phương nói chuyện, trong mắt không tự giác nổi lên ý cười vui vẻ.

Vương Húc lắc đầu thờ dãi, còn hát ngâm nga, “Từ xưa anh hùng khó qua ải mỹ nhân a...” hát xong mới quay lại nói với Lâm Na: “Cậu đó, để ý chút đi, tình tình Tần Hiến cậu còn không rõ sao, cậu ấy là người có chừng mực, cậu từng thấy qua cậu ấy rớt hạng chưa?”

Lâm Na nghĩ đến Tô Kiều, bỗng cảm thấy tim có một ngọn lửa thiêu đốt, cả người đều phiền chán.

Giống như muốn tìm đồng minh, cô hỏi Vương Húc, “Cậu cảm thấy Tô Kiều là người thế nào?”

Vương Húc phản ứng nhanh đáp: “Xinh đẹp.”

“Ngoại trừ xinh đẹp ra, còn gì nữa?”

Vương Húc ngẩn người, sờ cổ một cái, “Tôi cũng không có hiểu rõ Tô Kiều đến vậy?”

Lâm Na lại hỏi: “Vậy cậu cảm thấy cô ta xứng đôi với A Hiến sao?”

Vương Húc nghĩ nghĩ, đang muốn mở miệng, Lâm Na đã lớn tiếng nói: “Nói lên suy nghĩ thực sự của cậu ấy.”

Vương Húc nhìn cô một cái, sau đó nói: “Cậu đây không phải là đang nói nhảm à.”

Vấn đề này căn bản không cần hỏi.

“Bất quá A Hiến thích là được, chúng ta không thể xen vào, đây là việc cá nhân của cậu ấy.” Vương Húc đứng lên, khoác túi xách lên vai, “Về thôi.”

...

Sau khi chuông reo không quá 3 phút Tần Hiến đã ra đến cửa. Tô Kiều ngồi im ở bồn cây, ngửa đầu nhìn Tần Hiến cười, “Cậu có biết, tôi đã chờ cậu hơn 2 giờ rồi.”

Tần Hiến khề giạt mình, “Sao đến sớm thế?”

Anh đi qua chỗ Tô Kiều, Tô Kiều vỗ vỗ quần đứng lên nói: “Tôi đến sớm.”

Sau đó liền cầm túi cơm đưa cho Tần Hiến, “Tôi làm cho cậu chút thức ăn khuya, nhưng chắc cũng nguội rồi.”

Tần Hiến tiếp lấy, nắm tay Tô Kiều đi lên phía trước, “Không sao, trở về hâm lại.”

Tô Kiều gật đầu, nắm tay Tần Hiến sóng bước đi.

“Hôm nay tôi qua chỗ em.” Đi một đoạn đến trạm xe bus, Tần Hiến đột nhiên nói, dọa Tô Kiều nhảy lên một cái, ngẩng đầu nhìn anh, “Cậu không về

nhà?”

Tần Hiền cúi đầu nhìn cô, nhíu mày cười, “Thế nào, không chào đón tôi?”

Nói rồi anh kéo cô lại gần đi đến trạm xe bus. Chung quanh có rất nhiều học sinh.

Tô Kiều chăm chú nhìn anh, “Cậu đừng lộn xộn, tại sao hôm nay không về nhà?”

Cô bết bát như vậy, để cha mẹ anh biết cô giữ lấy con trai họ không cho về, không biết muốn ghét cô bao nhiêu.

Tần Hiền cười, quàng chặt vai cô, nhốt cô lại trước người anh, từ tốn nói: “Cha hôm nay không về nhà, mẹ đã đi chơi cùng các dì, cả hai đều không có nhà.”

Tô Kiều bị Tần Hiền giam trước ngực, ngẩng đầu nhìn anh: “Thật?”

Tần Hiền ừ một tiếng, trong mắt tràn ngập ý cười cưng chiều: “Thật.”

Tô Kiều híp mắt, “Không được gạt tôi đâu.”

Tần Hiền nhin không được cười, nắm cái cằm nhỏ xinh của ai đó, “Tôi không đáng tin vậy ư?”

Tô Kiều cười nhạo anh, kéo tay anh xuống, xoay qua chỗ khác.

Lưng Tô Kiều dựa sát vào ngực Tần Hiền.

Tần Hiền tay phải ôm cổ cô, tay trái buông xuống nắm chặt tay cô, mười ngón tay giao nhau khăng khít.

“Em đổi dầu gội?” Tần Hiền cúi đầu xuống, ngửi hương thơm thoang thoảng từ tóc Tô Kiều, mùi hương khác lạ so với trước.

Tô Kiều ừ một tiếng, nghiêng đầu, nhìn chăm chú xe bus phía trước, “Mùi thơm không?”

“Rất thơm.”

Xe bus đến, một số lên xe, một số còn lại vẫn đang chờ chuyển tiếp.

Tô Kiều cảm thấy có không ít ánh mắt dán trên người cô, đa phần là nữ sinh, ai nấy đều nhìn cô chăm chăm rồi bàn tán.

Cô cứ vậy không chịu tách xa khỏi Tần Hiền. Nội tâm cô có chút ý tứ muốn làm cho cả thế giới này biết, Tần Hiền là hoa đã có chủ.

Lâm Na, Vương Húc, Lương Dật, Mạnh Oanh, mấy người từ xa khoan thai đi đến. Thời điểm cách trạm xe bus không xa thì Lâm Na nhìn thấy Tần Hiền và Tô Kiều.

Tô Kiều lưng dựa vào ngực Tần Hiền, Tần Hiền vòng tay ôm cô, tay trái cầm cổ tay Tô Kiều, nhẹ nhàng vuốt ve vô cùng ôn nhu.

Hai người không biết đang nói chuyện gì, Tô Kiều đột nhiên quay đầu, hôn nhẹ lên môi Tần Hiền. Sau đó nắm cằm anh, vừa cười vừa nói, sau đó lại quay đầu nhìn về hướng xe bus.

Lâm Na tức giận đến đỏ mặt, mắng, “Không biết xấu hổ!”

Vương Húc vội túm lấy vai cô, thấp giọng nhắc nhở: “Cậu nhỏ giọng một chút.”

Lông mày Lâm Na nhíu chặt, “Cô gái này đến tột cùng đã dùng bùa mê thuốc lú gì, khiến A Hiền thần hồn điên đảo.”

Lương Dật ở một bên, hơi cúi đầu, không nói gì.

Đột nhiên Lâm Na kéo cánh tay anh.

Lương Dật nghiêng đầu, nhìn cô ta chăm chăm, “Làm gì vậy?”

Lâm Na nói: “Cậu nhìn anh trai cậu đi, cái bộ dạng gì kia chứ. Cậu nên khuyên nhủ cậu ấy một chút, cô gái kia nhìn là biết rất có kinh nghiệm dụ hoặc đàn ông, A Hiền sao có thể cùng cô ta một chỗ được.”

Lâm Na cả người đều gấp gáp, chỉ kém muốn đập chân.

Lương Dật tâm phiền, ý loạn, nghĩ đến sự việc gặp gỡ Tô Kiều trước kia thì không khỏi nhíu mày.

...

Tần Hiến trước đây thi thoảng mang ít quần áo đến để giặt, vì vậy về đến nhà, Tô Kiều liền giục anh đi tắm rửa thay quần áo, còn cô đem đồ ăn bỏ vào vì sòng quay.

Trời đã đỡ lạnh hơn trước nhiều. Tần Hiến tắm rửa xong, mặc một bộ quần áo thun đen thoải mái bước ra, là Tô Kiều mua cho anh, quà lễ tình nhân.

Tô Kiều đã ngồi ở trước bàn ăn chờ anh, thấy anh đi ra, đôi mắt cong cong cười nói: “Ra ăn thôi.”

Tần Hiến lau tóc, đi tới, đem khăn mặt vắt lên ghế sofa. Hôm nay Tô Kiều làm sushi, Tần Hiến thích ăn sốt đậu, thêm một cây xúc xích nướng và một chén sữa bò nóng hổi.

Tần Hiến kéo ghế ngồi đối diện Tô Kiều, “Em không ăn sao?”

Tô Kiều nâng cằm, lắc đầu: “Tôi không đói.”

Tần Hiến gặp một miếng sushi đưa đến miệng cô, dịu dàng nói: “Ăn chút.”

Tô Kiều đầu hơi lui về phía sau, lắc đầu: “Ban đêm tôi không ăn, sợ béo.”

“Em quá gầy, phải ăn nhiều lên một chút.” Tần Hiến kiên quyết, thấy Tô Kiều còn chưa chịu há mồm, lại nói: “Coi như em ăn giúp tôi đi.”

Tô Kiều nhìn anh chăm chăm, nửa ngày, cuối cùng đầu hàng, nói: “Được rồi, chỉ ăn một miếng thôi nhé.”

Tần Hiến cười: “Được.”

Tô Kiều hé miệng, ăn miếng sushi Tần Hiến đưa.

Nam sinh 18 tuổi, sức ăn rất lớn, ăn hết miếng này đến miếng khác ngon lành, khiến người ta ghen tị. Chẳng mấy chốc bàn ăn sạch banh.

Tô Kiều dọn dẹp chén bát, Tần Hiến theo sau, từ phía sau ôm eo cô.

“Ăn no chưa?” Tô Kiều cúi đầu, lấy rổ từ tủ rửa bát.

Tần Hiến ừ một tiếng, chống cằm vào bả vai cô, dịu dàng nói: “Ăn thật ngon.”

Tô Kiều cười cười một lát rồi nói: “Vậy tôi sẽ thường xuyên nấu cho cậu từ giờ đến khi thi xong Đại học.”

Tần Hiến sững sờ hỏi: “Vì sao?”

Vì sao lại chỉ đến khi kết thúc kì thi Đại học.

Tô Kiều buông thõng đôi mắt, chăm chú lau bát, ngưng một lát, chậm rãi nói: “Ăn mấy tháng còn chưa ngán sao?”

Tần Hiến cười nhẹ, “KHông ngán, sau này mỗi ngày đều muốn ăn đồ em nấu.”

Tô Kiều cười khẽ: “Đây là đại gia muốn tiêu nữ hầu hạ người a?”

Tần Hiến đặc biệt thể hiện sự thấu hiểu và khoan dung của bề trên, lập tức nói: “Vậy để tôi hầu hạ em, về sau cứ để tôi nấu cho em ăn.”

Tô Kiều nhớ đến đầu tháng nàng nằm nghỉ, ngủ thẳng một giấc đến trưa, sau đó bị một cổ mùi khét lẹt, cháy đen thức dậy, dọa đến từ trên giường bật dậy, chạy vội đến xem xét, ra Tần Hiến đại gia hạ cổ xuống bếp nấu cơm trưa. Và cổ mùi kia là kết quả của một trận đấu ác liệt của Tần công tử.

Cô nhin không được cười, “Thôi đi, cậu hầu hạ tôi, tôi sợ chưa được hưởng phúc thì nhà bếp này đã cháy rụi thành than rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Động Tâm Vì Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Thứ hai Tần Hiến có giờ tự học sớm, bắt đầu từ lúc 6h30 sáng. 5h30 sáng chuông đồng hồ reo.

Tô Kiều đang ngủ say, mơ mơ màng màng nghe thấy động từ phía phòng khách. Cô giật mình, cố mở mắt, tay phải của cô khắp nơi bật đèn bàn. Phòng sáng lên, Tô Kiều bị ánh đèn đâm thẳng vào mắt, vội vàng chui vào chăn, mi nhắm cau lại, giữa mơ hồ có chút buồn ngủ, lơ mơ lơ mơ.

Phòng rất yên tĩnh, lại không có cách âm, cô rõ ràng nghe thấy tiếng nước chảy. Rốt cuộc dùng hết sức bình sinh ngoi lên từ đồng chân đệm ấm êm, híp mắt uể oải nhìn đồng hồ đồng giường, mới 5h35p.

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Giật mình nhớ hôm nay Tần Hiến đi học sớm, lại híp mắt một cái, chò ý thức thanh tỉnh, rốt cuộc cũng có thể vén chăn bước xuống giường. Cô nhanh nhẹn cầm chun tóc đầu giường, vắn gọn mái tóc dài lên, rồi bước ra phòng khách. Tần Hiến đang đánh răng, rửa mặt trong phòng tắm. Tô Kiều không tinh thần lắm uể oải dựa vào thành cửa, nhìn anh.

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Tần Hiến đánh răng xong, mở vòi nước, khom người rửa mặt, sau khi dùng khăn bông khô lau mặt mới ngẩng lên từ tốn nói: “Thức dậy làm gì?”

Anh đi đến trước mặt cô, ôm lấy mặt cô, hôn một cái vừa dịu dàng, vừa yêu chiều.

Tô Kiều giương mắt, đôi tay mảnh khảnh níu lấy cổ áo anh, nhìn anh chăm chú, rồi nói: “Cậu ăn sáng ở ngoài hay ở nhà?”

Tần Hiến suy nghĩ một lúc, “Ăn ở ngoài đi.” Ngừng một chút, lại nói tiếp: “Còn sớm, em đi ngủ tiếp đi, chút còn đi làm.”

8h30 Tô Kiều mới vào làm, bình thường đều ngủ đến 8h, quả thực giờ này dậy hơi sớm.

Tô Kiều buông cổ áo Tần Hiến lách qua người anh đi về phía phòng tắm, “Chờ chút, tôi đi cùng cậu ra ngoài.”

Tần Hiến sững sờ, nghiêng người sang, vừa muốn mở miệng nói, Tô Kiều đã đem anh đẩy ra ngoài nói: “Ra ngoài, tôi muốn dùng nhà vệ sinh.”

Tần Hiến run lên, lập tức cười ra tiếng.

Người bị đẩy ra ngoài, cửa phòng tắm đóng lại, khóa trái bên trong.

Tô Kiều mở vòi nước rửa mặt, đánh răng nhanh chóng. Lúc sửa soạn qua loa xong, mới là 5h50p.

Trời còn chưa sáng, trên đường cũng vắng người, nhưng những người lao động như bảo vệ, công nhân đã âm thầm bắt đầu một ngày làm việc mới.

Nhân sinh ai chẳng có nỗi khổ, người người kiếm sống thật không dễ dàng gì.

Tô Kiều thu tâm mất lại, kéo cánh tay Tần Hiến, “Cậu đi gì? Bắt taxi a.”

“Uh. Đi xe bus hơi xa.”

Nhà Tô Kiều cách trường Tần Hiến quả thực rất xa, lúc trường Tô Kiều thuê phòng này anh đã rất không vui, cũng không đồng tình chỗ hiện tại.

Hai người đi qua chỗ bắt xe.

Bởi vì còn sớm, rất nhanh đã bắt được taxi.

Tần Hiến mở cửa xe, Tô Kiều khom người ngồi vào trong, nhường vị trí bên ngoài cho anh, Tần Hiến ngồi xuống sát cạnh cô hỏi: “Lát nữa em muốn ăn gì?”

Tô Kiều nghiêng đầu nhìn ra ngoài khung cửa sổ đang mở, từng làn gió lạnh lạnh lùa vào mơn trớn làn tóc, khuôn mặt cô nhe nhệ, cực kì thoải mái, cô híp mắt tận hưởng bầu không khí trong lành buổi sớm, sau đó mới quay lại, đưa tay nắm chặt tay Tần Hiến nói: “Tôi ăn gì cùng được, gần trường cậu có gì ăn ngon không?”

Tần Hiến cảm ngược lại tay cô, để lên đầu gối, ra chiều suy nghĩ một hồi rồi nói: “Có một nơi cũng được lắm.”

Ở cổng trường có một quán ăn, buổi sáng bán sữa, đến trưa thì bán cơm, tương đối sạch sẽ, hương vị cũng không tệ, đám Tần Hiến ghé qua rất thường xuyên.

Lúc mang Tô Kiều tới, vừa vào tới cửa đã nghe tiếng gọi từ sau lưng truyền đến, “A Hiến” ——“

Tần Hiến quay đầu lại, thấy bọn Vương Húc đang ngồi ở vị trí cạnh cửa sổ quen thuộc, còn có Lương Dật, Mạnh Oanh, Vương Húc, Lâm Na, bốn người ngồi quanh một cái bàn tròn.

“A Hiến, qua bên này đi.” Vương Húc gọi.

Tần Hiến nghiêng đầu nhìn Tô Kiều. Tô Kiều gật đầu, “Tôi thế nào cũng được.”

Thực ra thì cô cũng không muốn ngồi cùng đám bọn họ cho lắm. Nhưng... đây đều là bạn của Tần Hiến, nếu cô không ra ngồi chung với bọn họ, lại để giữ Tần Hiến và bạn bè này sinh khúc mắc thì cũng không nên.

Tần Hiến dẫn Tô Kiều qua, kéo ghế giúp cô.

Tô Kiều cũng coi như người từng trải sự đời nên cũng không quá câu nệ.

Tần Hiến ngồi xuống bên cạnh cô, cầm menu trên bàn đưa cho Tô Kiều, “Em muốn ăn gì?”

“Gì cũng được, cậu gọi cái gì tôi ăn cái đó.” Tô Kiều cũng không nhận menu mà đáp.

Tần Hiến liền gọi hai món chiều bài ở đây trước.

Cả bàn không ai nói câu nào với Tô Kiều, cũng không hề thấy lên tiếng chào hỏi gì. Bầu không khí chợt cứng nhắc. Ngược lại, Tô Kiều rất thân nhiên, ngồi thẳng tắp.

Kỳ thực Mạnh Oanh có chút thích Tô Kiều dù mọi người đều không ưa. Cô nàng thấy bầu không khí hơi xấu hổ, cong mắt cười, chào hỏi Tô Kiều: “Chị Tô Kiều, lâu rồi không gặp chị. Tối hôm qua thấy chị và anh họ đi cùng xe mà chưa kịp chào.”

Đôi mắt hạnh của Mạnh Oanh vừa tròn vừa sáng, đơn thuần đáng yêu. Tô Kiều cười: “Bình thường chị cũng hơi bận.”

Lâm Na lập tức tiếp lời: “Sao cô không đi học? Học không ra gì?”

Ánh mắt Tô Kiều đảo mắt sang, nhìn cô ta một cái, cũng không muốn nhiều lời nên chỉ thuận miệng ừ một tiếng.

Tần Hiến nghiêng đầu nhìn cô, Tô Kiều làm như không thấy, bỗng nhiên đứng lên, làm vẻ có lỗi nói: “Không sao, tôi đi rửa tay chút.”

“Tôi đi cùng em.” Tần Hiến toan đứng dậy, Tô Kiều lại dè vai anh xuống, “Không cần đâu, mình tôi đi được rồi.” Dứt lời đã đi về hướng nhà vệ sinh.

Tiệm cơm ngoài cổng trường này cũng rất có phong cách, không nói tới điểm sạch sẽ, khắp nơi đều có thể nhìn thấy rau xanh, ngay cả nhà vệ sinh cũng rất gọn gàng, còn xông cả đàn hương.

Tô Kiều đẩy cửa ra, kéo nắp ngồi xuống toilet, từ trong túi lấy ra một hộp thuốc lá, châm một điếu hút.

Sương trắng tỏa ra che tầm mắt, che lại vẻ xinh đẹp của cô, bay lên cao rồi chậm chậm tản ra.

Tô Kiều buông mắt, nhìn bàn tay mình ngăn người.

Dù cô có để ý tới việc chăm chút về bề ngoài, mỗi ngày đều thoa kem dưỡng da tay, nhưng đôi tay này mãi mãi không thể so sánh được với đôi tay của những người đọc sách như Lâm Na, trắng trẻo mịn màng, chưa từng dính nước xuân.

Cô lật bàn tay lại, trong lòng bàn tay còn hằn rõ những vết chai.

Cô hút được nửa điếu thuốc, ngồi bên trong một hồi để mùi thuốc lá tán đi.

Nhưng mùi khói không thể nói tán là tán, cô ngồi nửa tiếng vẫn chưa ổn, dứt khoát mặc kệ, dù sao cô chính là kiểu người này, che giấu làm gì.

Bàn tròn ngăn cách với gian phòng bằng tấm bình phong. Tô Kiều vừa tới, còn chưa đi vào trong đã nghe được giọng một nam sinh.

Không hẳn là rất quen, nhưng đã từng nghe qua. Hình như là Lương Dật – em họ của Tần Hiến.

“Anh, em vẫn luôn muốn hỏi anh, cô phải lần trước tiếp rượu Tô Kiều cho anh ăn nhằm gì không?”

Lương Dật vừa dứt lời, Tần Hiến đã ngược lên, anh mắt sắc lạnh nhìn đối phương.

Lương Dật nhú mày, cũng mặc kệ nói tiếp: “Em biết anh không thích nghe, em cũng không có ý kiến gì với cô ấy, chẳng qua em thấy...”

Lương Dật đắn đo hồi lâu, anh cũng biết là bản thẳng chẳng có tư cách đi quản chuyện này, nhưng anh thực sự cảm thấy không bình thường, nhìn không được nói tiếp: “Chẳng qua em thấy anh bây giờ đang lãng phí cả thời gian lẫn tình cảm.”

Lâm Na hô lên: “Tiếp rượu?” Lần đầu tiên cô ta biết, tiếng rất to, “Trời ơi A Hiến, cậu điên rồi à?!”

Vương Húc ngồi bên cạnh vội vàng che miệng cô ta lại, “Bà cô ơi cậu nhỏ tiếng chút được không?”

Lâm Na bị che miệng, hung hăng dẫm chân anh dưới bàn.

Vương Húc buông tay ra, nhìn Tần Hiến, nhỏ giọng góp lời: “Ừm... tôi cũng nói trước, tôi không phải người thích lo chuyện bao đồng, cũng không có ý kiến gì, chỉ là tôi cũng thấy hai người không được thích hợp cho lắm..”

Tần Hiến dựa lưng vào ghế, chăm chăm nhìn đám bạn hồi lâu, rồi đột nhiên cười lạnh. Anh cũng không nói gì, nhưng âm thanh lạnh lùng khó hiểu này không khỏi khiến người ta thấy xa lạ.

Mọi người cũng không nói gì thêm, bầu không khí như muốn đóng băng. Sau một lát, Lương Dật kéo Mạnh Oanh đứng lên, nói: “Chúng ta đi.”

Lâm Na cũng bị Vương Húc kéo theo, ngoái với: “Cậu chậm chút. Còn túi của tôi.”

Vương Húc quay đầu, túm lấy túi xách của Lâm Na, kéo cô nàng rời đi.

Trong nháy mắt, sau tám bình phong chỉ còn im lặng, không còn âm thanh nào.

Tô Kiều không muốn vào quá sớm, không muốn để Tần Hiến biết cô đã nghe được cuộc nói chuyện lúc này, kéo anh lại áy náy.

Bạn anh đều không thích cô. Nghĩ kĩ thì chuyện này cũng không có gì khó ngờ. Đổi lại là cô, cô cũng sẽ không đồng tình khi người bạn ưu tú mọi mặt của mình kết giao với loại con gái hư hỏng.

Chờ hai phút, cô mới đi vào, tỏ vẻ kinh ngạc: “A? Mọi người đi hết rồi sao?”

Tần Hiến cũng đang xuất thần, nghe được tiếng cô mới hoàn hồn, đưa tay kéo Tô Kiều ngồi xuống, “Sao em đi lâu thế?”

Tô Kiều cười, “Hút thuốc.”

Tần Hiến khẽ giật mình, ghé sát vào cô, mi tâm hơi nhíu, hồi lâu sau mới hỏi: “Sao vậy?”

Bữa sáng Tần Hiến vừa gọi đã tới, một bát phở bò, một cốc sữa tươi.

Tô Kiều gấp phở lên, “Cũng không có gì, buổi sáng dễ thèm thuốc, cậu cũng biết mà.”

Tần Hiến vẫn nhíu mày, nhìn cô chăm chú, có vẻ không tin.

Tô Kiều cúi đầu ăn, tay trái sờ lên mặt Tần Hiến, cũng không nhìn sang mà nói: “Cậu ăn nhanh đi, sắp trễ rồi đấy.”

Ăn xong đã gần sáu rưỡi.

Tô Kiều thúc giục Tần Hiến. Đột nhiên Tần Hiến giữ cô lại, ánh mắt nặng nề nhìn cô chăm chăm, nghiêm túc hỏi: “Vừa rồi có phải em..”

Muốn hỏi cô có phải đã nghe thấy gì rồi không.

“À đúng rồi, hôm nay cậu đừng tới chỗ tôi.” Còn chưa kịp nói xong Tô Kiều đã ngắt lời anh.

Tâm trạng Tần Hiến lập tức chùng xuống, lông mày nhíu càng chặt, “Tại sao?”

Tô Kiều nhìn anh cười, “Vi hôm nay tôi muốn về thăm nhà một chút.”

Nhéo cằm Tần Hiến, ý cười trong mắt cô càng sâu: “Nghĩ gì thế?”

Nói xong, lui về sau hai bước, vẫy tay với Tần Hiến, “Tôi đi trước đây, có gì gọi điện nhé.”

Hai tay nhét túi áo, bước chân nhẹ nhàng hướng về đường cái.

Bạn đang đọc truyện *Động Tâm Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Hai ngày trước gia đình gọi điện thoại muốn cô về nhà một chuyến. Cô hỏi lý do, Lưu Mai ở đầu dây bên kia ấp úng hơn nửa ngày mới nói bà nội cô mấy hôm trước thân thể khó chịu mới vào nhập viện. Nói đến đây, Tô Kiều không cần hỏi nữa, chắc muốn canh cô về thanh toán tiền viện phí. Tạm biệt Tần Hiến, cô trực tiếp đánh xe qua giao lộ, sau đó thu xếp một chút ra bến xe bắt xe khách về.

Tô Kiều 16 tuổi rời nhà đi kiếm tiền, về sau chỉ về nhà đúng duy nhất 1 năm, năm đó cô về 2 lần: 1 lần là sinh nhật mẹ, một lần là đón Tết. Hai lần về nhà

đều không mấy vui vẻ.

Sinh nhật mẹ cô, cô cho bà 300 đồng. Lư Mai cười vui về cất tiền vào túi, cười cười vuốt tóc cô nói: “Tiểu Kiều lớn rồi, đã biết hiếu thuận với mẹ rồi.”

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Cô cũng cười, cảm thấy ít nhiều mình cũng làm được điều gì đó khiến bà vui, khiến bà công nhận cô, trong lòng lặng lẽ vui mừng thẳng đến khi Tô Dương mang tặng bà một chiếc váy. Lư Mai vui mừng đến tột độ, mặc xong đi khắp làng gặp ai cũng khoe con trai tặng bà, hàng xóm láng giềng đều vây quanh khen bà có phúc lớn, con trai không những học giỏi còn hiếu thuận.

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Bà chỉ lo khoe khoang con trai mua váy cho mình mà không đã động đến con gái dù chỉ một chữ. 300 đồng tiền mồ hôi xương máu của Tô Kiều chẳng khác nào ném vào vũng nước, ngay cả sóng nước cũng không gợn nổi. Cô muốn nói, váy Tô Dương mua cho bà cũng là tiền cô khổ cực kiếm ra.

Còn lần về ăn tết, nhà giết 2 con gà thả hương, đến lúc ăn cơm, bà nội không ngừng gấp đồ ăn cho Tô Dương, cô mới vừa định gấp một đĩa, bà nội đã lườm cô như thể có thâm thù đại hận gì.

Từ đó về sau, cô chết lòng cũng không muốn về nhà nữa. Nếu có thể cô thật sự mong cả đời không cần quay về nữa. Cùng họ đoạn tuyệt quan hệ. Đường về nhà Tô Kiều chưa có tuyến cao tốc, cả một đường đều là đường nhựa hoặc có quãng vẫn là đường đất xóc nảy, thật vất vả mới về đến trấn. Xe đi gần đến cửa bệnh viện, Tô Kiều hô: “Bác tài cho cháu dừng trước cổng bệnh viện nhé.”

“Phía trước không có chỗ dừng, cô bé xuống luôn ở đoạn này nhé.”

“Vâng, cảm ơn bác.”

Tô Kiều xuống xe. Vừa rồi trong xe có người hút thuốc, có người cời giầy, không khí bức bối với cơ man là mùi khiến người ta ngạt thở. Giờ phút này xuống xe, hít đầy lồng ngực không khí tươi mát của núi rừng, cả người Tô Kiều cảm thấy khoan khoái như vậy hoa vừa được sương sớm gột rửa, cực kì thoải mái. Đi về phía trước 200m chính là bệnh viện. Xa xa một người phụ nữ đang đứng chờ ngoài cổng chính là Lư Mai - mẹ Tô Kiều. Hai năm không gặp bà tựa hồ cũng không có gì thay đổi. Cô bước qua, hơi cúi đầu chào: “Mẹ.”

“A, con đã đến rồi!” Lư Mai nắm chặt tay cô, “Bà con hôm trước đột nhiên té xỉu, mẹ vội đưa bà vào nhập viện.”

Tô Kiều rút tay trở về, thuận tay đút vào túi áo khoác, hướng phía cửa bệnh viện đi vào.

“Bà không có sao chứ mẹ?” Cô thuận miệng hỏi một câu, cũng không quá vồn vã tình cảm. Lư Mai thở dài: “Bà con đã lớn tuổi, nói bệnh là bệnh ngay được, lần này mới ở viện mấy ngày đã tốn mấy trăm ngàn, về sau nếu không may bệnh trở nặng thì phải làm sao đây?”

Tô Kiều khước miệng khẽ nhếch, tràn ra một tia trào phúng, nói: “Sợ cái gì, chờ Tô Dương học xong đại học, làm to chẳng lẽ không có tiền hiếu thuận bà và mẹ sao?”

Lư Mai cười cười: “Cũng đúng.”

Tô Kiều đi theo Lư Mai đến phòng bệnh, bà nội đang ngồi cuối giường thu xếp đồ đạc, chỉ chờ được xuất viện. Đây là đang đợi cô đến thanh toán viện phí để về đây.

Tô Kiều cảm thấy châm chọc, lại cảm thấy vì một gia đình như vậy, vì người nhà như vậy thương tâm thật không đáng. Tô Kiều hít một hơi đi qua chào: “Bà nội.”

Có lẽ vì đang có việc cần cầu cạnh nên thái độ của bà so với ngày thường tốt hơn nhiều, trên mặt nở nụ cười triu mến, thân thiết nắm lấy tay cô: “Ai nha, hai mẹ con đến rồi ạ. Mẹ con nói con còn đang làm việc, vì bà mà phải thu xếp công việc lặn lội về đây, đi xe có mệt không?”

Tô Kiều rút tay về, dạ một tiếng, “Thật sự rất mệt, lần sau nếu muốn đòi tiền mong hai người nói thẳng, cháu sẽ chuyển tiền qua thẻ.”

Lư Mai nói: “À kỳ thật lần này gọi con về cũng không phải mỗi chuyện này.” Bà tiến lên nắm tay Tô Kiều, cười hiền từ, còn nhẹ nhàng vỗ vỗ mu bàn tay cô. Thực giác Tô Kiều mách bảo, 9 phần là có chuyện không hay, quả nhiên, chờ buổi tối về thôn, lúc ăn cơm, một người đàn ông vác hai bình Mao Đài đến. Người đàn ông này Tô Kiều biết, là người cùng thôn, có điều sớm rồi quê đi làm ăn. Tô Kiều đứng dưới mái hiên, dựa lưng vào bức tường gạch sau lưng hai tay vòng qua trước ngực. Gặp hắn ta vác theo hai bình Mao Đài cũng không chào hỏi, rút điện thoại di động ra nhắn tin cho Tần Hiến: [Đoán xem tôi đang làm gì?]

Vừa nhắn xong, không đến hai giây điện thoại liền rung báo tin nhắn gửi đến. Tốc độ nhắn tin của Tần Hiến khiến Tô Kiều hoài nghi không biết anh có đang chăm chú học bài hay không? Nhưng suy nghĩ một chút nhớ ra Tần Hiến là thiên tài, mình thế này xác định là lo bò trắng răng.

Cô ấn mở tin, cách ngàn cây số cũng cảm thấy sự tự luyến của người nào đó: [Đang nghĩ đến tôi?] Tô Kiều bật cười, ngón tay lướt nhanh trên bàn phím

[Mặt cũng dày quá đó Tàn thiếu gia]

Tàn Hiền: 【 tôi nhớ em 】

Tô Kiều kim lòng không được cong môi cười lại đánh máy chữ: 【 mẹ tôi an bài cho tôi xem mắt 】

Tin nhắn gửi đi, không biết Tàn Hiền ở xa đang nghĩ gì, nửa ngày không thấy nhắn lại.

“A Dương Lực đến chơi à, nhanh nhanh nhanh, vào trong này ngồi, đã ăn cơm chưa?” Luru Mai từ dưới bếp đi ra, thấy Dương Lực đứng ở cổng, liền vui vẻ tiến lên chào hỏi.

Ánh mắt Dương Lực nhìn chăm chăm Tô Kiều, đáy mắt không che giấu được sự kinh diễm.

Anh nhìn cô rất lâu đến mức khiến Tô Kiều có chút thiếu kiên nhẫn, giương mắt nói: “Đẹp đến vậy sao?” thanh âm cô lạnh lùng không có chút nhiệt tình. Dương Lực lúc này mới hoàn hồn, cười nói: “Tiêu Kiều mấy năm không gặp, em càng ngày càng xinh đẹp.”

Tô Kiều lười nói chuyện cùng anh, xoay người đi vào nhà bếp, để Dương Lực lúng túng đứng đó.

Luru Mai vội vàng cười hoà giải, tiến lên nói: “Ài, nha đầu này da mặt mỏng, mau tới, vào trong phòng ngồi.”

Tô Kiều đang sắp cơm dưới bếp, bỗng sau ót bị đập một cái. Cô bị đau, nhú mày quay đầu, “Mẹ làm gì vậy!”

Luru Mai đè ép thanh âm, trừng mắt nhìn cô: “ Thái độ của con là sao thế hả? Dương Lực người ta đến gặp con, con biểu hiện tốt một chút.”

Tô Kiều đơn giản không thể tưởng tượng nổi mẹ cô đang nghĩ gì trong đầu, “Mẹ không có chuyện gì chứ? Hắn ta là gì của con, tại sao con phải biểu hiện tốt một chút?”

Luru Mai thanh âm ép xuống thấp hơn, “Mẹ nói cô nghe, Dương Lực giờ không còn là thằng bé nhà nghèo ngày xưa nữa, giờ người ta ở Thẩm Quyển mở một cửa hàng may, nghe nói kiếm được rất nhiều tiền. Ai mà gả cho anh cha mẹ chắc chẳng cần lo lắng gì cơm áo gạo tiền.”

“Cho nên?” Tô Kiều liếc nhìn bà, sắc mặt lạnh đến không thể lạnh hơn.

“Cho nên? Cô còn hỏi cho nên?” Luru Mai lại vỗ vào đầu cô cái nữa, “Mẹ thật vất vả kiếm cho cô mối hôn sự tốt như vậy, cô đi đâu mà tìm chứ, vậy mà cô lại chẳng biết điều. Bỏ lỡ mối này, lấy điều kiện của cô thì còn đi đâu mà tìm được tiếp. Giờ cô hài lòng rồi chứ!”

Ngón tay bà chọc lia lia lên trán Tô Kiều, khiến đầu Tô Kiều ngửa cả ra sau.

Người phụ nữ trước mặt là mẹ ruột của cô. Vậy tại sao mỗi lời buông ra đều tổn thương cô hơn người khác?

Vành mắt Tô Kiều ửng đỏ, nói: “Điều kiện của con? Con rề rề đến vậy sao? Rề rề đến nỗi phải vội vàng vàng cầu xin một người đàn ông thương lấy cơm? Con biến thành bộ dạng như ngày hôm nay chẳng phải do các người hại sao?” Nói xong lời này, giọng cô cũng nghẹn ngào, “Con muốn bản thân kém cỏi vậy sao? Muốn bị người ta coi thường như vậy sao?”

Nước mắt chực rơi xuống bị cô lau đi.

Điện thoại trong túi áo rung lên, cô quay đầu đi ra ngoài.

Luru Mai gọi lại: “Cô đi đâu?”

Tô Kiều chạy ra ngoài, cô chạy rất nhanh, dường như càng nhanh thì sẽ không phải thấy gì nghe gì, có thể bỏ lại mọi thứ phía sau.

Ngoài trời tối đen, đường núi vừa hẹp vừa tối, ven đường rất xa mới thấy ánh đèn le lói.

Cô chạy thở không ra hơi, ngồi xuống cạnh bờ ruộng.

Điện thoại vẫn không ngừng rung, nước mắt đã không còn không chế được, tuôn rơi lã chã.

Cô không dám nhận điện thoại, sợ Tàn Hiền vừa nghe đã phát hiện mình đang khóc.

Tàn Hiền vẫn gọi không ngừng, đến cuộc thứ tư mới có người bắt máy.

Điện thoại vừa thông Tàn Hiền đã vô thức hỏi: “Sao lâu vậy?”

Tô Kiều gạt gạt khóe miệng, gắng gượng cười một tiếng, nhưng vừa định nói, tiếng nghẹn ngào trong cổ họng lại không khống chế được mà tràn ra.

Ngoại trừ Tàn Hiền, cô không biết mình có thể yếu đuối như thế trước mặt ai.

Cô òa khóc, từng giọt nước mắt không ngừng lăn xuống, “Tàn Hiền, tôi muốn về.”

Bình thường chỉ thấy Tô Kiều cười, tựa như dù trời có sập xuống cũng không hề gì, lần đầu tiên thấy cô khóc đến như thế, Tần Hiền nhủ chặt mày, anh cảm điện thoại, chỉ nói một câu, “Đọc địa chỉ cho tôi.”

...

Thời điểm Tần Hiền đến thôn nhà Tô Kiều đã là 4h sáng.

Cô vẫn ngồi ở bờ ruộng, trên núi gió đêm thổi tới có chút lạnh nhưng cô không muốn về.

Trong làng một mảng tối thui, Tần Hiền không tìm được Tô Kiều, bèn gọi điện thoại cho cô: “Em đang ở đâu?”

Tô Kiều ngẩn người: “Cái gì?”

“Bây giờ em đang ở đâu?” Tần Hiền sờ soạng trên dưới túi quần, túi áo bắt đầu hối hận vì không mang đèn pin.

“Đang ở dưới quê.” Tô Kiều hơi nghi hoặc một chút trả lời.

“Vị trí cụ thể.” Cột điện phía trước treo lủng lẳng 1 cái bóng đèn, cuối cùng cũng có chút tia sáng. Ánh đèn vàng soi sáng 1 khu, khiến Tần Hiền nhìn rõ bóng hình 1 cô gái mảnh khảnh đang ngồi bên bờ ruộng. Bước chân anh thả chậm, nhìn chăm chú bóng lưng cô gái đang ngồi kia. Tô Kiều không biết là Tần Hiền tới, hỏi trong điện thoại: “Cậu đang ở đâu? Tôi đang ở nhà. Đã không còn vấn đề gì rồi. Sao giờ này cậu còn chưa ngủ?”

Tần Hiền đi về phía Tô Kiều. Tiếng bước chân trong đêm thanh vắng phá lệ rõ ràng.

Tô Kiều giật nảy mình, bỗng nhiên quay đầu.

Tần Hiền đứng ở sau lưng cô, rũ mắt nhìn Tô Kiều.

Tô Kiều kinh ngạc đến mở to hai mắt. Cô thậm chí hoài nghi chính mình có phải xuất hiện ảo giác hay không, môi hơi há ra, hơn nửa ngày, yết hầu mới phát ra âm thanh, "... Tần Hiền."

Tần Hiền ngồi xuống trước mặt cô. Ánh sáng dịu dịu sau lưng anh nhẹ nhàng chiếu lên khuôn mặt trái xoan trắng trẻo của cô. Hàng mi vẫn còn vương nước mắt, đôi mắt sưng đỏ. Tần Hiền một tay vịn bả vai cô, một tay nhẹ nhàng áp lên khuôn mặt nhỏ nhắn, ngón cái ôn tồn vuốt ve khóe mắt, gò má. Ánh mắt anh ôn nhu như nước, thanh âm dịu dàng, “Khóc nhiều đến độ mắt sưng lên rồi.” Tô Kiều hoàn toàn không nghĩ Tần Hiền sẽ đến.

Anh vừa mới hỏi cô địa chỉ, cô cũng không nghĩ tới anh sẽ muộn như vậy vẫn chạy đến tìm cô.

Nội tâm chấn kinh, cảm động, còn có một loại kích động khó có thể dùng lời diễn tả được cùng vui vẻ.

“Sao cậu lại chạy đến đây? Đã trễ như vậy, chạy xa như vậy đến, cậu bị ngã phải không?” Tô Kiều bắt lấy tay Tần Hiền, mừng rỡ là thật nhưng cũng không khỏi muốn trách cứ anh vài câu. Đã muộn như thế còn chạy đến. Rất không an toàn.

Tần Hiền nhìn chằm chằm ánh mắt của Cô, thấp giọng nói: "Tôi tới đón em về nhà."

Tô Kiều ngơ ngẩn. Cũng bởi vì cô nói câu: “Muốn về nhà.” Tần Hiền liền đêm hôm khuya khoát chạy đến địa phương xa xôi như vậy tìm mình, đến đón cô về. Cô nhìn Tần Hiền không chớp mắt, muốn nhìn anh thật kỹ. Người con trai trước mặt cô đây, người yêu cô, trân trọng cô với tất cả tình cảm nâng niu, yêu thương nhất. Cô muốn đem toàn bộ tình cảm, trái tim, thân thể, cả sinh mệnh này mọi thứ giao hết cho anh, toàn bộ giao cho anh.

Từ xưa đến nay chưa từng có ai yêu cô đến vậy, đem cô cẩn thận đặt vào tim, đặt cô lên tất cả. Tô Kiều nhin không được ôm chặt Tần Hiền, hai tay vòng lấy cổ, chôn mặt trên bả vai Tần Hiền. Tần Hiền tay trái ôm eo cô, tay phải đặt lên gáy dịu dàng vuốt ve, trấn an: “Không sao. Đã không sao rồi.”

Thanh âm thủ thi, ở bờ ruộng tĩnh mịch nhẹ nhàng vang lên.

Tô Kiều hơi ngước mắt nhìn chằm chằm phía trước nơi cột đèn vàng vẫn dịu dịu sáng, không biết nghĩ gì.

Bạn đang đọc truyện *Động Tâm Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21

Một ngày giữa tháng tư, đột nhiên Tần Hiền ngỏ lời muốn cùng Tô Kiều ra ngoài mấy hôm.

Hôm đó là Chủ nhật, Tần Hiền chỉ có một ngày nghỉ. Tô Kiều đang trong bếp làm cơm trưa cho hai người, bởi vì bữa tối anh phải về nhà.

Tô Kiều hơi kinh ngạc quay đầu lại: “Ra ngoài? Nhưng chẳng phải anh sắp thi đại học rồi sao?”

Tần Hiến đứng dựa vào cửa bếp, gật đầu. “Ra ngoài giải sầu một chút, vừa hay tháng này anh được nghỉ hai ngày.”

Không hiểu tại sao Tô Kiều cảm thấy, rõ ràng là Tần Hiến thi Đại học mà bản thân mình còn căng thẳng hơn anh.

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Cô nghĩ đi nghĩ lại, hẳn là sợ Tần Hiến không đỗ, lại càng sợ nguyên nhân là vì mình. Bởi vậy mà mỗi lần có kết quả thi tháng, cô đều ngay lập tức gọi điện hỏi thăm. Có mấy lần chính Tần Hiến cũng lười đi xem bảng xếp hạng, khi Tô Kiều hỏi mới đi xem thông báo dán ở phía ngoài khu dạy học.

Điều đầu tiên Tô Kiều nghĩ đến là: “Lỡ mất việc ôn tập thi sao?”

Tần Hiến đáp: “Sẽ không đâu.”

Cho dù là học lớp 12 cùng cần nghỉ ngơi thư giãn, Tô Kiều gật đầu, nói: “Vậy để tôi xin nghỉ phép ở công ty đã, hai ngày thật sao?”

“Đúng vậy.”

Hai ngày thì không thể đi quá xa được, nên họ chọn một làng du lịch ở gần đó.

Tô Kiều và Tần Hiến mất hai giờ đi tàu cao tốc, lại ngồi ba giờ xe buýt cuối cùng cũng tới nơi.

Tháng tư hoa nở, gió nhẹ ấm áp, cũng coi như mùa du lịch trọng điểm.

Người nghỉ phép đến thôn không ít, nhưng vì không phải ngày nghỉ nên cũng không đến nỗi quá đông đúc.

Ngồi liên năm tiếng, xuống xe chính là cổng làng du lịch. Tô Kiều hơi mệt, vừa tới đã tùy tiện tìm một cái ghế ngồi xuống.

Làng du lịch này từ lâu đã nổi tiếng được các công ty tư nhân đầu tư mạnh tay, tu sửa rất đẹp, có sông có núi, cây cối san sát, cầu nhỏ bắc qua khe nước, dọc theo đường đi là muôn hồng nghìn tía các loài hoa trứ danh, tựa như chốn tỉnh thanh tịnh nơi thế ngoại đào nguyên.

Chỗ Tô Kiều ngồi, phía trước có một hồ nhân tạo. Gió mát lướt qua mặt hồ thổi tới, trong không khí mang theo nhàn nhạt hương cây cỏ.

Tần Hiến quàng tay ra sau cổ Tô Kiều, tùy ý khoác lên vai cô, dựa vào ghế cùng Tô Kiều ngắm mặt hồ, “Thấy nơi tôi chọn thế nào?”

Tô Kiều cười, nghiêng đầu néo cằm Tần Hiến khích lệ: “Mắt nhìn không tệ.”

Tần Hiến cúi đầu hôn cô, lúc rời ra, ánh mắt chạm nhau. Tô Kiều mấp máy môi, mon man vuốt nhẹ cằm Tần Hiến rồi lại chủ động hôn anh.

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Mây Tần Hiến hơn nhều, nhưng ngập trong mắt là ý cười.

Tô Kiều thấy anh cười như vậy không khỏi cười một tiếng, “Cậu cười gì chứ?”

Cô đứng lên, chấp hai tay ra sau lưng, thả bước tiến về phía trước.

Tần Hiến vẫn ngồi đó, cánh tay khoác hờ bên ghế dựa, nhìn theo bóng lưng Tô Kiều hỏi: “Em định đi đâu?”

Tô Kiều quay đầu lại đáp: “Tìm khách sạn.”

Tần Hiến cười ra tiếng, nhìn cô như nhìn kẻ ngốc, “Ai nói với em là khách sạn ở bên đó? Em biết đường à?”

Tô Kiều ngẩn người, nhìn con đường trước mặt, rồi lại quay sang nhìn Tần Hiến.

Tần Hiến đưa tay về phía cô, “Tới đây.”

Tô Kiều ngoan ngoãn đi về phía anh. Tần Hiến xách balo trên ghế lên, cười hỏi: “Em biết khách sạn ở đâu à?”

Tô Kiều mờ mịt lắc đầu, “Không biết.”

Tần Hiến cười không dứt, nắm tay cô thật chặt, “Không biết còn đi bừa.”

Đeo chiếc balo màu đen lên vai, một tay kéo vali của Tô Kiều, tay còn lại vẫn nắm tay Tô Kiều không buông, đi về hướng ngược lại. Chẳng mấy chốc đã tới khách sạn mà anh đã đặt trước trên mạng.

Một đường liền mạch, không có chút quanh co nào. Tô Kiều rất ngạc nhiên nhìn Tần Hiến, “Cậu từng tới đây rồi à?”

Tần Hiến dắt tay cô đi trên đại sảnh, nói: “Chưa từng.”

Tô Kiều ngưỡng mộ nhìn anh: “Cảm giác phương hướng của cậu tốt đến vậy cơ à?”

Tần Hiến cười, nghiêng người qua néo mũi cô, nụ cười vẫn cung chiêu như trước, “Là do em ngốc.”

Tô Kiều dựa vào quầy lễ tân, nghiêng đầu nhìn Tần Hiến cười tùm tùm.

Tần Hiến lấy từ trong ví ra hai thẻ chứng minh thư cho lễ tân, nghiêng đầu lại bắt gặp Tô Kiều đang mỉm cười nhìn mình, cũng không nhịn được cười theo, “Cười cái gì?”

Tô Kiều lắc đầu không đáp, vẫn chỉ cười.

Tần Hiến lại cười, xoa đầu cô, “Ngốc.”

Phòng của họ ở tầng ba. Tô Kiều cũng mệt, vừa tới khách sạn là nằm dài trên giường chẳng thèm quan tâm gì nữa. Tần Hiến kéo vali tới, sắp xếp đồ đạc thỏa đáng.

Tô Kiều nghiêng người, tay phải đỡ đầu, nhìn anh: “Chúng ta ngủ một giấc trước hay ra ngoài chơi?”

Ngồi xe năm tiếng, Tần Hiến cũng mệt, anh nhét vali vào tủ quần áo bên cạnh, sau đó ngồi xuống ghế sa lon, “Hút thuốc trước đã.” Nói rồi lấy hộp thuốc lá trong túi áo ra, rút lấy một điếu. Bật lửa phát ra tiếng tách, châm điếu thuốc. Anh hít một hơi, sương trắng từ từ tỏa ra.

Tô Kiều xuống khỏi giường, chân trần tiến lại gần sofa. Cô ngồi xuống bên trái Tần Hiến, tay phải ôm lên bả vai anh xoa nhẹ, tay trái lấy điếu thuốc từ miệng anh.

Tần Hiến sững sờ, sắc mặt hơi trầm xuống nhìn cô chăm chăm. Tô Kiều cầm điếu thuốc, đưa đến bên miệng. Hít một hơi, thấy Tần Hiến đang lườm mình. Trong mắt tràn ra ý cười, điếu thuốc kẹp giữa hai ngón tay, cô dán tới bên môi Tần Hiến, chia sẻ khói trắng mờ ảo trong miệng với anh.

Ánh mắt Tần Hiến thêm sâu, một giây sau, ngay khi Tô Kiều định lùi lại, ai đó đã nhanh tay hơn ghim chặt lấy eo cô, kéo vào trong lồng ngực, cúi đầu hôn. Tô Kiều chủ động hé miệng, trong nụ hôn lần khuất mùi khói thuốc, môi lưỡi quấn quýt.

Nụ hôn kéo dài không dứt, ai cũng không nỡ tách ra.

Tô Kiều ôm cổ anh, thở gấp, ý thức hỗn loạn, cảm thấy Tần Hiến định rút lui, cô lại nhào lên cùng anh hôn sâu.

Trong tiềm thức muốn lưu lại gì đó ở anh, càng dùng sức, khắc sâu ấn ký của mình, tốt nhất là để anh cả đời cũng không quên được cô.

Nụ hôn vẫn kéo dài cho đến khi cả hai người đều không thở nổi mới buông ra. Tô Kiều chống tay lên vai Tần Hiến, một tay vuốt ve khuôn mặt anh, nhìn chăm chú, hồi lâu mới hỏi: “Cậu đói không?”

Ngón tay Tần Hiến vuốt ve bờ môi cô, ánh mắt không rời, nhẹ giọng hỏi lại: “Em đói?”

Tô Kiều ừ một tiếng, “Hơi hơi.”

Tần Hiến mang Tô Kiều tới một nhà hàng Trung Quốc nổi tiếng, gọi vài món đặc sản, hai người đều ăn hết sạch.

Com nước xong xuôi thì trời đã tối. Hai người nắm tay, tản bộ quanh hồ nhân tạo, mười ngón tay đan chặt.

Gió đêm dịu dịu làm người ta cảm thấy dễ chịu, Tô Kiều ôm cánh tay Tần Hiến, ngẩng đầu ngắm bầu trời đầy sao, “Hơn một tháng nữa là tới kỳ thi tuyển sinh rồi.”

Tần Hiến ừ một tiếng.

Tô Kiều kéo cánh tay Tần Hiến, nghiêng đầu dựa lên vai anh, ánh mắt hướng về mặt hồ xa xăm.

Gió đêm lướt qua làm mặt hồ gợn lăn tăn sóng.

Một lát sau, cô đột nhiên ngẩng đầu, hai mắt tỏa sáng nhìn Tần Hiến, “Trước khi đi tôi có lên mạng tìm hiểu rồi, cách làng du lịch này không xa có một ngôi chùa tên là Linh Ẩn, rất linh nghiệm, ngày mai chúng ta lên chùa một chuyến đi.”

Tần Hiến nhin không được cười nói, “Em vẫn còn tin mấy cái này cơ à?”

Tô Kiều khẽ lườm anh, chậm rãi nói: “Cứ coi như là niềm tin đi, tin theo mới linh, không tin sẽ mất linh.”

Tần Hiến gật đầu, “Được.” Ngừng một chút lại hỏi: “Cầu cái gì?”

Tô Kiều ngẩng đầu đáp: “Đương nhiên là cầu cho cậu thi cử thuận lợi, phát huy phong độ ổn định rồi.”

Người ta đều nói trước khi cầu nguyện cần phải đốt hương nên sang ngày thứ hai, trời còn chưa sáng Tô Kiều đã rời giường. Cũng không quên gọi Tần Hiến dậy, sau đó liền vào phòng tắm rửa mặt.

Ai ngờ rửa mặt xong đi ra thấy Tần Hiến vẫn còn đang ngủ.

“Tần Hiến, mau dậy đi, nhanh lên nào.” Tô Kiều lật chăn của anh lên.

Tần Hiến đưa tay che mắt. Tô Kiều ngồi bên mép giường, lay lay anh, “Cậu mau dậy đi, tôi muốn là người châm nén hương đầu tiên.”

Đêm qua Tần Hiến làm việc đến tận ba giờ sáng, bây giờ thực sự rất buồn ngủ.

Đưa tay kéo Tô Kiều xuống, Tô Kiều bị bắt ngờ, chưa kịp phản ứng gì đã ngã sấp lên ngực anh, định ngồi dậy lại bị Tần Hiến ghì lưng lại.

Giọng khàn khàn, thủ thủ bên tai cô: “Không cần đi đốt hương, dù không lên chùa cầu nguyện tôi cũng có thể thi tốt. Nghe lời, cùng tôi ngủ thêm một lát.”

Bàn tay sau lưng cô lại thuận thế dịu dàng vuốt ve.

Tô Kiều vẫn không chịu, chống tay lên ngực anh ngồi dậy, “Cậu mau dậy đi, tôi đi thay quần áo.”

Nói xong lại đẩy cánh tay anh, đứng dậy, lấy quần áo trong vali đi vào phòng tắm.

Tần Hiến cuối cùng vẫn bị cô dụ dỗ. Cả hai vẫn kịp giúp Tần Hiến đốt nén hương đầu tiên trong Chùa, trước bình minh.

Kỳ thật Tần Hiến không tin những thứ này lắm, cái anh tin là người thật việc thật. Chỉ là đối mặt với những tinh hoa văn hóa truyền thừa từ ngàn đời vẫn giữ nguyên lòng kính ngưỡng.

Anh đi vào trong điện, quỳ lạy ba lần, không rút quẻ đã đi ra ngoài. Tô Kiều vẫn còn ở bên trong, cúi đầu nhắm mắt, lưng thẳng tắp, tay chắp trước ngực vô cùng thành kính.

Tần Hiến đứng ngoài nhìn cô, nghĩ đến việc cô đang cầu nguyện vì anh, trong lòng ảm áp không nói được. Nhìn Tô Kiều rất thành khẩn quỳ ở đó rút quẻ cho anh, khóe môi lại bất giác cong lên.

Tô Kiều rút cho Tần Hiến một quẻ. Lúc đi giải quẻ, sư thầy râu tóc bạc trắng thấy là một cặp tình nhân liền hỏi: “Cầu nhân duyên?”

Tô Kiều lắc đầu, chỉ vào Tần Hiến, “Là cầu đường học cho cậu ấy ạ, cậu ấy sắp thi Đại học rồi.”

Lão sư thầy giật mình, vuốt vuốt râu nhìn Tô Kiều và Tần Hiến một hồi, gật đầu nói: “Thiên tư thông minh, tiền đồ rộng mở, mọi việc trong tầm tay.”

Tô Kiều lập tức vui vẻ, nghiêng đầu cười với Tần Hiến: “Cậu nghe rõ chưa?”

Tần Hiến cười cười, nắm tay Tô Kiều càng chặt, rồi lại nhìn sư thầy nghiêm túc hỏi: “Có thể tính thêm nhân duyên không ạ?”

Lão sư thầy còn chưa kịp trả lời Tô Kiều đã cắt ngang: “Không được hỏi.”

Tần Hiến sững sờ, nghiêng đầu nhìn Tô Kiều. Tô Kiều vẻ mặt nghiêm túc, thái độ kiên quyết, “Không xem nhân duyên.”

Tần Hiến hoang mang khó hiểu nhìn cô chăm chăm. Tô Kiều đứng lên, nói lời cảm ơn với sư thầy, kéo Tần Hiến ra ngoài.

Lúc định xuống núi thì trời bắt đầu hửng sáng. Hai người tay trong tay, Tần Hiến vẫn thấy kỳ quái mới hỏi: “Sao lại không được xem nhân duyên?”

Tô Kiều đáp: “Không muốn xem.”

Tần Hiến dừng hẳn lại, ánh mắt nặng nề nhìn thẳng cô.

Ánh mắt của Tần Hiến như muốn nhìn thấy Tô Kiều, cô cười cười, nấn cầm Tần Hiến, “Cậu ngốc à, hôm nay đã xem việc học hành đã thuận lợi vậy rồi thì không nên xem thêm, sẽ giảm phúc đấy.”

Tần Hiến nhú mày, “Còn có chuyện này nữa à?”

Tô Kiều nghiêm túc gật đầu, “Tất nhiên rồi.”

Cô đi lên mấy bậc thang, đứng ra sau Tần Hiến, hai tay vòng ra trước, ghé đầu vào lưng anh, “Công tôi đi, mệt quá.”

Tần Hiến cười, cúi người cõng Tô Kiều lên. Hai tay Tô Kiều ôm nhẹ cổ Tần Hiến, hai chân quăn bên hông anh.

Hai tay Tần Hiến bắt chéo sau lưng, cõng cô đi từng bước xuống núi, nhin không được cười: “Buổi sáng nói em ngủ thêm một lát thì em không chịu, cứ nhất quyết đòi đi thấp hương đầu tiên.”

“Mới cõng một chút đã thấy không vừa ý rồi à?”

Tần Hiến cười: “Công em cả đời cũng vui lòng.”

Tô Kiều cong môi cười, dán lên mặt Tần Hiến, mắt nhắm lại, cảm nhận làn gió sớm thổi phát phơ, mang theo hương hoa đào thấp thoáng.

Cô thực sự rất buồn ngủ, vừa nhắm mắt đã mơ mơ màng màng.

Tần Hiến cõng cô chậm rãi xuống núi. Những ngày tháng yên bình như vậy thật tốt, tất cả phiền não đều bị lãng quên.

Cô nghe hương chanh thoang thoang trên người Tần Hiến, trong lòng bị lấp đầy bởi cảm giác an toàn.

Dù cho rất nhiều năm sau, Tô Kiều mỗi khi hồi tưởng lại những ngày này, Tần Hiến cõng cô dạo bước trong núi, gió sớm dịu dàng, sau lưng là mặt trời đang từ từ lên, vòng nắng cam ấm làm đỉnh núi bừng sáng, đối với cô đó vĩnh viễn là những năm tháng tươi đẹp nhất.

Nghĩ tới Tần Hiến, nghĩ đến ngày sau không còn là quãng thời gian cô đơn một mình vật lộn với tất cả nữa. Dù tương lai có ra sao, ít nhất giờ đây trong lòng vẫn có một người để yêu thương, một người để nhớ đến.

Bạn đang đọc truyện *Động Tâm Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22

Ngày thi Đại học càng gần, Lưu Mai mang mấy con gà trong nhà tới, làm sạch sẽ rồi cho hết vào tủ lạnh nhà Tô Kiều. Sau đó đều mỗi ngày hầm một con gà để Tô Kiều mang đến cho Tô Dương.

Lớp Tô Dương ở ngay cạnh lớp Tần Hiến. Mỗi lần đi ngang qua, cô lại vô thức tìm một bóng người quen thuộc. Có lẽ là tâm linh tương thông, Tần Hiến đang làm bài thi lại bỗng nhiên nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Cách một khung cửa, bốn mắt chạm nhau, Tô Kiều cong mắt cười với Tần Hiến.

Tần Hiến cũng cười đáp lại, cũng không quên làm khẩu hình: “Chờ tôi.”

Tô Kiều gật đầu, nâng hộp giữ nhiệt lên, ngón tay chỉ về phía trước. Tần Hiến hiểu ý, chắc hẳn là mang đến cho Tô Dương.

Tô Kiều lắc lắc hộp giữ nhiệt rồi đi trước. Đến tận khi bóng dáng Tô Kiều đã biến mất hoàn toàn qua khung cửa sổ, Tần Hiến mới thu hồi ánh mắt tiếp tục làm bài, khóe môi vẫn lơ đãng cong lên ý cười.

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Lâm Na cũng đang làm bài, trông thấy Tô Kiều cách cửa sổ còn cố tình mắt đi mày lại với Tần Hiến thì tức đến nghiêng răng nghiêng lợi, chỉ thiếu điều bẻ gãy luôn cây bút đang cầm trong tay.

Còn chưa tới mười ngày nữa là kì thi Đại học sẽ diễn ra, thầy cô giáo cũng không giảng thêm kiến thức mới, chỉ tập trung ôn tập cho học sinh, nếu còn vấn đề nào chưa hiểu sẽ giải đáp trực tiếp.

Tô Dương đang trao đổi về bài tập với thầy giáo, đợi thầy giải thích xong rồi đi thì có người ở phía sau đá đá chân ghé cậu.

Cậu quay đầu, nam sinh kia cười ả ỷ, “Chị cậu tới kia.”

Tô Dương từng cùng mấy nam sinh trong lớp tới bar Đình Lan uống rượu, gặp được Tô Kiều đang tiếp khách. Có người từng gặp qua Tô Kiều liền hỏi: “Này, Tô Dương, kia chẳng phải chị cậu sao?”

Tất cả mọi người cùng ồ lên, có người còn trêu đùa: “Tô Dương, mau gọi chị cậu tới đây tiếp rượu.”

Cả đám cười vang, lúc ấy Tô Dương chỉ hận không thể tìm được cái lỗ nào mà chui vào. Từ đó về sau, cậu cũng không cho phép Tô Kiều đến trường

tìm mình nữa. Máy lần vô tình gặp trên đường, cậu cũng cố ý đi đường vòng làm bộ không quen biết. Cậu cảm thấy mắt mặt vô cùng

Cậu liếc mắt nhìn ra phía cửa sổ, Tô Kiều đang đứng dựa bên hành lang, mắt lại nhìn về hành lang bên kia chứ không thèm nhìn cậu. Cậu nắm chặt bút, lặng lẽ cắn chặt răng.

Tô Kiều chò bên ngoài một lát đã nghe tiếng chuông tan học, một số học sinh cũng lục tục ra ngoài. Máy nam sinh ra từ cửa sau huyết sáo về phía cô chọc ghẹo.

Tô Kiều không khỏi nhú mày, nhìn bọn họ chỉ cảm thấy buồn nôn. Đầu là đồng lúa, vậy là có người ưu tú, còn có kẻ chỉ là rác rưởi.

Cô nhìn qua cửa sổ, rốt cuộc cũng thấy Tô Dương đặt bút xuống, đứng lên toan ra ngoài.

“Tô Dương à, chị cậu chờ cậu lâu thế rồi sao vẫn chưa chịu ra?” Máy nam sinh vừa cười đùa, vừa làm vẻ ươn ọ không xương, ngả trái ngả phải.

Tô Dương xiết chặt tay, đi về phía Tô Kiều.

Tô Kiều còn chưa kịp nói gì đã bị lời của Tô Dương chặn miệng: “Chị có biết là tôi sắp thi rồi không? Đừng tới làm phiền tôi nữa có được không? Tôi đã nói bao nhiêu lần rồi là chị đừng đến trường tìm tôi nữa!”

Tô Kiều thoáng sững sờ.

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Cậu cố ép giọng xuống thật thấp, Tô Kiều có thể thấy được sự phẫn nộ xen lẫn xấu hổ từ trong đôi mắt cậu.

“Ngại quá, chắc cậu hiểu lầm, cô ấy đến tìm tôi.” Một giọng trầm thấp đột nhiên vang lên.

Thanh âm quen thuộc làm cả hành lang nháo nhào người cùng nhìn tới. Tần Hiến mặc áo sơ mi trắng, quần đồng phục màu xanh, hai tay xỏ túi quần, từ trong đám đông đi tới.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc, ai mà không biết bản tính lạnh lùng của Tần Hiến, vậy mà hôm nay còn nói giúp người khác, còn là con gái nữa.

Tần Hiến trực tiếp đi về phía Tô Kiều, nắm lấy tay cô, sau đó lấy hộp giữ nhiệt từ tay còn lại đưa cho Tô Dương. Anh nhìn Tô Dương chăm chăm, khí thế凛冽, “Cầm lấy.”

Ánh mắt Tần Hiến lạnh ngắt, khí tức toát ra xung quanh làm Tô Dương không hiểu sao lại thấy sợ hãi, vô thức đưa tay ra đón lấy.

Tần Hiến vẫn nhìn cậu chăm chăm, ngữ khí lạnh băng: “Chị cậu vì cậu mà hy sinh bản thân, cực khổ kiếm tiền cho cậu đi học. Loại người đến tri ân đáp nghĩa còn không biết như cậu, đọc sách có ích gì?”

Tô Dương ngăn người, toàn thân cứng đờ tại chỗ. Tần Hiến liếc cậu một cái rồi kéo Tô Kiều rời đi.

Tay Tô Kiều trước sau vẫn nằm gọn trong tay Tần Hiến. Cô đi sát theo sau Tần Hiến, ngắm nhìn bóng lưng thẳng tắp của anh, trong mắt chậm rãi dâng lên ý cười ngọt ngào. Ánh mắt trượt xuống nhìn tay Tần Hiến đang nắm chặt tay mình, khóe miệng bất giác cong lên.

Có người ưu tú, có kẻ rác rưởi.

Có người ghét cô nhưng cũng có người thương cô.

Tần Hiến nắm tay Tô Kiều đi lên sân thượng. Sân thượng không một bóng người, chỉ còn lại trên đất một ít tàn thuốc. Tô Kiều cười, nghiêng đầu hỏi Tần Hiến: “Đây là căn cứ của cậu đấy à?”

Tần Hiến nhìn cô hỏi: “Em không sao chứ?”

Tô Kiều cười cười: “Không sao mà, dù sao tôi cũng quen rồi.”

Thái độ của Tô Dương với cô, cô đã sớm quen.

Cô đưa tay sờ túi quần Tần Hiến. Tần Hiến hạ lông mày, cúi đầu nhìn xuống, thấy cô lôi được một hộp thuốc lá từ trong túi quần ra.

Rút một điếu thuốc, kẹp giữa hai ngón tay, nhét trả hộp thuốc về rồi lại lấy được bật lửa từ trong túi quần ra.

Lúc nâng mắt lên, vừa đúng chạm ánh mắt Tần Hiến, cô khẽ cười.

Đột nhiên Tần Hiến kéo cánh tay cô, nhìn cô chăm chú: “Hút thuốc có thể làm tâm tình tốt hơn sao?”

Tô Kiều hơi sững sốt nhìn Tần Hiến. Bật lửa bị anh lấy mất, sau đó bị anh kéo vào lòng ngực, một tay ôm eo, cúi đầu hôn cô.

Răng môi vắn vít, hôn đến không thở nổi, phiền não gì cũng đều bị quẳng đi hết.

Lâm Na đứng bên ngoài, trông thấy hai người họ hết ôm ấp lại hôn môi, ghen tị đến ngạt thở, siết chặt nắm đấm, hồi lâu mới chạy đi, mắt vẫn còn róm hồng.

Tô Kiều ở cùng với Tần Hiến hai mươi phút, Tần Hiến còn không chịu đi, phải để Tô Kiều cứng rắn lòi về. Đến khúc ngoặt ngay ngoài phòng học, Tô Kiều trốn sau tường thúc anh: “Mau về lớp đi.”

Tần Hiến một tay nhét túi quần, đứng dựa vào tường chăm chú nhìn Tô Kiều cười.

Tô Kiều đá nhẹ vào đầu gối anh, nhỏ giọng thúc: “Mau đi mau đi.”

Đã vào lớp được một lúc, cả tòa nhà càng trở nên yên tĩnh, Tô Kiều không dám lớn tiếng.

Tần Hiến vẫn chỉ cười, hồi lâu sau mới cúi đầu xuống thì thầm vào tai Tô Kiều: “Tối nay tới chỗ em được không?”

Tô Kiều “Hmmm” một tiếng, ngược lên nhìn Tần Hiến, mang theo chút há hê lắc lắc tay: “Làm sao bây giờ? Mẹ tôi đang ở đó.”

Nụ cười trên mặt Tần Hiến cứng đờ, ngay sau đó là nhú mày khó chịu. Tô Kiều bị chọc cười, đặt tay lên vai anh, “Thôi được rồi, mau vào lớp đi. Sắp thi rồi, chờ khi nào thi xong Đại học còn sợ thiếu thời gian ở cùng nhau à.”

Tần Hiến gật gật đầu, lúc này mới chịu ừ một tiếng, gờ tay khẽ捏 cằm Tô Kiều, “Vậy tôi vào lớp đây.”

“Ừm, đi đi.”

Tần Hiến nhìn lướt qua xung quanh, sau đó cúi xuống, khẽ nâng cằm Tô Kiều rồi hôn. Sau đó mới chịu buông cô ra để vào lớp.

Tô Kiều vịn tường, trông theo Tần Hiến đi vào lớp, trở lại chỗ ngồi, chăm chú ngắm nhìn anh một lúc mới thu hồi tầm mắt, thuận thế ngồi lên bậc thang. Cô ngẩn người nhìn xuống đất, đến tận khi trước mắt xuất hiện một đôi Cavans màu hồng.

Tô Kiều ngẩng đầu thì thấy Lâm Na đang đứng trước mặt, trừng mắt nhìn cô như có thâm thù đại hận gì.

Tô Kiều cũng bình tĩnh nhìn cô ta, sau đó đứng lên, trực tiếp bước qua cô ta toan xuống lầu.

“Cô đứng lại.”

Tô Kiều ngừng bước chân, quay đầu lại: “Có chuyện gì à?”

Lâm Na ghét nhất chính là dáng vẻ thông dong bình tĩnh này của Tô Kiều, biểu cảm và ánh mắt lúc nào cũng nhàn nhạt như thế. Rõ ràng chỉ là hạng dơ bẩn, vậy mà còn cố tình tỏ vẻ thanh cao.

Lại nghĩ tới cô ta vừa quần lấy Tần Hiến đòi hôn, cô cười lạnh, nói: “Nghe nói trước đây chị từng tiếp rượu ở quán bar, chắc ném qua không ít đàn ông nhỉ?”

Tô Kiều khẽ nhú mày, ánh mắt cũng lạnh lẽo. Lâm Na trừng mắt nhìn lại cô, ác miệng nói: “Chị đừng hòng hủy hoại A Hiến.” Nói xong quay người đi thẳng.

Đi hai bước lại dừng lại, quay đầu nhìn Tô Kiều chằm chằm, trong mắt toàn là khinh miệt coi thường, nhả từng chữ: “Buồn nôn.”

...

Hai ngày thi Đại học cũng vừa hay Tô Kiều được nghỉ liền đi cùng Tần Hiến.

Ngày đầu tiên tới trường thi, cô phát hiện hầu hết các thí sinh đều có bố mẹ đi cùng, tò mò hỏi: “Bố mẹ cậu không đi cùng cậu à?”

Tần Hiến cười: “Bọn họ trước giờ không quan tới chuyện học tập của tôi, cũng không quản tôi.”

Tô Kiều gật gù: “Cậu quả thực không có gì khiến người ta lo lắng.”

Ngừng lại một chút lại lo lắng hỏi: “Vậy tôi tới có làm phiền cậu không?”

Tần Hiến đang ngửa đầu uống nước, nghe vậy bật cười: “Cậu còn không được.”

Anh vắn nắn chai nước khoáng, đưa bình nước cho Tô Kiều, thuận tay nựng má Tô Kiều. Tô Kiều nhận lấy, cầm giúp anh, “Vậy tôi chờ cậu ở ngoài nhé!”

Trời tháng sáu, dù hôm qua có mưa nhưng thời tiết vẫn oi bức khó chịu.

Tần Hiền sợ cô chịu khổ, nói: “Em về khách sạn nghỉ ngơi đi, thi xong tôi sẽ tới.”

Tần Hiền có thuê một phòng khách sạn hai ngày ở gần điểm thi để thuận tiện nghỉ ngơi.

Tô Kiều sợ Tần Hiền lo lắng liền gật đầu, “Được, vậy tôi về khách sạn chờ cậu.”

Tần Hiền cúi đầu hôn cô một cái rồi xoa đầu cô, “Vậy tôi đi đây.”

Tô Kiều gật đầu rồi ôm lấy anh, cũng không cần chúc anh thi tốt vì cô biết không cần lo lắng cho Tần Hiền.

Tô Kiều không ở bên ngoài trường chờ Tần Hiền thi, chờ khi giờ thi bắt đầu, gió nóng cũng càng nhiều, cô ung dung về khách sạn.

Đã vào tháng sáu.

Sinh nhật cô vào ngày 20 tháng 8, Tần Hiền nói muốn dẫn cô ra ngoài chơi.

Bạn đang đọc truyện *Động Tâm Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23

Hôm thi xong, buổi tối Tần Hiền muốn liên hoan cùng bạn học, hỏi Tô Kiều có muốn đi cùng không.

Tô Kiều nằm nghiêng trên giường ôm gối dựa. Tần Hiền nằm bên cạnh Tô Kiều, tay trái chống đầu, tay phải ôn nhu mon man gò mà Tô Kiều, giúp cô vén mấy sợi tóc xòa ra sau tai.

Đến chạng vạng, ngoài cửa sổ còn chút ánh nắng le lói, bóng tối dần chiếm lĩnh bầu trời, tựa như nền mực đen điểm thêm mấy nét vẽ cam ấm

Tô Kiều nhẹ lắc đầu: “Tôi không đi đâu.”

“Sao vậy? Em thấy không khỏe à?” Nhìn sắc mặt Tô Kiều có vẻ không tốt lắm, Tần Hiền đưa tay lên sờ thử trán cô.

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

“Tôi không sao.” Tô Kiều giữ lấy tay anh, nắm lấy, lại nhìn anh hỏi: “Đêm nay liên hoan xong cậu vẫn đến chỗ tôi chứ?”

Đôi mắt Tần Hiền lại dâng lên ý cười thâm tường: “Em muốn tôi tới sao?” Anh rút tay ra khỏi tay Tô Kiều, quàng sang ôm eo cô, kéo cô càng sát lại mình.

Tô Kiều ngẩng đầu, không chút che giấu đáp: “Tôi muốn cậu tới.”

Tần Hiền cười, hôn lên môi cô mãi mới chịu buông ra, “Vậy tôi sẽ tới.”

Liên hoan thi Đại học dường như đã là truyền thống, cả lớp đều tham gia, chủ nhiệm lớp và các thầy cô giáo cũng tới, coi như một bữa tiệc tri ân.

Ăn uống náo nhiệt xong xuôi, mọi người định tới KTV làm tiếp tăng hai. Tần Hiền không định đi cùng liền ra cổng khách sạn đón xe.

Vương Húc giữ lại: “Cậu không đi KTV cùng mọi người à?”

Tần Hiền ừ một tiếng: “Tôi không đi đâu. Mọi người chơi vui về.”

Taxi đỗ lại, Tần Hiền mở cửa sau, cúi người lên xe.

Lâm Na cũng mấy bạn nữ đi ra vừa lúc thấy Tần Hiền lên taxi, vội vàng chạy tới, “Sao cậu ấy lại đi rồi? Không tới KTV với mọi người à?”

Vương Húc xoa xoa gáy, hàm hồ cười ừ một tiếng nói, “Dù sao A Hiền cũng không thích hội họp ồn ào náo nhiệt kiểu này lắm.”

Lâm Na nhìn taxi của Tần Hiền dần khuất khỏi tầm mắt, không khỏi hừ một tiếng, “Chắc lại tới chỗ Tô Kiều đó. Không biết cái loại con gái kiểu ấy có mà làm cậu ấy thích thế.”

Trong giọng nói không nén được vẻ vừa oán hận vừa ghen ghét.

Vương Húc ôm vai cô, “Thôi được rồi, chúng ta đi chơi thôi, A Hiến thích thì dù chúng ta không thích cũng không tiện xen vào.”

...

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Tô Kiều không nghĩ Tần Hiến về sớm vậy. Lúc anh trở về cô mới vừa chuẩn bị ăn tối. Một bát com rang trứng, cùng một đĩa dưa muối nhỏ.

“Bữa tối mà em ăn cái này?” Tần Hiến vừa về thấy đĩa dưa muối trên mặt bàn không khỏi nhíu mày.

Tô Kiều đang cầm đũa, thấy Tần Hiến trở về liền đặt xuống, “Cậu về sớm vậy?”

Tần Hiến đáp: “Ăn một bữa com có thể mất bao lâu chứ.”

Tô Kiều: “Ăn com xong về luôn? Không còn hoạt động nào khác à?”

Tần Hiến ừ một tiếng rồi đi quá kéo Tô Kiều về phòng ngủ.

“Làm gì vậy?”

“Thay quần áo, đưa em đi ăn com.”

Tần Hiến mang Tô Kiều đến quán ăn nhỏ cô thích. Tần Hiến đã ăn rồi, nhưng Tô Kiều thấy một mình mình không ăn hết liền nhất quyết đòi Tần Hiến ăn cùng.

Tần Hiến cười bất đắc dĩ, đành ngồi xuống ăn cùng. Lần trước đến quán ăn này là vào sinh nhật Tần Hiến.

Com nước xong xuôi, hai người lưu lại ngồi nói chuyện phiếm. Trong tiệm mở điều hòa, hơi lạnh dịu dịu dễ chịu.

Tô Kiều bung chén rượu, là một chén rượu mặn trong vắt, hóp một ngụm nhỏ rồi đưa tới bên miệng Tần Hiến, “Cậu cũng thử một chút đi.”

Tần Hiến cúi đầu nhấp thử. Tô Kiều cong mắt cười, hỏi: “Thế nào? Vị được không?”

Tần Hiến ừ một tiếng: “Cũng được.”

Tô Kiều cười cười đặt chén rượu xuống. Hai người ngồi cạnh cửa sổ, Tô Kiều nhìn theo dòng người xuôi ngược bên ngoài, chợt nhớ tới lúc vừa bắt đầu với Tần Hiến từ đầu đông, vậy mà chớp mắt đã nửa năm.

Cô thu tầm mắt, hai tay chống cằm, nhìn Tần Hiến ở phía đối diện: “Cậu còn nhớ lần trước nói đến sinh nhật tôi sẽ đưa tôi ra ngoài không?”

Tần Hiến đang rót nước vào ly, “Nhớ chứ.”

Rót xong, đặt ấm nước xuống, lúc ngẩng đầu lên trong mắt chỉ còn ý cười, “Em muốn đi đâu?”

Anh đưa một tay sang nắm lấy tay Tô Kiều. Người Tô Kiều hơi rướn, nhích gần về phía anh: “Tôi cũng không biết nữa. Dù sao cũng chưa từng đi đâu, cậu muốn đưa tôi đi chỗ nào thì tôi đi chỗ đó.”

Lúc hai người trở về đã là đêm. Tần Hiến cân nhắc rất nhiều nơi, Tô Kiều nằm lỳ trên giường, cuối cùng chỉ vào một tấm ảnh trên màn hình máy tính, “Đi nơi này đi.”

Vân Nam. Nghe người ta nói bốn mùa đều là mùa xuân, phong cảnh tú lệ.

Trước khi thi tốt nghiệp có cùng Tần Hiến ra ngoài một lần, nhưng lần đó khá gần, lại không có mấy thời gian nên chỉ đi có hai ngày.

Lần này Tô Kiều muốn đi dài ngày hơn một chút, Tần Hiến hỏi cô có thể xin nghỉ mấy ngày.

“Tôi cũng không chắc lắm, để hỏi lại đã.”

“Được.”

Tô Kiều còn chưa kịp đến gặp sếp xin nghỉ phép, sang ngày thứ hai lại đợi được một cuộc điện thoại.

Quán cà phê Tinh Duyệt ở trung tâm thành phố. Trong phòng bao.

Một người phụ nữ trong chiếc váy màu be, tư thái đoan trang, xinh đẹp ưu nhã.

Tô Kiều vừa thấy bà đã hiểu vì sao Tần Hiền lớn膽 đứng lại tốt như vậy. Là sức mạnh của gen di truyền đó.

Tạ Lệ nhìn Tô Kiều, cười cười nói: “Vào đi.”

Tô Kiều nhẹ nhàng gạt đầu rồi tiến lại.

“Ngồi đi.”

Tô Kiều lại gạt đầu, ngồi xuống trước mặt Tạ Lệ.

“Muốn uống gì thì gọi nhé!” Tạ Lệ chỉ vào ly trà trên bàn.

Phục vụ đứng bên cạnh đưa menu cho cô. Tô Kiều trả lại menu, ngừng đầu nói, “Cho tôi một ly nước lọc, cảm ơn.”

Nhân viên phục vụ rõ ràng sững sốt một chút, vô thức nhìn về phía Tạ Lệ.

Biểu cảm trên mặt Tạ Lệ vẫn luôn là ôn hòa đúng mực, mỉm cười gạt đầu.

“Vâng, xin chờ đợi cho một lát.” Nhân viên phục vụ cất menu đi, lui ra ngoài, cũng không quên khép cửa lại.

Phòng bao rơi vào trạng thái tĩnh lặng kỳ dị. Tạ Lệ cẩn thận quan sát Tô Kiều, thấy cô ngay ngắn ngồi đối diện, ánh mắt bình tĩnh không hề e ngại, cũng không lộ chút thấp kém hay khiếp đảm nào. Cô chỉ bình bình đạm đạm ngồi đó.

Đột nhiên Tạ Lệ hiểu ra sao con trai mình lại thích cô gái này. Dung mạo xinh đẹp, khí chất xuất chúng, ánh mắt sạch sẽ tinh khiết, tựa như một đóa sen trắng. Nếu không phải đã biết cô ta là hạng con gái gì thì ấn tượng ban đầu coi như không tệ.

Một lúc lâu sau bà mới nói: “Tô Kiều, biết mục đích tôi tìm cháu là gì không?”

Tô Kiều gạt đầu: “Biết ạ.”

Tinh ý sắc sảo, quả là có nhiều chỗ khiến người ta thích.

“Chuyện của cháu với A Hiền tôi đã biết từ sớm, chỉ là vẫn chưa đến nói chuyện với cháu, là do tôi sợ ảnh hưởng đến A Hiền thi Đại học.”

Tô Kiều nhìn bà, ngữ khí vẫn bình tĩnh như cũ, “Cháu hiểu được ạ.”

“Nếu cháu đã rõ ràng vậy tôi cũng không cần vòng vo làm gì, chuyện của cháu với A Hiền không có kết quả đâu.”

Đến lúc này, Tạ Lệ rất phiền muộn, bà sợ cô gái này sống chết quấn lấy quấn lấy A Hiền, không chịu chia tay với nó thì làm sao giờ? Nếu quả thực A Hiền thích cô gái này đến mức như Lâm Na nói, liệu có thể vì vậy mà bất hòa với bà không? Đây là điều bà sợ nhất.

Nhưng cô gái trước mặt này khác xa với tưởng tượng của bà. Không giống loại tô son điểm phấn lòe loẹt phục vụ ở quán bar, cả người từ trên xuống đều lộ ra vẻ đê tiện.

Tóc buộc cao sau đầu, mặc một chiếc áo thun trắng cùng quần jeans lam nhạt, không trang điểm, gương mặt sạch sẽ, quy quy củ củ như cô con gái nhà hàng xóm.

Dù vậy, bà vẫn phải nói: “Cháu không xứng với con trai tôi.”

Tô Kiều không hiểu, vì sao ai cũng phải nói câu này với cô bằng được. Cô không xứng với Tần Hiền, điều này cô hiểu rõ, hiểu rõ hơn bất kỳ ai. Nhưng từ trong miệng người khác nói ra, hết lần này đến lần khác, không khỏi làm cô thấy tổn thương.

Tạ Lệ lấy ra một phong bì thật dày, đẩy đến trước mặt Tô Kiều, “Nghe nói cháu làm thêm ở quán bar, con gái dù thiếu tiền cũng đừng làm ở mấy chỗ như vậy. Chỗ này cháu cứ nhận lấy đi, coi như Tần Hiền có lỗi với cháu.”

Tô Kiều nhìn chằm chằm phong bì trên mặt bàn, từ phong bì lộ ra một góc màu hồng. Cô nhìn chằm chằm trong chốc lát, đến mức Tạ Lệ cũng thầm nghĩ “chỉ đến thế mà thôi”. Lúc này cô mới từ từ ngừng đầu, ánh mắt vẫn bình tĩnh nhìn bà,

Giọng cô nhẹ nhàng vang lên, “Tần Hiền không có lỗi gì với cháu cả, cậu ấy thích cháu, cũng đối xử với cháu rất tốt.”

Tạ Lệ sững sốt.

Tô Kiều tiếp tục nói: “Ngay từ khi mới bắt đầu cháu đã không quan tâm kết quả. Cháu biết cháu không xứng với Tần Hiền, cũng chưa từng dám hy vọng xa vời. Nhưng cháu nói mình không xứng, là vì cháu không được đọc sách, không có cơ hội học Đại học. Nhưng mỗi đồng tiền cháu kiếm được ở quán bar đều là sạch sẽ, cháu cũng không thấy có gì mất mặt cả.”

Tạ Lệ nhìn Tô Kiều, hồi lâu sau mới đáp: “Thật có lỗi.” Ngừng một lúc lại nói: “Nhưng cháu vẫn phải chia tay với Tần Hiến.”

Tô Kiều cảm thấy tim mình giống như bị đâm, đầy lỗ thủng, đầm máu, đau đến muốn khóc.

Cô nhìn Tạ Lệ, trong mắt mang thêm vẻ khẩn cầu: “Có thể cho cháu thêm hai tháng nữa không? 20/08 là sinh nhật cháu, qua hết sinh nhật cháu sẽ đi.”

Tạ Lệ trầm tư một hồi mới khẽ gật đầu, “Được.”

Tô Kiều hít một hơi thật sâu mới đáp: “Cháu cảm ơn ạ.”

Cô đứng lên, hơi cúi người, “Cháu xin phép đi trước.”

Tạ Lệ gật gật đầu, bụng chén trà lên, cũng không nhìn cô.

Tô Kiều xoay người, mắt bắt giắc đỏ lên. Ngừng lại một chút rồi lại tiến thẳng ra cửa.

Vừa kéo cửa ra thì nghe giọng Tạ Lệ truyền tới: “Qua hết sinh nhật thì đi đi, sạch sẽ một chút, tốt nhất là từ nay về sau không cần xuất hiện trước mặt A Hiến nữa.”

Nước mắt không kìm được nữa bắt đầu rơi xuống, cô vịn cửa thật lâu mới khẽ gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Động Tâm Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24

Lúc Tô Kiều ra khỏi quán cà phê thì trời đã tối. Cô bước đi như cái xác không hồn, nước mắt rơi không ngừng được.

Con đường giờ cao điểm xe cộ, người qua người lại như mắc cửi, cô dường như không nhìn thấy gì, không nghe thấy gì, vô tình đụng phải người khác cũng không thấy đau. Vô thức đi trong dòng người, vô thức băng qua đường, vô thức lên xe buýt, ngồi vào một chỗ. Cô nhìn ra ngoài cửa sổ, đầu óc hoàn toàn trống rỗng.

Cho đến tận khi có người đưa khăn giấy cho cô: “Tiểu thư, cô không sao chứ?”

Tô Kiều hoàn hồn, nghiêng đầu nhìn sang mới phát hiện ngồi cạnh mình cũng là một cô gái. Tay cô nàng vẫn cầm khăn giấy, an ủi: “Đừng khóc nữa, trên đời có chuyện gì mà không vượt qua được cơ chứ.”

Tô Kiều ngẩn người, vô thức đưa tay lên mặt, chỉ thấy nước mắt lạnh buốt, lúc này mới phát hiện ra mình đang khóc.

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Vì sao lại khóc chứ?

Chẳng phải đã chuẩn bị tâm lý từ đầu rồi sao?

Điện thoại trong túi rung lên, cô gái bên cạnh nhắc nhở cô: “Tiểu thư, hình như điện thoại của cô đang rung đấy.”

Tô Kiều sững sốt mấy giây mới mờ mịt gật đầu, “Cảm ơn cô.”

Là Tần Hiến gọi tới, Tô Kiều nhìn màn hình điện thoại chằm chằm, nhưng vẫn chưa định bắt máy.

Cô quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, gió đêm tạt vào mặt, lạnh buốt.

Cô hít một hơi thật sâu, hồi lâu sau mới nhận cuộc gọi. Thanh âm của Tần Hiến từ bên kia điện thoại truyền đến, ngữ khí cao hứng vô cùng, “Em sắp về chưa? Tôi nấu cơm rồi, em mau về nếm thử chút đi.”

Đầu Tô Kiều dựa vào thành xe, nghe lời Tần Hiến nói, nhẹ cười, “Cậu còn biết làm cơm cơ à?”

Tần Hiến đáp: “Em cứ về xem thử thì biết.”

Một giọt nước mắt Tô Kiều lại rơi xuống, khóe môi vẫn cong lên, nhẹ nói: “Được, tôi sắp về tới rồi.”

“Ừm, tôi chờ em.”

Cúp điện thoại, Tô Kiều lại ngẩn người nhìn ra cửa sổ.

Thành phố về đêm có vẻ quyến rũ mê người, đèn neon lấp lánh, tràn ngập hào quang. Nơi này từng là giấc mơ của cô, giấc mơ được thoát khỏi những ngọn núi lớn. Nhưng tới đây mới biết được, ở đây cũng có sự phân cấp. Loại người giống như cô, vĩnh viễn chỉ có thể ở ngoại thành, rất nhiều thứ mà ngay cả tư cách lại gần cô cũng chẳng có.

Về đến nhà thì đồng hồ đã điểm 8 giờ.

Tô Kiều đứng trước cửa một lúc, bình ổn lại tâm tình mới lấy chìa khóa nhà ra. Vừa định tra chìa khóa vào trong ổ thì cửa đã mở ra.

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Cửa vừa mở ra đã nghe thấy mùi cháy khét. Tô Kiều không nhịn được cười, “Cậu đốt bếp đấy à!”

Cô ném lại chìa khóa vào túi xách. Tần Hiến cười cười, một tay dắt cô vào trong nhà, một tay đóng cửa, “Đốt bếp gì chứ, chỉ là sườn hơi khét thôi.”

Anh dắt Tô Kiều đến trước bàn ăn. Tô Kiều nhìn đĩa sườn đen kịt đang tỏa hơi nóng trên bàn, quay đầu lại ôm lấy mặt Tần Hiến: “Cậu nói xem, có phải cậu muốn hạ độc chết tôi để tìm cô bạn gái xinh đẹp khác không?”

Tần Hiến bị chọc cười, giơ tay lên thề: “Trời đất chứng giám, tôi Tần Hiến, cả đời này chỉ thích một người là Tô Kiều.”

Tô Kiều nhìn anh, hốc mắt lại đỏ lên.

Tần Hiến hơi sùng sốt, “Em sao vậy?”

Ngón tay anh mon man khóe mắt cô, khẽ nhíu mày, “Sao mắt lại đỏ lên rồi?”

Tô Kiều vội lắc lắc đầu, cười nói: “Không sao không sao, chỉ là thấy hơi cảm động.”

Tần Hiến cười, khẽ nhéo mũi cô: “Xem em ngốc chưa kìa.”

Tô Kiều ôm mặt anh, ngẩng đầu hôn lên môi anh một cái, khóe môi cong lên: “Cậu xới cơm ra đi, tôi đi tắm trước đây.”

Tần Hiến ừ một tiếng, giữ lấy đầu cô, đặt một nụ hôn lên trán, sau đó mới xoay người trở vào bếp.

Tô Kiều đứng tại chỗ, chăm chú nhìn theo bóng lưng Tần Hiến, hồi lâu sau mới đi về phía phòng ngủ.

Tô Kiều nhanh nhẹn tắm rửa, lúc đi ra tóc đã buộc cao sau gáy, vẫn còn mấy sợi tinh nghịch xổ ra.

Tần Hiến đã ngồi đợi ở bàn ăn, Tô Kiều đi qua, kéo ghế ra ngồi ở phía đối diện, cười nói: “Có người hầu hạ tốt thật đấy.”

Tần Hiến cười, đưa đĩa cho cô. Tô Kiều gấp một miếng sườn ném thử.

Tần Hiến hỏi: “Thế nào?”

Tô Kiều nín cười, đưa lại miếng sườn đến bên miệng Tần Hiến, “Cậu thử xem.”

Tần Hiến cũng có chút hoài nghi trình độ của bản thân, cẩn thận ném thử, vừa vào miệng đã nhíu chặt mày.

Tô Kiều cười không dứt được, “Cũng không tệ lắm, chỉ là hơi mặn, trừ một điểm.”

Tần Hiến: “...”

Tô Kiều đứng lên, tới ngồi cạnh Tần Hiến. Ôm tay Tần Hiến, một tay lại gấp miếng sườn, cúi đầu chuẩn bị ăn.

Tần Hiến nắm cổ tay cô, khẽ nhíu mày, “Đừng ăn nữa.”

“Nhưng mà tôi muốn ăn, được bạn trai làm cơm tôi cho, bây giờ không ăn sợ lần sau có muốn cũng chẳng còn cơ hội đâu.”

Tần Hiến khẽ giật mình, nhìn cô, “Lời em nói có ý gì?”

Tô Kiều ngẩng đầu, trong mắt là ý cười, đáp: “Bởi vì lần sau đừng hòng tôi cho cậu vào bếp, tất nhiên là không được ăn nữa.”

Tần Hiền cười tự mỉa mai: “Khó ăn đến vậy cơ à?”

Tô Kiều cười cười gật đầu: “Khó ăn chết đi được.”

Miệng thì nói vậy nhưng Tô Kiều vẫn ăn sạch bàn đồ ăn mà Tần Hiền làm. Bởi bây giờ không ăn, sau này cũng không còn cơ hội nữa.

Com nước xong xuôi, hai người dặt tay nhau xuống lầu tản bộ tiêu com.

Tần Hiền nắm tay Tô Kiều, hai người đi dọc theo còn đường dành riêng cho người đi bộ.

Đến điểm đón taxi, Tần Hiền quay lại xoa xoa đầu Tô Kiều, “Tôi về đây, mai lại tới chỗ em.”

Tô Kiều nhìn anh không nói gì.

“Sao vậy?” Tần Hiền thấy thần sắc Tô Kiều không đúng lắm, nhẹ nhàng xoa cằm cô, cười cười: “Không nhớ để tôi đi à?”

Tô Kiều gật đầu hỏi lại anh: “Có thể không đi không?”

Tần Hiền thoáng sùng sốt. Tô Kiều nhìn anh, nghiêm túc nói: “Dù sao cũng đã thi Đại học xong rồi, không về nhà cũng không sao đúng không?”

Tần Hiền nhìn Tô Kiều, suy nghĩ một hồi rồi gật đầu: “Được, vậy thì không về nữa.”

Tô Kiều cười thật tươi, kéo anh về nhà, “Trước khi nhập học, anh ở lại với em đi.”

Tần Hiền không nhịn được cười, nắm bả vai cô đẩy về phía trước, “Sao trước kia tôi không phát hiện ra em lại dính người vậy nhỉ?”

Tô Kiều đáp: “Là vì không muốn ảnh hưởng đến chuyện học tập của anh thôi.”

Hai người tản bộ ngược về nhà, Tô Kiều vào phòng tắm rửa mặt, rồi giao lại phòng tắm cho Tần Hiền. Trời hè oi bức, một ngày Tần Hiền phải tắm đến mấy lần. Đàn ông con trai tắm rửa rất nhanh, thoáng cái đã xong.

Trên salon không thấy gối và chăn. Anh đang lau tóc, ánh mắt thoáng qua đến ghế salon thì đột nhiên dừng động tác lại.

Đi đến phòng ngủ, Tô Kiều đã ngồi trên giường, dựa đầu vào thành giường, lật lật quyển sách trong tay. Là quyển sách Tần Hiền tặng cô.

Thấy Tần Hiền tới gần, giường mắt nhìn anh một cái, “Tắm xong rồi à.” Hỏi xong lại tiếp tục đọc sách.

Tần Hiền đứng dựa vào khung cửa, một tay trong túi quần, ánh mắt nhìn Tô Kiều sâu thăm thẳm.

Hồi lâu sau mới nói: “Em đem chăn gối của tôi cất đi rồi?”

Trước đó nếu Tần Hiền ngủ lại đây, vẫn luôn là ngủ trên ghế salon. Đột nhiên không còn chăn gối không khỏi khiến anh suy nghĩ.

Tô Kiều ngẩng đầu lên từ quyển sách, ánh mắt vẫn bình thản, “Đúng rồi.”

Đúng hai chữ, không kèm thêm một lời giải thích nào.

Tần Hiền nhìn cô trong chốc lát, giọng hơi trầm, “Vậy còn tôi?”

Tô Kiều cười với anh, vỗ vỗ chỗ trống bên cạnh, “Chúng ta ngủ chung đi.”

Tần Hiền nhú mày, vẫn nhìn cô chằm chằm.

“Em muốn gần anh hơn.”

Tần Hiền nhìn Tô Kiều nửa ngày rồi mới cười. Tô Kiều thấy anh cười cũng cười theo.

Cô kéo chăn ra, nhìn về phía Tần Hiền, “Đến đây đi.”

Hai người nằm trên cùng một chiếc giường, gối chung một cái gối, đắp chung một chăn.

Mặt đối mặt, nhìn nhau hồi lâu. Tô Kiều bật cười trước, cô ngả người dựa vào lòng Tần Hiền, ôm eo anh.

Tần Hiền ôm lấy cô, hôn lên tai cô, cần cổ cô tỏa ra thứ hương thơm nhàn nhạt, anh cười, khẽ nói: “Sao thơm được như vậy nhỉ?”

Tô Kiều chôn mặt trong ngực anh, nhẹ giọng đáp: “Thơm không?”

Tần Hiến ừ một tiếng: “Rất thơm, là trời sinh đã thế sao?”

Tô Kiều không có thói quen dùng nước hoa, mùi hương này cũng không giống sữa tắm.

Tô Kiều khẽ ừ, “Chắc là vậy đó.”

Tần Hiến vui đầu vào gáy cô, dịu dàng hít mùi hương của riêng cô.

Tô Kiều hơi ngửa, nghiêng đầu cười cười: “Thơm đến vậy cơ à.”

Tần Hiến cũng cười, ừ một tiếng.

Tô Kiều nhìn ánh đèn đầu giường, ánh mắt có chút mông lung, hồi lâu sau nhẹ giọng nói: “Vậy anh nhớ cho kỹ đấy.”

“Gi cơ?” Tần Hiến ngẩng đầu, hôn khẽ lên mái tóc mềm của cô, thuận miệng hỏi lại.

Tô Kiều không trả lời, mắt thất thần nhìn ánh sáng nhạt nhòa. Ánh đèn động lại trong mắt cô, bỗng chốc làm mắt cô uron ướt, như có giọt lệ chỉ chực rơi xuống.

Vậy thì nhớ kỹ nhé, nhớ lấy mùi hương này, nhớ lấy cô.

...

Sáng sớm hôm sau, Tô Kiều tỉnh dậy trong ngực Tần Hiến. Anh vẫn đang ngủ, tay ôm cô chưa từng buông ra.

Vẫn còn sớm, Tô Kiều sợ đánh thức anh, rón rén gỡ tay Tần Hiến ra, xỏ dép xuống giường, vào phòng tắm rửa mặt.

Rửa xong đi ra thấy Tần Hiến còn đang ngủ, Tô Kiều cầm điện thoại ra ngoài gọi điện.

Ông chủ ở đầu dây bên kia rất nhanh bắt máy, nghe Tô Kiều muốn xin nghỉ phép, tùy tiện nói: “Cô đổi ca với nhóm Lưu Hạo là được rồi, không phải bình thường đều thế à, không vấn đề gì.”

Tô Kiều đứng trước cửa sổ, nhìn bên ngoài mặt trời đang dần nhú lên, nói chậm: “Tôi muốn nghỉ hai tháng.”

“Gi cơ?! Hai tháng?” Đầu dây bên kia cự tuyệt ngay lập tức mà không cần suy nghĩ, “Không được đâu, nào có nghỉ phép dài thế, bây giờ chúng ta đang bận thế nào cô cũng biết, thiếu một người không trụ nổi đâu. Nếu cô không muốn làm nữa, bọn tôi đành mời người khác.”

Tô Kiều ngẩng nhìn mặt trời đang mọc ngay trước mặt mình, ánh sáng màu vò quét chiếu vào mắt cô. Vậy mà cô cũng không chớp mắt, giọng nhẹ đáp: “Vậy tôi xin từ chức.”

Bạn đang đọc truyện *Động Tâm Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

Tô Kiều cúp điện thoại, đứng hồi lâu bên cửa sổ. Mặt trời đang dần chậm rãi vuron mình, treo lơ lửng trên bầu trời. Một ngày mới lại bắt đầu. Thời gian được bên nhau lại bớt đi một ngày.

Lúc Tần Hiến tỉnh đã hơn 9 giờ. Mở mắt ra đã thấy Tô Kiều đang ngồi cạnh anh, cầm tay anh.

Anh hơi ngồi dậy, “Em tỉnh lúc nào vậy?”

Tô Kiều cười cười: “Cũng được một lúc lâu rồi.”

Lúc này Tần Hiến mới ngồi hẳn dậy: “Sao lại không gọi tôi?”

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ đề đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Ánh mắt Tô Kiều rơi vào mái tóc rối vò ngái ngủ của Tần Hiến, đưa tay tới giúp anh vuốt lại, ôn nhu nói: “Là muốn cho cậu được ngủ thỏa thích đó, không phải trước giờ đều thiếu ngủ sao.”

Hai tay Tần Hiền áp mặt cô, cúi xuống hôn cô một cái rồi mới hỏi: “Ăn sáng chưa?”

Tô Kiều lắc đầu: “Chờ anh mà.”

Tần Hiền nhìn cô rồi như chợt nhớ ra điều gì: “Hôm nay em không đi làm à?”

Tô Kiều gật đầu: “Em xin nghỉ rồi.”

Tần Hiền ngạc nhiên, hồi lâu mới lo lắng hỏi: “Sao vậy? Em thấy không khỏe chỗ nào à?” Vừa nói, vừa lần tay lên trán cô.

Tô Kiều đề tay anh xuống: “Em không sao đâu mà. Chỉ là thấy dạo này làm việc hơi mệt nên muốn nghỉ một thời gian.”

Tần Hiền hỏi: “Em định nghỉ bao lâu?”

Tô Kiều trả lời: “2 tháng”

Tần Hiền hơi kinh ngạc: “Lâu vậy cơ à?”

Tô Kiều ừ một tiếng: “EM làm công việc này cũng lâu rồi, thấy mệt quá.”

“Vậy thì nên nghỉ ngơi.” Tần Hiền đau lòng, hai tay áp bên má Tô Kiều, lại hôn lên môi cô rồi tiếp: “Em đi rửa mặt đi, chúng ta cùng ra ngoài ăn sáng.”

Đàn ông chuẩn bị ra ngoài thì nhanh gấp phụ nữ mấy lần. Rõ ràng Tô Kiều còn sửa soạn trước, kết quả lại là Tần Hiền đã sẵn sàng còn cô vẫn đang trong phòng tắm chải tóc.

Mùa hè nóng nực, cô phải buộc tóc cao một chút.

Tô Kiều đứng dựa bên cửa phòng tắm, nhìn Tô Kiều cười.

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Tô Kiều vừa soi gương chải đầu vừa nói: “Anh đừng giục em, càng giục em càng không nhanh được.”

Tần Hiền cười: “Tôi cũng đâu có giục em.”

Hai tay Tô Kiều giơ cao trên đầu, quấn mấy vòng dây thun, nghiêng đầu nhìn Tần Hiền cười.

Mặt mày Tần Hiền chỉ toàn thấy vui vẻ, “Em cười cái gì?”

Tô Kiều buộc tóc xong, soi gương lại một lần mới hài lòng. Cô đi tới ôm eo Tần Hiền, kiễ chân lên hôn anh, “Vui thì cười thôi.”

Tô Kiều vẫn cười, xoa xoa cằm anh: “Anh đó, đối với em tốt như vậy, tất nhiên em rất vui.”

Tần Hiền cười ra tiếng, choàng tay qua vai cô, ôm cô ra ngoài, “Em dễ thỏa mãn đến vậy cơ à.”

Hai người ra cửa đổi giày, Tô Kiều nghiêm túc gật đầu, “Em là người rất dễ thỏa mãn đó nhé.”

Có một người thương cô, vậy là đủ.

Mới hơn chín giờ, nắng bên ngoài đã chói chang, cách một lớp kính vẫn cảm nhận được hơi nóng.

Tô Kiều ngửa đầu, nhìn ánh mặt trời loang loáng bên ngoài, đâm ra hơi buồn bực: “Nóng như vậy ra ngoài kiểu gì đây.”

“Thời tiết này chỉ có thể ở trong nhà thôi.” Tần Hiền thấy túi đồ của Tô Kiều mãi chưa xong thì ăn cùng, phần nhân bánh thì dứt hết cho Tô Kiều.

Tô Kiều nhai nhai mấy cái, như chợt nghĩ ra gì đó, neho mắt nhìn cửa sổ rồi lại nhìn Tần Hiền, “Hay là đi xem phim đi, hình như chúng ta còn chưa đi xem phim với nhau lần nào đâu.”

“Được.”

“Sau đó thì tới khu vui chơi nhé.”

Ra chiều suy nghĩ một chút lại nói tiếp: “Khu vui chơi mấy giờ đóng cửa nhỉ? Chúng ta phải sắp xếp thời gian hợp lý chút. Anh thấy ——?”

Tô Kiều đột nhiên im lặng. Bởi cô phát hiện Tần Hiền đang nhìn mình cười.

Cô mấp máy môi hỏi: “Anh lại cười cái gì?”

Tần Hiến dựa vào thành ghế, hai tay vòng trước ngực, vẫn chẳng nói gì mà chỉ nhìn Tô Kiều cười.

Tô Kiều theo bản năng đưa tay lên sờ mặt một lượt, “Trên mặt em có gì à?”

Tần Hiến duy trì im lặng như cũ, chỉ cười không đáp.

Tô Kiều thấy anh cười như thế cũng cười theo: “Anh cứ cười đi, anh thấy vui là được rồi.”

Cô đứng lên rồi nói tiếp: “Chúng ta đi thôi.”

Tô Kiều đi trước ra khỏi quán ăn, Tần Hiến đi sau thanh toán, tranh thủ châm một điếu thuốc. Lúc đi ra thấy Tô Kiều đang ngồi bên đường, trêu chọc chú cún con đang được chủ dắt đi dạo. Tần Hiến đứng đằng xa, đột nhiên dừng bước chân.

Cô ngồi ở đó, ánh mặt trời dát lên người cô, khoe miệng cong cong, từng chút từng chút vuốt ve chú cún nhỏ, từ khoe mắt tràn ra chỉ thấy ôn nhu.

Tần Hiến ngắm nhìn Tô Kiều, nụ cười trên mặt thu lại, trong lòng bỗng dưng như bị đâm một cái.

Cô ấy dịu dàng, cô ấy kiên cường, nhưng chung quy cũng chỉ là một người con gái bình thường. Cô sẽ thích đi khu vui chơi, sẽ cưng chiều động vật nhỏ...

“Tần Hiến.” Tô Kiều nghiêng đầu muốn nhìn Tần Hiến mà không thấy đâu, lại bắt gặp anh đang đứng cách đó không xa. Cô chào tạm biệt chủ của chú chó, đứng lên đi về phía Tần Hiến.

“Anh đứng đây làm gì vậy, mau đi thôi.” Cô nắm tay Tần Hiến muốn kéo đi lại bị bàn tay to lớn ấm áp của anh bao ngược lại.

Tô Kiều bị giữ chặt, không đi được liền quay đầu lại hỏi: “Sao thế?”

Tần Hiến nhìn nàng hỏi: “Em thích chó con à?”

Tô Kiều không nghĩ Tần Hiến lại đột nhiên hỏi mình câu này, hơi sững sốt, một lúc mới phản ứng lại. Cô cười: “Ừm. Chó con đáng yêu mà.”

Tần Hiến: “Con chó vừa này là giống gì vậy?”

Tô Kiều đáp: “Là Bolognese, anh không biết à?”

Tần Hiến suy nghĩ một lúc bỗng nhiên nói: “Nếu em thích không bằng nuôi một con đi.”

“Hả?”

Tần Hiến tiếp: “Chờ tôi nhập học, tôi sẽ không ở kí túc, hai chúng ta cùng thuê một phòng trọ bên ngoài. Nếu em thích chúng ta cùng nuôi được không?”

Tim Tô Kiều nhói lên, hai mắt cay đến suýt rơi lệ.

Cô vội vàng che giấu, nói: “Thôi đừng, nuôi chó chính là cả đời có trách nhiệm với nó, em lại không kiên nhẫn được như vậy đâu, chỉ là thích ngắm mấy con chó đáng yêu của người khác thôi. “Nói xong lại quả quyết lắc đầu: “Nói chung là em không nuôi đâu.”

Tần Hiến gật đầu, “Nhìn em là biết, đúng kiểu thích thì nuôi, không thích nữa thì mặc kệ.”

Tần Hiến về cơ bản nhất nhất nghe theo cô.

Tô Kiều nhìn anh, hốc mắt không kìm được lại hơi ướt, cô vội vàng quay đầu đi, chỉ về phía trước, “Chúng ta lên tàu điện ngầm đi, tới nội thành chơi.”

“Đi thôi.” Tần Hiến kéo cô băng qua đường, không chú ý tới Tô Kiều đang né đi, ở nơi anh không nhìn được lặng lẽ rơi nước mắt.

Không có sau này, cô không bao giờ còn cơ hội ở cùng anh, cùng nuôi chó con.

Chỉ còn gần hai tháng, Tô Kiều muốn cùng Tần Hiến làm hết những việc mà một đôi yêu nhau sẽ làm. Xem phim, dạo phố, tới khu vui chơi, đi du lịch,...

Hai tháng này, hầu như ngày nào Tần Hiến cũng đều bên cạnh Tô Kiều, bọn Lương Dật, Vương Húc muốn hẹn anh đi chơi bóng, anh đều nói không rảnh. Hôm nay đã là lần thứ tám hẹn Tần Hiến.

Tô Kiều và Tần Hiến ngồi trong nhà xem tivi, điều hòa mát rượi, Tô Kiều nằm trên đùi Tần Hiến, thỉnh thoảng bóc nho cho anh. Khi chuông điện thoại vang lên, cô từ ghế salon vội lấy đưa cho Tần Hiến. Tần Hiến nhìn tên người gọi hiển thị trên màn hình, bắt máy.

Từ đầu bên kia, giọng Vương Húc oang oang: “A Hiến, hẹn chơi bóng, cậu có ra không? Nghỉ hấn hai tháng mà cậu chẳng chịu thò mặt tới một lần, cậu không thể trọng sắc khinh bạn, có cô vợ nhỏ là quên huynh đệ thế chứ!”

Tiếng Vương Húc rất lớn, Tô Kiều cũng có thể nghe thấy được. Thấy Tần Hiền định từ chối, Tô Kiều hơi kéo ống tay áo anh, nhẹ giọng nói: “Anh đi đi.”

Tần Hiền rũ mắt nhìn cô, ánh mắt như muốn nói: “Không phải em nói muốn ở cùng tôi sao?”

Tô Kiều cong môi cười, “Đi đi, em còn chưa nhìn thấy anh chơi bóng bao giờ.”

Tần Hiền mất hút liền hai tháng cuối cùng cũng xuất đầu lộ diện, nhưng cùng đi còn có cả Tô Kiều. Bầu không khí bỗng chốc trở nên xấu hổ, không ai chào đón cô.

Chỉ mỗi Mạnh Oanh nhiệt tình kéo tay cô, cười thật chân thành: “Chị Tô Kiều cũng tới à, em lâu lắm rồi không được gặp chị đấy.”

Tô Kiều cười cười: “Chào em”

Mạnh Oanh vẫn kéo tay Tô Kiều, nói: “Chúng ta tới bên kia ngồi đi, kệ bọn họ chơi.”

Tô Kiều gật gù đầu, nói với Tần Hiền: “Vậy em sang bên kia chờ anh nhé!”

“Ừm, chơi một lúc rồi sẽ đi ăn cơm với em” Tần Hiền lấy chìa khóa và điện thoại từ trong túi quần ra đưa cho Tô Kiều.

Tô Kiều nhận lấy, cho vào túi xách của mình, rồi cùng Mạnh Oanh tới ngồi ở chỗ dành cho khán giả cạnh sân bóng rổ.

Mạnh Oanh cùng Tô Kiều ngồi xuống, đang định nói chuyện với Tô Kiều thì bị Lâm Na kéo lấy.

Mạnh Oanh quanh đầu lại, thấp giọng nói: “Cậu làm gì đấy?”

Lâm Na cau mày, “Cậu nhiệt tình với cô ta như vậy làm gì, cậu điên à?”

Cô lôi Mạnh Oanh đi bằng được, cách Tô Kiều rất xa, sang hẳn một chỗ khác ngồi.

Tô Kiều liếc mắt về phía sân bóng, cũng chẳng có hứng thú quan tâm tuồng kịch của hai nữ sinh bên cạnh.

Trong mắt cô chỉ có Tần Hiền. Chỉ cần có anh thương cô là đủ rồi.

Tần Hiền chơi bóng nhưng ánh mắt vẫn một mực dán lấy Tô Kiều, cũng không chuyên tâm để ý bóng. Hai cô gái ngồi một bên, chỉ còn lại một mình Tô Kiều.

Tần Hiền thấy chỉ có mình cô ngồi đó, trong lòng đột nhiên trào dâng một cơn giận dữ khó tả. Anh ném bóng cho Lương Dật, bước nhanh lên khán đài.

Sân bóng lập tức rơi vào yên tĩnh, tất cả mọi người đều nhìn theo Tần Hiền đang đi về phía Tô Kiều.

Tô Kiều thấy Tần Hiền đi tới, ngây cả người: “Sao vậy? Sao không chơi tiếp?”

Tần Hiền cũng không trả lời, kéo Tô Kiều đứng lên, cầm túi xách của cô, “Chúng ta đi thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Động Tâm Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26

Tần Hiền đưa Tô Kiều rời khỏi sân bóng rổ. Sắc mặt anh rất tệ, dường như đang cố kìm nén cơn giận lại.

Tô Kiều hiểu hơn ai hết, anh đang tức giận vì cái gì. Tần Hiền đi rất nhanh, Tô Kiều bị kéo theo không theo kịp mới gọi anh lại: “Tần Hiền, anh chậm lại một chút.”

Lúc này bước chân Tần Hiền mới ngừng, rốt cuộc cũng chịu quay đầu nhìn cô. Tô Kiều tiến lên ôm lấy anh khiến Tần Hiền không khỏi sững sờ.

Tô Kiều thì cầm lên bả vai Tần Hiền, nhẹ giọng nói: “Tần Hiền à, anh không cần phải tức giận đâu.”

Tần Hiền ôm eo cô, mím môi thật chặt, hồi lâu sau mới hạ giọng đáp: “Xin lỗi em.”

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn

nhé.

Tô Kiều thoáng ngạc nhiên, ngẩng đầu hỏi lại: “Anh xin lỗi gì chứ?”

Tần Hiến nhìn cô đầy vẻ tự trách: “Tại anh, khiến em chịu thiệt thòi rồi.”

Vừa rồi thấy Tô Kiều cô đơn ngồi một chỗ, anh cảm thấy bản thân rất vô dụng. Ở đây đều là bạn anh, nhưng những người anh em, chiến hữu ấy lại cô lập người con gái anh yêu nhất.

Trái lại Tô Kiều vẫn mỉm cười như chẳng quan tâm, kéo cánh tay anh, hai người thả bước chân dọc theo lối đi bộ, ung dung đi về phía trước.

Tô Kiều dựa đầu trên vai Tần Hiến, nhìn dòng xe cộ qua lại như mắc cửi. Đột nhiên cô hỏi: “Hôm này ngày bao nhiêu rồi nhỉ?”

Tần Hiến đáp: “Ngày mười bốn rồi. Sao thế?”

Ngày mười bốn, cách sinh nhật cô còn sáu ngày. Tô Kiều ngẩng đầu nhìn bầu trời. Trời xanh cao vời vợi nhưng nắng nóng thì như thiêu đốt.

Cô không biết diễn tả cảm giác hiện tại trong lòng ra sao, không phải đau đớn, chỉ là mỗi khi nghĩ tới sau này không còn được gặp lại Tần Hiến nữa, trái tim như bị khoét rỗng một lỗ lớn.

Tần Hiến hỏi Tô Kiều muốn ăn gì, Tô Kiều lắc đầu rồi lại ngẩng lên nhìn anh: “Chúng ta về nhà đi.” Cô chỉ muốn về nhà, cô và Tần Hiến, trong ngôi nhà của hai người họ.

Tần Hiến đón một chiếc taxi, hai người lên xe. Tô Kiều dựa vào ngực Tần Hiến, vui mặt vào người anh, ôm lấy anh.

“Em sao vậy?” Tần Hiến xoa xoa tóc cô, cúi xuống dịu dàng hỏi.

Tô Kiều lắc đầu, “Chỉ hơi buồn ngủ thôi.”

Câu trả lời làm Tần Hiến không khỏi bật cười, vỗ vỗ nhẹ lên đầu cô, “Vậy em ngủ đi.”

Tần Hiến vừa chơi thể thao, trên người còn mang theo mùi mồ hôi của thiếu niên, lại thấm chút vị chanh nhàn nhạt của riêng anh. Tô Kiều dựa vào ngực anh, buộc đại não ngừng hoạt động, chẳng mấy chốc đã ngủ thiếp đi.

Về đến nơi Tô Kiều vẫn chưa tỉnh. Tần Hiến cũng không đánh thức cô dậy, thanh toán tiền, mở cửa xe, tỉ mỉ giữ hai vai Tô Kiều, tự mình xuống xe trước, sau đó mới cúi người bế cô ra khỏi xe.

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Mặt trời chói chang, cũng may có hơi mát từ điều hòa trong xe phả ra nên cũng không quá nóng. Tần Hiến bế Tô Kiều vào trong nhà.

Tô Kiều tỉnh lúc đang về, mở to hai mắt nhìn Tần Hiến.

Tần Hiến thấy vậy, nói: “Em tỉnh rồi à?”

Tô Kiều vẫn nhìn anh chăm chú, cũng không trả lời, lại vui đầu vào ngực Tần Hiến.

Tần Hiến sững sốt đôi chút rồi lại cười, tay ấn thang máy, nói: “Em không muốn xuống tự đi à?”

Tô Kiều “Ừm” một tiếng, giọng hơi vẻ sần sùi, “Có bạn trai rồi còn tự đi làm gì nữa.”

Tần Hiến cười, “Được, vậy sau này cứ ôm em như vậy nhé!”

Hốc mắt Tô Kiều đã thấm ướt, hồi lâu sau mới nhẹ nhàng ừ một tiếng, “Được.”

Ngày 16 tháng 8, Tô Kiều và Tần Hiến đi du lịch Vân Nam.

Đây là lần đầu tiên Tô Kiều đi máy bay, lần đầu tiên cùng Tần Hiến xa nhà – cũng là lần cuối cùng.

Lúc máy bay hạ cánh xuống Vân Nam, hẳn đã là buổi chiều. Tần Hiến có thẻ VIP của hãng hàng không nên Tô Kiều và anh ngồi khoang hạng nhất. Điều hòa trong phòng nghỉ rất dễ chịu. Tần Hiến tìm một chiếc ghế sofa gần cửa sổ để cả hai cùng ngồi.

Tô Kiều kéo Tần Hiến ngắm khung cảnh qua cửa sổ.

“Chắc cũng phải bay khoảng hai giờ mới tới nơi, em ngủ một lát đi.” Tần Hiến nói.

Tô Kiều thu tầm mắt lại, nhìn Tần Hiền nói: “Không buồn ngủ.”

Tần Hiền cười, nựng gò má cô, “Mấy hôm nay em sao vậy, không ngủ được à?”

Mấy ngày nay tinh thần Tô Kiều luôn tốt bất thường, nửa đêm cũng quán lấy anh cùng tâm sự đến ba bốn giờ sáng. Đêm hôm qua hơn bốn giờ mới ngủ, đến mức bây giờ anh cũng còn thấy buồn ngủ nữa là.

Tô Kiều rất muốn trò chuyện cùng Tần Hiền, vì bây giờ mà không nói, sau này sợ chẳng còn cơ hội nữa. Nhưng trông thấy quảng thâm quanh mắt anh, lại không nỡ bắt anh thức cùng.

Cô cười vui vẻ: “ Lần đầu tiên ra ngoài du lịch khó tránh khỏi có chút hưng phấn nha.”

Tần Hiền cười chiều chuộng: “Nếu em thích đi du lịch, về sau chúng ta đi thường xuyên nhé!”

Tô Kiều nghe thấy lòng càng đau, khóe môi vẫn cố nhếch lên, “Ừ.”

Tần Hiền ấn đầu cô tựa lên vai mình: “Vậy nên bây giờ chúng ta đi ngủ đi, buồn ngủ quá.” Nói xong liền nhắm mắt lại. Tô Kiều ôm cánh tay Tần Hiền, dựa vào người anh, ánh mắt vẫn đắm chiều nhìn vào khoảng không.

Không biết đã bao nhiêu lâu, tiếp viên hàng không hơi cúi người đưa hộp khăn giấy cho cô, thanh âm rất nhẹ: “Tiểu thư, ngài không sao chứ?”

Tô Kiều lấy lại tinh thần, thấy động tác đưa khăn giấy của tiếp viên, vô thức sờ lên mắt, lạnh buốt, không biết cô đã khóc từ bao giờ.

Cô nhận khăn giấy, ngón trỏ đặt trên môi, ra dấu muốn nói tiếp viên xin giữ im lặng. Tiếp viên hàng không vô thức nhìn sang người đàn ông ngồi bên cạnh Tô Kiều, nhẹ gật đầu.

Tô Kiều cười cười hạ giọng nói: “Cảm ơn cô.”

Cô tiếp viên lắc đầu, mỉm cười: “Không có gì.”

Tối qua Tần Hiền ngủ rất muộn, đến mức bây giờ ngủ liền hơn một tiếng mới tỉnh. Mở mắt ra mới phát hiện Tô Kiều đang cầm điện thoại ngồi đối diện anh. Tần Hiền hơi ngạc nhiên, theo bản năng chặn ống kính, “Em đang quay anh đấy à?”

Tô Kiều cong mắt cười, “Đúng rồi.” Cô gạt cái tay đang chặn ống kính của Tần Hiền xuống, giờ điện thoại chụp ảnh, “Chuyến đi lần này phải ghi lại từng khoảnh khắc, sau này không có việc gì có thể lấy ra xem.”

Cô chụp liên tục mấy tấm hình mới cất điện thoại đi, “Dáng vẻ nam sinh ngủ quên đúng là đẹp mắt.”

Cô cất điện thoại vào túi rồi kéo tay Tần Hiền, “Chúng ta chuẩn bị xuống thôi, máy bay cũng sắp hạ cánh rồi.”

Vốn theo lịch là mười rưỡi máy bay cất cánh như bị hoãn chuyến nên phải chờ thêm hai tiếng rưỡi. Lúc đến Vân Nam đã hơn ba giờ chiều.

Tần Hiền đã đặt phòng từ trước, vừa ra khỏi sân bay liền ngồi xe tới khách sạn. Không hổ là thành phố bốn mùa đều xuân, khí hậu ấm áp, lại không quá oi bức như mùa hè.

Đến khách sạn, hai người làm thủ tục ở quầy lễ tân. Về cơ bản thì Tô Kiều không cần phải làm gì, ngồi trên vali chờ, nhàm chán kéo vali khác.

“Chúng ta đi thôi.” Tần Hiền rất nhanh đã hoàn thành xong các thủ tục, quay sang xoa đầu cô. Tô Kiều đứng lên, Tần Hiền lấy thẻ phòng, rồi nhận lấy chiếc vali lớn hơn kéo qua đại sảnh.

Tô Kiều kéo vali nhỏ, tay còn lại được Tần Hiền bao trong lòng bàn tay, dắt cô đi về phía thang máy.

Hai người ở tầng ba, phòng rất lớn, còn có cả cửa sổ. Tô Kiều đi đến bên cửa sổ, phóng tầm mắt nhìn ra xung quanh. Bên dưới có một vườn hoa, hoa cỏ đa dạng, xinh đẹp vô cùng. Tần Hiền sắp xếp lại đồ đạc xong xuôi, tới bên cửa sổ ôm lấy Tô Kiều, “Em đang nhìn gì vậy?”

“Ngắm hoa.”

Tần Hiền cười, “Thích hoa sao?”

Tô Kiều gật đầu, “Thích chứ.”

Tần Hiền ừ một tiếng, nói: “Chờ tới sinh nhật sẽ tặng em.”

Tô Kiều hơi sững sốt, quay đầu lại, dựa lưng vào bệ cửa sổ, hai tay men theo cổ áo Tần Hiền, nhìn anh cười, “Sinh nhật em, anh định tặng gì đây?”

Tần Hiền nhún mày hỏi lại: “Vậy em thích cái gì?”

Tô Kiều suy nghĩ một chút, rồi như đột nhiên nảy ra ý tưởng gì thú vị, ý cười tràn ra: “Không bằng đem chính anh làm quà tặng đi.”

Tần Hiền nhìn cô chăm chú, ánh mắt không khỏi sâu thêm mấy phần: “Em nói gì cơ?”

Tô Kiều ôm cổ anh, nhìn anh cười khẽ, lặp lại: “Đem chính anh tặng cho em đi.”

Tần Hiền nhìn cô hồi lâu không nói gì. Tô Kiều không nhịn được cười, xoa xoa cằm anh rồi ngẩng đầu hôn môi anh.

Sắc mặt Tần Hiền hơi trầm, ôm sát eo cô, ép lên tường, bờ môi trần trọc siết tới. Tô Kiều mở miệng hô hấp liền bị Tần Hiền tấn công tới tấp, nụ hôn càng thêm triển miên nóng bỏng.

Hai người ở trong phòng khách sạn đến chạng vạng tối mới ra ngoài ăn cơm.

Trước đó Tần Hiền đã tìm hiểu qua, đưa Tô Kiều tới một nhà hàng có tiếng, gọi mấy món đặc sắc. Tô Kiều gấp vài miếng rồi không sao ăn được nữa. Thú thực, mấy hôm tâm tình cứ thấp thỏm, cô ăn cũng không vào. Nhưng lại sợ Tần Hiền lo lắng nên vẫn buộc mình ăn thêm mấy miếng. Nhưng càng ăn lại cảm thấy buồn nôn. Cô che miệng, hai mắt nhắm chặt

“Sao vậy? Em thấy không khỏe à?” Tần Hiền thấy vậy lo lắng vô cùng, lập tức ngồi tới gần Tô Kiều, kéo tay muốn nhìn cô.

Tô Kiều lắc đầu: “Không sao, em không sao đâu.”

Hai mắt cô sưng lên, sắp không chịu nổi nữa.

Tần Hiền lại sờ trán cô, “Hay là vẫn chưa quen với khí hậu?”

Tô Kiều kéo tay hắn: “Không đâu, chỉ là dạ dày hơi không thoải mái, em đi rửa tay một chút.”

Cô đứng lên, vòng qua Tần Hiền nhanh chân đi về phía Toilet.

Cô đứng trước bồn rửa tay, vịn vòi nước hết cỡ, khom người, liên tục vốc nước vỗ lên mặt. Hốc mắt nóng hổi, nước mắt tuôn ra như mưa không ngừng được, cô tuyệt vọng vỗ nước vào mặt mình nhưng chỉ càng khiến nước mắt rơi nhanh hơn.

Hai vai run rẩy, cô hòng nghẹn ngào cố kìm nén tiếng nức nở.

Người bên cạnh thấy vậy không khỏi lo lắng, đỡ lấy cô: “Vị tiểu thư này, cô không sao chứ?”

Tô Kiều lắc đầu, muốn nói mình không sao, nhưng mở miệng ra chỉ còn là tiếng khóc

“Cô thực sự không sao chứ? Trông cô buồn lắm.”

Tô Kiều vẫn lắc đầu không nói thành lời.

Cô tắt vòi nước, quay người đi vào một gian phòng. Giây phút cánh cửa đóng lại, cô ngồi thụp xuống, che miệng khóc.

Bạn đang đọc truyện *Động Tâm Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

Sợ Tần Hiền tìm nên Tô Kiều không dám ở trong toilet quá lâu. Cô khóc một lát, đến trước bồn rửa tay, mở vòi nước rửa mặt. Soi gương lại một lượt, mặt vẫn còn hơi đỏ. Cô hơi nhú mày, tiếp tục vốc nước lên mặt, sau đó trang điểm qua một lượt.

Vừa ra liền đụng phải Tần Hiền đang định đi vào trong, thấy Tô Kiều thì giữ cô lại: “Em đi lâu vậy? Không sao chứ?”

Tô Kiều cười: “Em không sao.” Rồi lại kéo hắn quay lại: “Anh ăn xong rồi à?”

“Ừ.”

Trở lại chỗ ngồi, Tô Kiều khom người cầm túi xách, “Đi thanh toán thôi.”

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

“Đề anh đi cho.” Tần Hiền buông Tô Kiều ra, quay người đi về phía quây thu ngân.

Tô Kiều trông theo Tần Hiền đi ra quây, sợ ánh sáng trong quán quá tốt sẽ dễ khiến Tần Hiền phát hiện cô vừa khóc liền ra ngoài chờ.

Bên ngoài trời đã tối hẳn, Tô Kiều đứng ở chỗ khuất bóng sau cửa, ngẩn người nhìn sang bên kia đường.

Tần Hiền thanh toán rất nhanh, nhìn khắp một lượt tìm Tô Kiều, cuối cùng mới phát hiện ra cô đang đứng dưới một gốc cây đối diện nhà hàng. Anh đi qua, hỏi: “Sao lại đứng ở đây?”

Tô Kiều nghe thấy giọng anh mới quay đầu lại, ánh mắt cong cong, cười với Tần Hiền: “Đừng chờ anh đấy.”

Tần Hiền cười, đan bàn tay vào tay cô, “Đi thôi, chúng ta cùng đi dạo.”

Hai người tha thẩn tản bộ không mục đích, ung dung thả bước dọc theo con đường đá quanh co của trấn cổ.

Lần đầu tiên trong cuộc đời, Tô Kiều ước rằng thời gian có thể chậm lại một chút, một chút thôi, hoặc tốt nhất là vĩnh viễn dừng lại ở khoảnh khắc này. Chỉ tiếc rằng, trên đời không tồn tại hai chữ “nếu như”, thời gian cứ từng giây từng phút trôi qua.

Lúc cả hai trở lại khách sạn đã là hơn mười hai giờ.

Tần Hiền muốn Tô Kiều đi tắm trước, cô lại kéo anh mãi không chịu buông.

“Sao thế?” Tần Hiền sờ lên trán cô, “Em lại khó chịu ở đâu à?”

Tô Kiều lắc đầu, vẫn chỉ nhìn anh. Tô Kiều cứ lồi lõm kéo kéo Tần Hiền như vậy khiến anh không khỏi bật cười, dứt khoát ôm trọn cô trong lòng ngực, “Sao thế?”

Tô Kiều gối cằm lên bả vai Tần Hiền, hai mắt vô định nhìn vào vách tường trước mặt, dường như muốn nói gì đó, miệng ngập ngừng, rồi lại chẳng nói ra được.

Tần Hiền xoa xoa gáy cô, “Vậy anh đi tắm trước nhé. Tắm xong chúng ta lên giường nói chuyện tiếp, được không?”

Tô Kiều dạ, bây giờ mới ngẩng đầu lên, nhìn Tần Hiền chăm chú trong giây lát, sau đó cười cười xoa mặt anh: “Đi mau đi, em ở trên giường chờ anh.”

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Tần Hiền nhướn mày, khoe miệng nhân nháy ý cười, “Trên giường chờ anh cơ à?”

Tô Kiều cười cười, quay người đi về phía giường ngủ, tới cuối giường, lấy quần áo Tần Hiền vừa ném xuống giường đưa cho anh, “Mau mau đi tắm đi.”

Nghe được tiếng đóng cửa phòng tắm Tô Kiều mới kéo chăn ra. Cô nằm thẳng trên giường, xuất thần nhìn trần nhà.

Chờ Tần Hiền tắm xong đi ra, Tô Kiều đã đang nằm nghiêng trên giường.

Tần Hiền tới ngồi cạnh, kéo tay cô: “Đến lượt em đi tắm đi.”

Tô Kiều giương mắt nhìn anh đột nhiên hỏi: “Tần Hiền, trước khi biết em, anh thích kiểu con gái thế nào?”

Tần Hiền sững sốt đôi chút, “Sao tự nhiên lại hỏi câu đó?”

Tô Kiều đáp: “Chỉ là tự nhiên nghĩ tới thôi. Tiện thể tìm hiểu mẫu bạn gái lý tưởng của anh chút.”

Tần Hiền cười nhạt, nằm xuống bên cạnh Tô Kiều. Anh nhìn Tô Kiều chăm chăm một lúc mới nhẹ giọng nói: “Trước kia chưa từng nghĩ tới, sau khi gặp em mới bắt đầu suy nghĩ.”

“Suy nghĩ gì cơ?”

Tần Hiền cười: “Không biết nữa, chỉ là rất muốn.”

Tô Kiều cong môi: “Đừng nói anh đối với em là vừa gặp đã yêu đó nhé!”

“Không phải.”

Tô Kiều hơi chớp mắt: “Vậy thì từ lúc nào?”

Tần Hiền nói tiếp: “Là lần đầu tiên em đến trường tìm anh, đứng dựa bên tường cười với anh, còn mời anh ăn khuya.”

Tô Kiều nhếch nhếch khóe miệng, ôm lấy tay Tần Hiền: “Vậy lúc đó cảm giác của anh với em là gì?”

Tần Hiền suy nghĩ một hồi, nhìn thẳng vào mắt cô, nhả từng chữ: “Là động tâm.”

Tô Kiều hơi sững sốt, nhìn chăm chăm Tần Hiền mấy giây, sau đó cười thật tươi, ghé vào ngực Tần Hiền, ôm anh, giọng rất khê: “Cảm ơn Tần thiếu gia vì đã thích em nhiều như thế.”

Tần Hiền cũng ôm lấy cô, hôn lên đỉnh đầu cô, giọng tràn ngập vui vẻ: “Đừng khách sáo.”

Tô Kiều nhắm mắt lại, trong lòng vang lên tiếng trả lời: Xin lỗi anh, Tần Hiền.

...

Hai mươi tháng tám là sinh nhật hai mươi tuổi của Tô Kiều.

Lúc mở mắt ra, Tần Hiền đã tỉnh, đang nằm nhìn cô. Thấy cô tỉnh dậy, cười nói: “Sinh nhật vui vẻ nhé Tô Kiều.”

Tô Kiều cũng cười: “Cảm ơn anh.”

Tần Hiền nắm tay cô dưới tấm chăn, “Hôm nay em muốn đi đâu chơi?”

Mấy ngày nay, có chỗ nào chơi hai người bọn họ đều đã tới hết, Tô Kiều nghĩ một hồi, nói: “Đi dạo đâu đó đi, chỉ cần ở cùng với anh, dù ở đâu với em cũng như nhau.”

Cô nhích lại gần Tần Hiền, ôm eo anh: “Hay là chúng ta cứ ngủ thêm một lát, đến chiều mới ra ngoài nhé.”

Cứ thế hai người ngủ thẳng đến giữa trưa. Tô Kiều tỉnh trước, nghiêng người đối mặt với Tần Hiền, tay trái chống đầu, tay phải khe khẽ nghịch cằm Tần Hiền.

Được một lát, chắc hẳn Tần Hiền cũng cảm thấy ngứa mà tỉnh dậy. Mở mắt ra đã thấy Tô Kiều một tay chống đầu, một tay xoa cằm anh.

Tô Kiều thấy Tần Hiền đã tỉnh, hai mắt cong cong cười, “Anh tỉnh rồi à. Thọ tỉnh đôi.”

*Trong hôm sinh nhật một người thì người đó được gọi là thọ tỉnh

Tần Hiền cười ra tiếng, kéo tay cô xuống: “Đói bụng mà không biết kêu anh dậy à?”

Anh ngồi dậy, xuống giường: “Chờ anh một lát.”

Hai người chuẩn bị xong xuôi, lúc đi ra ngoài đang là giữa trưa, vừa vặn có thể đi ăn trưa luôn.

Tần Hiền hỏi Tô Kiều muốn ăn gì, Tô Kiều ngẩng đầu, cười nhìn anh: “Muốn ăn anh.”

Tần Hiền nhìn cô hồi lâu rồi cười: “Đừng làm rộn.”

Anh đưa cô tới một nhà hàng không đông lắm. Lúc ăn cơm, Tô Kiều vẫn không buồn ăn như trước, mới được mấy miếng đã buông đũa. Một tay cô chống cằm, tay còn lại tùy ý để lên bàn, nghịch chiếc bật lửa, ánh mắt thì dán lên người Tần Hiền, chưa hề rời đi.

“Em ăn thêm chút nữa đi, đừng cứ nhìn anh như vậy.” Tần Hiền múc cho Tô Kiều một bát canh.

Tô Kiều nói: “Nhưng mà muốn nhìn mãi.”

Tần Hiền cười: “Còn cả đời để nhìn cơ mà. Em gấp cái gì.”

Tô Kiều không trả lời, mắt lại thấy cay cay.

Không có chuyện cả đời, hôm nay là ngày cuối cùng rồi.

Cơm nước xong xuôi, hai người nắm tay nhau tản bộ trên phố. Hai bên đường ngập tràn hàng quán, tới một cửa tiệm bán mũ Tần Hiền bỗng nhiên dừng lại, khom người cầm một chiếc mũ mây, đội lên đầu Tô Kiều.

Tô Kiều ngạc nhiên trong chốc lát: “Sao vậy?”

Tần Hiền nói: “Tia tử ngoại quá mạnh, đừng để bị say nắng.”

Anh nhìn cô, hình như cảm thấy chiếc mũ này không ưng lắm bèn bỏ xuống, lấy thử một chiếc mũ khác.

Liên tục đổi đến cái thứ ba, Tần Hiến mới hài lòng, “Cái này không tồi.”

Anh buộc dây mũ dưới cằm giúp cô, sắc mặt dịu dàng vô cùng, “Nhớ đội đấy.”

Tô Kiều nhìn anh mà nước mắt chực rơi.

Tần Hiến buộc xong nhìn Tô Kiều, đã thấy hai mắt cô đỏ ngầu.

Hắn hơi sững sốt, “Sao thế?”

Tô Kiều lắc đầu, “Không có gì.”

Cô dúi tầm mắt, chớp chớp hai mắt, cố ngăn không cho nước mắt rơi xuống.

Tần Hiến ôm vai cô, cười khò: “Cảm động đến vậy cơ à?”

Tô Kiều ừ một tiếng, vẫn né ánh nhìn đi nơi khác.

Tần Hiến cười, “Về sau em cũng đối tốt với anh là được.”

Tô Kiều cắn chặt răng không nói không rằng.

Hai người lang thang bên ngoài đến tận khi trời tối, Tần Hiến còn muốn đưa Tô Kiều đi chơi chợ đêm, Tô Kiều lại nói: “Chúng ta về đi, em thấy hơi mệt.”

Tần Hiến gật đầu: “Vây cũng được.” Hai người nắm tay nhau trở về.

Cả đường đi Tô Kiều không nói câu nào, chỉ nắm chặt tay Tần Hiến, tựa đầu lên vai anh.

Ngược lại với Tần Hiến, “Tối mai chúng ta mới bay, sau khi về anh đưa em đi ăn lẩu nhé! Có phải em không quen đồ ăn ở đây không, mấy ngày rồi chẳng chịu ăn uống gì cả.”

“Đúng rồi, chờ sau khi về, em về nhà với anh đi, anh muốn giới thiệu em cho bố mẹ biết.”

Tô Kiều buông rũ hai mắt, nhẹ giọng đáp ứng, “Được”

Nửa tiếng trước, cô vừa nhận được điện thoại của mẹ Tần Hiến. Ngữ điệu của bà vẫn ôn hòa mà khách khí như trước, chúc cô sinh nhật vui vẻ.

Cô nói tiếng cảm ơn, đầu dây bên kia trầm mặc giây lát rồi nói tiếp: “Tôi biết là hôm nay không nên nói với cháu điều này, nhưng cháu cũng đừng quên chuyện cháu đã đáp ứng với tôi.”

“Đi càng xa càng tốt, sau này cũng không cần trở lại nữa. Người trẻ tuổi tình cảm có thể sâu đậm đến đâu chứ, một thời gian sau sẽ quên thôi.”

Đến khách sạn, Tần Hiến sờ trong túi quần một lát rồi nói: “Thẻ phòng em cầm.”

“Thế á?” Tô Kiều cúi đầu lật giờ túi xách, quả nhiên tìm được tấm thẻ trong ngăn nhỏ, giọng khó hiểu: “Sao lại ở đây được nhỉ?”

Tần Hiến ừ một tiếng, né người ra để Tô Kiều mở cửa.

Tô Kiều quẹt thẻ phòng trên khóa cảm ứng, kéo tay cầm cửa xuống, nghe thấy tiếng cửa mở.

Cô đi vào, cắm thẻ phòng vào khe điều khiển ánh sáng ở cửa. Trong chớp mắt đèn được thắp lên, Tô Kiều định quay sang nói chuyện với Tần Hiến thì ánh mắt lập tức bị thu hút bởi cái gì đó.

Trên bàn trà trưng một đĩa hoa hồng rất lớn. Bên cạnh có bánh sinh nhật và một hộp quà nhỏ. Tô Kiều nhìn đĩa hoa hồng không chớp mắt. Hồi lâu sau mới quay lại nhìn Tần Hiến.

Tần Hiến xoa cổ, không hiểu sao có chút khó chịu, “Phương diện này anh không có kinh nghiệm gì, cũng không biết em có thích hay không, nếu không thích thì lần sau anh sẽ sửa.”

Nước mắt Tô Kiều đột nhiên rơi xuống, cô nhìn Tần Hiến chăm chú, môi mím chặt.

Tần Hiến ngẩn người, đi tới trước mặt Tô Kiều, “Em sao thế?” anh đưa tay lau từng giọt nước mắt của cô.

Tô Kiều lắc đầu, cầm tay anh áp lên mặt mình. Cô cúi đầu, nước mắt càng không khống chế được. Lòng bàn tay Tần Hiến toàn là nước mắt của Tô Kiều, ẩm áp. Anh không dự liệu tới tình huống như vậy nên có chút luống cuống, “Tô Kiều, Tô Kiều...”

Dưới ánh đèn mờ ảo, mắt cô lấp lánh ánh nước, như muốn nói gì nhưng chẳng nói được thành lời, ngập ngừng mãi mới nghẹn ngào thốt ra được mấy chữ, “Cảm ơn anh.”

Tần Hiến tặng Tô Kiều một chiếc vòng tay bạch kim. Tô Kiều rất thích, đưa chiếc vòng cho Tần Hiến, “Giúp em đeo đi.”

Tần Hiến đeo vòng cho cô, chiếc vòng tinh tế xinh đẹp, trên cổ tay mảnh khảnh của Tô Kiều càng tỏa sáng rực rỡ.

Tô Kiều ngắm chiếc vòng, lắc lắc trước mặt Tần Hiến, “Có đẹp không?”

“Rất đẹp.”

Tô Kiều lại cười, “Em cũng thấy vậy.”

Dứt lời, ngẩng đầu lên hôn Tần Hiến, “Cảm ơn anh, em sẽ trân trọng nó.”

Tần Hiến cười, “Em thích thì tốt rồi.”

Tần Hiến mua bánh gato, thấp cả nến để cô cầu nguyện. Cô ngồi trên ghế salon, chắp tay trước ngực, thành khẩn nhắm mắt lại.

Cô không biết liệu ông trời có thể nghe thấy lời cầu nguyện của cô hay không.

Mong rằng Tần Hiến sẽ không hận cô.

“Em ước gì vậy?” Tần Hiến hỏi

Tô Kiều cong môi cười, quệt kem lên ngón tay rồi đưa tới miệng anh, “Đã là ước sao có thể nói ra được, nói ra sẽ không linh nghiệm nữa.”

Tần Hiến ngậm ngón tay cô, ánh mắt nhìn cô sâu thẳm thẳm.

Trong không gian yên tĩnh mờ tối, dường như có hạt giống nào vừa được gieo rồi lặng lẽ sinh sôi nảy nở.

Tô Kiều ngồi trên đùi Tần Hiến, vòng tay qua vai anh, cúi đầu hôn. Tần Hiến dựa vào ghế sofa, hai tay ôm trọn vòng eo cô.

Môi lưỡi quấn quýt, không gian tĩnh mịch làm những âm thanh ướt át thêm nổi bật.

Tô Kiều càng nhích lại gần.

Từ trong cổ họng Tần Hiến phát ra những tiếng rên khe khẽ, anh đột nhiên ghì chặt eo cô, ngăn cô tiến sâu hơn.

Tô Kiều dừng lại, nhìn đôi mắt anh sáng rực trong màn đêm.

Giọng Tần Hiến rất thấp, đôi mắt sâu thẳm nhìn cô chăm chú, “Tô Kiều, lên giường phải chịu trách nhiệm.”

Toàn thân Tô Kiều cứng đờ.

Một giây sau liền bị Tần Hiến ôm ngang lên, đi nhanh về phía giường.

Anh đặt cô lên giường, cúi người áp tới, hôn lên gáy cô, thanh âm càng trầm, “Anh sẽ chịu trách nhiệm.”

Tô Kiều bị Tần Hiến hôn đến toàn thân mềm nhũn.

Không biết qua bao lâu, anh cắn lỗ tai cô, giọng đã trở khô khốc, “Cho anh.”

Tô Kiều ôm đầu anh, gật nhẹ, “Được.”

Lúc kết thúc đã là hai giờ sáng, Tô Kiều bị Tần Hiến ôm trong ngực, cô quay lưng về phía anh. Bên tai là tiếng hít thở đều đều của Tần Hiến, nhìn ra bầu trời đen kịt ngoài cửa sổ, nước mắt vô thức tuôn ra.

Trong đầu lại vang lên lời của mẹ hần.

Đi càng xa càng tốt, sau này đừng trở về nữa.

Còn có các bạn bè của Tần Hiến,

Cô không xứng với cậu ấy, từ trên xuống dưới đến một cọng tóc cũng không xứng với cậu ấy.

Cô đừng cản đường cậu ấy.

Ba giờ sáng.

Nước mắt Tô Kiều đã ngừng rơi. Cô lách khỏi người Tần Hiến, chân trần bước xuống giường. Nhặt chiếc váy ngủ trên đất mặc vào, đi tới phòng tắm.

Cô đóng cửa lại, mở đèn đứng trước gương. Hai mắt cô sưng to như hai quả hạch đào, trên mặt toàn là nước mắt.

Cô cúi đầu, nhìn những dấu hôn xanh xanh đỏ đỏ bên cổ.

Cô cảm lược, chậm rãi chải đầu, vừa chải nước mắt vừa rơi.

Giống như mẹ Tần Hiến nói, tình cảm của người trẻ tuổi có thể sâu đậm bao nhiêu, qua một thời gian là quên thôi.

Vậy nên, chẳng mấy chốc Tần Hiến sẽ quên được cô.

Vậy cũng tốt, bọn họ vốn không nên có bất kì liên hệ gì với nhau.

Ba rưỡi sáng,

Cô thay quần áo, sắp xếp xong đồ đạc.

Tần Hiến ngủ rất ngon.

Cô đi đến ngồi ở đầu giường, khẽ khàng kéo tay anh.

Nghĩ tới sau này không còn được gặp anh, không được nghe giọng nói của anh, không còn ai khi cô nấu cơm sẽ tới nhẹ nhàng ôm cô từ phía sau.

Cô nhìn anh, nước mắt thật khó mới hết lại tiếp tục rơi xuống.

Giọng cô thật khẽ, nghẹn ngào, “Tần Hiến, em phải đi rồi...”

“Anh tốt như vậy, không nên gộp chung với loại người như em.” Cô cười, nước mắt vẫn chảy, “Sau này tìm bạn gái, nhớ kỹ, đừng tới bãi đồng rác anh nhé, các cô ấy không xứng với anh đâu...”

Dường như cô không kim được tiếng khóc nữa, cúi đầu, bả vai run run. Từng giọt, từng giọt nước mắt rơi xuống giường. Thật lâu sau, cô khom người, đặt lên môi Tần Hiến một nụ hôn.

Nửa ngày mới đứng lên, xách theo vali đi về phía cửa phòng không hề quay đầu lại.

“Tần Hiến, em đi đây. Đừng tìm em.”

Bạn đang đọc truyện *Động Tâm Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28

Lúc Tần Hiến tỉnh dậy đã là tám giờ sáng. Rèm cửa đóng kín, chỉ có vài tia nắng xuyên qua khe cửa chiếu vào căn phòng mờ tối.

Tần Hiến bị tia nắng kia chiếu phải, lông mày hơi nhăn lại. Còn chưa tỉnh táo hoàn toàn, theo thói quen anh hơi cong người, gấp cánh tay lại, muốn ôm người kia sát vào ngực mình. Nhưng cánh tay trống trải, hoàn toàn không có ai cả.

Tần Hiến sững sờ mở mắt. Đập vào mắt là màu ga trải giường trắng đến nhức mắt, bên cạnh đã không còn ai.

Tần Hiến kinh ngạc mấy giây, vô thức gọi với vào phòng tắm, “Tô Kiều?”

Cửa phòng tắm đang đóng, nhưng không hề có âm thanh nào truyền ra.

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

“Tô Kiều, em ở trong đó à?” Tần Hiến hỏi lại, đáp lại anh vẫn là sự im lặng như trước.

Tần Hiến không khỏi thấy kỳ lạ, từ trên giường bật dậy, vén chăn đi thẳng tới phòng tắm.

Gõ cửa, “Tô Kiều, anh vào nhé!” Bên trong vẫn không có động tĩnh gì.

Tần Hiến hơi nhíu mày, lại muốn chơi trò gì đây?

Anh không kìm được cong môi cười, vịn tay nắm cửa.

"Tô —— "

Cửa mở ra, bên trong trống không, làm gì có bóng dáng Tô Kiều.

Tần Hiến ngạc nhiên hai giây, tìm lại một lượt trong phòng.

Gian phòng cũng không lớn, chỉ là phòng khách sạn phổ thông, một phòng ngủ, một phòng tắm, loáng cái đã hết một lượt.

Tô Kiều không có ở trong phòng.

Tần Hiến nhìn đồng hồ treo tường, vừa đúng tám giờ.

Còn sớm vậy có thể đi đâu nhỉ?

Anh trở lại bên giường, cầm điện thoại trên tủ đầu giường gọi cho Tô Kiều.

Căn phòng buổi sớm tĩnh mịch không tiếng động, đầu bên kia truyền tới một giọng nữ lạnh lùng: "Số máy quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được ——"

Tần Hiến hơi sững sốt, ý nghĩ đầu tiên là có lẽ Tô Kiều ra ngoài không mang theo điện thoại, và điện thoại cô thì vẫn theo quen khi đi ngủ sẽ tắt máy.

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Anh vô thức liếc về tủ đầu giường bên phía Tô Kiều, nhưng ngoại trừ một quyển sách thì không có gì cả.

Tần Hiến thấy hơi kỳ lạ liền gọi lại cho Tô Kiều. Đầu dây bên kia vẫn là giọng nói nhạt nhẽo của tổng đài: "Số máy quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được ——"

Tần Hiến nhíu mày, nhanh chân đi ra chỗ ghế sofa, lật tìm hết trên ghế tới bàn trà, xem liệu Tô Kiều có quên điện thoại ở chỗ nào không. Nhưng tìm đi tìm lại vẫn chẳng thấy gì.

Không đúng, Tô Kiều biết anh sẽ tìm cô, ra ngoài không thể nào lại khóa máy được.

Tần Hiến bỗng chốc thấy hoảng hốt, phản ứng đầu tiên là liệu có phải Tô Kiều xảy ra chuyện gì không.

Trong đầu anh hiện lên mấy tin về tai nạn du lịch, đầu óc nhất thời đình trệ, cơ hồ là phản xạ có điều kiện lao thẳng ra ngoài.

Thang máy dừng ở tầng sáu, anh không chờ được liền đi cầu thang bộ. Điện thoại cầm trong tay điên cuồng gọi cho Tô Kiều. Lúc chạy đến đại sảnh, không cẩn thận đụng phải xe chở hành lý của khách.

"Áy áy, không sao chứ!" Di đang đẩy xe cũng giật mình, vội vàng nói xin lỗi.

Tần Hiến chẳng kịp đáp lại, lao về phía quầy lễ tân, "Xin chào, xin hỏi cô có thấy bạn gái tôi không?"

Nhân viên lễ tân đứng lên, có chút hoang mang: "Bạn gái của ngài? Hình như không gặp ạ."

Mấy ngày này Tần Hiến và Tô Kiều ra vào liên tục, chàng trai đang dập cao ráo khô ngô, cô gái khí chất xinh đẹp, nhân viên lễ tân dễ dàng nhận ra.

"Thực sự không thấy? Không thấy cô ấy xuống lầu ư?"

"Tôi không ——"

"Tôi có thấy." Một nhân viên đi từ ngoài vào trong quầy, nói với Tần Hiến: "Đêm qua là ca trực của tôi. Tô tiểu thư rời đi khoảng 3 giờ sáng."

Tần Hiến sững sờ chết đứng tại chỗ: "Cô nói gì? Ba giờ sáng?"

Đối phương gật đầu, "Lúc ấy tôi cũng cảm thấy kỳ quái, còn hỏi cô ấy sao có một mình mà muốn đi đâu. Nhưng cô ấy cũng không nói gì, kéo vali rời đi."

Tần Hiến lắc đầu: "Không thể nào..."

“Thực sự vậy. Tôi có thể cho ngài xem camera giám sát.”

Nói rồi, chuyển đoạn băng cho Tần Hiến, ghi lại rất rõ ràng, 3h40 sáng, Tô Kiều xách vali đi ra từ thang máy, trong tay còn ôm bó hoa hôm qua anh tặng cô.

Dừng lại ở cửa khách sạn mấy giây rồi kéo vali đi thẳng.

Tần Hiến chăm chú theo dõi video giám sát, dường như vẫn chưa dám tin đây là sự thật.

Cô muốn đi đâu cơ chứ? Sao không nói với anh?

Tần Hiến đi về phòng, đi thật nhanh đến trước tủ quần áo. Kéo cánh tủ ra, bên trong vốn nên có hai cái vali, bây giờ chỉ còn một.

Tần Hiến sắp điện rồi, cầm điện thoại điên cuồng gọi tới số của Tô Kiều, đầu dây bên kia vẫn chỉ là giọng nói nhặt nhẻo của nhân viên tổng đài: “Số máy quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được ——”

“Số máy quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được ——”

“Số máy quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được ——”

Điện thoại bị ném mạnh xuống mặt đất. Hai mắt Tần Hiến đỏ bừng, quay người đi ra ngoài. Anh xuống lầu, gọi một chiếc taxi.

“Tôi sân bay, phiền anh đi nhanh một chút.”

“Chào anh, ở chỗ chúng tôi không tra được ghi chép đăng ký của Tô tiểu thư.”

“Chắc chắn?”

“Vâng. Tô tiểu thư không đăng ký ở đây.”

Tần Hiến quay lại trấn cổ, lục tung cả thị trấn lên tìm người, những nơi hai người từng đi, từng nhà hàng, cửa tiệm, phố lớn ngõ nhỏ, đều không thể tìm được bóng dáng Tô Kiều. Tìm từ chiều hôm trước đến 3h chiều ngày hôm sau. Com không buồn ăn, nước không buồn uống. Trở lại khách sạn chỉ còn như cái xác không hồn.

Mở cửa, trong phòng trống không, tỉnh mạch đến mức không dám bước vào.

Anh chôn chân ở cửa phòng hồi lâu mới thất tha thất thểu đi vào.

Trên ga giường còn lưu lại vết máu. Đêm trước bọn họ còn từng rất hạnh phúc ở bên nhau, anh chúc mừng sinh nhật cô, ngắm nhìn cô cầu nguyện trước ánh nến. Hai người ôm hôn trong căn phòng mờ tối, anh chôn mình trong thân thể cô, cảm nhận được cô run rẩy trong ngực anh.

Anh nhớ tới tối qua cô đột nhiên khóc nức lên, khóc đến không thể kìm được.

Anh tưởng rằng mình làm đau cô, cô chỉ ôm anh lắc lắc đầu, nước mắt vẫn không ngừng rơi.

Tần Hiến đột nhiên che mắt, bả vai không kiềm chế được nữa bắt đầu run lên. Anh quả thực là một thằng ngu, lâu như vậy mà chẳng cảm nhận được gì.

Từ khi anh thi Đại học xong, Tô Kiều liên tục có những biểu hiện khác thường. Cô không phải kiểu dính người lại cả ngày hai mươi tư tiếng chỉ muốn ở bên anh. Cô luôn nhìn anh bằng ánh mắt mà anh không lý giải nổi. Bây giờ mới biết, thì ra đó là ánh mắt ly biệt, là về sau không còn được gặp lại nữa.

Tần Hiến ngồi sụp xuống, lưng dựa vào giường.

Ánh mắt vô hồn nhìn chiếc bánh sinh nhật trên bàn trà. Anh bỗng nhớ tới trước khi đi du lịch có mang cô tới gặp bạn bè mình, nhớ tới bóng dáng lẻ loi ngồi một mình, không ai nói chuyện với cô.

Cô biết mọi người đều không thích mình, nhưng chưa từng một lần phàn nàn.

Nước mắt Tần Hiến đột nhiên rơi xuống, anh ngửa đầu che mắt.

Tần Hiến chờ ở Vân Nam ròng rã một tháng, mỗi ngày đều ra ngoài tìm Tô Kiều, tận tới khi trường học nhiều lần gọi điện thúc giục anh tới báo danh.

Ngày Tần Hiến trở về, Lương Dật, Vương Húc và mấy người anh em tốt đều ra sân bay đón anh. Rất nhiều năm sau, Lương Dật vẫn không thể quên được cảnh tượng ngày hôm đó. Cả đời này anh chưa từng thấy Tần Hiến chật vật đến thế, thất hồn lạc phách, cả người giống như đã chết một nửa.

Wang Húc thấy chỉ có một mình Tần Hiến, nhìn ra sau anh, vô thức hỏi: “Chị Tô Kiều đâu? Không phải cô ấy đi cùng cậu sao?”

Tần Hiến ngẩng đầu, ánh mắt lạnh lẽo không chút nhiệt độ.

Vương Húc bị ánh mắt này của Tần Hiến dọa sợ muốn chết: “A... A Hiến...”

“Các người hài lòng chưa?” Tần Hiến đột nhiên mở miệng làm cả đám người đứng đối diện không dám lên tiếng.

Vành mắt Tần Hiến đỏ ngầu, “Tô Kiều đi rồi, các người vui chứ?”

Anh đảo mắt nhìn một lượt, mặt mũi ai cũng vô tội. Nhưng rõ ràng người vô tội nhất chỉ có Tô Kiều.

“Cô ấy biết các người không thích cô ấy, nhưng chưa từng trước mặt tôi nói một câu nào không hay về các người.”

“Rốt cuộc cô ấy đã làm sai điều gì mà các người lại chèn ép cô ấy đến thế?”

“Cô ấy học rất giỏi, bị người nhà bỏ rơi phải ra ngoài làm việc. Cô ấy mới mười tám mười chín tuổi đã biết kiếm tiền nuôi gia đình, còn các người thì sao? Hút thuốc, uống rượu, đánh bài, lên bar, các người có tư cách gì mà coi thường cô ấy? Các người có ai so được với cô ấy không?”

“A Hiến...”

Thanh âm của Tần Hiến thấp hơn, nghẹn đến mức khàn cả giọng, “Điều duy nhất cô ấy làm sai là đi theo tôi... mà tôi lại không thể bảo vệ được cô ấy.”

Anh không biết Tô Kiều đi đâu, gọi điện đến công ty chuyển phát mà trước kia cô làm việc, bọn họ nói hai tháng trước Tô Kiều đã xin từ chức.

Vì anh, ngay cả công việc cô cũng không cần...

Tần Hiến đi vòng qua đám người, tự mình bắt xe,

Xe đã cách xa sân bay, anh nhìn ra ngoài cửa sổ, chợt nhớ tới khi anh đang đọc sách, Tô Kiều kéo tay anh nói: “Nghe nói trên Đại học có một số lớp có thể đến nghe giảng, chờ anh lên Đại học, em đi học cùng anh được không nhỉ?”

Rồi lại tiếc nuối: “Nhưng mà chắc chắn em nghe không hiểu gì, đến lúc đó anh dạy cho em nhé!”

Bạn đang đọc truyện *Động Tâm Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

Nửa đêm Lương Dật bị tiếng nước nổ đánh thức. Tỉnh dậy phát hiện Mạnh Oanh đang cuộn tròn người bên cửa sổ khóc.

Anh ta giật nảy mình, vén chăn nhảy vội xuống giường, “Vợ yêu sao thế?” Anh ta ngồi ghé vào cửa sổ, ôm Mạnh Oanh vào ngực.

Mạnh Oanh cúi đầu lau nước mắt, ổn định lại mới ngẩng đầu lên, hai mắt đỏ hồng, nói: “Em nhớ chị Tô Kiều quá, em cảm thấy có lỗi với chị ấy. Cả anh họ nữa, là em có lỗi với anh ấy.”

Lương Dật gạt mình, bỗng nhiên chẳng biết nói sao cho phải.

“Cũng không biết mấy năm nay chị Tô Kiều sống thế nào? Có vất vả không? Có ai chiều cô tới chị ấy không? Có yêu thêm ai không?” Mạnh Oanh càng nói càng khóc lớn, “Đều tại chúng ta, là chúng ta ép chị ấy bỏ đi.”

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Lương Dật nhủ mảy, nắm lấy tay cô, “Cái này có liên quan gì tới em chứ, năm đó em cũng không ghét bỏ chị ấy, ngược lại còn khuyên bọn anh hòa nhã hơn, không phải sao?”

Anh đưa tay lên lau nước mắt cho Mạnh Oanh, “Mà cũng phải nói, nếu năm đó Tô Kiều không ra đi thì chị ấy và anh họ cũng chẳng có kết quả gì được, trái lại kéo dài thêm mấy năm, tình cảm càng sâu đậm lúc đó hai người càng đau khổ.”

Hai mắt Mạnh Oanh đầm lệ nhìn Lương Dật: “Anh có hối hận không?”

Lương Dật hơi sững sờ: “Hối hận cái gì?”

“Nếu trước kia chúng ta đối xử với Tô Kiều tốt hơn một chút thì cũng sẽ không đến nỗi ép chị ấy lặng lẽ rời đi.”

Lương Dật nhìn cô, thật lâu sau mới lắc đầu, “Anh không hối hận, dù chuyện có lặp lại lần nữa, anh cũng không thể nào tiếp nhận Tô Kiều được, chị ta không xứng với anh họ.”

Mạnh Oanh vui mặt vào đầu gối, im lặng hồi lâu mới nói tiếp: “Nhưng em hối hận, giá như trước kia em đối xử với chị ấy tốt hơn một chút, có thể chị ấy cũng không cảm thấy quá lẻ loi... Chị ấy khi đó cũng chỉ hơn chúng ta một tuổi mà thôi, cuộc đời đã phải trải qua bao gian nan như thế, vậy mà chúng ta lại cứ cố gạt chị ấy ra, làm tổn thương chị ấy.”

Cổ họng Lương Dật như nghẹn lại, muốn nói gì đó nhưng chẳng thể thốt nên lời.

Anh xoa đầu Mạnh Oanh rồi đứng dậy đi vào phòng khách hút thuốc. Anh đứng bên cửa sổ, ngắm nhìn đô thị về đêm vẫn về phồn hoa, giàu có ấy, xa xa vô vàn thứ ánh sáng đỏ, hồng xanh, vàng đan vào nhau dệt lên một tấm lưới ánh sáng rực rỡ. Anh cũng nhớ tới Tô Kiều.

Anh không biết mấy năm nay Tô Kiều sống thế nào, có tốt không. Anh chỉ biết, Tần Hiến thì chẳng tốt chút nào. Tám năm, đã tám năm rồi không còn thấy nụ cười xuất hiện trên gương mặt Tần Hiến.

Thực tế thì bọn họ cũng ít có cơ hội gặp nhau. Từ sau khi Tô Kiều ra đi, Tần Hiến cắt đứt toàn bộ liên lạc với bọn họ, kể ra còn chút quan hệ họ hàng, ngẫu nhiên sẽ gặp vào dịp Tết hoặc những buổi gặp mặt trong gia tộc. Nhưng đó chỉ là vài lần chạm mặt ngắn ngủi, Tần Hiến thậm chí còn không thèm nói chuyện với bọn họ, cũng chỉ liếc mắt nhìn qua một cái, lời chào hỏi cũng chẳng muốn lãng phí.

Mấy hôm trước giao thừa, mọi người sum họp ăn cùng nhau một bữa cơm. Tần Hiến cũng có mặt ở đó. Nhiều người náo nhiệt như vậy, người thì xem tivi, hội thì chơi mạt chược. Chỉ riêng có Tần Hiến im lặng ngồi trên sofa trong một góc khuất hút thuốc, không nói chuyện với ai, hút hết điếu này đến điếu khác.

Chỉ một giờ đồng hồ trôi qua mà gạt tàn đã chất đầy tàn thuốc. Lúc ấy anh kinh ngạc không thôi. Anh không biết từ bao giờ Tần Hiến lại nghiện thuốc nặng đến vậy. Thế mà Tần Hiến vẫn ngồi đó, cứ một điếu hết lại một điếu tiếp. Anh chỉ dám nhìn chứ không dám lại gần bắt chuyện.

Lúc sau ông ngoại có đề cập tới chuyện hôn sự của Tần Hiến, nói muốn giới thiệu một cô gái tốt cho cậu ấy.

Tần Hiến đi đầu thuốc đang hút dở xuống cái gạt tàn, lãnh đạm nói: “Công việc của cháu nhiều quá, hiện tại không muốn nhắc tới chuyện này.”

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Ông ngoại tức điên lên: “Năm nay cháu đã 27 tuổi rồi, năm nào cũng dè dặt, cháu còn định kéo dài đến bao giờ nữa? Cũng đâu ép cháu kết hôn ngay lập tức, trước mắt cứ gặp gỡ, cháu gái của lão Lý ta đã từng gặp rồi, có tri thức hiểu lễ nghĩa, là một cô gái tốt.”

“Lúc nào kết hôn, kết hôn cùng ai, không ai quyết định thay cháu được đâu.” Tần Hiến từ trên ghế sofa đứng lên, khom người lấy chiếc áo khoác vắt trên ghế, đi ra đến cửa mới quay đầu lại nói: “Công ty còn có chuyện phải xử lý, chúc ông năm mới mạnh khỏe, cháu xin phép đi trước.”

Đêm trừ tịch, Tần Hiến ở nhà không đầy hai giờ đã vội vã rời đi.

Lương Dật hút xong điếu thuốc, đứng trước cửa sổ buông tiếng thở dài.

Tám năm này Tần Hiến như biến thành một người khác, dù rằng trước kia đối với bọn họ cũng nhân nhật, nhưng vẫn sẽ cười, vẫn sẽ nói đùa, sẽ cùng bọn họ chơi bóng, cùng bọn họ đánh bài uống rượu. Những năm này, hần trơ mắt nhìn Tần Hiến càng ngày càng lạnh lùng, ngoài công việc ra không biết tới gì khác.

Anh biết mấy năm nay Tần Hiến vẫn một mực tìm kiếm Tô Kiều, thậm chí đến bây giờ vẫn tìm. Nhưng Tô Kiều lại như đã bốc hơi hoàn toàn khỏi thế gian, một chút dấu vết cũng không để lại. Không biết cô đang ở nơi nào, sống có tốt không, có quen người khác không hay liệu rằng cô đã kết hôn chưa.

Anh thực sự không hiểu, Tần Hiến cứ như thế năm này qua năm khác là muốn đợi cái gì?

...

Mùa đông London rét buốt vô cùng, Tô Kiều đã ở trong nhà hơn nửa tháng.

Elle gọi điện thoại rủ cô đến quán rượu, cò kéo mãi, cuối cùng tới cuối tháng cũng kéo được cô ra khỏi cửa.

Vừa thấy cô, Elle đã cười lớn, dùng tiếng anh bản địa chế nhạo cô: “Trời ơi, Kiều, cậu trông cậu có khác gì con gấu không?”

Tô Kiều cúi đầu nhìn chính mình. Rất tốt mà, à cô cũng thừa nhận là quần mình như một con gấu.

Mặc thêm áo lót, tăng cường ba cái áo dài tay, lại khoác bên ngoài chiếc áo khoác lông màu đen. Cô thậm chí còn mặc ba cái quần, bên ngoài là quần bông rộng, mũ mảo khăn quàng đầy đủ, phủ kín bản thân từ đầu tới chân không hở ra chỗ nào.

Cô cười cười: “Thực sự lạnh quá, tôi không chịu được.”

Elle kéo tay cô: “Đi nào, uống rượu vào là ấm người ngay.”

Tối hôm qua London vừa có mưa, mặt đất ẩm ướt, Tô Kiều và Elle đi dọc theo vỉa hè, đi qua hai con đường, rẽ vào quán bar họ thường lui tới.

Người Anh thích uống rượu, mấy năm Tô Kiều đến Anh học, thường bị bạn cùng phòng lôi tới quán bar uống rượu. Nhưng kỳ thực cô không ham, trước kia làm ở quán bar đã uống đủ rồi, đối với thứ chất lỏng lên men này chẳng có mấy cảm tình.

Nhưng quán bar mà họ thường tới này cũng có chút quan hệ với cô. Thời đại học, mấy bạn nam cùng khoa có hùn vốn cùng mở quán rượu nhỏ, có nhờ cô giúp bọn họ bố trí không gian bên trong. Khi đó trong người cô chẳng có mấy đồng tiền, muốn đi Anh học thiết kế, xuất phát ban đầu chỉ là hứng thú nên đã đáp ứng, bỏ ra nửa tháng giúp bọn họ.

Không ngờ quán bar lại nổi lên rần rần nhờ thiết kế của cô, mỗi ngày đều có người tới muốn chụp ảnh. Thanh danh Tô Kiều cũng bởi vậy mà đi lên, liên tiếp mấy quán bar tới nhờ cô bày trí. Lúc ấy cô chỉ muốn thử kỹ năng của mình, tùy tiện nhận hai cái rồi sau đó cũng không làm tiếp nữa.

Về sau cũng có người tới tìm cô nhờ giúp, vì bản thân đang nhàn rỗi nên Tô Kiều cũng nhận lời.

Có thể coi trong phương diện này cô cũng có thiên phú, Tô Kiều trong hội cũng có chút tiếng tăm. Nhất là thời điểm cô thiết kế nội thất phòng cho một khu nghỉ dưỡng trong nước, một ngày có thể phải nhận được mấy chục cuộc điện thoại. Cô cũng ngại phiền, dứt khoát chối số.

Hai năm trở lại đây cô ngày càng lười, trừ khi là bạn bè tìm, không thì ai cô cũng không muốn tiếp. Đến nỗi trong giới lưu truyền một câu, muốn tìm Rachel bàn việc còn khó hơn lên trời.

Chu Lãm còn từng hỏi cô: “Cô nói xem, cô không dựa vào cái nghề này kiếm cơm thì đến tận đây học làm gì? Thích chịu khổ à?”

Lúc đó Tô Kiều trả lời thế nào.

Cô suy nghĩ một hồi, nhìn ra ngoài cửa sổ, “Chỉ là muốn học thôi.”

“Kiều, cô định khi nào thì trở về?”

Tô Kiều ngồi cùng Elle bên quầy bar, mỗi người cầm một chai bia. Tô Kiều uống một ngụm, đặt chai xuống, “Một thời gian nữa, tôi đang nghỉ phép.”

Elle cũng uống, hăm mộ nhìn cô: “Hăm mộ cậu quá đi, quanh năm suốt tháng đều được nghỉ phép.”

Tô Kiều cười: “Nào có, khi cậu không thấy tôi bận, tức là tôi muốn nghỉ ngơi, vì tôi buồn.”

Elle gục xuống bàn: “Cậu buồn cái gì chứ?”

Elle không rõ, Tô Kiều có nhiều tiền như vậy, nhưng dường như cô sống cũng không vui vẻ gì cho cam. Tô Kiều nhìn chằm chằm thử chất lỏng vàng sánh trong chai, hồi lâu sau mới ngẩng đầu lên, nhìn vào mắt Elle, “Vì cô đơn.”

“Cô đơn?”

“Ừ, cô đơn.”

Tô Kiều ngửa đầu, uống cạn chỗ bia còn lại trong chai rồi nói với Elle: “Tôi đi rửa tay chút.”

Elle gật đầu: “Ừ.”

Tô Kiều rút một miếng thuốc, mười phút sau mới mở cửa đi ra. Cô mở vòi nước rửa tay, dòng nước lạnh buốt lăn trên tay. Cổ tay trắng nõn, trên đó còn có một chiếc vòng bạch kim.

Cô lấy một ít nước rửa tay, rửa sạch dưới vòi nước, vòng tay sáng lấp lánh trong ánh nước, che đi vết sẹo nhỏ dài nơi cổ tay.

Ánh mắt cô rơi vào vết sẹo, động tác hơi chậm lại.

Trải qua quãng thời gian khủng hoảng nhất, mất đi người mình yêu, số tiền tiết kiệm dần cạn kiệt, nợ nần kéo đến, sống tại căn hầm ẩm thấp hôi hám, tự ti không chí tiến thủ, chán ghét bản thân, suy nhược tinh thần...

Cảm giác khi đó là gì?

Đến cả hô hấp cũng cảm thấy khó khăn, mỗi ngày tỉnh dậy suy nghĩ đầu tiên là làm thế nào để kết liễu chính mình.

Những ngày đó trải qua thế nào, cô cũng không còn nhớ rõ. Nhưng may mắn thay, tất cả đều đã qua. Bác sĩ tâm lý của cô nói rằng: Tô Kiều, bạn là một cô gái dũng cảm.

Đúng vậy, Tô Kiều, mày đúng thật dũng cảm.

Cô rửa sạch tay, đứng thẳng người, nghiêng đầu soi trước gương. Cô gái trong gương xinh đẹp rạng ngời, tóc dài hơi xoăn, trên lỗ tai là khuyên tai bằng bạc,

Nhiều năm như vậy, sở thích của cô vẫn không đổi, thích tóc xoăn, thích hoa tai bạc.

Tô Kiều đứng trước gương, cong môi cười với chính mình.

Cô từ nhà vệ sinh đi ra, điện thoại trong túi bỗng nhiên rung lên. Cô lấy ra xem, là Tô Dương gọi tới.

“Ừ, chị nghe.”

“Chị, khi nào chị về?”

“Qua đợt này đã, sao thế?”

Đầu dây bên kia, Tô Dương áp ứng: “Là thế này... Bệnh viện bọn em mới có một bác sĩ tới, họ Luru, về nhân phẩm em đã khảo sát qua giúp chị, tương mạo cũng coi như hợp với tiêu chuẩn của chị, chị xem...”

Tô Kiều thờ dãi, “Tô Dương, chị đã nói mấy lần rồi, đừng quản chuyện của chị. Nếu chị muốn tìm thì dạng đàn ông nào mà không có.”

Tô Kiều khẽ gật đầu rồi trầm mặc. Cậu biết, với điều kiện của chị mình, muốn dạng nào có dạng đó.

“Có phải chị vẫn không quên được Tần Hiến không?”

Tô Kiều không đáp, im lặng một hồi mới nói: “... Nói chung cậu đừng quản chị.”

“Cậu ta đáng sao? Năm đó nếu không phải vì cậu ta, chị cũng không...”

“Không liên quan tới anh ấy.” Tô Kiều đi ra ngoài, ra đầu với Elle, chỉ tay ra bên ngoài rồi đi nghe điện thoại.

Tô Dương bắt đầu nổi dóa: “Sao lại không liên quan? Là cậu ta có lỗi với chị. Người nhà cậu ta, bạn bè cậu ta đều có lỗi với chị.”

Tô Kiều nhìn đường phố rộng rãi: “Anh ấy chưa từng thương tổn chị. Chưa từng.”

Tần Hiến chưa bao giờ làm tổn thương cô, trên đời này, hẳn là người thương cô nhất, tốt với cô nhất.

Đột nhiên Tô Dương từ bên kia khóc lên, “Là nhà chúng ta, là nhà chúng ta hại chị. Nếu không phải bà sinh bệnh, mẹ cũng sẽ không tìm xã hội đen vay tiền, chị cũng không phải chịu khổ như vậy, xin lỗi chị, thực sự rất xin lỗi...”

Tô Kiều không muốn nhớ lại chuyện trước kia bèn ngắt lời: “Thôi nào, cũng lâu rồi thì cho qua đi. Cậu cứ chăm chỉ làm việc, qua đợt này chị sẽ về.”

Tô Dương khẽ gật đầu, “Vâng. Chờ chị về em mời chị ăn cơm nhé!”

Tô Kiều ừ một tiếng, “Chị nhớ rồi đấy.”

Cúp máy, Tô Kiều đứng bên ngoài một lát mới quay trở vào quán bar. Vừa về tới, Elle đã kích động giữ lấy tay cô, “Vừa rồi có một anh chàng người Trung Quốc. Đẹp trai vô cùng!”

Tô Kiều cười cười: “Thật sao?”

Elle dùng sức gật đầu: “Thật. Rất đẹp trai, người còn cao.”

Tô Kiều nói phục vụ cho thêm một chai mới rồi đưa mắt nhìn quanh, “Đâu rồi?”

Elle ỉu xù buông tay, “Vừa đi rồi.”

Tô Kiều cười ra tiếng, vỗ vỗ vai cô ấy, “Soái ca có rất nhiều. Nếu cậu đã thích người Trung Quốc đến vậy, chờ quay lại tôi sẽ giới thiệu cho cậu.”

Elle vui vẻ ôm lấy Tô Kiều, “OMG, nhớ lời cậu đấy.”

Bạn đang đọc truyện *Động Tâm Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

London về khuya, bên ngoài mưa phùn lạnh buốt.

Giọt mưa va vào cửa sổ, tạo thành từng vệt nước chảy xuống.

Gian phòng tối đen không chút ánh đèn. Trong phòng ngập mùi khói thuốc.

Tần Hiến ngồi dựa vào đầu giường, một chân duỗi thẳng, một chân hơi co, điều thuốc kẹp giữa hai ngón tay, một tay khoác lên đầu gối.

Cả căn phòng chìm trong bóng tối, chỉ có tàn thuốc thỉnh thoảng lóe lên như đốm lửa. Triệu Tấn đẩy cửa, lập tức bị mùi khói xộc thẳng vào óc. Anh ta đứng ngoài hành lang che mũi: “Chết tiệt, con mẹ nó cậu hút ít thôi.”

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Tần Hiến nâng mắt nhìn về phía cửa phòng, sau đó dập tàn thuốc lên cái gạt tàn ở đầu giường, giọng nói lãnh đạm “Vào đi.”

Triệu Tấn bật đèn, cả căn phòng lập tức tràn ngập ánh sáng.

Triệu Tấn che mũi bước vào, “Nếu mà cậu bỗng nhiên lăn đùng ra chết, nguyên nhân chính là hút nhiều quá mà chết, nhịn chút đi.”

Tần Hiến: “Có tin tức gì chưa?”

“Không có, cứ như bốc hơi luôn rồi vậy.” Triệu Tấn vào phòng, kéo cái ghế trước bàn đọc sách ngồi xuống. “Lần này trở về tôi đã tìm rất nhiều nơi, hỏi rất nhiều người, ngay cả cái xóm trước kia cũng tôi dò hỏi, đều không ai thấy Tô Kiều.”

Tần Hiến ngược mắt, lạnh lùng nhìn hắn: “Vậy cậu còn về đây làm gì?”

Triệu Tấn sững sờ, “... Tôi... tôi đi tìm cậu đó. Tôi cũng cần nghỉ ngơi chứ? Cậu cho rằng ai cũng như cậu à? Người bằng sắt một ngày làm việc những mười bảy mười tám tiếng?”

“Không tìm thấy thì đừng về gặp tôi.” Tần Hiến đứng lên khỏi giường, đi ra ngoài phòng ngủ.

Triệu Tấn cũng đi theo, “Anh trai à, tôi mới từ Vân Nam về, tốt xấu gì cũng phải để tôi thả lỏng mấy ngày chứ.”

Tần Hiến xuống lầu, mở tủ lạnh lấy lon bia.

Triệu Tấn vội nói với theo: “Tôi cũng muốn uống.”

Tần Hiến tiện tay lấy thêm một lon ném cho cậu ta.

Ra khỏi phòng bếp, Triệu Tấn kè kè đi sau Tần Hiến, vừa bật lon bia vừa nói: “Cậu luôn cho người để ý Vân Nam, nhiều năm như vậy, nếu Tô Kiều về thì đã sớm về, chứng tỏ cô ấy chưa từng quay lại đó.”

Tần Hiến ngồi xuống ghế sofa. Triệu Tấn cũng ngồi xuống bên cạnh, ngửa đầu uống. “Tôi nói câu này có hơi khó nghe, hoặc là cô ấy cố ý tránh cậu hoặc là đã quên cậu từ lâu rồi, cho nên mới không quay lại nơi lưu giữ những kỷ ức đẹp nhất của hai người.”

Tần Hiến giương đôi mắt lạnh lẽo nhìn Triệu Tấn. Có chút bia vào người đàn ông nào đó gan càng lớn, dứt khoát nói hết: “Tôi biết cậu không thích nghe, nhưng đây là lời nói thật. Cậu chấp nhận cũng được mà không chấp nhận cũng thế, nhưng cứ chuẩn bị sẵn tâm lý đi.”

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Tần Hiến nặng nề nhìn người đối diện: “Chuẩn bị cái gì?”

Triệu Tấn do dự chốc lát, nhìn vào mắt Tần Hiến, vô cùng nghiêm túc nhả từng chữ: “Cậu phải chấp nhận tám năm chờ đợi chỉ là vô ích, Tô Kiều người ta có lẽ đã sớm kết hôn sinh con rồi.

Tần Hiến nhìn người bạn chí cốt chăm chăm, mím môi không nói gì.

Triệu Tấn tiếp tục: “Cậu nghĩ mà xem. Năm nay Tô Kiều đã 28, không còn trẻ nữa. Cậu cho rằng nam và nữ giống nhau sao? 28 tuổi, thời gian đẹp nhất cũng đã qua...”

“Đủ rồi.”

Triệu Tấn giật mình vội nói: “Được được, tôi không nói nữa.”

Triệu Tấn ngậm miệng, im lặng uống.

Phòng khách lâm vào tĩnh lặng, chỉ còn tiếng mưa nhỏ bên ngoài tấp vào cửa, tí tách.

Triệu Tấn lặng lẽ nâng mắt, trộm nhìn sắc mặt Tần Hiền. Anh ngồi đằng xa, mặt mày u ám, hai mắt buồn thong không biết đang nhìn gì, cũng không biết đang nghĩ gì.

Triệu Tấn thầm thở dài. Tám năm rồi, một năm lại một năm trôi qua, năm nào cũng tìm kiếm, cũng không biết người anh em này của mình muốn kết quả thế nào.

Ánh mắt rơi vào chiếc cốc trên bàn trà. Đó là một cái cốc gốm màu xanh, trên cốc khắc một hình trái tim nhìn không được đẹp cho lắm. Có lẽ là Tô Kiều làm cho Tần Hiền, mấy năm này đi đâu cũng thấy anh mang theo.

Trong lòng Triệu Tấn cũng không dễ chịu mấy, nhìn về phía Tần Hiền muốn an ủi mấy câu, cổ họng lại như bị chặn lại, không nói thành lời được.

Mấy người râu ria như bọn họ, lời nói ra cũng chẳng có tác dụng gì.

Mất đi người mình yêu là anh, dần vật tự trách nhiều năm như vậy cũng là anh, không ai có thể hiểu được cảm giác của anh cả. Đám bạn năm đó gián tiếp ép Tô Kiều ra đi nay đều có người thương, đều đã kết hôn, có gia đình hạnh phúc của riêng mình. Chỉ có anh, ngày ngày sống trong hồi ức, đau khổ, tự trách.

Thình thoảng Triệu Tấn lại khuyên anh, không phải chỉ là phụ nữ thôi sao, dưới gầm trời này loại phụ nữ nào mà không có, lấy điều kiện của anh, muốn dạng gì mà không có được cơ chứ, có cần phải chấp nhất vậy không?

Thế nhưng mỗi lần nhìn thấy Tần Hiền ngăn người ngắm ảnh chụp Tô Kiều, những lời định nói bỗng như nghẹn lại, cảm thấy trong cổ không sao thốt ra được.

Không ai có thể cảm được sự thống khổ của anh, cũng giống như không còn ai có thể nhận được tình yêu từ anh nữa.

...

Lần này Tần Hiền tới London là để xử lý công việc, sẽ không mất quá nhiều thời gian, đã để thư ký đặt vé máy bay cuối tháng về nước. Ngay hôm trước ngày về, hẹn Triệu Tấn đi quán bar uống rượu.

Quán bar về đêm náo nhiệt vô cùng, Tần Hiền và Triệu Tấn ngồi bên quầy. Tần Hiền cứ một chén lại một chén, không nói không rằng.

“Này, cô gái tóc vàng đằng kia thế nào?” Triệu Tấn uống hơi nhiều, đã có chút ngấm.

Tần Hiền qua loa ừ một tiếng, lại tự uống rượu của mình,

“Cậu nhìn cái đi. Nhìn còn chưa nhìn mà ừ cái gì.” Triệu Tấn nói với Tần Hiền.

Tần Hiền nhú mày, nghiêng đầu liếc Triệu Tấn. Người kia dương dương cảm, “Nhìn đi, nhìn chút thôi.”

Tần Hiền cũng thấy phiền, theo ánh mắt của Triệu Tấn nhìn thoảng qua, coi như xong nhiệm vụ, lại ừ một tiếng.

Triệu Tấn nhìn không được mà cười: “Mẹ nó, tôi thấy trong mắt cậu ngoại trừ Tô Kiều, cô gái khác dù đẹp như thiên tiên cũng chẳng khác gì tảng đá.”

“Xin chào.” Cô gái tóc vàng mắt xanh ban nãy cũng một mực nhìn Tần Hiền, phát hiện chàng trai anh tuấn kia cũng đang nhìn mình, lập tức cầm chén rượu lại gần quầy bar, “Em là Jennifer, có thể kết bạn không?”

Triệu Tấn cười ra tiếng, hẩy hẩy cánh tay Tần Hiền, “Cùng người ta kết bạn đi còn chờ gì nữa.”

Tần Hiền đặt chén rượu xuống, “Tôi tới phòng vệ sinh.” Vừa dứt lời liền đứng dậy rời đi.

Em gái tóc vàng mắt xanh nhìn theo bóng lưng Tần Hiền, vẻ mặt mờ mịt. Triệu Tấn nâng chén rượu cụng ly với cô nàng, cười ha hả: “Cậu ta có vợ rồi.”

Quán bar ban đêm nhiều người, bên ngoài là tiếng hò hét ầm ĩ, trong khu vệ sinh lại không ồn như vậy.

Tần Hiền đi ra khỏi phòng vệ sinh, đến cuối hành lang, rút một điếu thuốc ra hút.

Vừa uống rượu, đầu hơi đau. Đứng cạnh cửa, gió từ ngoài thổi vào lạnh buốt, ngược lại làm cho đầu óc anh tỉnh táo hơn. London mấy ngày này mưa rào rích, âm u.

Tần Hiền nhìn cửa sổ đến xuất thần, đột nhiên nhớ tới có lần Tô Kiều chỉ vào bức ảnh trên máy tính hỏi anh, “Anh đã từng tới đây chưa?”

Anh nhìn lướt qua màn hình, là toà kiến trúc tiêu biểu của London, tháp Elizabeth. (Big Ben)

Anh nói: “Tùng tới rồi.”

Tô Kiều nằm lỳ trên giường, hai tay nâng cằm, hăm mộ nhìn anh: “Em cũng muốn đi.”

Lúc ấy anh nói: “Khi nào có thời gian sẽ đưa em đi.”

Tô Kiều cúi xuống găt đầu nói: “Nhưng em không biết tiếng Anh, lúc đó anh đừng để lạc em đấy nhé.”

Tần Hiến đột nhiên cảm thấy tim đau đến phát hoảng, rít một hơi thuốc thật dài.

Con mắt dõi theo đèn đường bên ngoài bắt đầu nhức. Anh không những không thể đưa cô tới nước Anh, còn đánh mất cô rồi.

Tám năm, ngay cả một chút tin tức của cô cũng không có. Anh tìm người nhà của cô nhưng câu trả lời lại là từ tám năm trước Tô Kiều đã không còn liên lạc với người trong nhà.

Anh không biết liệu có phải bọn họ lừa anh hay không, nhưng chung quy lại, tám năm, anh không có hề hay biết tin gì của Tô Kiều.

Anh không biết cô đang ở đâu, sống có tốt không, còn nhớ tới anh không, hay... có hận anh không.

Tần Hiến im lặng đứng bên cửa sổ thật lâu, đến tận khi tiếng chuông điện thoại kéo sự chú ý của anh lại.

Anh lấy di động ra, cúi đầu nhìn, mi tâm hơi nhăn lại, kéo nút kết nối.

“Ông ạ.”

“A Hiến à, bao giờ mới về?”

Tần Hiến quay người vào trong hành lang, “Hai ngày nữa ạ.”

“À ừm, ông đã giúp cháu hẹn với cháu gái lão Lý, khi nào về thì về thẳng nhà, đến lúc đó hai người trẻ tuổi các cháu...”

“Ông.” Tần Hiến cau chặt mày, ngắt lời, “Cháu đã nói rồi, khi nào kết hôn, kết hôn với ai là chuyện của cháu, ông đừng quản nữa.”

Lão gia từ bên kia nổi giận dưng dưng, “Mặc kệ mặc kệ! Năm nay cháu đã 27 rồi, cháu định lúc nào mới kết hôn? Cháu muốn làm ông già này tức chết đúng không?”

“Ông giữ gìn sức khỏe. Nếu không còn việc gì...” Tần Hiến đi đến giữa hành lang, đang định xuống lầu, bước chân bỗng nhiên khựng lại.

Tô Kiều đang cùng bạn từ dưới lầu đi lên, ánh mắt hai người chạm nhau.

Tần Hiến gắt gao nhìn cô không rời, dường như không tin vào mắt mình, nhưng lại cảm nhận được rõ trái tim đang đập liên hồi như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, khiến âm thanh cũng run theo, “... Tô Kiều...”

Lúc này Tô Kiều mới hoàn hồn, co chân chạy nhanh xuống dưới lầu.

“Tô Kiều!” Tần Hiến nhanh chóng đuổi theo.

Tô Kiều chạy xuống lầu, theo phản xạ hướng thẳng tới chỗ phòng vệ sinh.

Tần Hiến theo sát phía sau, “Tô Kiều, em đứng lại.”

Tô Kiều nhanh chóng lao vào nhà vệ sinh nữ, không quên đóng cửa lại.

Tần Hiến chậm một bước, bị chặn ở bên ngoài.

Anh đẩy cửa nhưng bị bên trong giữ. Anh ngẩng đầu lên nhìn biển là nhà vệ sinh nữ, không khỏi nhú mày.

Tô Kiều quay lưng lại chống cửa, toàn thân mất khống chế bắt đầu run rẩy. Sắc mặt trắng bệch, đầu óc trống rỗng, nước mắt cũng vô thức rơi xuống.

Thậm chí cô còn dùng sức bám vào lòng bàn tay mình. Là ảo giác sao?

Tiếng Tần Hiến từ ngoài cửa truyền tới. “Tô Kiều, tôi biết em ở bên trong. Em ra đây, chúng ta nói chuyện được không?”

Tô Kiều cắn chặt môi, thân thể càng nhích gần cửa, găt gao chống đỡ.

Tần Hiền mím môi, dùng mấy giây lại nói: “Đây là nhà vệ sinh nữ, tôi cũng không vào được nhưng tôi đứng ngay ngoài này.” anh hít một hơi thật sâu, cố nén xúc động muốn phá cửa, “Tôi chờ em ra.”

Bạn đang đọc truyện *Động Tâm Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31

Tôi chờ em ra.

Thanh âm rõ ràng của Tần Hiền từ ngoài truyền vào.

Tô Kiều gất gao nắm chặt tay nắm cửa, thân thể căng cứng, giống như tâm trạng căng thẳng tột cùng của cô lúc này.

Có người muốn đi ra ngoài, Tô Kiều cũng không cho, cứ như thế đứng chôn chặt ở trước cửa.

Đôi mắt cô đỏ hoe, trên mặt giàn giụa nước mắt, cô cắn chặt răng, giống như đang liều mạng khắc chế cảm xúc dữ dội trong lòng.

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Mấy cô nữ sinh muốn đi ra ngoài hình như khá lúng túng, hai mắt nhìn nhau rồi nhìn cô, nhất thời không biết làm sao với hành động kì lạ của cô gái trước mặt.

Đầu óc Tô Kiều trống rỗng, tình huống này quá bất ngờ, cứ như thế tự nhiên gặp lại, làm cô bối rối đến không biết ứng đối ra sao. Trái tim đập liên hồi tựa hồ như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Tần Hiền vẫn đứng ở bên ngoài.

Thời gian như ngừng trôi, mỗi phút ngắn ngủi trôi qua đối với anh dài đằng đặc như đang tra tấn, như đang thách thức giới hạn của anh.

Tô Kiều vẫn kiên trì đứng bên trong, tránh mặt anh, thậm chí không có nửa điểm muốn đáp lại anh.

Anh tìm cô 8 năm, cũng chờ đợi 8 năm đằng đẳng, hiện tại người con gái mà anh đau đầu để trong tim đang ở ngay cạnh anh, cách anh một cánh cửa, anh nào có tính nhẫn nại lớn đến vậy.

Anh nắm chặt nắm đấm cửa, rốt cục không khống chế nổi, cất giọng: “Tô Kiều, nếu em không ra, tôi sẽ phá cửa!”

Tô Kiều cắn chặt môi, thân thể nhỏ bé run rẩy.

“Tôi vào đây!” Tần Hiền cũng chẳng đoái hoài đến đây là nhà vệ sinh nữ, tay chống lên cửa, đẩy mạnh.

Sức Tô Kiều sao đâu lại được anh, anh ở ngoài đẩy mạnh cửa, cô cuối cùng vẫn chống đỡ không nổi. Đầu óc vẫn trống rỗng, cảm giác được Tần Hiền ngày càng đến gần, Tô Kiều cuối cùng phải hét lên: “Anh chờ một chút!”

Tần Hiền dừng động tác.

Tô Kiều nhanh chóng đóng cánh cửa vừa bị mở ra một khoảng khép lại, cả người chống lên cánh cửa. Hốc mắt cô đỏ hoe, cố nén nước mắt.

Không biết có phải vì quá khẩn trương mà ngực phập phồng kịch liệt.

Cô hít một hơi thật sâu, miệng không ngừng trấn an bản thân: “Tĩnh táo lại, tĩnh táo lại, nhất định phải tĩnh táo.”

Tần Hiền đứng chờ thêm nửa phút, mi tâm bắt đầu nhú chặt, không kiên nhẫn nói: “Tô Kiều, năm đó em không nói một lời, bỏ rơi tôi, em không có lời nào muốn nói với tôi sao?”

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Tô Kiều nghe xong, nước mắt vát và lấm mồm nén lại được giờ lại tràn xuống ướt đẫm khuôn mặt thanh lệ.

Tần Hiến ở bên ngoài không kiên nhẫn được nữa lại tiếp tục đẩy cửa, Tô Kiều không ngăn được anh, gấp đến độ hét lên: “Anh chờ một chút!”

Tần Hiến đứng ở bên ngoài, nhíu chặt lông mày.

Cảm giác được lực đẩy cửa dừng lại, cảm xúc của Tô Kiều mới dám buông lỏng. Cô vẫn giữ tư thế giữ cửa, mắt nhìn chăm chăm vào bồn rửa tay đối diện, một hồi lâu sau khẽ nói: “Anh đợi một chút, tôi ra.”

Yết hầu Tần Hiến khô khốc, cố gắng khắc chế cảm giác muốn xông vào bắt người ngay lập tức, nửa ngày, anh rút cục buông tay, im lặng hai giây, thấp giọng nói: “Được, tôi chờ em.”

Anh đứng nhìn cửa một lát, cánh cửa nặng nề đóng kín mít trước mặt, thờ dài một tiếng, sau đó mới quay người, đi về phía cuối hành lang.

Gió lạnh từ khung cửa sổ ủa vào phòng, trái tim phiền muộn tạm thời buông lỏng.

Nhưng cũng chỉ một chút.

Tần Hiến bực bội rút một điều thuốc đưa lên miệng, xoay người dựa lưng vào bệ cửa sổ, mắt vẫn hướng chăm chăm vào cánh cửa nhà vệ sinh đang đóng chặt.

Nhà vệ sinh nữ đóng chặt rồi cục cũng mở ra, hai cô nữ sinh vừa rồi bị Tô Kiều ngăn cản lần lượt bước ra, một bên nghị luận về chuyện kì lạ vừa xảy ra, một bên tò mò nhìn về phía Tần Hiến.

Có người thậm chí đã đi thật xa, vẫn còn quay đầu nhìn lên anh.

Tần Hiến dựa vào bệ cửa sổ hút thuốc, ánh mắt từ đầu đến cuối dán chặt vào cửa nhà vệ sinh. Thời gian từng chút trôi qua, điều thuốc trên tay anh đã cháy hơn nửa, Tô Kiều cuối cùng cũng bước ra.

Tô Kiều đứng ở cửa phòng vệ sinh, cách anh hai mét, cùng Tần Hiến mặt đối mặt.

Ánh mắt anh như màn đêm, đen như mực, vẫn trầm tĩnh như 8 năm trước. Giờ đây đôi mắt ấy vẫn như cũ chăm chú nhìn sâu vào mắt cô, nhưng lại nặng nề khiến cô không thờ nổi.

Tô Kiều thờ sâu, âm thầm cắn răng, lấy lại dũng khí, hướng nơi anh đang đứng đi đến.

Cô đứng trước mặt Tần Hiến, nhìn sâu vào mắt anh. Đã tám năm, đây là lần đầu tiên sau 8 năm đằng đẳng hai người gặp mặt. Bất ngờ, vội vã, Tô Kiều không kịp chuẩn bị gì cả, tất cả đều quá đột ngột.

Hai người nhìn chăm chú vào mắt nhau, ai cũng không chịu mở miệng trước.

Tần Hiến so với trước kia càng ngày càng tuấn tú, ngũ quan rõ ràng, cương nghị, lại không mất đi vẻ tiêu sái.

Anh mặc một thân tây trang màu đen, dựa vào bệ cửa sổ, giữa ngón tay cầm điều thuốc. Hành lang dài vắng vẻ, ánh đèn đậu trên tóc anh, nhẹ nhàng tô điểm những đường sáng mượt mà trên khuôn mặt đẹp như tạc.

Đôi mắt ấy vẫn đen nhánh, sâu thăm thẳm như trước, vẫn như thế chăm chú nhìn sâu vào mắt cô.

Tim Tô Kiều đập rất nhanh, hai tay xuôi bên người vô thức siết chặt thành nắm đấm.

“Việc tám năm trước...”

“Tô Kiều, em có nhớ trước đây tôi từng nói qua, lên giường là phải chịu trách nhiệm.”

Thân thể Tô Kiều cứng đờ, sắc mặt trắng bệch nhìn anh.

Tần Hiến nhìn cô trong chốc lát, sau đó cúi đầu xuống vẩy tàn thuốc, một hồi lâu sau mới lại ngẩng đầu, nhìn cô một lúc, sau đó đột nhiên cười nói: “Em ngược lại thật tốt, ngủ cùng tôi, sau đó liền một cước đá tôi, cứ thế bỏ đi, mẹ nó một chữ cũng không lưu lại.”

Anh nhìn cô chăm chăm, sắc mặt trầm xuống, ánh mắt lạnh như băng: “Tô Kiều, em đứng là lợi hại.”

Tô Kiều cắn chặt răng, nhìn anh chăm chăm, nửa ngày sau mới nhẹ nhàng nói khẽ: “Xin lỗi anh.”

Tần Hiến nhíu chặt lông mày, “Xin lỗi? Mẹ nó! Tám năm, tôi tìm em tám năm, chờ em 8 năm đằng đẳng, đòi lại nghe một câu xin lỗi của em sao?”

Tô Kiều mở to hai mắt, nội tâm chấn kinh đến cực điểm. Cô mở miệng, muốn nói gì đó, yết hầu lại khô khốc đến không thể phát ra một âm thanh nào.

Tần Hiến có chút kích động, anh cưỡng ép bản thân đè nén thứ cảm xúc đang sôi lên trong lòng, xoay người, mặt hướng ra ngoài cửa sổ, hùng hăng hít một ngụm khói.

Hút một ngụm thật sâu, khói thuốc căng tràn phổi, dường như lúc này chỉ có làm thế mới khiến anh có thể bình tĩnh lại. Anh nặng nề thở ra một hơi, đem tàn thuốc tàn xảm, đụi lên cửa sổ.

Khi cảm xúc đã bình ổn lại, anh xoay người, đối mặt với Tô Kiều.

Tìm cô tám năm, tám năm, vô số đêm khuya, anh không chỉ một lần hận cô. Hận cô ra đi thoải mái như thế, nhẹ nhàng như thế, thong khoai như thế, ngay cả nửa chữ cũng không lưu lại cho anh. Thổng hận cô bỏ trốn lâu như thế, một cơ hội cho anh tìm thấy cô cũng không có.

Anh thậm chí nghĩ khi gặp lại cô, muốn hỏi cô một chút, có phải tìm cô làm bằng đá không. Nếu không sao cô có thể tàn nhẫn như vậy, vô tâm như thế.

Thế nhưng giờ gặp lại, những câu nặng lời, tàn nhẫn ấy, một câu anh cũng không nói lên lời.

Anh tiến đến kéo tay cô, đau lòng nhìn cô gái bé nhỏ trước mặt, thanh âm không khác chế được run lên nhè nhẹ, “Mấy năm nay em sống có ổn không? Có người khi dễ em không? Có người chăm sóc, chiều cổ em không?”

Tô Kiều ngẩng đầu, nhìn Tần Hiến, nước mắt cứ thế ướt đầm vành mi cô, tí tách rơi xuống nền đất.

Tần Hiến nhìn cô khóc, cưỡng ép bản thân, nhẹ nhàng nói, giọng mang theo chút khản trương, “Em những năm này, có... nhớ đến tôi không?”

Tô Kiều toàn thân chấn động, cơ hồ là theo phản xạ có điều kiện rút tay lại.

Tần Hiến ngẩn ngơ, không tin nhìn cô.

Tô Kiều mím môi, nhìn anh chăm chăm, qua thật lâu, bờ môi nhẹ nhàng run rẩy nói: “...xin lỗi.”

Sắc mặt Tần Hiến đột biến, nhìn chăm chăm cô không tin nhắc lại: “Xin lỗi?”

Anh lắc đầu, không thể tin được, “Tô Kiều, em đừng như vậy...”

Anh tới gần cô, gần như hốt hoảng nắm chặt lấy cổ tay cô: “Mẹ khiếp tám năm, tôi tìm em đã tám năm rồi, đừng nói xin lỗi với tôi.”

Cảm xúc của Tần Hiến đã không thể không chế nổi, anh bỗng dè cô ép sát vào tường, cúi đầu hôn xuống.

Điều anh sợ nhất cuối cùng vẫn xảy ra, Tô Kiều quên anh, cô quên anh, không hề nhớ đến anh.

Anh điên cuồng hôn lên đôi môi Tô Kiều, nụ hôn đầy chiếm hữu, trần trọc, say mê, như trút xuống bao lưu luyến, nhớ nhung, bao hờn trách. Anh mạnh mẽ hôn, mạnh mẽ mở hàm răng, quần quýt triền miên chiếc lưỡi thơm tho, dây dưa không ngừng hơi thở mà ngày đêm anh mong nhớ, liều chết cuốn lấy cô, khiến cô không có đường thoát. Tô Kiều càng lùi về phía sau, anh càng tiến sát lại, như muốn đem tất cả nỗi nhớ nhung, khắc khoải, hờn giận, yêu thương khắc cốt ghi tâm phát tiết qua nụ hôn này.

Răng môi hai người quần quýt, triền miên không một khe hở, đôi môi Tô Kiều bị Tần Hiến gắt gao ngậm chặt, không khí xung quanh chỉ toàn là hương vị của riêng anh. Thứ hương vị ấm áp, trong trẻo, lại mang theo mùi khói thuốc nhân nhát. Dạng kích thích triền miên này khiến Tô Kiều muốn hô hấp cũng không thể, buồn bực đến cơ hồ muốn ngạt thở.

Nhưng mà Tần Hiến như cũ cảm thấy thế nào cũng chưa đủ, siết chặt cô vào ngực, say mê hôn, thậm chí anh không không chế nổi bản thân cắn vào đầu lưỡi Tô Kiều.

Mùi máu tươi càng kích thích sự điên cuồng của Tần Hiến, anh đem cô dán chặt vào lồng ngực, thân thể kề cận không một kẽ hở, tựa hồ chỉ có như vậy anh mới có thể chân thực cảm nhận được Tô Kiều.

Cô không phải ảo giác, không phải giấc chiêm bao dần vụt anh hàng đêm.

Đầu lưỡi Tô Kiều bị cắn đến phát đau, cô đẩy bả vai Tần Hiến, anh lại càng ôm cô chặt hơn, càng dùng sức mãnh liệt hôn.

Thân thể dán lấy cô, cô thậm chí có thể cảm giác được rõ ràng sự biến đổi thân thể của anh, chỗ nào đó của anh cương cứng, cọ vào người cô. Tô Kiều bị dọa đột nhiên hoảng hồn, hoảng hốt đẩy Tần Hiến ra.

Tần Hiến chưa kịp chuẩn bị đã bị người trong lòng đột ngột dùng sức đẩy ra, hai mắt anh đỏ ngầu, chăm chú nhìn Tô Kiều.

Tô Kiều hoảng hốt lùi lại hai bước.

Tần Hiến sầm mặt, hướng Tô Kiều bước đến.

“Anh không được qua đây.” Tô Kiều hét lên, sợ hãi lùi về phía sau.

Tần Hiến nhìn thần sắc sợ hãi trong mắt Tô Kiều, bước chân đột nhiên dừng lại.

Anh khó có thể tin nhìn cô, không tin hỏi: “Em sợ tôi?” anh không thể tin được, chỉ cảm thấy một đao sắc bén hung hăng đâm vào tim mình, “Tô Kiều,

em sợ tôi?”

Tô Kiều toàn thân run rẩy lợi hại, trong đầu hàng vạn âm thanh rồi bời không ngừng hét lên.

Thật ra, năm đó sau khi rời khỏi Tần Hiền, cô có về tìm anh một lần.

Đó là thời điểm đen tối nhất trong cuộc đời cô, khi đó cô vừa mất đi Tần Hiền, bà ngoại sinh bệnh, mẹ thiếu nợ nặng lãi, cô mỗi ngày đều bị nợ nần ép đến không thở nổi. Cô cả người như chìm vào vực sâu không đáy, thống khổ đến không chịu nổi.

Dùng hết số tiền trong người cô mua vé xe lửa, ngồi trên xe suốt 2 ngày, 2 đêm, chạy tới Bắc Kinh tìm anh. Cô lúc ấy chỉ nghĩ, muốn anh cho cô một điểm tựa, một nguồn năng lượng để sống, muốn cùng anh ở một chỗ, không xa rời nữa.

Nhưng cô còn chưa kịp tới gặp anh, liền gặp Lâm Na trước. Lâm Na ở trước mặt cô gọi điện cho mẹ Tần Hiền. Tạ Lệ tới rất nhanh, bà là một người phụ nữ tú lệ, thanh thoát, ôn hòa, hữu lễ nhưng cũng là một người mẹ sẵn sàng vì con mình làm mọi điều, đặc biệt những điều không tốt cho tương lai của Tần Hiền. Ngay tại thời điểm thấy cô, bà không do dự cho cô một cái bạt tai.

Một cái tát kia đánh lên đến nỗi đầu óc cô hồ đồ, cũng triệt để đánh cho cô sáng mắt.

Tạ Lệ trừng mắt nhìn cô, giận dữ nói: “Cô còn muốn hại A Hiền đến mức nào nữa mới vừa lòng?! Nó vì cô, kém chút nữa đến đại học cũng không muốn học! Nhà cũng không muốn về. Nó hiện tại vất vả lắm mới ổn định lại được, cô còn trở về làm gì?! Cô cút cho tôi. Nếu còn bắt gặp cô đến tìm A Hiền, tôi gặp cô một lần sẽ đánh một lần.”

Một cái tát kia cả đời Tô Kiều cũng không thể quên được.

Những câu nói nhục mạ sắc lạnh ấy, mỗi lần nhớ đến đều làm cô thống khổ.

Cô đứng thẳng người, hít một hơi thật sâu, nhìn Tần Hiền nói: “8 năm trước là tôi có lỗi với anh, nhưng mọi chuyện đã qua lâu như vậy rồi, anh bỏ qua tôi, cũng là buông tha cho chính bản thân mình đi.”

Tần Hiền bước nhanh đến trước mặt Tô Kiều, Tô Kiều hét lên: “Anh đứng lại.”

Tần Hiền bị hét đến ngẩn người, bờ môi mím thành một đường.

Tô Kiều nhìn anh trong chốc lát, nhanh chóng xoay người đi.

Tần Hiền theo bản năng đi theo sau. Tô Kiều đi vài bước, bỗng nhiên xoay đầu nói: “Tần Hiền.”

Cô nhìn anh, gần như cầu khẩn: “Coi như tôi cầu xin anh, bỏ qua tôi đi, đừng tìm tôi nữa, chúng ta không thể ở bên nhau được, tôi buông tay anh rồi, anh cũng buông tay tôi được không?”

Tần Hiền đứng ở lại, nhìn cô thật kỹ, ánh mắt có một loại bi ai như đâm thẳng vào nơi mềm mại nhất của người đối diện, thanh âm anh nhẹ nhàng, rất cực cũng đè nén được xúc động dịu dàng hỏi: “Tô Kiều... có phải em đã kết hôn?”

Bạn đang đọc truyện *Động Tâm Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32

Từ khi từ London trở về, Tô Kiều ở lì trong nhà suốt 1 tuần lễ.

Chu Lãm một lần đi ngang qua, thuận đường vào cửa hàng sách đi dạo một vòng, kết quả đi hết tầng trên tầng dưới vẫn không thấy người, bèn đi hỏi nhân viên thu ngân: “Chị Kiều nhà các cậu đâu rồi?”

Cậu nhóc thu ngân nói: “Không phải chị ấy vẫn ở London sao ạ? Còn chưa có trở lại.”

Chu Lãm xùy một tiếng nói: “Đã về lâu rồi.”

Anh ta liếc nhìn chiếc áo len mỏng vắt trên sofa cạnh cửa sổ. Hai năm trước Tô Kiều nhân rồi không có chuyện gì làm, liền mở một hiệu sách nhỏ, chỗ kia là vị trí yêu thích của cô.

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Tô Kiều thích nhất là sách có tranh vẽ, thời điểm rảnh rỗi cô có thể ngồi cả ngày trên chiếc sofa kia chăm chú xem sách.

Vào mùa xuân, ánh nắng từ cửa sổ chiếu vào rơi rải trên người cô, bên ngoài từng tán lá xanh ròn đung đưa nhẹ theo gió, trên ghế Tô Kiều cuộn mình thoải mái nằm, hết như một chú mèo nhỏ lười biếng.

Chu Lãm đi dạo một vòng nữa quanh hiệu sách, sau đó để một phần điểm tâm vào bếp rồi mới rời đi. Bên ngoài đang mưa, hắt run lên một cái: “Mẹ nó, thật là lạnh chết mẹ đi được.”

Hắn nhanh chóng bước đến mở cửa xe, nhanh chóng bước vào khoang xe ấm áp.

Tô Kiều hiện đang ở tại “Nam Sơn nhất lâm”, ngự tại trung tâm thành phố, một khu nhà tắc đất, tắc vàng.

Lúc trước đi mua nhà, vẫn là Chu Lãm đưa cô đi xem nhà, xem một chút liền chọn trúng căn hộ này. Căn hộ hơn 200 m², cô nói chọn là liền vùng tiền như rác, đến chớp mắt cũng không chớp mua căn hộ to nhất này.

Tô Kiều là cô gái kì quái nhất Chu Lãm từng gặp, một mình cô thế mà mua hẳn một căn nhà lớn như thế, ở cũng chẳng ở hết, cũng không phát hoảng một mình ở trong căn nhà rộng thênh thang thế này.

Lúc hắn hỏi cô vấn đề này, Tô Kiều ngồi trước bàn trang điểm, ung dung sơn móng tay, hờ hững đáp: “Tôi thích vùng tiền như rác thế đấy, chẳng phải tôi khổ sở kiếm tiền cũng chỉ để có thể vùng tiền tiêu pha hay sao, trước kia còn không có chỗ mà ở, giờ ở phải phải phóng khoáng một chút.”

Chu Lãm lúc ấy liền cười sặc, hướng cô bật ngón tay cái, “Đúng là bà chủ Tô. Ngài có tiền, ngài to.”

Chu Lãm vừa đi vừa gọi cho Tô Kiều mấy cuộc điện thoại, không bắt máy.

Hai năm nay, công việc đi vào quỹ đạo, Tô Kiều thời điểm bận rộn thì cực kì bận bịu đến thời gian thờ cũng không có, nhưng thời điểm nhàn thì lại cực kì nhàn tản.

Bình thường lúc nhàn chán cô thường có hai sở thích: một là ngủ hai là đọc sách. Hay là tìm một nơi sơn thủy hữu tình nào đó tiếp tục ngủ và đọc sách.

... Thật là một cách sống lạng lẽ, yên bình.

Chu Lãm gọi cho Tô Kiều bốn cuộc điện thoại liên tiếp mà không có ai bắt máy, hắn đoán hơn phân nửa là cô gái này lại vui đầu ngủ rồi.

Đứng tại cửa nhà cô, ấn chuông liên tiếp cũng không có người mở cửa, Chu Lãm đứng trước cửa hô lớn: “Tô Kiều, cô mau ra mở cửa, không tôi sẽ báo cảnh sát.”

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Vừa mới nói xong, cửa liền mở ra.

Tô Kiều mặc một thân váy bông màu trắng, tóc rối bời, thời điểm mở cửa đến mắt cũng không chịu mở. Cửa vừa mở cô liền quay đầu nhắm mắt đi đến ghế sofa tiếp tục nằm xuống, ôm gối tiếp tục ngủ.

Chu Lãm đóng cửa, bước vào, đem điểm tâm đặt lên bàn trà, “Cái người này, cô ở trong nhà bao nhiêu ngày rồi, nhìn bộ dạng này mà xem, nói cô là bà chủ chuỗi nhà hàng cao cấp chắc chẳng ai tin.”

Cô gái nào đó vui mặt trong mớ tóc dài che khuất cả khuôn mặt, lười biếng cười, “Tôi thì làm sao nào, chẳng lẽ lại nhìn như thiếu nữ bất lương ngồi ăn chờ chết?”

Anh đi đến trước sofa, khom người dựng cô dậy, “Cô mau dậy đi, tôi mang cho cô chút điểm tâm, mau ăn đi.”

Tô Kiều vẫn không nhúc nhích, Chu Lãm lại kéo cô một cái, “Đứng dậy đi, đứng dậy mau, nhanh lên ....”

“Mẹ kiếp, Chu Lãm cậu có thể bớt làm phiền người khác được không?!” Tô Kiều mạnh mẽ từ sofa đứng lên lấy gối trên ghế đập hắn không thương tiếc.

Chu Lãm tiếp được hung khí, tính tình vô cùng tốt khuyên nhủ: “Tranh thủ thời gian ăn đi, sống không thể bê tha thế này được.”

Tô Kiều bị buộc rời giường, tính tình vô cùng không tốt, hậm hực đứng lên, đi qua còn không quên hung hăng đá cho Chu Lãm một cước.

Chu Lãm hét “mẹ kiếp” một tiếng, “Con mẹ nó cô đúng là đồ vô tình!”

Tô Kiều vào phòng tắm đánh răng, rửa mặt, lúc đi ra tiện tay lấy cái dây tùy tiện búi tóc lên.

Chu Lâm ngồi co quắp trên ghế sofa nhắn tin, thấy cô đi ra thì ngược lên nhìn cái rồi nói: “Cuối cùng cũng có đặc điểm giống con người rồi đây.”

Tô Kiều ngồi vào ghế sofa, bưng ly lên uống một ngụm nước. Sau đó mới cầm lấy điểm tâm Chu Lâm mang đến, lặng lẽ ngồi ăn.

Chu Lâm liếc mắt nhìn cô hai lần, sau đó dứt khoát đặt điện thoại đi động xuống, dựa vào ghế sofa, uể oải nghiêng người về phía cô nói: “Lần này đi London có chuyện gì à? Sao vừa về nước cô liền ở lì trong nhà thế.”

Tô Kiều không có lên tiếng, yên lặng ngồi ăn.

“Cô đó, bác sĩ tâm lý của cô đã nói rồi không phải sao. Đừng giữ cảm xúc trong lòng, muốn nói liền nói, muốn tỏ lộ liền tỏ lộ, đừng để tâm trạng u uất trong lòng, phải bộc lộ ra.”

Tô Kiều mấp máy môi, trầm mặc một lát, rốt cục mở miệng, “Tôi gặp lại Tần Hiến rồi.”

Chu Lâm sững sờ, theo bản năng ngồi ngay ngắn dậy: “Thật?”

Tô Kiều gật gật đầu, nghĩ ngợi một chút, lại yên lặng ngồi ăn điểm tâm, nhưng không thấy có vị gì cả.

Cô đặt điểm tâm xuống, cầm cốc nước lên uống.

Uống xong, hai bàn tay ôm lấy cái cốc, mắt nhìn vào nước bên trong cốc đến gần người.

Ánh mắt Chu Lâm rơi trên cái cốc màu hồng trên tay Tô Kiều.

Từ khi biết cô, hẳn để ý cô đặc biệt trân trọng cái cốc đó, coi như bảo bối, ai cũng không được động vào. Trên cốc còn có hình hoa đào xiêu xiêu vẹo vẹo. Xem chừng là cốc tình nhân.

Chu Lâm nhìn chằm chằm Tô Kiều một hồi, trong lúc nhất thời không biết nên nói gì.

Anh và Tô Kiều vì hùn vốn kinh doanh mà quen biết. Việc quá khứ của cô hẳn không quá rõ ràng, việc liên quan đến Tần Hiến, hẳn nghe được chút ít từ Tô Dương. Tô Dương vừa nhắc đến Tần Hiến liền hận đến nghiến răng, nghiến lợi, tựa hồ người đàn ông kia đã làm tổn thương Tô Kiều rất sâu sắc.

Anh vỗ vỗ vai Tô Kiều, “Đều là chuyện đã qua rồi, đừng suy nghĩ nữa, trên đời này đàn ông tốt còn nhiều, sao phải vì một người không đáng mà thương tâm. Cô cứ chờ đi, nếu khi nào muốn yêu, cứ nói, ca ca đây sẽ giới thiệu cho mấy người ưu tú hạng nhất.”

Tô Kiều nghiêng đầu, ánh mắt vô cùng nghiêm túc nhìn hắn, im lặng hồi lâu mới nói: “Thế nhưng trên đời này không có người đàn ông nào tốt hơn Tần Hiến.”

Chu Lâm sững sờ: “Cái gì?”

....

Tô Kiều ở lì trong nhà hết 1 tuần, rốt cục cũng đáp ứng Tô Dương thứ sáu tuần này ra ngoài ăn cơm cùng nhau.

Ngủ thẳng một giấc đến 11h trưa, lại được Tô Dương kiên trì gọi điện thoại nhắc nhở liên tục, cuối cùng cũng kiên trì, quả cảm lời được Tô Kiều từ trên giường đứng lên.

Thu xếp đơn giản một chút, khoác một tấm áo choàng nhẹ nhàng, đeo giày da êm ái, thoải mái, Tô Kiều đi ra ngoài.

Lúc Tô Kiều ra khỏi nhà đã là 11h30, đi ra ngoài được một lát thì gặp ngay giờ cao điểm, xe nhích từng chút, phía trước tựa hồ là hai hàng xe dài dằng dặc, cùng một cột đèn giao thông đợi hơn nửa giờ mới chuyển đèn.

Tô Kiều phiền chán đến độ rút một điều thuốc hút giết thời gian, rồi lại lấy điện thoại gọi điện cho Tô Dương.

“Chị đang trên đường đến, mọi người cứ ăn trước đi, không cần đợi chị.”

“Mọi người vẫn đang chờ, chị cứ bình tĩnh đến, dù sao mọi người đều chưa đói.”

Tô Kiều cúp điện thoại, ném điện thoại vào hộc xe.

Một tay cầm điều thuốc, một tay để trên vô lăng, ánh mắt bình tĩnh nhìn về phía trước.

Những năm gần đây Tô Dương thay đổi rất nhiều. Cô trước đây vì vừa trả nợ, vừa trang trải tiền học phí cho Tô Dương học đại học, đã mở một quán mì sợi kiếm tiền, trong tiệm chỉ có mình cô vừa nấu ăn, vừa chạy bàn, Tô Dương ngày ngày sau khi tan học, hoặc rảnh rỗi, đều đến giúp việc cho cô. Quán ăn đắt khách, cô thường bận bịu đến tận khuya, nhiều lần cô thấy thẳng nhóc này trốn ở một góc lặng lẽ lau nước mắt.

Khi đó cô bỗng cảm thấy đứa nhóc ngày nào giờ đã trưởng thành.

Ở trường đại học, ngoài giờ học và đến giúp cô thăng bé cũng làm thêm bên ngoài, so với trước kia như hoàn toàn biến thành một người khác.

Nghịch cảnh luôn thúc đẩy con người ta trưởng thành mà. Đối với Tô Dương là vậy, đối với Tô Kiều cũng thế.

Trong lúc Tô Kiều đang chìm vào hồi ức, phía trước hàng xe cuối cùng cũng chịu nhúc nhích.

Cô đem tàn thuốc dụi vào gạt tàn, đang chuẩn bị khởi động xe, ai ngờ đột nhiên xe động một tiếng.

Tô Kiều vô thức quay đầu, thì ra là chiếc xe đằng sau đụng trúng đuôi xe của cô.

“Đề mình, Lâm Na cậu đang làm gì thế!”

Lâm Na chăm chú nhìn chiếc xe thể thao màu đỏ phía trước, mặt mũi trắng bệch, “Sao... Làm sao bây giờ ạ...”

Vương Húc ngồi ở vị trí ghế phụ cũng choáng váng: “Trời ạ, Ferrari.”

Lương Dật cùng Mạnh Oanh ngồi phía sau, mấy người đang chuẩn bị đến tham gia họp lớp cao trung.

Lâm Na vừa lấy bằng lái không lâu, không hiểu sao một phút lơ là liền gây họa. Cô ta mặt trắng bệch, nghiêng đầu hỏi Vương Húc, “Cái này...Xe này có bảo hiểm không?”

Lâm Na và Vương Húc gia đình điều kiện chỉ có thể coi là trung lưu, xe là của nhà Vương Húc, giờ phút này chính chủ đang mặt ừ mảy châu.

Lương Dật đen mặt nói, “Thất thần cái gì, mau xuống xe giải quyết nào.”

Lâm Na cắn môi, không muốn đi xuống.

Lương Dật trừng cô ta một cái, đẩy cửa xe bước xuống. Mạnh Oanh cũng vội vàng chạy theo.

Anh vừa xuống xe, liền thấy chủ nhân chiếc Ferrari cũng vừa vận bước xuống.

Đang muốn tiến lại gần, lại trông thấy mặt người phía trước nên đột nhiên dừng lại.

Tô Kiều mới đi đến phía đuôi xe, thấy Lương Dật cũng dừng lại.

Cô sững sờ đôi chút song ngữ khí rất nhạt: “Là cậu à.”

Lương Dật nhìn chằm chằm Tô Kiều, chán kinh nói không ra lời.

Ngược lại Mạnh Oanh phía sau hần không kịp phản ứng, kích động chạy đến nắm tay cô, vui mừng nói: “Chị Tô, trời ạ, rốt cuộc cũng tìm được chị rồi.”

Cô bé kích động đến mắt đỏ mọng, nước mắt theo đôi mắt to tròn trong vắt từng giọt rơi xuống, “Chị Tô Kiều, những năm nay chị sống thế nào? Có khỏe không? Anh họ một mực muốn đi tìm chị, a, đúng, ...Đúng, phải gọi điện thoại cho anh họ...” Mạnh Oanh một bên nói, một bên liền nhanh chóng móc điện thoại di động từ túi xách ra.

Tô Kiều dè dặt tay cô bé, “Không cần, tôi đã gặp anh ấy rồi.”

Mạnh Oanh khẽ gạt mình, “Thật sao?” Trên mặt cô lộ ra vẻ vui mừng, “Vậy hai người đã giải hòa chưa?”

Tô Kiều không đáp, hướng đuôi xe đi đến.

Mạnh Oanh cũng tiến đến, kéo lấy tay cô, kích động nói: “Chị biết không? Anh họ mấy năm nay tìm chị khắp nơi. Trước đó thời gian còn đang học đại học, cứ mỗi năm được nghỉ đông và nghỉ hè anh ấy lại chạy đến Vân Nam tìm chị, anh ấy nói muốn ở đó chờ chị trở về. Những năm gần đây công việc bận rộn, anh ấy vẫn sắp xếp công việc để đến Vân Nam, đi đến những nơi hai người từng đến, nói nhất định sẽ đợi được ngày chị trở về.”

“Đừng nói nữa!” Tô Kiều nghe xong trong lòng càng ngày càng khó chịu, hốc mắt nóng bừng, vòm họng nghẹn lại, phổi như không thở được, nhịp tim đập kịch liệt.

Mạnh Oanh bị Tô Kiều nghiêm nghị quát thì gạt nẩy mình, mở mắt nhìn Tô Kiều.

Vương Húc cũng từ trong xe đi ra, không biết nên kinh ngạc hay kinh hi, nhìn chằm chằm Tô Kiều, “Chị Tô Kiều...”

Tô Kiều nằm mơ cũng không nghĩ đến hôm nay lại đụng trúng mấy người bạn họ, sớm biết vậy đáng nhẽ không nên đi ra ngoài.

Lâm Na nhìn thấy Tô Kiều, cô ta ngồi trong xe không xuống, đôi mắt trừng lớn, khó có thể tin nhìn chằm chằm Tô Kiều.

Tô Kiều kiểm tra xong đuôi xe, phần đuôi bị đâm trúng bị lõm một miếng.

Lương Dật tiến lên phía trước nói: “Chị xem qua, chi phí bồi thường chúng tôi sẽ trả chị.”

Tô Kiều ngược lên nhìn hần một cái, nửa ngày sau cười nói: “Được rồi, tôi có việc, phải đi trước.”

Dứt lời liền lên xe, cấp tốc rời đi.

Hai xe ở chỗ này đứng lại khiến xe phía sau bị ùn tắc nhẩn còi inh ỏi.

Vương Húc nhìn chằm chằm chiếc xe thể thao phía trước, nội tâm vẫn khiếp sợ không thôi, “Tô Kiều mấy năm nay có vẻ làm ăn khá khá không ít...”

Lương Dật sắc mặt nặng nề, nửa ngày sau mới thu tầm mắt lại nói: “Lên xe trước đi.”

Sau việc Lâm Na lái xe đụng trúng xe khác, mọi người tự nhiên không dám để cô ta lái xe nữa.

Vương Húc tiếp tục lái xe đến Đình Hiên Lâu.

Lâm Na ngồi kế bên cậu ta, mặt mày trắng bệch, từ đầu đến cuối đều không nói chuyện.

Trong xe hoàn toàn yên tĩnh, không ai nói gì.

Qua hồi lâu, Lâm Na không nhịn được mở miệng, quay đầu nhìn Lương Dật và Mạnh Oanh hỏi: “Các cậu nói xem, Tô Kiều kia có phải câu được đại gia nào rồi không?”

Mạnh Oanh trước nay tính tình đều rất tốt mà nghe những lời này cũng không khỏi bức mình, thanh âm có chút lớn: “Lâm Na, cậu có thể hay không đừng lôi người khác ra nói xấu sau lưng không? Chị Tô Kiều rốt cuộc đã động chạm gì cậu mà cậu ghét chị ấy đến thế?”

Lâm Na đột nhiên bị Mạnh Oanh quát một câu, nhướn mày, vô thức muốn cãi lại, nhưng còn chưa mở miệng đã bị ánh mắt của Lương Dật dọa sợ.

Lương Dật trầm mặt, lạnh lùng nhìn cô ta.

Lời muốn nói lập tức nghẹn ở cổ. Lương Dật trước giờ đều rất bảo vệ Mạnh Oanh, Lâm Na cắn môi, dứt khoát quay đầu, đem một bụng tức nuốt xuống.

...

Tô Kiều thật không hiểu hôm nay là ngày gì, trong vòng một ngày thế mà đụng mặt nhóm Lương Dật đến hai lần.

Cô vừa bước chân vào Đình Hiên Lâu, nhóm Lương Dật cũng vừa vặn bước vào. Ngay cả Lương Dật và Vương Húc cũng cảm thấy kì quái, hai bên nhìn mặt nhau, không biết phải biểu lộ thế nào.

Ngược lại Mạnh Oanh rất cao hứng, gặp Tô Kiều tại quầy bar, nhanh chóng chạy tới, “Chị Tô Kiều, chị cũng đến đây ăn cơm à.”

Cô nàng kích động ôm cánh tay Tô Kiều, vui vẻ nói: “Hôm nay chúng em họp lớp cao trung ở đây.”

Tô Kiều không khỏi sửng sốt.

Họp lớp cao trung? Vậy có phải Tần Hiến cũng sẽ đến không?

Mạnh Oanh giống như đọc được suy nghĩ của cô, có chút khổ sở nói: “Nhưng anh họ sẽ không đến, từ năm chị bỏ đi, về sau anh ấy liền không gặp gỡ chúng em nữa.”

Tô Kiều càng khó hiểu: “Vì sao?”

Mạnh Oanh nhìn cô, nhỏ giọng nói: “Bởi vì năm đó chúng em khi dễ chị.”

Tô Kiều ngơ ngẩn.

“Vậy những năm gần đây anh ấy...”

Mạnh Oanh nói: “Cứ một thân một mình như vậy, khẳng khái đợi chị.”

Tô Kiều vào gian phòng Tô Dương đặt trước, cậu và bạn gái cùng Chu Lãm ngồi đợi cô.

Tô Dương cùng Trương Hoan đều đang đợi cô, chỉ có Chu Lãm là đã dùng bữa trước.

“Không khách khí nha, Tô đại gia.” Chu Lãm kẹp khối thịt heo sữa quay trên đĩa, tấm tắc đánh giá: “Món này quả là không uổng phí công sức chúng ta bỏ ra, hương vị từ lưỡi thấm vào tận tim.”

Tô Kiều cười cười, đi đến bên cạnh hắn, kéo ghế ngồi vào.

Tô Dương lấy cho nàng ly nước trái cây rồi mới hỏi: “Sao chị đi lâu thế?”

Tô Kiều nói: “Vừa đi trên đường thì bị người theo đuôi.”

Chu Lâm gấp cho cô một khối cá hấp, “Cô không xảy ra chuyện gì chứ?”

Tô Kiều trợn mắt xúc động nói với hắn: “Anh mới xảy ra chuyện, nếu xảy ra chuyện gì giờ tôi còn có thể ngồi đây cùng anh nói chuyện phiếm sao?”

Chu Lâm cười ha ha, “Cô không có chuyện gì là tốt, chỉ cần thân thể an toàn, mọi thứ đều có thể giải quyết bằng tiền.”

Tô Kiều cúi xuống ăn cá, hờ hững nói: “Đuổi theo tôi chính là đám người Lương Dật.”

Tô Dương bỗng nhiên ngẩng đầu, “Mẹ nó, để em đi gặp bọn họ.”

Tô Kiều ngẩng đầu: “Không có gì, chỉ là có chút sự việc tình cờ xảy ra.”

Chu Lâm nghiêng đầu hỏi: “Hôm nay cô đi chiếc xe đó chứ?”

Tô Kiều: “Rồi sao?”

“Đúng đi chiếc xe đó không?”

“Uh, vừa mua tháng trước.”

Chu Lâm đột nhiên cười, bụng chén rượu lên mời Tô Kiều.

Tô Kiều mờ mịt: “Làm gì vậy?”

Chu Lâm cười ha ha, đặc biệt vô sỉ nói: “Chúc mừng cô gái nhỏ nhà chúng ta, chú vịt con xấu xí năm nào nay đã được mở mày mở mặt.”

Anh chặc chặc một tiếng, “Bọn họ lúc này đoán chừng đang nôn ra máu đấy, tội nghiệp.”

Tô Kiều không nhịn được trừng mắt nhìn hắn: “Anh thật là ngây thơ.”

Đối phương không có phản ứng tiếp tục lo ăn com.

Còn trong đầu ai đó nơi nơi đều là Tần Hiến.

Sau khi nghe Mạnh Oanh nói những lời kia, cô không khỏi suy nghĩ áy náy.

Năm đó mẹ Tần Hiến nói với cô, người trẻ tuổi dù tình cảm sâu nặng bao nhiêu thì khi thời gian qua đi những tình cảm bông bột ấy rồi sẽ trôi vào quên lãng.

Cô nghĩ Tần Hiến sẽ quên cô, rồi sống thật tốt.

Anh ấy hằng năm đều đến Vân Nam, đi qua những nơi hai người đã từng đến, anh ấy nói chờ một ngày chị nhất định sẽ quay về.

Anh ấy trách năm đó chúng em khi dễ chị, nên những năm nay không còn qua lại cùng chúng em nữa.

Anh ấy bao năm qua chỉ có một thân một mình, luôn chờ đợi chị trở về.

Tô Kiều trong lòng phiền muộn, đột nhiên cả com cũng không có khẩu vị.

Cô buông đĩa xuống.

Tô Dương ân cần hỏi: “Chị sao vậy?”

Tô Kiều lấy bao thuốc từ trong túi ra, đứng lên, “Mọi người ăn đi, chị ra bên ngoài hút điếu thuốc.”

Tô Kiều ra khỏi phòng, Tô Dương nhìn về phía Chu Lâm, “Chị tôi sao thế?”

Chu Lâm còn đang bận ăn heo sữa quay, ung dung nói: “Chắc nhớ đàn ông.”

Tô Dương: “...”

Tần Hiến từ sau khi gặp lại Tô Kiều ở London trở về thì như kẻ điên.

Thời điểm nhận điện thoại của Lương Dật, anh thậm chí đang ở sân bay, chuẩn bị bay qua London tìm cô.

Nửa đường quay đầu xe, lại gặp đúng giờ cao điểm

Tần Hiền căng thẳng ngồi trước vô lăng, lòng như lửa đốt, mắt chăm chăm nhìn vào đèn đỏ phía trước.

Một phút ngắn ngủi trôi qua đối với anh lúc này như một giờ đằng đặc trôi.

Đèn xanh sáng lên, anh chuyển tay lái, nhanh chóng phi xe về phía Đình Hiền Lâu.

Đình Hiền Lâu hiện tại được coi là nhà hàng nổi tiếng sang trọng nhất thành phố S, mỗi ngày đến giờ ăn trưa đều chật kín bàn, bên ngoài còn hàng dài người chờ đến lượt. Cả thành phố có đúng 4 chi nhánh phân bố ở bốn hướng Đông, Tây, Nam, Bắc. Mỗi chi nhánh đều phi thường đông đúc náo nhiệt.

Thời điểm Tần Hiền đến, đã không còn chỗ đậu xe. Anh cũng chẳng đoái hoài đến, tùy tiện dừng xe ở ven đường. Anh sợ, sợ mình trễ một giây thôi liền không thể gặp được Tô Kiều.

Ngày đó tại quán bar, cô cứ thế chạy mất, anh cứ vậy chần chừ, để rồi đến khi tỉnh táo lại đã không thấy tăm hơi người kia.

Tần Hiền đi nhanh vào sảnh.

Người đàn ông anh tuần, toàn thân toát lên vẻ cương nghị, mà phóng khoáng, khí thế bức người, lại lạnh lùng mà vẫn cuốn hút từng cử chỉ. Không ít người hướng mắt sang nhìn theo anh.

Có người nhận ra, khe khẽ bàn luận: “Đây không phải tổng giám đốc Tần thị sao?”

“Hình như là vậy, người thật còn đẹp trai hơn trên báo. Đúng là tuổi trẻ tài cao.”

“Hừ chớ nhìn trẻ tuổi mà khinh nhờn nhé, vị này cũng không phải kẻ dễ trêu vào đâu, so với ông nội hần còn hung ác, lạnh lùng hơn gấp vạn lần.” Một người đàn ông bụng phệ ngồi cạnh cửa sổ tức giận nói, xem chừng là đã bị không ít thiệt thòi trên tay Tần Hiền.

Tần Hiền đẩy cửa phòng ăn, những người bên trong đồng loạt nhìn về phía hần.

Lương Dật đứng lên, “Anh họ!”

“Tô Kiều đâu?” Tần Hiền nhìn hần chăm chăm, đi thẳng vào vấn đề.

Lương Dật nói: “Hần là vẫn còn ở đây, nhưng cụ thể ở phòng nào thì em không rõ.”

Mạnh Oanh vội nói: “Em biết! Chị ấy vừa đi lên lầu 2.”

Cậu nhân viên phục vụ bên cạnh nghe thấy cuộc đối thoại của ba người, nhin không được chen vào một câu: “Các vị muốn tìm bà chủ của chúng tôi ư?”

Tần Hiền sững sốt một chút, nhìn về phía cậu bồi bàn.

Không chỉ có Tần Hiền, tất cả những người biết Tô Kiều ở đây đều không khỏi ngỡ ngàng.

Lâm Na tròn trĩnh mắt, lớn tiếng nói: “Tô Kiều là bà chủ của các anh? Không thể nào!”

Nghe đâu Đình Hiền Lâu là của Chu nhị thiếu gia.

Cậu chàng phục vụ bị Lâm Na hỏi ngược lại, nhất thời không dám nói chuyện.

Tần Hiền nhìn hần chăm chăm hỏi: “Cô ấy hiện giờ đang ở đâu?”

Nhân viên phục vụ do dự một lát rồi nói: “Bà chủ hiện tại đang ở cùng Nhị thiếu ăn cơm trên lầu, phòng 3 tầng 2.”

Tần Hiền lên lầu, đứng trước cửa phòng số 3 gõ cửa.

Chu Lâm nhìn một cái, “Tiểu Kiều trở lại rồi à?”

Tô Dương nói: “Là chị ấy thì đâu cần gõ cửa.”

Anh đứng lên, đi ra hướng cửa.

Mở cửa, trước mặt là một người đàn ông tuần tú, giày da, áo vest đen chỉnh tề.

Tô Dương nhìn người mới đến chăm chăm.

Tần Hiến nói: “Tôi đến tìm Tô Kiều.”

Chưa nói dứt lời, một quyền đã bổ đến.

Một quyền này Tô Dương đã dùng hết sức, Tần Hiến không kịp tránh bị đánh một cái, văng ra, đập mạnh vào lan can gần đó.

Tô Dương lao đến nắm cổ áo hắn, lại vung lên một quyền nữa.

“Con mẹ nó, mày còn dám đến tìm chị tao.” Tô Dương phẫn nộ đến không cách nào khống chế, chuyện cũ như những con sóng dữ dồn dập ủa về, Tô Dương lại vung một quyền nữa thật mạnh vào mặt Tần Hiến, “Các người là ai mà tự cho mình quyền đó. Chị tao đã làm gì sai với các người mà các người có quyền giằng xé nhục mạ chị ấy!”

Tô Dương đem Tần Hiến tì vào lan can, lại một quyền đâm xuống, quyền này càng hung hãn hơn quyền trước, hốc mắt hắn đỏ lên: “Chị tao xem chút nữa đến mạng cũng chẳng còn, khôn khiếp, lũ khôn các người!”

“Đủ rồi!”

Tô Dương gấp đến đỏ mặt lại vung một quyền nữa đánh thẳng vào mặt Tần Hiến.

Tô Kiều xông đến, đem hắn đẩy ra, “Tô Dương em điên rồi.”

Cô quay đầu, vội vàng đỡ lấy Tần Hiến, nhìn khóe miệng anh tràn ra máu tươi, ni tâm liền nhủ, vô thức đặt tay lên khóe miệng anh, “Anh không sao chứ?”

Tần Hiến nắm chặt tay cô, nhìn vào mắt cô, ánh mắt anh rất sâu, phảng phất như muốn nhìn thấu nội tâm Tô Kiều, “Mấy năm nay cuối cùng đã xảy ra chuyện gì?”

Tô Kiều khẽ giật mình, vô thức nói: “Không có...”

Tô Dương hét to: “Mày đi hỏi mẹ mày đi! Cút về hỏi mẹ mày xem bà ta đã làm gì chị ấy!”

Bạn đang đọc truyện *Động Tâm Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33

“Tô Dương đủ rồi!” Tô Kiều nghiêm nghị đánh gãy lời cậu. Cô bước nhanh đến phía trước, đẩy Tô Dương vào sương phòng, “Em phát khùng gì vậy?”

Tô Dương chỉ về phía Tần Hiến, “Bọn họ đem chị hành hạ thô thảm đến thế, sao giờ em không thể giáo huấn hắn chứ?”

Tô Kiều không vui nhìn cậu.

“Nếu không phải tại bọn họ, chị cũng sẽ không như vậy...”

“Đủ rồi.”

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Tô Dương dừng lại, nhìn Tô Kiều đang cắn chặt răng, trừng mắt nhìn anh, tất cả lời muốn nói đều ngậm ở yết hầu.

Cậu đành nhẹ gật đầu, bất đắc dĩ nói: “Được, chị vui là được.”

Dứt lời cậu cái gì cũng không nói, quay đầu bụng chén rượu lên uống cạn.

Tô Kiều nhìn cậu chăm chăm, trầm mặc chốc lát, hít một hơi thật sâu, sau đó cô mới quay sang chỗ Trương Hoan từ tốn nói: “Em canh chừng nó giúp chị.”

Trương Hoan mới bị dọa sợ, lúc này giật mình tỉnh táo, vội vàng gật đầu, “Ồ...Vâng.vâng ạ.”

Thời điểm Tô Kiều bước ra khỏi sương phòng, Tần Hiến đã không còn ở bên ngoài. Vừa rồi một đám người còn vây lại xem náo nhiệt, giờ đã giải tán.

Tô Kiều ở tầng 2 tìm kiếm một vòng không thấy bèn đi xuống lầu một, liền đụng ngay phải Chu Lãm đang từ dưới đi lên.

Tô Kiều sững sốt một chút: “Anh đi đâu vậy?”

Chu Lãm cười, “Tôi có thể đi đâu được, vừa rồi loạn thành một mớ như thế, tôi không xuống dưới trấn an lòng người thì ai làm.”

Tô Kiều xin lỗi nói: “Vất vả cho anh.”

Chu Lãm lại cười: “Vất vả gì chứ, bất quá, em trai cô đó, cũng thật lợi hại, trước mặt nhiều người như thế đem Giám đốc tập đoàn Tần Thị ra đánh bán sống, bán chết. Cô tin hay không nửa giờ nữa, các đài truyền thông lớn nhất đều đổ dồn đến đây đưa tin.”

Tô Kiều nhú mày, “Có thể áp chế được tin tức này không?”

Chu Lãm nói: “Nhiều người nhìn thấy như vậy thì áp chế kiểu gì được.”

Sắc mặt Tô Kiều nghiêm túc, “Thật sự không còn biện pháp nào sao?”

Chu Lãm sững sốt một chút, lập tức liền cười lên, “Tôi nói này, cô là lo lắng cho danh dự Đình Hiền Lâu, hay là lo lắng cho mặt mũi của Tần Hiền?”

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Tô Kiều nhìn hần chằm chằm nói: “Lo cho Tần Hiền.”

Chu Lãm cười xùy một tiếng: “Cô đúng là thẳng thắn.” Lại nói: “Bất quá chuyện này cô không cần quan tâm, gia thế nhà Tần Hiền so với chúng ta muốn bao nhiêu năng lực có bấy nhiêu, quan hệ đều có, năng lực còn lớn hơn chúng ta gấp mấy lần, cô nghĩ họ không dễ được sự tình này xuống hay sao?”

Nói xong, liền đi lên lầu.

Đi một bước lại quay đầu lại, “À đúng rồi, Tần Hiền vẫn còn ở đây.”

Tô Kiều từ trong nhà hàng bước ra, liếc mắt liền nhìn thấy bóng Tần Hiền dưới hàng cây.

Bốn phía đều không có đèn, cả người anh chìm vào bóng tối, không hề dễ thấy, nhưng Tô Kiều liếc một cái liền nhận ra.

Tần Hiền đưa lưng về phía cô, Tô Kiều không nhìn thấy nét mặt của anh.

Còn chưa đến gần, liền ngửi thấy mùi khói thuốc.

Tô Kiều nhú mày, đi đến trước mặt Tần Hiền, đứng trước mặt anh, ngẩng đầu nhìn sâu thẳng vào mắt anh

Tô Dương ra tay không hề kiêng kị gì, trên mặt Tần Hiền khắp nơi đều là vết thương, khoe miêng ứ máu, bầm tím.

Tô Kiều cau mày, “Anh không biết chống cự lại hay sao?”

Đưa tay gạt điếu thuốc đang hút dở trên miệng anh xuống, “Nào, đi bệnh viện.”

Nói xong, cô liền hướng đường cái đối diện đi tới. Tần Hiền từ đầu đến cuối chưa hề nói một câu chỉ im lặng đi theo phía sau Tô Kiều.

Tô Kiều đi đến bên kia đường, thuận tay đem tàn thuốc lá vứt vào thùng rác, sau đó đi đến một chiếc xe thể thao màu đỏ, mở cửa xe bước vào trong.

Tần Hiền cũng theo ngồi vào bên cạnh ghế tài xế.

Trên đường đến bệnh viện, cả hai đều không nói gì, trong xe im lặng không một âm thanh.

Không biết qua bao lâu, rốt cuộc Tần Hiền lên tiếng: “Năm đó em ra đi không nói một lời, là bởi vì mẹ tôi sao?”

Tô Kiều lắc đầu: “Không phải.”

Tần Hiền rót cục nghiến đầu nhìn cô, “Em không nên gạt tôi.”

Tô Kiều nhẹ nhàng nhấp môi dưới, có chút vô lực nói: “Không lừa anh.”

“Vừa rồi em trai em nói, em vì tôi xem mất mạng...” Tần Hiền vành mắt dần đỏ, thanh âm không thể khắc chế được nửa nghẹn ngào, “Tô Kiều, em nói đi, rốt cuộc 8 năm trước đã xảy ra chuyện gì? Em đến tận cùng là trải qua điều gì?”

Mắt Tô Kiều vẫn nhìn thẳng phía trước, nhưng trong đôi mắt ngập tràn chua xót, cay xè đến khó chịu, một hồi lâu, cô cố thu xếp cảm xúc, thấp giọng nói: “Chẳng có chuyện gì xảy ra cả, tôi sống rất tốt, như anh thấy đấy, hiện tại cuộc sống của tôi trôi qua rất tốt.”

Ngừng lại một chút, nhẹ nhàng hít một hơi, cô lại nhẹ nhàng nói: “Ngược lại là anh, tôi nghe Mạnh Oanh nói, những năm gần đây anh không giao du, liên lạc gì với bạn bè, chỉ cô độc ngóng đợi một người.”

Tô Kiều cố gắng đè nén sự chua xót dâng lên trong lòng, thở dài nói: “Anh cần gì phải thế, lúc trước những người bạn đó đều có quan hệ rất thân thiết với anh, đối xử với anh cũng rất tốt. Thật ra lỗi không do ai cả, việc này vốn cũng không liên quan đến mẹ của anh, chỉ là chính tôi muốn rời đi mà thôi.”

...

Ánh đèn bệnh viện sáng choang.

Tô Kiều ngồi trên ghế, xem bác sĩ bôi thuốc, băng bó cho Tần Hiến.

Vừa rời ánh sáng tối nên không nhìn rõ, giờ cô mới phát hiện Tần Hiến bị thương không nhẹ.

Mắt, mũi, khoe miệng đều bầm dập, ứa máu.

Dưới mắt còn có một đường rách, giống như bị vật bèn cửa qua.

Tô Kiều nhìn giống vết thương do đồng hồ đeo tay của Tô Dương cửa vào.

Nội tâm Tô Kiều có chút khó chịu, vừa trách Tô Dương hạ thủ không kiêng nể gì, vừa trách Tần Hiến không biết chống cự lại.

Cô nhìn bác sĩ, hỏi: “Có thể sẽ để lại sẹo không bác sĩ?”

Bác sĩ một bên thoa thuốc cho Tần Hiến, một bên nói: “Vết thương không quá sâu nên sẽ không để lại sẹo đâu.”

Tô Kiều lập tức thở ra, nhìn Tần Hiến nói: “Anh tốt xấu gì cũng là nhân vật của công chúng, nhiều người nhìn như vậy, anh không đánh lại chính là biến Tô Dương thành kẻ ác, ít ra cũng phải biết tránh nặng tìm nhẹ chứ.”

Tần Hiến nhìn chằm chằm bình thuốc trên bàn, nói: “Là tôi có lỗi với em.”

Tim Tô Kiều chột nhói, nhói đến khó chịu, “Bỏ rơi anh là tôi, thương tổn anh cũng là tôi, có lỗi với anh cũng là tôi! Anh có chỗ nào có lỗi với tôi chứ? Anh làm việc gì có lỗi với tôi chứ? Anh một mực nói vậy, là muốn tôi áy náy tự trách sao?”

Tô Kiều vẫn một mực khắc chế cảm xúc, lúc này bỗng sụp đổ, nước mắt kém chút ồ ạt đổ xuống. Cô bỗng nhiên bật dậy, vội lấy túi xách, nhanh chân rời đi.

Tần Hiến rũ mắt, không nói một lời.

Thời điểm Tô Kiều trở về Đình Hiền Lâu, đã là 9h tối. Trong nhà hàng vẫn tấp nập khách khứa. Tô Kiều trực tiếp đi lên lầu 2, Tô Dương và Chu Lãm đều đang ở trong sương phòng chờ cô.

Chu Lãm thấy Tô Kiều bước vào, vội nói: “Mau ngồi xuống ăn cơm đi, đồ ăn đã hâm nóng lại mấy lần rồi đó.”

Tô Kiều đi vào bàn, kéo ghế ngồi cạnh Chu Lãm, ngồi xuống.

Chu Lãm múc cho cô một chén canh cá trích, “Uống chút canh cho trơn dạ dày đã.”

Tô Kiều gật đầu: “Cảm ơn.”

Tô Kiều cảm thấy rất đói, nhưng lại không có khẩu vị, một chén canh uống thật lâu, mỗi một muỗng nuốt xuống đều cảm thấy khó khăn.

Chu Lãm nhìn cô một hồi, nhin không được hỏi: “Thế nào? Tần Hiến không sao chứ?”

Tô Kiều gật đầu: “Không có việc gì?”

Tô Dương nhẫn nhịn thật lâu, lúc này không nhịn được nói: “Em không hiểu, Tần Hiến đến tốt cùng có gì tốt? Khiến chị bị tổn thương đến độ thế kia mà chị vẫn nhớ mãi không quên hấn, vẫn thích hấn đến chết đi sống lại.”

Tô Kiều rót cục ngắt đầu, lạnh lùng nhìn Tô Dương, “Chị nói rồi, Tần Hiến chưa từng làm tổn thương chị.”

“Hấn tại sao lại không có phần! Nếu không phải tại lũ bạn mất chó coi thường người khác của hấn! Nếu không phải mẹ của hấn nói chị không xứng với nhà hấn, đem tôn nghiêm của chị giẫm nát dưới chân chà đạp, chị sẽ khổ sở, ảm ức đến vậy sao, đến mức muốn tự sát sao?”

“Đủ rồi!” Tô Kiều tối sầm mặt, ném một cái chén về phía hấn, “Mẹ khiếp, cậu có dừng lại không? Tôi đã nói rất nhiều lần rồi, việc đó cùng Tần Hiến

không quan hệ, cùng mẹ của anh ấy lại càng không quan hệ, cậu vừa nói lung tung cái gì trước mặt anh ấy?”

Tô Dương đứng bật dậy: “Làm sao lại không quan hệ? Chị suy nghĩ lại lúc trước đi, chị đã phải chịu đựng những gì, đã tự ti đến mức nào? Chị tự ti bản thân không có chí tiến thủ, chị chán ghét bản thân, nếu không phải tại bọn họ chà đạp tôn nghiêm của chị, chị sẽ như vậy sao? Trước đây chị đâu có như thế!”

Tô Dương kích động đến tay phát run, cậu nắm bàn tay thành quyền như cổ khổng chế cảm xúc, ngồi xuống, một hồi lâu, mới nói: “Năm đó nếu không phải em phát hiện kịp thời, chị đã...”

Tô Dương bỗng nhiên không nói được nữa, trong lòng chua xót đến kịch liệt. Hắn trầm mặc một lát mới nhẹ nhàng nói: “Chị trước kia sẽ không tự ti như thế, sẽ không xem nhẹ chính mình.”

“Trước kia?” Tô Kiều bỗng nhiên cười lạnh, nhìn chằm chằm Tô Dương hỏi: “Cậu trước kia rất hiểu chị sao? Làm sao cậu biết chị trước kia không tự ti? Thời điểm chị ở quán bar làm việc, không phải cậu cũng cho rằng chị làm việc không đứng đắn, không phải cũng rất xem thường chị sao? Thậm chí khi chị đến trường đưa tiền sinh hoạt phí cho cậu, cậu còn chê chị làm cậu mất mặt, đuổi chị đi nhanh đó sao?”

Tô Dương cứng đờ, nhìn chằm chằm Tô Kiều: “Chị..”

Tô Kiều từ trên ghế đứng lên, “Bàn về tổn thương, các người so với Tần Hiến đều tàn nhẫn hơn gấp trăm nghìn lần.”

Đi đến cửa, lại nghĩ đến cái gì, cô quay đầu nói: “Thật ra nói Tần Hiến tổn thương tôi, đại khái cũng có, gặp anh ấy rồi, những người đàn ông khác đều không vừa mắt.” Cô cười cười, “Chậm trễ chuyện chung thân đại sự của con gái người ta, đúng là tổn thương rất lớn.”

Tần Hiến về đến nhà đã là 10h tối.

Người làm nhìn thấy Tần Hiến lái xe về, vội vội bước nhanh đến cửa, mở cửa, chạy về hướng phòng bếp hô, “Phu nhân, thiếu gia đã về.”

Tần phu nhân đang ở trong bếp cắt hoa quả, nghe thấy thế thì vui mừng: “Đứa nhỏ này đúng là biết canh giờ về mà.”

Bà cười dịu dàng với cô gái bên cạnh nói: “Chắc đây là lần đầu tiên cháu gặp A Hiến nhỉ? Thằng bé này tính tình có chút lạnh lùng, chờ ở với nhau một thời gian, quen rồi sẽ tốt thôi.”

Lý Tình xấu hổ gật đầu: “Dạ vâng.”

Tần phu nhân bê hoa quả từ phòng bếp ra, Tần Hiến vừa vận bước vào.

Tạ Lệ vừa thấy con trai, liền bị dọa đến hô to: “Trời ơi, con làm sao vậy? Con đánh nhau?”

Tần phu nhân vội vội chạy tới, đưa tay muốn sờ vết thương trên mặt Tần Hiến.

Tần Hiến bỗng nhiên vung tay tránh tay của bà.

Tạ Lệ sững sờ, “Con...con làm gì vậy?”

Tần Hiến lạnh lùng nhìn chằm chằm bà, “Năm đó Tô Kiều đột ngột rời đi, có liên quan gì đến mẹ không?”

Tạ Lệ sắc mặt đại biến, ánh mắt hốt hoảng: “Cái...Cái gì?”

Tần Hiến nhìn thẳng vào mắt bà, “Mẹ không cần lừa gạt con nữa, con chỉ hỏi một câu, Tô Kiều năm đó đột ngột rời đi, có phải vì mẹ hay không?”

“Con quả nhiên đã đi tìm Tô Kiều.” Tần Hiến nhìn mẹ mình, bỗng nhiên cái gì cũng không muốn nói nữa.

Trong mắt anh tràn đầy thất vọng, anh nhẹ gật đầu, “Nhiều năm như vậy, mẹ giấu diếm kỹ đến vậy cũng không dễ dàng.”

Nói xong, anh quay người bỏ đi.

Tạ Lệ đáy lòng hoảng hốt, vội vàng đuổi theo, “Đã trễ như vậy, con còn muốn đi đâu?”

Tần Hiến không nói một lời, mở cửa xe ngồi vào.

Tạ Lệ chạy tới, “Có chuyện gì mà người một nhà không thể bình tĩnh nói chuyện với nhau? Con như thế này là muốn làm gì?”

Tần Hiến im lặng, phóng xe đi, không quay đầu lại.

Bạn đang đọc truyện *Động Tâm Vì Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34

Thời điểm Tần Hiến lái xe trở lại Đình Hiến Lâu, các công nhân viên đã dọn dẹp xong xuôi chuẩn bị đóng cửa.

Anh đi qua, gọi một nhân viên phục vụ lại, “Này cậu, phiền cậu cho tôi số điện thoại của bà chủ được không?”

Phục vụ nhìn Tần Hiến, ồ lên một tiếng, “Ngài không phải là người vừa rồi...”

Tựa hồ ý thức được lời kể tiếp cho chút không ổn, cậu ta dừng lại, nói: “Nhưng chúng tôi là nhân viên mới nên không biết số điện thoại cá nhân của bà chủ Tô.”

“Vậy số điện thoại công việc của cô ấy thì sao?” Vừa rồi sự việc loạn quá, anh hoàn toàn quên mất việc xin số điện thoại của Tô Kiều.

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Nhân viên phục vụ lấy điện thoại từ trong túi ra, “Số điện thoại làm việc của Kiều tỷ thì tôi có, bất quá hết giờ làm việc chị Kiều thường tắt máy, không biết ngài có gọi được cho chị ấy không?”

Tìm số Tô Kiều xong, cậu nhân viên liền đưa cho Tần Hiến: “Đây chính là số này.”

Tần Hiến lập tức gọi điện cho cô, quả thật: Tắt máy.

Anh không khỏi nhủ mày, lại hỏi: “Cậu có biết địa chỉ nhà cô ấy không?”

“Cái này tôi không rõ lắm.” Lại cất giọng hỏi người khác, “Này các cậu có biết nhà chị Kiều ở đâu không?”

“Không biết a!” Có người lớn tiếng trả lời.

Một cô gái trẻ tuổi vội vàng chạy tới: “Ngài muốn tìm chị Kiều à, hình như chị ấy sống ở Nam Sơn Nhất Lâm.”

Nhân viên bên cạnh hỏi: “Có phải không? Cậu chắc chắn sao? Không biết thì đừng nói lung tung?”

Cô gái trẻ nói: “Hắn là không sai, lần trước mình nghe anh Chu nói.”

“Ở tòa nào cô biết không?” Tần Hiến lại hỏi.

Tiểu cô nương lắc đầu, “Tôi cũng không rõ lắm, chị Tiểu Kiều ấy rất thần bí, ngay cả nhà hàng cũng rất khi chị ấy đến.”

Tần Hiến nhẹ gật đầu: “Cảm ơn cô cậu.”

Tần Hiến lái thẳng xe đến Nam Sơn Nhất Lâm, khu nhà cổng gác sâm nghiêm, anh không có thể dân cư nên không vào được.

Bảo vệ hỏi anh tìm ai, anh nói: “Tô Kiều.”

Bảo an ồ lên một tiếng, “Cậu chờ một lát, để tôi hỏi chủ nhà.”

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Bảo an nói, rồi gọi điện thoại cho Tô Kiều, Tô Kiều đang đọc sách, nghe thấy điện thoại ở cửa reo, chân trần nhảy xuống ghế sofa, chạy đến cửa. Đầu bên kia truyền đến giọng nói của chú bảo vệ khu nhà: “Tô tiểu thư, có người đến tìm cô.”

Tô Kiều nghiêng người nhìn đồng hồ treo tường, đã 11h tối, ai còn đến tìm cô giờ này?

Chu Lâm và Tô Dương đều có thể ra vào. Cô liền hỏi: “Ai vậy?”

Bảo vệ ngừng đầu hỏi Tần Hiến: “Cậu tên gì?”

“Tần Hiến.”

Cách microphone, Tô Kiều nghe thấy thanh âm trầm ấm của anh, lập tức ngẩn ngơ.

Chú bảo vệ lại hỏi: “Là người quen của cô sao, Tô tiểu thư?”

Tô Kiều hoàn hồn vội nói: “Người quen, chú cho anh ta vào đi.”

Tô Kiều cúp điện thoại, về phòng tắm rửa mặt qua loa, rồi trở lại phòng thay một chiếc váy khác.

Khoảng 7, 8 phút sau, chuông cửa bên ngoài reo lên.

Tô Kiều đi đến cửa, tay đặt trên nắm cửa thoáng chần chờ hai giây, sau đó mới vận tay nắm cửa.

Tần Hiến đứng bên ngoài, mặc áo sơ mi trắng, áo vest vắt trên tay.

Tinh thần anh không tốt lắm, trên mặt lộ ra mấy vết thương hồi chiều càng làm anh trông có vẻ chật vật.

Tô Kiều nhìn anh chăm chú trong chốc lát rồi nhẹ nhàng hỏi: “Đã trễ như vậy, anh còn chưa về nhà.”

Tần Hiến ừ một tiếng, nhìn vào mắt cô, nhẹ giọng nói: “Tôi nhớ em, nên đến.”

Một câu: “Tôi nhớ em” khiến Tô Kiều suýt rơi lệ.

Cô dúi ánh mắt, tránh sang một bên cửa.

Cửa ra vào có dép đi trong nhà của nam giới, Tần Hiến nhìn chăm chú vào đôi dép, toàn thân bất động.

Tô Kiều khom người thu dép lại, “Đây là của Tô Dương.” Lại nói: “Anh đợi một chút, tôi lấy cho anh đôi mới.”

Tô Kiều nhanh chóng từ phòng kho bên cạnh, lấy một đôi dép mới cho Tần Hiến. Đôi dép còn nguyên mác, cô lại chạy vào nhà bếp cắt mác rồi mới đem ra đặt trước cửa cho anh, “Đây của anh.”

Tần Hiến ừ một tiếng, đổi giày vào nhà, thuận tay cài cửa lại.

Đèn pha lê lớn chiếu sáng toàn bộ phòng khách, Tần Hiến ném âu phục lên ghế salon, tùy ý quét mắt, “Em ở một mình sao?”

Tô Kiều rót nước cho anh, “Không phải. Anh ngồi đi.”

Tần Hiến tiếp nhận ly nước từ tay cô, nhưng không ngồi mà đi thẳng tới cửa sổ. Cửa sổ lớn sát mặt đất lên đến tận trần nhà.

Nơi đó đặt một cây dương cầm, cùng với cây đặt ở nhà Tần Hiến giống nhau như đúc. Tần Hiến cúi đầu, ngón trỏ đặt trên phím đàn lướt nhẹ vài nốt, “Học được đàn dương cầm rồi?”

Tám năm trước, ở nhà Tần Hiến, Tô Kiều có vẻ cực kì thích bộ dáng lúc đánh đàn của anh, Tần Hiến có nói, về sau rảnh sẽ dạy cô.

Tô Kiều khom người rót cho mình một chén nước, nghe vậy nhàn nhàn ừ một tiếng: “Cũng học được chút da lông, nhưng không thể đàn tốt bằng anh.”

Tần Hiến lại lướt tay trên phím đàn, nhẹ nhàng nói: “Sau này tôi sẽ dạy em.”

Động tác rót nước của Tô Kiều dừng lại, nghiêng đầu nhìn anh.

Tần Hiến cũng quay lại nhìn cô, bốn mắt nhìn nhau.

Tần Hiến nhìn cô, lại nói: “Về sau tôi dạy em, được chứ?”

Tim Tô Kiều rung lên mấy giây, cô không đáp ứng, chỉ cúi xuống tiếp tục rót nước.

Ánh mắt Tần Hiến âm thầm mấy phần, cố gắng không chế tâm tình của mình.

Anh cầm ly nước, đi vào một gian phòng khác. Đó là phòng thay quần áo của Tô Kiều. Gian phòng treo rất nhiều quần áo, trên mặt đất bày rất nhiều giày, giày cao gót, giày lười, giày Cavans,...

Tần Hiến hỏi: “Đều là em mua sao?”

Tô Kiều ngồi trên sa lon uống nước cười: “Nói nhầm gì vậy, không phải tôi mua không lẽ là đi nhặt?”

Tần Hiến cười cười, quay người hướng phía Tô Kiều đi đến, “Về sau tôi mua cho em.”

Tô Kiều đột nhiên ngay cả nước cũng không uống được nữa.

Tần Hiến đi đến, ngồi xuống bên cạnh cô. Anh ngồi rất gần, Tô Kiều vô thức xích ra xa một chút.

Tần Hiến nghiêng đầu nhìn cô, Tô Kiều nhìn vào vô số vết bầm trên mặt anh, không khỏi nhũn mảy: “Mặt anh hốc hác quá!”

Tần Hiến nhìn cô chăm chăm: “Em sẽ ghét bỏ sao?”

Lòng Tô Kiều khẽ run lên, cô muốn nói anh gầy hay béo thì liên quan gì đến tôi, thế nhưng nhìn ánh mắt đầy mong chờ của anh, lời nói cứ mắc kẹt trong cổ họng, không nói ra lời.

Cô đứng lên, hỏi: “Anh đói bụng không?”

Tần Hiến ừ một tiếng: “Có.”

Tô Kiều hướng phòng bếp đi đến, “Tôi chuẩn bị cho anh ít đồ ăn.”

Tần Hiến để ly xuống, đi theo sau, “Anh muốn ăn cơm chiên.”

“Trong nhà không có cơm nguội, tôi nấu cho anh bát mì nhé.” Tô Kiều đi vào phòng bếp, mở vòi nước lên, lại nhanh nhẹn lấy mỳ thả vào, rồi khéo léo vớt ra.

Sau đó cô quay người mở tủ lạnh lấy rau xanh.

Tần Hiến đứng một bên nói: “Tôi không ăn rau thơm.”

Tô Kiều ngẩng đầu nhìn anh một chút, “Hai mươi bảy, hai tám tuổi đầu rồi mà vẫn còn kén ăn.”

Cô đem rau xanh rửa xanh, để ráo nước, rồi khéo léo chế biến. Tô Kiều với người lấy bát, sau đó quay ra cho gia vị vào mì, miệng hỏi: “Vẫn không ăn cay đúng không?”

Vừa nói dứt lời, thân thể đột nhiên cứng đờ. Là Tần Hiến từ phía sau, tiến lên ôm lấy cô.

Tô Kiều đông cứng tại chỗ, nói: “Anh làm gì?”

“Em vẫn nhớ rõ.”

Tô Kiều run lên.

Tần Hiến chôn mặt ở gáy cô, hô hấp ấm áp phả vào da thịt cô, thiêu đốt cô như phải bỏng rát.

Tô Kiều có chút khó chịu, giơ tay ngăn anh, sau đó đi đến bên cạnh nói: “Chuyện này không cần nhớ kĩ.” Ngừng lại, nói: “Tôi chỉ nhớ anh không thể ăn cay.”

Tần Hiến cười: “Đúng không? Vậy chẳng phải với em tôi rất đặc biệt hay sao?”

Tô Kiều cười gằn: “Vâng, đặc biệt khó hầu hạ.”

Hai người vui đùa, phăng phát như trở lại 8 năm trước.

Khi đó cả hai đều mới mười tám, mười chín tuổi, Tô Kiều ngại Tần Hiến kén ăn, khó hầu hạ, Tần Hiến nói về sau đổi lại anh sẽ hầu hạ cô. Về sau anh thật sự vì cô xuống bếp nấu cơm, nhưng cơm chưa thấy đâu, chỉ nhớ anh đốt cháy cả nhà bếp, để cho ra món sườn đen hương vị khét lẹt, đen thui, những kỉ niệm đó đến giờ cô vẫn còn nhớ kĩ.

Nhớ đến hồi ức khi xưa, Tô Kiều không tự chủ được bắt giác cong môi.

Tần Hiến như chỉ châu chực biến chuyển nhỏ trên mặt cô, thấy cô khẽ mỉm cười, lập tức hỏi: “Em đang suy nghĩ gì vậy?”

Tô Kiều lập tức thu liễm ý cười, nghiêm mặt nói: “không có gì.”

Tần Hiến: “...”

Tô Kiều nấu xong rất nhanh, cẩn thận bưng đến bàn ăn, “Anh ăn đi, tôi ra ngoài chút.”

Nói xong liền muốn đi, Tần Hiến lập tức giữ chặt tay cô: “Em muốn đi đâu?”

Tần Hiến trên mặt cực kì khản trương, giống như sợ cô một đi không trở lại.

Tô Kiều bất đắc dĩ nói: “Tôi đi mua quần áo cho anh thay a.” Đưa tay chỉ vào quần áo Tần Hiến đang mặc, “Anh không thấy quần áo bên trong của anh dính máu dơ hết rồi hay sao?”

Tần Hiến sững sốt một chút, lúc này mới cúi đầu nhìn thoáng qua bản thân.

Áo sơ mi trắng nhàu nhĩ điểm mấy giọt máu, là máu lúc này thấm vào khi xô xát với Tô Dương.

Tô Kiều rút tay khỏi tay Tần Hiến, “Anh ăn đi, tôi mua quần áo ngay siêu thị dưới nhà thôi, đi một chút liền về.”

Dưới lầu có siêu thị 24h, Tô Kiều nhanh chóng bước vào. Do là siêu thị bình dân nên cũng không có quần áo của các nhãn hàng nổi tiếng, cuối cùng Tô Kiều đành thành thành thật thật chọn cho Tần Hiến mấy cái áo thun trắng, cùng vài ba chiếc quần ở nhà tối màu. Xong chuẩn bị tính tiền lại nghĩ cái gì đó, đành ghé gian quần áo lót, mua cho Tần Hiến vài bộ.

Về đến nhà, vừa mở cửa, liền nghe thấy tiếng nước trong phòng tắm. Tô Kiều thay giày, khóa cửa lại, sau đó hướng phòng tắm đi đến, ở ngoài gõ cửa, “Tần Hiến, anh đang tắm sao?”

Tần Hiến nghe tiếng gõ cửa, khóa vòi nước lại, hỏi: “Em nói gì?”

Tô Kiều lại hỏi: “Anh đang tắm sao?”

Tần Hiến: “Ừ.”

Tô Kiều ngồi xổm lên mặt đất, cầm túi quần áo mở ra, “Tôi để quần áo sạch ngoài cửa, quần áo bẩn anh để ra ngoài cửa để tôi giặt nhé.”

Một bên nói, một bên treo quần áo sạch lên cửa, “Lúc tắm, cẩn thận chút, mặt anh đang bị thương, hạn chế dính nước.”

Cô giả bộ thoải mái, nhưng có nhiều thứ không giấu được, ví dụ như lời nói này đầy lo lắng toát ra về quan tâm.

Tần Hiến ở bên trong, nghe cô nói, không tự giác cong môi cười, dịu dàng đáp, “Anh biết rồi.”

Trong thanh âm không che giấu nổi sự vui vẻ.

Tô Kiều nghe thấy tiếng cười xen lẫn giọng nói trầm ấm của anh thì bỗng sửng sốt.

Cô nhìn chằm chằm vào bộ quần áo sạch treo trước mắt, bất giác đỏ mặt, thì thầm tự mắng một câu liền quay lên lầu.

Tần Hiến tắm rửa xong, phòng khách đã tắt đèn, chỉ để lại một chiếc đèn vàng trước cửa nhà tắm.

Ngược lại trên tầng ánh đèn sáng rõ. Tần Hiến một tay xoa tóc, trực tiếp đi lên lầu.

Tô Kiều đã thay váy ngủ, đang ngồi bên cạnh giường trải chăn gối giúp Tần Hiến.

Mặc kệ thời gian trôi qua bao lâu, mặc kệ Tô Kiều hiện tại như thế nào, cô mãi mãi là cô gái kiên cường, dũng cảm năm đó. Cái gì cũng có thể làm, khổ mấy cũng có thể chịu đựng được.

Tần Hiến bỗng nhiên cảm thấy như trở về 8 năm trước.

Khi đó còn học cấp 3, thi thoảng anh sẽ ghé qua nhà Tô Kiều.

Tô Kiều mỗi buổi tối đều giúp anh trải chăn đệm ở ghế salon ngủ cho thoải mái.

Tần Hiến đi qua, từ phía sau ôm chặt lấy Tô Kiều.

Anh ôm rất chặt, gấp đến độ Tô Kiều toàn thân không động đậy được. Cô định tránh ra, đột nhiên một giọt nước mắt nhỏ xuống mu bàn tay cô.

Cô không khỏi cứng đờ: “Tần Hiến...”

Tần Hiến thanh âm rất thấp, mang theo chút ghen ngào, “Tô Kiều, anh một mực chờ em, chờ em quay về.”

Bạn đang đọc truyện *Động Tâm Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35

Gian phòng tĩnh lặng đến cây kim rơi xuống cũng nghe thấy, Tần Hiến lặng lẽ ôm chặt Tô Kiều.

Thanh âm của anh nghẹn ngào, ôm thân thể cô vào lòng cũng có chút phát run.

Tô Kiều, anh vẫn luôn chờ em.

Tám năm, cô không hiểu sao anh có thể kiên trì chờ một người lâu đến thế.

Tám năm đó, cô vẫn cố gắng quên anh, cố gắng sống thật tốt, cố gắng trở thành một người con tràn đầy năng lượng, vui vẻ, cô thậm chí nghĩ đến việc gặp gỡ người đàn ông khác, thử nhường vị trí mà Tần Hiến đã chiếm hữu suốt bấy nhiêu năm, nhưng cuối cùng chỉ là thất bại mà thôi.

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Cô cố gắng một mực quên anh, cố gắng xóa tên anh khỏi cuộc đời mình. Nhưng Tần Hiến nói, anh vẫn luôn chờ cô.

Không biết cô đang ở nơi nào? Không biết cô đã có người yêu chưa? Không biết có phải cô đã sớm quên anh rồi không? Cứ một mình một người đợi cô trở lại.

Tô Kiều nghĩ đến những lời Mạnh Oanh nói, Tần Hiến hằng năm đều đến Vân Nam một thời gian, anh ở đó chờ một người quay về, anh nói cô nhất định sẽ quay về bên anh.

Tô Kiều cúi đầu, yết hầu đau nhói không nói ra lời.

Cô không biết nên nói gì? Tô Dương nói là Tần Hiến hại cô, nhưng thực tế, là cô nhu nhược, yếu đuối, tự ti làm tổn thương Tần Hiến.

Nếu không phải tại cô, những năm nay có lẽ anh đã sống thật tốt, sẽ cùng một cô gái xứng đáng với anh ở bên nhau, bây giờ nói không chừng đã kết hôn rồi, sẽ không phải lẻ loi đơn độc, vô vô chờ cô 8 năm trời.

Đây không phải là kết quả cô muốn. Lúc trước cô chọn rời đi là hi vọng anh có thể sống tốt hơn, mà không phải cùng một cô gái không đáng như cô ở cùng một chỗ.

Tô Kiều trong lòng rất khó chịu, nước mắt dâng lên nặng trĩu mi.

Cô không biết nói gì, trong lòng rối loạn.

Cô muốn xoay người ôm chặt anh, mặc kệ mọi thứ, cứ như vậy cùng anh bên nhau mãi mãi. Nhưng lý nói cô phải cứng rắn, phải cự tuyệt sự ảm áp, dịu dàng ấy.

Tần phu nhân sắc mặt nghiêm nghị, buông những lời cay nghiệt khi đó. Tâm chân tình này của bọn họ, sẽ không có người đồng ý, ủng hộ.

Tám năm này cô đã trải qua không ít đau khổ, cay đắng, trái tim vì thế mà không còn đủ dũng khí nắm lấy tay anh lần nữa rồi.

Cô cắn răng, nuốt nước mắt vào trong. Rốt cuộc cũng bình ổn được cảm xúc, cô nhả tâm gờ tay Tần Hiến ra, xoay người, nhìn anh nói: “Đi ngủ sớm đi, đã muộn rồi.”

Cô quay người muốn đi, Tần Hiến cầm chặt cổ tay cô.

Cô quay đầu lại: “Tần Hiến!”

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Đôi mắt Tần Hiến đỏ ửng, cố chấp nhìn cô, từng chữ, từng chữ, thanh âm nghẹn ngào đến run rẩy: “Tô Kiều, em nói đi, tám năm nay, em có bao giờ nhớ đến anh không?”

Tô Kiều đau đến nghẹn thở, cô nhìn anh lạnh nhạt nói: “Cái này có quan trọng không?”

Tần Hiến gật đầu: “Rất quan trọng.”

Tô Kiều nhìn anh thật lâu, cố nén nước mắt, lắc đầu.

Tần Hiến thân thể chấn động, khó có thể tin nhìn cô.

Anh nhìn cô chằm chằm, cắn chặt hàm răng, đôi mắt đỏ bừng, cơ hồ muốn khóc.

Tô Kiều chịu đựng cảm giác đau xé lồng ngực, ép buộc mình nhìn thẳng vào mắt anh, ngữ khí mang theo một tia trào phúng, “Tần Hiến, anh thật ngốc.”

Tần Hiến buông tay cô, bờ môi run rẩy, muốn nói cái gì, yết hầu lại nghẹn lại đến mức không thể phát ra âm thanh gì.

Qua thật lâu, anh rốt cục gạt đầu, bờ môi giật giật, trầm thấp phát ra một tiếng, “Anh hiểu...”

...

Tô Kiều đứng ở phòng khách, nhìn Tần Hiến từ trên lầu đi xuống.

Anh đã thay quần áo. Tô Kiều đứng ở giữa phòng khách, nhìn anh, “Anh muốn đi sao?”

Tần Hiến ừ một tiếng, không nhìn cô. Anh đến bên ghế sofa, khom người cầm áo vest lên, sau đó trực tiếp đi ra cửa. Tô Kiều vô thức đi theo anh.

Tần Hiến thay xong giày chợt nhớ tới cái gì đó, từ trong túi quần lấy ra ví tiền, lấy vài đồng trong túi rút ra, quay đầu đặt ở trên tủ giày, nói với Tô Kiều: “Cám ơn em đã mua quần áo giúp anh.”

Nói xong, liền mở cửa đi ra ngoài, từ đầu đến cuối không nhìn Tô Kiều.

Cửa phòng đóng lại trong chớp mắt, Tô Kiều nhìn chằm chằm cánh cửa đóng chặt, bỗng nhiên nước mắt rơi như mưa.

Bi thương, uất ức, tủi thân cứ thế dâng trào, cô không khống chế được nữa ngồi xổm xuống ôm lấy đầu gối khóc đến toàn thân run rẩy, ngửa đầu nhìn trần nhà, nước mắt từ đôi hàng mi không ngừng tuôn xuống.

Phật nói tâm địa thiện lương sẽ đạt được hạnh phúc, thế nhưng vì cái gì mà cô luôn cố gắng sống tốt, bao dung mọi thứ mà vĩnh viễn không được thiện đãi.

...

Tần Hiến không đi tìm Tô Kiều nữa, anh bắt đầu đặt mọi tâm tư dồn vào công việc.

Anh trở nên trầm mặc hơn, ngoại trừ những việc bắt buộc phải đi xã giao, bằng không cả ngày anh không nói lời nào.

Khi không có việc, anh lại hút thuốc, rồi nhìn về một phía ngăn người.

Triệu Trần không rõ, vì lý do gì anh không oán, không hỏi hận vì chờ Tô Kiều tám năm, bây giờ vất vả lắm mới tìm về được, lại từ bỏ.

Hắn rút cuộc vào một ngày không nhìn được nữa hỏi Tần Hiến: “Không phải cậu đã đến tìm Tô Kiều rồi sao? Sao giờ lại đến tình trạng này?”

Một phòng đầy mùi thuốc lá, chỉ có ánh đèn đọc sách lóe sáng leo lắt trên bàn.

Tần Hiến ngồi sau ghế salon, hơi gập lưng, cả người anh như chìm vào bóng tối.

Trong gạt tàn chất đầy tàn thuốc.

Anh hút thuốc, cúi đầu, thật lâu không nói gì.

Triệu Tân nhìn anh hóa thành dạng này, trong lòng đặc biệt khó chịu.

Không biết vì cái gì, hắn cảm thấy Tần Hiến của hiện tại so với Tần Hiến của 8 năm trước còn bết bát, chật vật hơn.

Hôm nay hắn đến công ty, thư ký của Tần Hiến nói cho hắn biết, Tần Hiến cả ngày không ăn cơm, như hóa mình đồng da sắt, bật chế độ robot công việc, làm việc quần quật, không ăn, không ngủ.

Hắn nhìn cái gạt tàn chất đầy thuốc, rút cuộc nhìn không được, “Mẹ kiếp, không phải chỉ là một người phụ nữ thôi sao! Nếu cậu thích ngày mai tôi liền tìm cho cậu, đáng đáp giống Tô Kiều, để cậu muốn làm gì thì làm, muốn chinh phục nào thì chinh!”

Tần Hiến rút cuộc đưa mắt lên, nhìn hắn một cái.

Triệu Trần nhanh chân đi về phía cửa, “Ba” âm thanh toàn bộ đèn trong phòng bật sáng, cả phòng sáng bừng lên.

Triệu Trần xông về phía Tần Hiến, giật lấy điếu thuốc trên miệng anh, “Cậu tỉnh lại cho tôi, cậu...cái dạng này, con mẹ nó chứ tôi lo lắng cậu đi đời sớm thôi.”

Tần Hiến mặt không biểu tình, lại cầm gói thuốc lá lên.

Triệu Trần nhanh tay đoạt lại.

Tần Hiến nhìn lòng bàn tay trống rỗng, ngước mắt lên nhìn hắn, ánh mắt sắc bén, lạnh lùng nói: “Bỏ ra.”

“Đủ rồi!” Triệu Trần không chịu được nữa, bùng nổ: “Cậu như thế này bao lâu rồi! Vì một cô gái đáng giá không? Tàn Hiến thiếu gia nhà cậu, muốn dang phụ nữ nào chả có! Không phải Tô Kiều không được sao? Cô ta có gì tốt? Đáng để cậu nhớ mãi không quên tám năm, hành hạ, tra tấn bản thân 8 năm chưa đủ hả?”

Tàn Hiến ngồi trên ghế, cúi thấp đầu, một người đàn ông cao lớn như anh, bỗng chốc lại nhỏ bé, suy sụp đến đáng thương.

Thanh âm Tàn Hiến trầm thấp, khàn khàn đến cơ hồ phát ra tiếng nghẹn ngào, “Cậu không hiểu, Tô Kiều không có cùng tôi nói chia tay, cô ấy chưa hề nói chia tay, tôi cảm thấy hai người chúng tôi không tính là đã chia tay, cho nên tôi vẫn muốn chờ cô ấy, rồi một ngày cô ấy sẽ trở về...”

Tìm Triệu Trần buồn bực phát đau, bên ngoài Tàn Hiến gia là một người đàn ông cường ngạnh, lạnh lùng, nghiêm nghị với bản thân và người khác, chỉ những lúc như thế này, mới đem đáy lòng bị thương của mình lộ ra.

“Cô ấy bây giờ đã trở về, cậu có thể...”

Tàn Hiến lắc đầu, qua thật lâu, hần bỗng nhiên đưa tay bưng mắt, “Không có cách nào, Tô Kiều đã không còn thích tôi nữa.”

Cô không nói chia tay, không một lời từ biệt, cứ thế ra đi thì anh có thể đợi.

Nhưng là cô ấy nói không thích anh, anh không có biện pháp nào đây đưa tiếp nữa.

Triệu Trần nhìn Tàn Hiến, mở miệng, muốn nói gì đó, yết hầu lại như bị vật gì chặn lại, không phát ra âm thanh nào.

Hần muốn an ủi Tàn Hiến, nhưng hẳn an ủi thì được gì. Những năm qua hẳn đi theo Tàn Hiến, hơn ai hết hẳn hiểu rõ tính cách Tàn Hiến. Sự việc Tô Kiều năm đó, Tàn Hiến có bao nhiêu tự trách, áy náy, anh hối hận vì năm đó không bảo vệ nổi Tô Kiều, tự trách vì để Tô Kiều chịu nhiều đau khổ, ủy khuất, rồi ra đi trong tủi nhục.

Tàn Hiến thì thoáng nói với Triệu Trần, chờ anh tìm được Tô Kiều sẽ hết lòng che chở yêu thương cô, sẽ không để bất luận kẻ nào tổn thương khi dễ cô ấy nữa.

Triệu Trần đột nhiên cảm thấy Tàn Hiến rất đáng thương, si tình đến đáng thương. Đợi chờ một người đằng đằng tám năm, cuối cùng lại chờ ra kết quả châm chọc đến thế.

Hắn đột nhiên có chút giận Tô Kiều, Tàn Hiến chưa từng làm gì sai, vì cái gì từ đầu đến cuối người chịu tổn thương vẫn là Tàn Hiến, bị ném lại, bị bỏ rơi, ai đã từng cân nhắc qua cảm nhận của Tàn Hiến chưa.

....

“Tô Kiều, ăn cơm đi.” Chu Lãm ngồi bên giường, nhú mày nhìn Tô Kiều. Tô Kiều nằm dựa lưng về phía hắn, từ đầu đến cuối vẫn nhắm mắt.

Chu Lãm kéo chăn ra, Tô Kiều vẫn nằm bất động, mắt nhắm chặt, như bộ dạng tôi đã chết, đừng làm phiền.

Chu Lãm đột nhiên có chút tức giận, “Tô Kiều tôi nói lần cuối, trước lúc ngài đây nổi giận, cô ngồi dậy ăn cơm cho tôi! Con mẹ nó, cô như thế này được gần tuần rồi, định không ăn không uống, tuyệt thực tìm chết ư?”

Tô Kiều vẫn bất động, ngay cả mí mắt cũng không chớp.

“Mấy năm nay không phải vẫn rất tốt sao? Làm sao Tàn Hiến vừa đến cô lại thành ra cái dạng này hả? Vì cậu ta ư? Cô thích cậu ta như thế, vậy thì đừng để ý mấy thứ lông gà vớ tòi kia đi cùng cậu ta luôn đi! Cô không ăn không uống, khóa mình trong phòng như thế này là muốn tra tấn ai?!”

Tô Kiều rốt cuộc không khống chế nổi, bụm mặt khóc nức lên.

Thân thể cô co thành một đúm, bụm mặt ảm ức khóc thành tiếng.

Chu Lãm nghe thấy liền đau lòng, cũng không nỡ nói nặng lời nữa.

Hắn xoa xoa đầu cô, trấn an nói: “Đừng khóc, như thế này không giống cô chút nào, cô là Tô Kiều cơ mà, khó khăn gì đều có thể vượt qua, chương ngại nào cũng có thể đập đổ, Tô Kiều đại hán tử còn mạnh mẽ hơn cả đàn ông, bà chủ Tô Kiều đỉnh thiên lập địa cơ mà.”

Tô Kiều bụm mặt khóc, lắc đầu, nước nỡ không nói lên lời.

Chu Lãm nhìn cô, cũng không biết phải làm gì.

Hắn dứt khoát kéo cô ra khỏi giường, “Cô tranh thủ ăn chút đồ đi, cô còn như vậy thân thể thật sự không chịu được đâu.”

Hắn kéo Tô Kiều ngồi dậy, chèn gối dày sau lưng cô, để Tô Kiều ngồi dựa lên. Tô Kiều đã khóc đến nước mắt giàn dụa, cúi thấp đầu, chỉ thấy loáng thoáng viền mắt sưng đỏ, nước mắt từng giọt lớn thì nhau rơi trên mu bàn tay.

Chu Lãm nhìn cô có chút khó chịu, lại không biết nên nói gì.

Nhìn cô một lúc, cuối cùng hắn không chịu được nữa đành mở miệng: “Bộ đáng cô thế này mà để em trai cô nhìn thấy, hắn lại nổi điên lên đi đánh Tàn Hiền đó.”

Hắn nghiêng người sang, bưng lên một bát cháo: “Ăn tạm đi, tôi đã gọi người mang đồ từ tiệm qua, cô mấy ngày nay không ăn gì, ăn chút cháo loãng đã, tạm thời ăn đồ thanh đạm, rồi sau đó cô muốn ăn gì tôi sẽ dẫn cô đi.”

Hắn bưng chén cháo lên dùng thìa khuấy khuấy, “Hãy còn nóng, cẩn thận.”

Tô Kiều ngẩng đầu, nước mắt tạm thời ngừng rơi, hai mắt đầm lệ mơ hồ nhìn Chu Lãm, cô hỏi hắn: “Vì lý do gì vận mệnh của tôi lại trắc trở như vậy? Kiep trước tôi đã làm nghìn việc thất đức, ác nhân nên kiep này ông trời mới đẩy dọa tôi cho thỏa...”

Chu Lãm ngẩn ngơ, mi tâm nhíu lại: “Đừng nói vậy...”

Tô Kiều lắc đầu, nước mắt lại rơi, “Thật đó, tôi thỉnh thoảng lại cảm thấy có phải kiep trước tôi quá xấu xa, đời này mới có vận mệnh trớ trêu... Tôi thường nghĩ, nếu như tôi không sinh ra trong một gia đình trọng nam khinh nữ, nếu như năm đó có điều kiện cấp sách đến trường, cùng Tàn Hiền học một trường cao trung, cùng anh thi chung trường đại học, tôi có văn hóa, có giáo dục, là một cô gái tốt, có lẽ tôi sẽ không tự ti đến vậy, có lẽ bằng hữu của anh ấy cũng không ghét tôi đến vậy, mẹ anh ấy có lẽ sẽ thích tôi... Nếu như vậy, nhân sinh của tôi đã không đến bức đường này...”

Cô nói, nước mắt, nước mũi tèm lem, khóc với tất cả sự cay đắng, tủi hổ, đau lòng.

Hai tay nâng lên che mặt, khóc tức tưởi.

Chu Lãm nhìn bộ dạng Tô Kiều lúc này, trong lòng cũng khó chịu.

Hắn đưa tay sờ sờ đầu cô, nhìn cô, thấp giọng nói: “Người ta không chọn được xuất thân của mình, nhưng vận mệnh của bản thân mình thì luôn nằm trong tay mình, chỉ cần quyết tâm có thể cải biến được. Tô Kiều, cô rất ưu tú, cũng đã làm rất tốt.”

Bạn đang đọc truyện *Động Tâm Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36

Kể từ ngày hôm đó, Tàn Hiền từ nhà cô rời đi, Tô Kiều không còn nhìn thấy anh nữa.

Anh không còn đến tìm cô, Tô Kiều biết, anh đã từ bỏ rồi.

Là vì cô đã nói những lời tuyệt tình, để anh buông tay. Đây đúng là kết quả mà cô mong muốn.

Tàn phu nhân rất ghét cô, chán ghét đến cùng cực, ghét cô chạy đến trường đại học tìm Tàn Hiền, chán ghét đến tột độ một chút không thương tiếc, bảo cô cắt đứt được bao xa thì cắt xa bấy nhiêu cho bà, đừng để bà nhìn thấy cô lần nữa.

Bà chán ghét cô đến thế, dù hiện tại cô cố gắng trở lên ưu tú hơn, thì bà ấy cũng sẽ không dễ dàng chấp nhận.

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Huống chi Chu Lãm trước kia đã từng nói, Gia đình Tàn Hiền sinh là một đại gia tộc, kiếm được một cô dâu môn đăng hộ đối với gia đình anh là việc chẳng dễ dàng.

Hiện tại cô có tiền thì thế nào, cô vẫn mãi là cô gái xuất thân thôn quê, con một gia đình nghèo khổ sống ở vùng núi hẻo lánh, không giáo dục, không có tri thức, không bằng cấp.

Một người như Tàn Hiền, vốn phải cùng một tiểu thư dịu dàng, đoan trang, có học thức, có nhân cách ở bên nhau.

Ở cùng cô, ngoại trừ tra tấn lẫn nhau, có gì tốt?

Tám năm trước bị ép rời xa anh, cô đã rất thống khổ, rất đau đớn, thật không tưởng tượng nếu lại chịu đựng điều đó một lần nữa, liệu cô có thể vực dậy được không.

Cô không muốn tại thời điểm yêu thương nồng nàn phải chia lìa. Tốt nhất khi còn lí trí, khi còn đứng lại được thì không nên trầm mê.

Sau hôm đó, Tô Kiều vẫn sinh hoạt như trước đây, đi ngủ, đọc sách. Thời gian như quay lại lúc cô chưa gặp lại Tần Hiến, bình thản, vô ưu, vô lo.

Nhưng những người xung quanh đều nhìn ra được, Kiều tỷ của bọn họ rất lâu không cười, có vẻ cô ấy có điều phiền muộn.

Ngay cả nhân viên trong nhà hàng cũng nhìn ra, Chu Lãm là người thân cận nhất với cô lại càng hiểu rõ. Thế là vào trận tuyết cuối cùng của mùa đông, hần liền lấy lí do nghỉ phép chờ Tô Kiều đi khu trượt băng.

Trên núi so với nội thành lạnh hơn rất nhiều, dù đã mặc quần áo kín mít, dày sụ, to đùng như gấu bắc cực nhưng khi vừa vào đến núi là Tô Kiều đã run lên lay bẩy.

Chu Lãm đỗ xe vào bãi xong xuôi, xuống xe liền thấy Tô lão bản đang rút đầu, rút cổ, run lay bẩy như bà lão 80, mặt mũi chôn kín dưới lớp mũ và khăn quàng, co rúm người đứng ở cạnh xe chờ hần.

Chu Lãm cười run người, “Có lạnh đến như vậy đâu.”

Hần đi đến phía cốp xe, chất hành lí của hai người xuống. Bọn họ dự định ở đây hai ngày.

“Đi thôi, đến khách sạn cho đỡ lạnh.” Chu Lãm một tay xách vali, một tay kéo Tô Kiều, dắt cô đi đến phía sảnh khách sạn.

“Cô chính là thân thể quá kém mới sợ lạnh đến lợi hại như vậy, tôi nhìn cô ấy à sức khỏe như bà lão 80 tuổi già yếu vậy, tốt nhất là chăm chỉ rèn luyện thân thể lên, chờ...”

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Chu Lãm còn chưa nói hết, đột nhiên dừng lại.

Tô Kiều cũng không nghĩ tới vậy mà tại đây có thể đụng phải Tần Hiến.

Tần Hiến mặc trang phục công sở nghiêm cẩn, sau lưng còn có mấy nhân viên mặc đồng phục công sở theo sau, đoán chừng là có công việc ở đây.

Chu Lãm sững sốt một chút, liền lập tức lấy lại tinh thần, cười chào hỏi: “Tần tổng a, thật trùng hợp, ngài là... đến làm việc?”

Ánh mắt Tần Hiến rơi vào bàn tay vẫn đang nắm chặt tay Tô Kiều của Chu Lãm, chỉ một giây, liền dời ánh mắt, không nhìn Chu Lãm một cái, cũng không liếc mắt nhìn Tô Kiều một chút, trực tiếp coi hai người như không khí, bỏ qua hai người họ đi thẳng ra ngoài.

Chu Lãm lần đầu bị người ta không thèm để ý, sững sốt mấy giây, rồi liền quay đầu nhìn chằm chằm bóng lưng xa xa của Tần Hiến, “Mà mẹ nó, người này đúng là con mắt dê trên đỉnh đầu.”

Hần quay đầu nhìn Tô Kiều, lo lắng hỏi: “Cô không sao chứ?”

Tô Kiều lắc đầu, rút tay ra khỏi tay Chu Lãm, xỏ vào túi áo, “Anh hoàn thành thủ tục nhận phòng đi, tôi qua bên kia ngồi nghỉ một lát.”

Cô đi đến khu nghỉ ở sảnh khách sạn, thả mình trên ghế salon, nghiêng đầu nhìn về phía cửa sổ.

Tần Hiến đã đi rất xa, rất xa, chỉ lưu lại một thân ảnh nhỏ bé xa xôi.

Anh đại khái là đến đây làm việc, chắc là sự vụ bên khu trượt tuyết.

Tô Kiều xuất thần nhìn thật lâu, thẳng đến khi Chu Lãm gọi cô: “Đi.”

“Ừm, tới đây.” Cô đứng lên, đi theo sau lưng Chu Lãm, cùng nhau lên thang máy.

Chu Lãm đặt 2 gian phòng xa hoa sát cạnh nhau, lên lầu, Chu Lãm đem chìa khóa thả vào tay nàng, nói: “Chuẩn bị xong liền xuống nhé, chút nữa tôi dẫn cô đi trượt tuyết.”

Tô Kiều ừ một tiếng, không có tinh thần gì.

Chu Lãm nhìn cô một cái, thờ dãi, “Tô Kiều, nếu cô thực sự thích cậu ta đến vậy, cứ làm theo trái tim cô mách bảo đi.”

Tô Kiều buông thõng mắt, nửa ngày, khe khẽ lắc đầu, “Không có kết quả.”

Cô xoay người, quẹt thẻ đi vào phòng.

Đóng cửa lại, Tô Kiều buông mình xuống giường, không muốn nhúc nhích. Cô mở to mắt, nhìn trần trần lên trần nhà. Trong đầu tất cả đều là hình ảnh của Tần Hiến, so với lần trước gặp hình như hần gầy hơn, nhìn hốc hác, mặt môi hơn.

Trong lòng Tô Kiều bỗng có một loại cảm giác không nói ra lời, vừa bất lực vừa đè nén.

Cô nhắm mắt lại, cố gắng đem hình ảnh Tần Hiến vứt khỏi trí óc.

Mới chợp mắt được một lát, bên ngoài truyền đến tiếng đập cửa, Chu Lãm ở bên ngoài hô: “Tô Kiều, đi thôi.”

“Ra đây.” Tô Kiều rời giường, với lấy chiếc áo khoác để sẵn bên cạnh, đi ra ngoài.

Nơi trượt tuyết rất nhiều người, Tô Kiều mặc đồ trượt tuyết, cùng đồ bảo hộ cẩn thận, chậm rãi đi theo sau Chu Lãm.

Chu Lãm quay đầu nhìn cô, “Có muốn tôi dạy cô trượt không?”

Tô Kiều chống gậy trượt xuống, chậm rãi đi, cúi đầu nhìn đường, “Tôi tự trượt được.”

Chu Lãm bật cười: “Được rồi, vậy cô tự chơi đi, cẩn thận ngã bò ra đó.”

“Biết rồi, đừng ở đây lè mề nữa.”

“mẹ kiếp, cô đây là đang ghét bỏ người bằng hữu này đó hả.” Chu Lãm cười một tiếng, dứt khoát mặc kệ cô.

Tô Kiều lướt trên tuyết, nhưng hoàn toàn là thể loại mù tịt kỹ thuật, thời điểm cô lần thứ tư lồm cồm bò dậy từ đường trượt, Chu Lãm cùng lần thứ tư đem cô kéo lên, đã không còn cười cợt nữa, mà chỉ muốn túm thẳng ai đó về khách sạn, “Tôi thấy cô rõ ràng là không muốn trượt, nhìn cô đi, tâm tình thì chẳng khá lên được ngược lại còn làm tổn thương thân thể.”

Một bên nói, một bên kéo Tô Kiều xuống chiếc ghế gần đó, “Té chỗ nào, đau không?”

Tô Kiều lắc đầu, “Không đau.”

Chu Lãm nhìn cô chăm chăm một lát, “Tâm tình đã khá hơn chút nào chưa?”

Tô Kiều nghiêng đầu nhìn hắn, nhìn không được cười: “Anh cảm thấy thế nào, tôi té bốn lần, tâm tình sao có thể tốt lên được chứ?”

Chu Lãm cũng cười lên, “Nói để tôi dạy cho thì không cơ.”

Tô Kiều ừ một tiếng, đôi mắt nhìn ra ngọn núi tuyết trắng xóa trước mặt, giống như đang suy nghĩ điều gì, một lát sau mới nói: “Trước kia, Tần Hiến nói muốn dạy tôi trượt tuyết.”

Chu Lãm sững sờ, nhìn cô.

Tô Kiều nhớ tới rất nhiều việc trước kia, cười nói với Chu Lãm: “Tần Hiến rất lợi hại, tưởng như cái gì anh ấy cũng tinh thông, anh ấy đọc toàn sách tiếng anh, còn biết chơi dương cầm, đánh bóng rổ cũng rất giỏi, anh ấy còn biết trượt tuyết, bơi lội, múa võ...”

“Tô Kiều.”

Tô Kiều ánh mắt như mất tiêu cự, cứ nhìn mông lung về phía trước, thấp giọng: “Những cái này, Tần Hiến đều nói muốn dạy tôi. Bởi vì tôi cái gì cũng không biết, anh ấy còn nói về sau chúng tôi còn rất nhiều thời gian, tôi muốn học cái gì, anh ấy đều có thể dạy tôi.”

“Tô Kiều cô đừng như vậy...”

Tô Kiều bỗng nhiên không nói, cô cúi đầu xuống, nước mắt im lặng rơi.

Chu Lãm nhìn cô, khe khẽ thở dài, lặng lẽ đưa tay xoa đầu cô: “Đừng suy nghĩ nhiều.”

Tần Hiến đứng đối diện không xa, bên trong một cái đình ở khu trượt tuyết, vừa vặn có thể nhìn thấy vị trí của Tô Kiều cùng Chu Lãm.

Anh nhìn hai người phía xa đến xuất thần, hai người kia ngồi sát cạnh nhau, không biết đang nói cái gì. Anh nhìn thấy Chu Lãm nhẹ nhàng xoa đầu Tô Kiều, sau đó hai người không biết nói cái gì, Chu Lãm lôi kéo Tô Kiều đứng dậy, cả hai rời khỏi khu trượt.

Tần Hiến nhìn bóng lưng thân mật gần gũi của hai người, đột nhiên cảm thấy 8 năm chờ đợi của mình trở thành một câu chuyện tiêu lâm đầy châm chọc.

Triệu Trần từng hỏi anh, bộ dạng khổ sở này đáng không? Có lẽ Tô Kiều đã sớm quên anh, cũng đã sớm có người khác, nếu đến lúc ấy thật sự xảy ra chuyện đó, anh phải làm gì?

Giả thiết này anh nghe thôi đã cảm thấy đau lòng, bây giờ thì hay rồi giả thiết năm nào thành sự thật, Tần Hiến nói không ra tư vị hiện tại gầy xéo trong lòng anh.

Anh chỉ là đột nhiên cảm thấy nếu lúc trước không gặp Tô Kiều, đời này anh đã hào hào sống thật tốt rồi.

Cô là kiếp nạn lớn nhất của anh. Nếu như quay ngược thời gian, anh sẽ không vì cô mà rung động, sẽ không thích cô, sẽ không cho cô cơ hội trêu chọc anh.

...

Từ khu trượt tuyết trở về, Tô Kiều lại nhốt mình trong phòng thật lâu, thẳng đến khi cảm xúc ổn định một chút mới đi ra ngoài.

Thì ra Tô Kiều nghĩ rằng sẽ không gặp lại Tần Hiến lần nữa. Anh sẽ gặp và kết hôn với một cô tiểu thư môn đăng hộ đối, tốt đẹp, xứng đáng với anh, còn cô sẽ trông coi nhà hàng này cả đời.

Thẳng đến trung tuần tháng 03.

Tô Kiều lần đầu gặp Triệu Trấn là tại cửa hàng sách của cô.

Lúc đó là ban đêm, cô đang ở cửa hàng sách đối chiếu sổ sách, thu chi, Triệu Trấn đột nhiên xông tới, vừa nhìn thấy cô đã quát lớn: “Tô Kiều, mẹ khiếp, cô còn có chút lương tâm nào không?”

Tô Kiều ngồi ở quầy thu ngân, bị hét lớn, giật mình quay lại, nghi hoặc nhìn người vừa đến hỏi: “Anh là ai?”

Triệu Trấn mất đồ ngầu: “Cô muốn chia tay thì cứ nói thẳng ra! Nếu từ đầu cô lưu lại nửa lời cho cậu ta, có lẽ cậu ta đã không ngốc nghếch chờ đợi cô mòn mỏi như vậy! Cô năm đó không nói tiếng nào rồi đi, đem cậu ta ném lại đó, cô có biết hay không mỗi ngày cậu ấy như kẻ điên đi khắp hang cùng ngõ hẻm tìm cô, cậu ấy không gọi được cho cô, tra không được tin tức của cô, liền không dám rời Vân Nam, đi khắp Vân Nam dò hỏi tung tích của cô, cô hồ lật tung đất Vân Nam rồi, vậy mà vẫn không tìm thấy cô, cậu ấy còn một mình một người ngồi ở đầu cầu khóc.”

“Khai giảng, trường gọi điện thoại triệu tập, cậu ấy bắt buộc phải đi. Sau này trở về cậu ta đoạn tuyệt tất cả bằng hữu thân quen, bởi vì cảm thấy là tại bọn họ khi dễ, cô lập cô mới khiến cô đau lòng mà ra đi, nhưng càng như thế cậu ấy càng tự trách mình nhiều hơn, cậu ấy trách mình không đủ sức bảo vệ cô, dù cô nhẫn tâm ném cậu ta lại một mình, cậu ấy cũng chưa bao giờ hận cô, những năm nay, cậu ấy một mực áy náy, tự trách. Cậu ấy nói với tôi, chờ tìm được cô, phải che chở cho cô thật tốt, nhất định không để bất kì ai khi dễ, tổn thương cô.”

Tô Kiều mặt đã đầm lệ, “Anh đến cùng là muốn nói gì?”

“Tôi muốn nói gì? Tô Kiều, cô biết Tần Hiến những năm nay sống như thế nào sao? Cậu ấy đời này không may thích cô, cô bỏ rơi cậu ấy, cậu ấy là kẻ ngốc, nhất định muốn chờ cô, chờ đến tám năm, chờ đến khi cô nói cho cậu ấy biết cô chưa từng nghĩ đến cậu ấy, chờ đến khi tận mắt thấy cô cùng người khác!” Triệu Trấn mắt đã ướt nhoe, hấn hung hăng lau nước mắt, giọng nghẹn lại: “Tô Kiều, tôi hôm nay đến tìm cô, không phải chuyện gì khác, chỉ xin cô khuyên Tần Hiến một chút, để cậu nghỉ ngơi thật tốt, trong khoảng thời gian này, mỗi ngày đều làm việc quá sức, không ăn không nghỉ, như thế không cảm nhận được gì nữa rồi, tôi sợ cơ thể cậu ấy không thể chịu được...” Triệu Trấn nói, thanh âm có chút nghẹn ngào, “Cô không thích cậu ấy cũng được, nhưng nể tình hai người đã từng bên nhau, cũng đã từng yêu, cô đi khuyên bảo một chút, để cậu ấy quên cô, hảo hảo nghỉ ngơi, sinh hoạt cho tốt.”

Tô Kiều lái thẳng xe đến công ty Tần Hiến, lúc này khuôn mặt cô đầm đìa nước mắt, nước mắt thi nhau rơi ướt đầm áo.

Cô đưa tay lau mặt, nước mắt lại thi nhau chảy ra, làm sao cũng không ngừng lại được.

Cô không biết từ lúc nào mà cô trở nên thích khóc thế này.

Giống như dính vào việc liên quan đến Tần Hiến, cô liền không cách nào khống chế cảm xúc của bản thân.

Xe dừng lại ở bên ngoài công ty Tần thị, xuống xe, cô cơ hồ chạy vội vào đại sảnh.

Chờ gặp Tần Hiến cô nhất định phải mắng anh, tại sao cứ nhất định phải tra tấn cô mới chịu được.

Vừa chạy vào đại sảnh, vừa vận dụng phải Tần Hiến từ bên trong đi ra.

Cách lần gặp nhau gần nhất tại khu trượt tuyết đã là 1 tháng.

Thời gian dài đến độ Tần Hiến cảm thấy đời này đại khái anh sẽ không gặp lại cô nữa. Đến mức giờ phút này, cô đang ở đây, ngay trước mặt anh, anh còn cảm thấy không thực.

Tô Kiều đang khóc. Nước mắt không cảm được thi nhau rơi xuống như mưa.

Tần Hiến nhìn cô, nháy mắt hết hoảng. Nhưng anh không nói gì, chỉ đứng như vậy nhìn cô.

Tô Kiều lấy tay lau nước mắt, nhìn Tần Hiến hỏi: “Anh có biết mấy giờ rồi không?”

Tần Hiến nhìn cô chăm chăm, không đáp.

Tô Kiều gất gao cắn môi, muốn đem nước nén lại, nhưng nước mắt cứ vô pháp vô thiên ào ạt tràn ra. Hai mắt đầm lệ mơ hồ nhìn không rõ nét mặt Tần

Hiện lúc này, “Tần Hiền, tôi lúc đầu đáng nhẽ không nên trêu chọc anh, nếu trước không trêu chọc anh thì mấy năm nay tôi cũng không thống khổ như vậy.”

Tần Hiền ngơ ngẩn, nhìn cô, một hồi lâu sau mới hỏi: “Em muốn nói cái gì?”

Tô Kiều cắn chặt môi dưới, một giây sau liền bỏ nhào vào lòng Tần Hiền. Cô ôm chặt lấy anh, nước mắt vẫn ướt nhòa hai mắt, “Thật xin lỗi, năm đó em không nên bỏ rơi anh, cũng không nên dỗi gạt anh, không nên nói không nghĩ đến anh, em không thể chịu đựng nổi nữa, ... Tần Hiền, chúng ta hãy ở bên nhau, mặc kệ tất cả, anh có đem em đến vực sâu, hố lửa, em cũng sẽ mãi đi cùng anh.”

Tô Kiều ôm chặt Tần Hiền, nước mắt thấm ướt vạt áo anh. Thân thể cô run run, nghẹn ngào nói: “Em thích anh Tần Hiền, em vẫn luôn thích anh”

Tần Hiền vẫn đứng đó, không phản ứng, mặc Tô Kiều ôm chặt anh.

Nếu không phải cảm giác chân thực của người trong ngực, nhiệt độ, hơi ấm, mùi hương, anh thậm chí hoài nghi rằng mình đang nằm mơ.

Qua thật lâu, lâu đến mức Tô Kiều nghĩ Tần Hiền sẽ không đáp lại cô, rốt cuộc anh cũng chịu mở miệng, tiếng nói có chút khô khốc, mang theo ngữ khí không xác định, “Có phải thật vậy không?”

Tô Kiều ôm anh chặt hơn, vừa khóc vừa gật đầu, “Là thật. Em thích anh, 8 năm chưa hề thay đổi, em luôn nhớ anh, những lời trước đây đều là gạt anh.”

Tần Hiền kinh ngạc, có chút không dám tin. Anh vịn vai Tô Kiều, nhẹ nhàng đẩy cô ra. Anh nhìn sâu vào đôi mắt long lanh nước, phảng phất muốn nhìn sâu vào bên trong nội tâm cô.

Tô Kiều mím chặt môi, cùng anh mặt đối mặt.

Qua thật lâu, Tần Hiền mới hỏi: “Tô Kiều, em lại muốn gạt tôi.”

Tô Kiều lắc đầu, nắm chặt tay anh, nhìn anh nói: “Anh đi theo em đi.”

Bạn đang đọc truyện *Động Tâm Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37

Về đến nhà đã là 3h sáng.

Tô Kiều vừa vào nhà liền nói với Tần Hiền: “Anh đi tắm trước đi, em nấu cho anh cái gì nhé, ăn xong liền ngủ một giấc thật ngon.”

Cô đổi giày, tiện tay để chìa khóa lên trên tủ giày, vừa nói vừa đi lên lầu, “Em lên trước giúp anh xả nước vào bồn nhé, anh đóng cửa xong thì lên luôn.”

Tần Hiền ừ, đóng cửa, đổi giày vào nhà.

Anh chưa hề nghĩ tới sẽ quay trở lại nơi này, anh tưởng rằng đời này sẽ không gặp lại Tô Kiều nữa.

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Tần Hiền cởi áo khoác, ném lên sofa, trong túi quần lấy ra một bao thuốc, thả mình vào ghế, rút một cây đưa lên miệng.

Liên tục làm việc suốt thời gian dài, cơ hồ mỗi ngày đều chỉ ngủ trung bình 2 tiếng đến 3 tiếng khiến Tần Hiền thật sự mệt mỏi.

Nhưng anh chấp nhận, chấp nhận bận rộn như vậy để quên đi một số chuyện. Thề xác và tinh thần phải làm việc kiệt sức khiến anh có thể voi bốt sự thống khổ trong lòng.

Anh với lấy bật lửa, châm thuốc.

Anh hơi cong lưng, ngồi trên salon, tay phải tùy ý khoác lên đầu gối, giữa ngón tay khói thuốc nhẹ nhàng tỏa ra trong không khí.

Đôi mắt nhìn chăm chăm cái cốc trên bàn trà, một chiếc cốc màu hồng, phía trên khắc một cảnh đào, hình khắc xiêu xiêu vẹo vẹo, cùng với chiếc cốc xanh của anh, chính là một đôi cốc tình nhân. Sinh nhật năm đó, Tô Kiều tại tiệm gốm đã chính tay làm cho anh.

Ánh mắt của anh có chút thất thần, lần trước tới đây cũng không thấy cái cốc này. Anh khi ấy có tìm, nhưng không thấy, tưởng rằng cô đã sớm vứt đi.

Tô Kiều từ trên lầu đi xuống, nhìn thấy Tần Hiến ngồi ở ghế salon hút thuốc.

Cô không khỏi nhú mày, “Anh không lên à?”

Cô đi đến trước mặt Tần Hiến, đưa tay lấy điếu thuốc anh đang hút dở, dụi vào gạt tàn.

“Nước đã nóng rồi đó, anh tranh thủ thời gian...” Tô Kiều đưa tay kéo Tần Hiến, lại bị anh kéo mạnh vào lòng. Mũi Tô Kiều đập vào vòm ngực ấm áp của Tần Hiến, cô vô thức chống tay lên bả vai anh, muốn đứng lên.

“Đừng nhúc nhích.” Tần Hiến ôm chặt eo cô, sắc mặt nặng nề, nhìn chăm chăm cô, ngữ khí không cho từ chối.

Tô Kiều sùng sốt một chút, nhìn vào mắt anh. Vẫn là đôi mắt đen nhánh, sâu thẳm như mặt hồ thu, anh cũng nhìn cô, trầm giọng nói: “Ngồi xuống.”

Tô Kiều lần đầu tiên thấy Tần Hiến có bộ dạng này, cường ngạnh đến độ không cho đối phương cự tuyệt.

Cô mấp máy môi, ngồi im trên đùi anh.

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Tần Hiến không biểu lộ gì, chỉ một đôi mắt nặng nề nhìn cô chăm chú. Đôi mắt kia đen nhánh, sâu không thấy đáy. Cô nhìn anh, không biết anh đang suy nghĩ gì.

“Tần Hiến...”

“Lần trước anh tới, em giấu nó đi rồi?” Tần Hiến bỗng mở miệng, nói một câu không đầu không đuôi.

Tô Kiều nhất thời không kịp phản ứng, “Cái gì?”

Tần Hiến nhìn cô chăm chú, giọng anh rất trầm, “Cái cốc, năm đó em làm cho anh.”

Tô Kiều lập tức giật mình, gật đầu ừ một tiếng.

Cô bình thường đều dùng cái cốc kia, đêm Tần Hiến đến, cô liền cất đi.

Tần Hiến nhìn cô chăm chú một lát, nói: “Tài giấu người của em không tệ, giấu đồ lại càng không tệ.”

Tô Kiều không khỏi cười, tay dè lên bả vai Tần Hiến, “Đã mượn rồi, anh mau đi tắm rửa rồi nghỉ đi.”

Nói xong, chống bả vai anh đứng lên.

Tần Hiến lại giữ chặt eo cô, không cho cô động đậy.

Tô Kiều ngồi trên đùi Tần Hiến, tư thế quả thật có chút ám muội, anh lại đột ngột giữ chặt, kéo cô gần sát mình. Tô Kiều chống tay vào bả vai anh, không dám tiến gần hơn, “Tần Hiến anh nên đi nghỉ thôi.”

Tần Hiến nhìn vào mắt cô thật sâu, trong con ngươi như có đốm lửa bập bùng.

Tô Kiều nhếch môi, nhìn anh, nhỏ nhẹ nói: “Bạn của anh nói anh đã lâu không nghỉ ngơi rồi, có phải anh không muốn sống nữa không?”

Khóe miệng Tần Hiến bỗng câu lên một nụ cười vui vẻ, hỏi cô, “Em đau lòng sao?”

Tô Kiều chống bả vai anh, đứng lên: “Không, em chỉ không muốn lương tâm cắn rứt thôi.”

Cô nói, rồi quay đầu đi lên lầu, vừa đi vừa nói: “Nếu không muốn ăn, thì tắm rửa đi, rồi đi ngủ.”

Tần Hiến nhìn bóng lưng cô, nhìn cô đi lên lầu, nhìn cô đi về phòng, nhìn cô mở cửa phòng..

“Tô Kiều.”

Tô Kiều tay nắm chốt cửa, vừa định đi vào thì nghe thấy thanh âm Tần Hiến vọng đến. Cô quay đầu, anh vẫn đang nằm trên salon, nhìn cô.

“Sao thế?”

Tần Hiến nhìn cô chăm chăm một lúc, thật lâu, rồi cục cười, “Ngày mai gặp.”

Tô Kiều cong môi, “Ừm, mai gặp lại.”

Mấy ngày liên tiếp thống khổ cùng khối lượng công việc chồng chất dồn dập đích thực khiến thân thể Tàn Hiền kiệt sức, đến mức khi tinh thần vừa được buông lỏng, anh liền đổ bệnh không dậy được.

Hôm sau Tô Kiều thức dậy làm điểm tâm, xong xuôi cô mở sách ra đọc, muốn chờ Tàn Hiền xuống cùng ăn, kết quả chờ đến 9h vẫn chưa thấy anh thức dậy.

Cô do dự có nên gọi anh hay không, sợ anh quá mệt mỏi, cho nên muốn để anh ngủ thêm.

Thế là đợi thêm 1 tiếng nữa, điểm tâm đã hâm nóng 3 lần, rốt cuộc nhịn không được lên lầu gọi anh.

Cô vịn nắm đấm cửa, cửa không khóa.

Cô đẩy cửa, từ từ thò đầu vào phòng: “Tàn Hiền, dậy ăn sáng thôi.”

Trong phòng an tĩnh không một âm thanh. Tàn Hiền không đáp lại.

“Tàn Hiền?”

Tô Kiều lại gọi anh mấy tiếng, vẫn không có lời đáp lại.

Nội tâm nàng bỗng chốc nghẹn lại, lập tức đẩy cửa đi vào, “Tàn Hiền, anh sao thế?”

Tàn Hiền mặt hướng về phía cửa sổ, cô ngồi ở mép giường, vội vàng sờ trán anh.

Cả người Tàn Hiền nóng hầm hập, dọa đến độ lập tức rút tay về, quay người nhanh chóng chạy xuống lầu.

Tô Kiều gấp đến độ rối tung lên, chạy xuống dưới lầu, đem hòm thuốc toàn bộ đồ ra.

Hòm thuốc là Tô Dương chuẩn bị cho cô, vì thân thể Tô Kiều không được tốt lắm. Tô Dương lấy từ bệnh viện về rất nhiều loại thuốc, có cảm mạo, có đau dạ dày, có đau đầu, đau bụng kinh, thuốc cầm máu, trị thương...v...v cái gì cũng có.

Bởi vì nhiều loại, Tô Kiều lại đang sốt ruột, đến mức tìm kiếm nửa ngày mà vẫn không tìm thấy thuốc hạ sốt.

Tàn Hiền đang mơ màng ngủ, mơ hồ nghe thấy dưới lầu có tiếng va đập mạnh.

Anh chống tay ngồi dậy, vô ý thức đưa tay ngăn trở đôi mắt.

Anh cau mày, đầu đau kịch liệt.

Trên thực tế, sau lần đi khảo sát khu trượt tuyết trở về anh đã bị cảm. Sau đó đại khái là không nghỉ ngơi tốt lại làm việc quá sức nên bị ốm nặng.

Dưới lầu một trận ồn ào, anh chậm rãi đứng dậy, từ từ đi xuống cầu thang, liếc mắt thấy Tô Kiều đang ngồi xồm bên cạnh bàn trà, cúi đầu tìm kiếm cái gì đó.

“Em đang làm gì vậy?”

Sau lưng truyền đến thanh âm trầm ấm, Tô Kiều khẽ giật mình, bỗng nhiên quay đầu.

Tàn Hiền đang đứng trên bậc thang, nhìn cô.

Tô Kiều: “Sao anh lại xuống đây.”

Tàn Hiền ừ một tiếng, “Nghe thấy có tiếng va đập, xuống nhìn xem.”

Anh phát sốt, lại vừa mới tỉnh, thanh âm có chút khàn khàn.

Tô Kiều á một tiếng, gật đầu nói: “Cái hòm thuốc rơi xuống.”

Tàn Hiền đi đến trước ghế sofa ngồi xuống, vô thức lấy gói thuốc lá trên bàn. Tô Kiều nhanh hơn anh một bước, đưa tay đoạt lại, thuận tay ném vào thùng rác.

Tàn Hiền ngược mắt, nhìn cô chằm chằm.

Tô Kiều từ dưới đất cầm hai vỉ thuốc đưa cho anh, “Thuốc đau đầu.”

Rồi cô nhanh nhẹn quay sang khay trà, rót cho anh cốc nước, “Uống thuốc đi.”

Đột nhiên nhớ đến cái gì, cô ngẩng đầu nhìn Tần Hiến: “Anh phải ăn chút gì trước mới uống thuốc được, bụng đói uống thuốc hại dạ dày lắm.”

“Anh chờ chút, phải ăn chút đồ trước.” Tô Kiều tự nói, tự trả lời, để ly nước xuống hướng phòng bếp đi tới.

May mắn buổi sáng Tô Kiều có nấu ít cháo, Tần Hiến mặc dù không có khẩu vị, nhưng ít nhiều vẫn ăn một chút.

Uống thuốc xong liền lên lầu đi ngủ.

Lúc Tần Hiến ngủ, Tô Kiều ra khỏi nhà, đi siêu thị mua đồ. Tần Hiến rất kén ăn, cái gì cũng không ăn, đi qua lại siêu thị hai ba vòng, nhưng cũng không mua được cái gì.

Cô nhớ Tần Hiến thích ăn cá, mua hai cái đầu cá, dự định làm cá hấp cho anh.

Khi về đến nhà, Tần Hiến đã không còn ở đây. Tần Hiến để lại một tờ giấy note trên bàn trà cho cô, “Anh đến công ty, tối sẽ về.”

Là nét chữ của Tần Hiến, cứng cáp, hữu lực, nét chữ vuông vắn, nhưng vẫn không mất nét phóng khoáng.

Tô Kiều nhìn tờ giấy không tự chủ được cong môi cười,

Tối sẽ về.

Mấy chữ mà ám áp đến tận tim.

Căn phòng này, nhiều năm như vậy đều là một mình cô, hiện tại có người nói với cô, tối sẽ về.

Chỉ nhìn mấy chữ này, chỉ cảm thấy mãi mãi hạnh phúc.

Cô nhìn xuống dưới, tờ giấy phía dưới có lưu lại số điện thoại của Tần Hiến.

Số điện thoại quen thuộc đến độ Tô Kiều có thể đọc ngược đọc xuôi lâu lâu như nước chảy.

Đoạn thời gian hai người xa nhau, mỗi giờ mỗi phút cô đều muốn gọi điện cho anh, vô số lần bấm dây số này, cũng vô số lần thu hồi lại.

Thời gian cô trốn trong thôn nhỏ, mỗi ngày nhìn dòng số này đều rút nước mắt.

Cô nhớ anh, càng nhớ anh bao nhiêu cô càng hiểu rõ mình không xứng với anh bấy nhiêu.

Cô không thể làm chậm trễ đời anh nữa, buông tay để anh đến với người tốt hơn.

Về sau cô đổi số, không lưu số di động của Tần Hiến nữa.

Nhưng dây số kia, dù bao nhiêu năm như vậy cô vẫn một mực nhớ kỹ.

Cô nghĩ Tần Hiến đã sớm đổi số, lại không nghĩ rằng anh vẫn giữ nguyên số điện thoại cũ.

Cô nhìn chăm chăm vào dòng số điện thoại trên giấy đến xuất thần.

Nhiều năm như vậy anh vẫn không đổi số, là sợ cô muốn tìm anh, lại không tìm thấy sao?

Tô Kiều không khỏi nhấp môi dưới, lại mở miệng.

Đem cắt tờ giấy nhớ gọn gàng, rồi đứng dậy đem đồ ăn xách vào bếp.

...

Tô Kiều thu dọn nhà cửa một lát, giữa trưa Chu Lãm gọi điện thoại đến, kêu cô cùng đi ăn cơm.

Cô nghĩ tình hình của cô và Tần Hiến nên nói cho họ biết, thế là đổi quần áo đi ra ngoài.

Chu Lãm đứng dưới lầu đợi cô, dựa vào cửa xe cúi đầu gửi tin nhắn.

Tô Kiều đi về phía hẻm, hai tay dứt túi áo khoác, vui vẻ nói: “Nhị thiếu gia công vụ bận rộn.”

Tháng ba trời vẫn có chút lạnh, gió thổi rì rào.

“Chà chà, hôm nay tâm tình bà chủ Tô không tệ nha.”

Tô Kiều tâm tình lúc này hoàn toàn tốt, giữa hai lông mày không giấu nổi ý cười.

“Cũng không tệ lắm.” Cô đáp lại, khom người trèo lên xe.

Chu Lãm chọt chọt lông mày, vô thức nhìn lên trời. Hôm nay mặt trời mọc phía tây hay sao? Lên xe, tra chìa khóa vào ổ, hần thắc mắc, “Hôm nay cô trúng số hay sao, mấy trăm năm chưa gặp qua cô vui vẻ như vậy.”

Tô Kiều dựa vào cửa xe, chống đầu nhìn ra cửa sổ, khoe môi rạng rỡ, nửa ngày nói: “Là chuyện vui.”

Chu Lãm lái xe, vừa đi vừa suy nghĩ, hần biết Tô Kiều cũng đã mấy năm, nhưng chưa từng thấy cô vui vẻ như vậy, trước giờ chỉ mãi mãi một bộ dạng lãnh đạm, cười cũng như không, ý cười nhan nhợt không lan đến đáy mắt.

Có lẽ Chu Lãm ở bên cô đã lâu, hiểu cô, cũng chứng kiến những thăng trầm của cuộc đời Tô Kiều nên hần cảm thấy, dù đôi khi cô đang cười, nhưng ánh mắt kia lúc nào cũng tràn đầy bi thương.

Rất hiếm khi thấy nụ cười chân thực này của cô, Chu Lãm hiếu kì hỏi: “Bật mí chút đi.”

Tô Kiều kéo cửa kính xuống, gió lạnh ùa vào xe, khí trời lành lạnh, trong lành khiến cả người thư thái. Một lát sau, cô mới nói: “Tôi và Tần Hiến quay lại với nhau rồi.”

Chu Lãm vẫn nhìn thẳng phía trước, nửa ngày không nói chuyện.

Tô Kiều nghiêng đầu nhìn hần, “Anh không có gì muốn hỏi tôi sao?”

Chu Lãm nói: “Hợp tình hợp lý, việc có thể làm cô cao hứng quả thật không nhiều.”

Tô Kiều nhìn chằm chằm Chu Lãm, “Vậy anh không có lời nào muốn khuyên bảo tôi sao?”

Chu Lãm nghĩ ngợi một hồi, “Tư tâm của tôi đương nhiên là không quá tán thành việc cô và Tần Hiến về với nhau, dù sao nhà họ thành kiến với cô rất nặng nề, cô năm nay đã 28 tuổi, không giống trước kia, không có thêm 8 năm để trẻ nãi nữa đâu.”

Tô Kiều ừ một tiếng, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Chu Lãm đánh tay lái, dừng lại trước một đầu hẻm, lại tiếp tục nói: “Bất quá, lấy tâm trạng gần nhất của cô mà nhìn nhận, về với nhau chưa chắc đã là chuyện xấu. Đời người dài bao nhiêu chứ, có đôi khi không nên quá kiểm chế mình, tùy tâm sở dục mà sống, vui vẻ tự tại lên, đừng chèn ép bản thân.”

Tô Kiều gật đầu, “Tôi cũng nghĩ vậy.”

Lúc ăn cơm, Tô Kiều nhắn tin cho Tần Hiến, hỏi anh: [Trong người khá hơn chút nào chưa? Còn sốt không? Có muốn đến bệnh viện khám qua không?]

Tần Hiến vừa mở điện thoại, liền thấy tin nhắn của Tô Kiều, trong mắt không khỏi tràn ra ý cười, đi về hướng văn phòng, [Đã không sao rồi. Em đã ăn cơm chưa?]

Tô Kiều: [Đang ăn]

Tần Hiến: [Ăn một mình à?]

Tô Kiều: [Đi ăn cùng Chu Lãm]

Bước chân Tần Hiến ngừng lại, nhìn chằm chằm màn hình, liếc dòng tin nhắn Tô Kiều mới gửi, sắc mặt trầm xuống mấy phần.

Một lát sau, anh mới nhắn lại: [Buổi tối anh sẽ về sớm.]

Tô Kiều nhận được tin nhắn, khoe miệng cong cong, ngón tay nhanh chóng gõ bàn phím: [Được, vậy em sẽ về sớm chút.]

Tần Hiến trở lại văn phòng, nhận được tin nhắn mới yên tâm cất điện thoại vào túi, tiếp tục làm việc.

Ăn cơm xong xuôi đã là hơn 1h chiều. Chu Lãm hỏi cô muốn đi đâu, Tô Kiều thất dây an toàn nói: “Về nhà.”

Gió thổi hiu hiu, Tô Kiều hắt hơi một cái, cô nhanh chóng rút cổ vào áo choàng, đóng cửa xe lại.

Chu Lãm lái xe trên đường, thăm thía nói: “Tôi nói cô đó, đừng suốt ngày ru rú trong nhà, đi ra ngoài rèn luyện thể thao đi, mới gần 30 cái tuổi đầu mà như lão bà 80, đã là giữa 3 rồi mà vẫn còn sợ lạnh.”

Nói xong, nghĩ gì đó, hần lại nhẹ nhàng: “Là di chứng bệnh tình khi đó, cô giữ gìn bản thân một chút.”

Sắc mặt Tô Kiều bỗng nhiên nghiêm túc, nghiêng đầu nhìn Chu Lãm, “Sự việc kia tuyệt đối không được cho Tần Hiến biết, nửa chữ cũng không.”

Chu Lâm: “Tôi đã rồi.”

Hắn kín đáo ghé mắt nhìn lướt qua cổ tay trái của cô, cô tay mang một cái vòng bạc lớn. Hắn thu hồi ánh mắt, đẩy lồng ngực nhẹ nhàng hít một hơi.

Bạn đang đọc truyện *Động Tâm Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38

Hôm nay Tần Hiến về sớm, tất cả nhân viên trong công ty đều bàng hoàng không tin đây là sự thật, choáng váng đến nỗi tưởng bản thân đang nằm mơ.

Trước đây Tần tổng của bọn họ lúc nào cũng đến đúng giờ về khi đêm hôm khuya khoắt, miệt mài làm việc như bị cuồng, không biết mệt mỏi, không quản sáng tối.

Lão đại chưa về, nhân viên nhỏ nheo như bọn họ cũng không dám về sớm. mỗi ngày dù làm xong hết việc cũng phải lê mề, lai rai ngồi đến bảy, tám giờ tối nhìn thấy thư kí Tổng giám đốc đi ra mới dám về.

Thế mà hôm nay mới 5h30, Tần Hiến đã từ văn phòng khoan khoái đi ra, tất cả nhân viên trong đại sảnh đều mắt chữ A mồm chữ O, kinh hãi đến rớt đũa.

Đến cả thư kí của Tần Hiến cũng cảm thấy kinh ngạc, cho rằng ông chủ của mình ra ngoài xã giao, nên bận bịu chạy theo sau, “Tần tổng, ngài cần dùng xe không?”

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Tần Hiến trực tiếp hướng phía thang máy đi đến, “Không cần, hôm nay không có việc gì, cô cũng về sớm chút đi.”

Thang máy vừa mở, anh lập tức bước vào.

Thư ký đứng ở cửa thang máy, hướng Tần Hiến gật đầu “Tần tổng đi thông thả.”

Cửa thang máy đóng lại, toàn bộ tòa nhà của Tần thị nháy mắt reo hò ầm ĩ.

“Lão tử cuối cùng cũng có thể tan làm đúng giờ!”

Có cô gái nhỏ thò đầu ra khỏi tấm ngăn của bàn làm việc, hiếu kỳ hỏi thư ký của Tần Hiến, “Thư ký Trương, Tần tổng hôm nay sao lại về sớm như vậy?”

Trương Đình lắc đầu, cười nói: “Tôi cũng không rõ lắm.” Vừa nói vừa đi về phía văn phòng.

Tần Hiến đi thẳng xuống tầng trệt, ngồi vào xe liền gọi điện cho Tô Kiều.

Tô Kiều đang làm cơm tối, đã thật lâu cô không nấu cơm tối ở nhà thế này. Do sống một mình cô cũng ngại nấu nướng, thường là ăn chút bánh mì hoặc nấu tô mì ăn qua loa.

Điện thoại để trong phòng khách vang lên, cô vội nhỏ lửa, hướng phía phòng khách chạy tới.

Nhìn thấy số hiện lên, khóe miệng không tự giác cong lên, cầm điện thoại di động đi về phía nhà bếp.

“Sao vậy?”

Tần Hiến: “Em đang ở đâu?”

Tô Kiều nói: “Đang ở nhà.” Cô đi về phía bếp, trong nồi nghi ngút khói, thoang thoảng mùi thơm của canh sườn nấu cùng ngô, cô một tay cầm thìa chậm rãi khuấy, 1 tay cầm điện thoại.

“Anh đang ở đâu? Tan làm chưa?”

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Tần Hiến ừ một tiếng, nói: “Anh đang trên đường về.”

Tô Kiều gật gật đầu: “Vậy anh mau về đi, em đang nấu cơm tối rồi.”

Tần Hiến ảm áp cười, nhẹ nhàng nói: “Tối nay ăn gì?”

Tô Kiều: “Anh trở về sẽ biết.”

Tần Hiến cười, lại hỏi: “Em có cần anh mua thêm gì không?”

Tô Kiều nghe nói thế, bỗng nhiên có cảm giác như đôi vợ chồng đang nói chuyện hằng ngày, trong lòng như ướp mật, ảm áp vào tận tim, cô khẽ cười: “Không cần mua thêm gì cả, anh trở về nhanh là được.”

Tần Hiến: “Được.”

Tô Kiều: “Vậy em cúp máy đây, anh lái xe cẩn thận.”

Tần Hiến gật đầu nói: “Được, chút gặp nhau ở nhà.”

Thời điểm Tần Hiến trở về, Tô Kiều đang bày đĩa cá chưng lên bàn ăn.

Nghe thấy chuông cửa, cô bận bịu đáp: “Đến đây!”

Chạy đến mở cửa, nhìn thấy Tần Hiến, liền cong cong đôi mắt cười vui vẻ: “Anh đã về.”

Vừa mở cửa cho anh, vừa nói: “Cơm cũng vừa nấu xong.”

Tần Hiến đổi dép đi trong nhà, thuận miệng hỏi: “Em chưng cá?”

“Sao anh biết, mùi thơm bay ra tận đây luôn à?” Tô Kiều đóng cửa, tiện tay khóa lại.

Tần Hiến nói: “Hương thơm nhàn nhạt, nhưng ngửi ra được.”

Tô Kiều cười, tựa như nói giỡn, đưa tay捏 mũi anh một cái, “Chặn cái mũi thính lại này.”

Tần Hiến cười, kéo tay cô xuống, “Chặn vẫn ngửi thấy.”

Tô Kiều lại đưa tay sờ trán anh một cái: “Đã đỡ sốt chưa?”

Tần Hiến ừ một tiếng: “Đã đỡ hẳn rồi.”

Tô Kiều nói: “Vậy anh lên lầu thay quần áo, rửa mặt mũi đi rồi xuống ăn cơm.”

Nói xong liền đi vào nhà bếp.

Ai ngờ cô vừa di chuyển mấy bước, cánh tay đã bị Tần Hiến kéo mạnh về sau, cả người bổ nhào vào lòng anh.

Anh ôm eo cô, cúi đầu hôn xuống cánh môi.

Tô Kiều tròn tròn mắt nhìn Tần Hiến.

Tần Hiến ôm cô rất chặt, đôi môi ảm áp đặt trên môi cô, dùng sức hôn ai đó ngấu nghiến.

Có lẽ vì anh đang cảm, sợ lây sang cô nên cũng không có thâm nhập sâu. Tung hoành trên môi Tô Kiều hồi lâu mà Tần tổng không có dấu hiệu ngừng lại, cô bị hôn đến môi phát đau, nhịn không được đẩy bả vai Tần Hiến ra. Tần Hiến hơi buông lỏng, lại nhẹ nhàng vuốt ve cánh môi Tô Kiều một lát, cuối cùng mới chịu buông thả. Nhưng vẫn ôm chặt cô không thả, hai người mặt đối mặt, khoảng cách rất gần, anh nhìn sâu vào mắt cô, ánh mắt nặng nề, bên trong như đang đè nén gì đó.

Thân thể hai người dán chặt lấy nhau, Tô Kiều cảm giác rõ ràng được nơi nào đó của Tần Hiến đang biến hóa.

Cô tranh thủ lúc Tần thiếu gia thất thần, bèn nhanh chóng đẩy anh ra, hơi đỏ mặt, “Anh... Anh nhanh đi thay quần áo đi.”

Nói xong, liếc anh một cái, nhanh chóng quay người vào phòng bếp. Tần Hiến nhìn bóng lưng cô chằm chằm một lát, ánh mắt ánh lên ý cười, quay đầu lên lầu.

Thay xong quần áo, xuống đến nơi, Tô Kiều đã bày biện xong xuôi, nghe thấy tiếng bước chân của anh, nói: “Ăn thôi, em làm thanh đạm, không có dùng dầu mỡ đâu.”

Tần Hiền đi qua, kéo ghế ngồi đối diện Tô Kiều.

Tô Kiều cũng ngồi xuống, múc cho Tần Hiền một tô canh, “Anh uống chút canh đi.”

Đem bát cánh đưa đến trước mặt anh, đang muốn rút tay về, cổ tay đột nhiên bị nắm chặt.

Tô Kiều sững sờ, nhìn Tần Hiền: “Sao thế?”

Tần Hiền cau mày, nhìn chăm chăm vào miếng dán vết thương trên đầu ngón tay cô: “Tay sao thế?”

Tô Kiều ồ lên một tiếng: “Không có việc gì, không cần thận cật phải thôi.”

Cô thu tay lại, bung bát múc canh cho mình.

Bình thường không hay nấu ăn, món nghề cũng hao hụt đi ít nhiều.

Tần Hiền nhìn cô nói: “Cắt sâu không.”

Tô Kiều: “Không sâu.”

Cô gấp cho anh một miếng cá: “Ăn cái này đi, em không bỏ hành đâu.”

Tần Hiền không ăn hành, không ăn rau cần, không ăn ớt, không ăn quá chua, không ăn quá ngọt... Đúng là tên đại kén ăn, Tô Kiều kinh ngạc, đến giờ cô vẫn nhớ rõ từng thói quen ăn uống của anh đến vậy.

Tần Hiền nhìn cá hấp trên bàn, ngẩng đầu cười nhìn Tô Kiều: “Em vẫn còn nhớ rõ.”

Tô Kiều ừ một tiếng, thành thật nói: “Lúc nào cũng nhớ kỹ.”

Cô cúi đầu uống canh, uống một hời, cảm giác là lạ, bèn ngẩng đầu, phát hiện Tần thiếu gia vẫn đang nhìn cô, cười đến vui vẻ.

Cô mấp máy môi: “Anh còn không mau ăn cơm.”

Cơm nước xong xuôi, Tô Kiều dọn dẹp chén bát. Lúc đi ra thấy Tần Hiền đang ngồi trên ghế salon hút thuốc. Tô Kiều lập tức đi đến, lấy điều thuốc trên tay anh, “Từ khi nào anh lại nghiện thuốc như thế hả?”

Tần Hiền giương mắt nhìn cô, nói: “Nhớ đến em.”

Tô Kiều khẽ giật mình, nhìn chăm chăm anh lại có chút nói không ra lời.

Tần Hiền nhìn cô ánh mắt nóng rực, khiến cô có chút không chống đỡ nổi, cô rời ánh mắt, đem tàn thuốc dụi vào gạt tàn, cầu nhàu, “Anh bớt bớt hút thuốc đi, không sẽ chết sớm đó.”

Cô ngồi xồm trước bàn trà, rót nước cho Tần Hiền, lại từ trong ngăn kéo lấy ra một hộp thuốc cầm đưa cho hắn, “Mau uống thuốc đi.”

Tần Hiền ngoan ngoãn nghe lời, nhận lấy ly nước và thuốc từ tay cô uống.

Tô Kiều ngồi bên bàn trà, nhìn Tần Hiền uống thuốc xong, suy nghĩ một lát, vẫn không nhận được nói: “Bạn của anh nói với em, những năm nay anh sống không tốt.”

Tần Hiền giật mình, ngược mắt nhìn cô.

Tô Kiều mấp máy môi, lại nói: “Anh ta nói anh chưa từng hận em, dù khi đó em bỏ rơi anh, anh cũng chưa từng trách em, anh ta nói anh chỉ một mực tự trách và áy náy, anh đoạn tuyệt với bạn bè, bởi vì nghĩ họ khi dễ em, anh cảm thấy anh không bảo vệ em cẩn thận. Anh ta còn nói khi đó anh nổi điên đi tìm em, không liên lạc được với em, tra không ra tin tức chuyến bay của em, tìm không thấy em, anh một mình ngồi ở đầu cầu rơi nước mắt...”

Tần Hiền nhìn cô, ánh mắt càng sâu, nhưng thủy chung không lên tiếng.

Tô Kiều trong mắt đã ngấn lệ, thanh âm cũng mang theo nghẹn ngào, “Tần Hiền, em đâu có tốt như vậy? Em không đáng được đối xử tốt như vậy?”

Tần Hiền nhìn cô thật lâu, cực kỳ lâu, rốt cục mở miệng, nhìn vào đôi mắt cô, thanh âm trầm thấp nói: “Anh không biết, chính là không có cách nào quên, nghĩ đến em liền thấy tốt, cảm thấy phụ nữ khắp thế giới này đều không thể tốt bằng em.”

Tô Kiều mắt ngấn lệ, “Thật xin lỗi...”

Tần Hiền nhìn cô chăm chăm, trầm mặc một lát. Qua hồi lâu, anh dịu dàng nhìn vào mắt cô, từng chữ từng chữ nói thật chậm: “Tô Kiều, anh đợi em tám năm, không phải để nghe lời xin lỗi.”

Nước mắt Tô Kiều lập tức rơi như mưa, đôi mắt đỏ ửng, nghẹn ngào nói: “Tần Hiền, em rất nhớ anh, rất nhớ.”

Tần Hiền, em rất nhớ anh.

Tần Hiền nhìn cô, trong lòng có chút mùi vị khó nói thành lời.

Anh nhìn cô thật lâu, nghĩ đến 8 năm cách biệt, con mắt cũng cay đến khó chịu, anh gật gật đầu, thấp giọng nói: “Anh cũng thế.”

Anh từ sofa đứng lên, đi đến chỗ Tô Kiều, ngồi xổm trước mặt cô, “Đi thôi, mình đi ngủ.”

Tần Hiền kéo cô lên lầu, Tô Kiều cho là anh muốn làm cái gì.

Thời điểm Tần thiếu gia quyền thế kéo cô vào phòng, Tô Kiều vô ý thức bám lấy khung cửa, nhất định không chịu đi vào bên trong.

Tần Hiền kì quái nhìn cô: “Thế nào?”

Tô Kiều có chút thẹn thùng, nhìn Tần Hiền, nhỏ giọng nói: “Em... Cái kia... Không tiện lắm...”

Sắc mặt Tần Hiền tĩnh mịch nhìn cô chằm chằm.

Tô Kiều bị anh nhìn đến trong người khấn trương, “... Chờ qua mấy ngày...”

Tần Hiền nhìn bộ dạng khấn trương của cô, bỗng nhiên không nhìn được cười, “Tô Kiều, anh vì giữ thân như ngọc chờ em tám năm chưa từng động qua người phụ nữ khác, mặc dù đích xác rất muốn ăn sạch em, nhưng hiện tại anh đang cảm mạo, thân thể không khỏe, không muốn lây bệnh cho em.”

Anh giơ tay lên, nhếch khóe miệng nở một nụ cười hết sức lưu manh, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve gò má cô, thấp giọng nói: “Cho nên em không cần khấn trương như vậy.”

Tô Kiều nhìn ý cười trên choker trên mặt Tần Hiền, vô thức nói: “Em không có khấn trương.”

Tần Hiền chọn chọn lông mày, nghĩ đến cái gì, cười cười, “Đúng vậy nha, anh suýt quên, 8 năm trước không phải em lừa anh ngủ cùng thì là gì.”

Tô Kiều kiềm chế xúc động muốn đánh người, trợn mắt, “Anh nếu không cái kia... Em có thể đem anh lên giường được sao?”

Tần Hiền cười vang, nhìn cô, “Anh là đàn ông khỏe mạnh bình thường, em như thế quản lý anh, anh sao có thể không có phản ứng gì được?”

Lời này càng nói càng là lạ, Tô Kiều không khỏi thẹn đỏ mặt, rút cánh tay đang bị Tần Hiền kéo ra, “Anh mau đi ngủ cho em, nghỉ ngơi thật tốt, không sáng mai lại phát sốt.”

Nói xong liền chuẩn bị về phòng ngủ của mình, Tần Hiền lại kéo tay cô lại.

Cô quay đầu, gắt: “Tần Hiền!”

Tần Hiền nhìn cô chằm chằm, nói: “Ngủ cùng anh.”

Tô Kiều: “...”

Tô Kiều đời này chỉ ngủ cùng một người đàn ông duy nhất là Tần Hiền, vô luận là về mặt nghĩ đến hay nghĩa bóng, đều chỉ có một người là Tần Hiền.

Nhưng nói thế nào thì cũng đã 8 năm, thời điểm Tần Hiền vén chăn nằm xuống, cô vô thức né sang bên cạnh.

“Tránh cái gì.” Tần Hiền lập tức nhìn thấu ai đó, đưa tay ôm cô vào ngực.

Lòng ngực của anh so với 8 năm trước càng rộng rãi hơn, ấm áp hơn, bình yên hơn, cả người cô bị ôm gọn trong ngực ấy.

Cô cảm thụ được rõ ràng thân nhiệt cùng hương thơm bạc hà nhàn nhàn cũng mùi thuốc lá thoang thoảng, mùi vị của riêng mình anh.

Cô đã chân thực nằm trong ngực anh, tựa như giấc mơ hàng đêm của mình.

Đây không phải mộng, là Tần Hiền chân thực bằng da bằng thịt. Chân thực đến nỗi hốc mắt cô bỗng dưng cay cay.

Cô đưa tay sờ lên lồng ngực anh, cách một lớp áo thun, sờ thấy thân thể rắn chắc, vững chãi.

Thân thể của đàn ông so với thời thiếu niên càng rắn chắc, càng mạnh mẽ hơn.

Cô nhìn không được ôm lấy anh, đem mặt mình dán lên lồng ngực vững chãi của anh.

Tô Kiều nghĩ đến Tần Hiền suốt 8 năm, nỗi nhớ chưa từng ngoài phút giây nào.

Tần Hiền sao lại không trải qua cảm giác khác khoai đó chứ.

Tám năm cách biệt có bao nhiêu đau khổ, thương nhớ chỉ hai người họ là rõ nhất.

Hai người lặng lẽ ôm nhau, thời gian cứ an tĩnh trôi qua, ai cũng không nói, nhưng cả hai đều không ngủ.

Qua thật lâu, lâu đến mức Tô Kiều ngỡ Tần Hiền đã ngủ, bỗng anh thấp giọng nói: “Tô Kiều, ngày đó em nói 8 năm qua em chưa hề nghĩ đến anh, anh cảm thấy sống cũng không muốn nữa.”

Tô Kiều nghe anh nói liền đau lòng, nhẹ nhàng vuốt lưng anh, “Thật xin lỗi.”

Trông mặt Tần Hiền trong bóng đêm hơi ửng đỏ, “Ngày Lương Dật kết hôn với Mạnh Oanh, anh không đi, anh thậm chí còn cấm hận bọn họ, hận đến độ mong họ không được hạnh phúc bên nhau. Vì cái gì bọn họ muốn động tay động chân vào tình cảm của chúng ta, lại còn sau lưng khi dễ em.”

Tô Kiều rơi nước mắt, nức nở nói: “Anh không được nghĩ tiêu cực như thế, không phải bây giờ chúng ta đang ở cùng nhau à.”

“Vây 8 năm đằng đẳng thì sao, 8 năm này, bọn họ hạnh phúc yêu đương, kết hôn, thậm chí sinh con đẻ cái..., còn người anh yêu bị bọn họ đuổi đi.” Tần Hiền đem mặt chôn ở gáy Tô Kiều, khàn giọng nói: “Nếu như 8 năm trước chúng ta không bị chia cắt, có lẽ cũng đã kết hôn từ lâu rồi.”

Tô Kiều không muốn nghĩ đến những cái “có lẽ” đó.

Nhiều khi vận mệnh là thế, luôn vận hành theo cái cách muốn hành hạ người ta, mà con người quá nhỏ bé để chống lại vận mệnh. Khi đó cô lại quá tệ, dễ dàng bị yếu tố ngoại cảnh tác động, bỏ mất dũng khí ở bên anh, buông đôi tay nắm chặt tay của cô kia, không có đủ dũng khí cùng anh đi tới tận cùng.

Cô chỉ cảm thấy tiếc nuối, tiếc nuối những năm tháng đẹp nhất không được cùng anh một chỗ.

Tần Hiền chôn mặt vào gáy Tô Kiều, cô cảm thấy rõ ràng dòng chất lỏng lạnh buốt thấm ướt da mình.

Tô Kiều nhìn ra ánh trăng ngoài cửa sổ, nhẹ nhàng vỗ lưng Tần Hiền.

Tô Kiều rất nhanh chìm vào giấc ngủ, trong mơ màng nghe Tần Hiền thủ thỉ bên tai cô: “Năm đó anh không biết mẹ đi tìm em, có phải bà đã nói những lời rất khó nghe không?”

Ngữ khí của anh đầy tự trách, Tô Kiều tỉnh ngủ, mở to mắt, lắc đầu: “Không có, bà nói tất cả đều là lời thật.”

Bà nói cô không xứng với Tần Hiền. Đây là thật. Cô đích xác không xứng với anh.

Bờ môi Tần Hiền dán bên tai cô, khàn giọng nói: “Trước kia là anh không bảo vệ em cẩn thận, về sau anh sẽ hảo hảo bảo vệ em, sẽ không để ai làm tổn thương em nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Động Tâm Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39

Hai người cứ thế ôm nhau cho đến tận khuya mới ngủ.

Tối hôm qua Tần Hiền uống thuốc cảm, đại khái vẫn còn được hiệu của thuốc dẫn đến ngày thứ hai anh ngủ đến 12 giờ trưa.

Thời điểm tỉnh lại đã không thấy Tô Kiều bên cạnh.

Tần Hiền bỗng nhiên bật dậy, phảng phất trở lại 8 năm trước, tỉnh lại sau giấc ngủ đã không còn thấy Tô Kiều ở bên.

Nhịp tim anh đột nhiên tăng nhanh, vội vàng vén chăn lên, nhảy xuống giường, “Tô Kiều, Tô Kiều!”

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Anh ngay cả dép cũng không kịp xỏ, chân trần chạy ra bên ngoài.

Tô Kiều từ dưới lầu đi lên, thấy Tàn Hiền chân trần đứng trên cầu thang, không khỏi run lên, “Sao anh lại không mang dép thế?”

Sắc mặt Tàn Hiền trắng bệch, cắn răng, chăm chú nhìn Tô Kiều. Tô Kiều đi lên trên cầu thang, đưa tay sờ trán Tàn Hiền, “Có phải lại sốt không? Sao sắc mặt anh kém vậy...”

Nói chưa dứt lời, Tàn Hiền đột nhiên tiến lên ôm chặt lấy cô.

Tô Kiều sùng sốt: “...Anh sao thế?”

Tàn Hiền cắn chặt răng, gần như nghiến răng nghiến lợi, “Mẹ kiếp cứ nghĩ em lại chạy mất.”

Tô Kiều ngơ ngẩn, tim đột nhiên đau nhói.

Biểu hiện không an toàn sâu sắc này của anh... năm đó anh tỉnh lại, tìm không thấy cô, lúc ấy không biết anh đã đau khổ biết nhường nào.

Cô vội vàng đưa tay ôm anh, không ngừng an ủi: “Em ở đây, ở đây mà, em không đi đâu cả, cũng sẽ không đi đâu cả.”

Tàn Hiền những năm này thực sự đã trôi qua đầy đau đớn, đến mức không dám nghĩ đến việc chịu đựng lần nữa.

Nếu như Tô Kiều lại bỏ rơi anh lần nữa, anh không biết mình sẽ trở thành bộ dạng gì.

Anh ôm Tô Kiều một hồi, rồi cuộc buông ra.

Tô Kiều ngẩng đầu, không chớp mắt nhìn Tàn Hiền.

Tàn Hiền tỉnh táo lại, không muốn trước mặt Tô Kiều tỏ ra quá quẫn bách, anh không nhìn cô, quay người về phòng.

Tô Kiều đi theo vào, “Vừa rồi điện thoại anh rung liên tục, hình như là ông anh gọi.”

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Vừa rồi điện thoại Tàn Hiền kêu liên hồi, Tô Kiều còn tưởng trợ lý gọi điện giục anh đi làm, cô bèn đi xuống định trả lời điện thoại để anh nghỉ ngơi.

Kết quả nhìn hiển thị người gọi trên màn hình, lại là ông của Tàn Hiền.

Cô tất nhiên không dám bắt máy.

Tàn Hiền đi vào phòng tắm rửa mặt, Tô Kiều đi đến bên giường, khom người từ trên tủ đầu giường cầm điện thoại đi đến cửa phòng tắm, đưa cho hán, “Anh có muốn gọi về nhà luôn không?”

“Chút nữa anh gọi.” Tàn Hiền nói, cúi đầu đánh răng.

Tô Kiều cũng không biết chuyện gì, nên gật gật đầu cất điện thoại lên đầu giường.

Tàn Hiền đánh răng rửa mặt xong đi ra, Tô Kiều đã không còn trong phòng.

Tàn Hiền cầm điện thoại di động lên, nhìn thẳng qua lịch sử cuộc gọi, đều là ông gọi, hơn 10 cuộc.

Anh không khỏi nhú mày, sợ là có việc gấp, đi ra ban công, gọi điện lại cho ông.

Điện thoại vừa vang lên, đầu bên kia đã có người nhắc máy, nhưng người nghe không phải ông nội mà là Chung thúc thúc.

“Tổ tông của tôi à, sao ngài giờ mới bắt máy.”

Tàn Hiền nhú mày, “Chung thúc, tại sao lại là chú?”

Chung thúc nói: “Lão gia đợt này thân thể không khỏe lắm, ngày nào cũng lo lắng cho cậu, đêm nay cậu về thăm lão nhân gia chút đi.”

Tàn Hiền nhú mày, “Đã xảy ra chuyện gì? Lần trước không phải thân thể ông còn rất khỏe sao?”

Chung thúc nói: “Không biết ạ, lão gia đã lớn tuổi, thân thể không thể so với trước kia được, ngài đêm nay có thể trở về không?”

Tàn Hiền ừ một tiếng, “Cháu đã biết, tối nay cháu sẽ về.”

“Ài ài, vậy ngài về sớm một chút ăn cơm chiều cùng lão gia, tôi dọn phòng bếp chuẩn bị món ngài thích.”

“Cảm ơn Chung thúc.”

Tần Hiến cúp điện thoại, nhìn chăm chăm điện thoại một hồi.

Anh cảm thấy có chút kì quái, ông nội thân thể rất tốt, sao bỗng nhiên lại đột nhiên đổ bệnh.

Nhưng nghĩ lại, lão nhân gia cũng đã lớn tuổi, nói bệnh liền bệnh cũng có khả năng.

Tần Hiến từ ban công bước vào phòng, Tô Kiều vẫn chưa đi lên, anh dứt khoát cầm điện thoại xuống dưới lầu tìm cô.

Vừa đi xuống lầu, liền thấy Tô Kiều đang lười biếng nằm trên ghế salon kê sát cửa sổ đọc sách. Ánh nắng xuyên qua tầng lá xanh, chiếu vào khung cửa sổ, nhảy nhót trên người cô, hôm nay Tô Kiều mặc chiếc váy dài chất liệu vải bông, màu trắng, mái tóc đen dài mềm mại tùy ý vắt lên một bên vai. Ánh nắng vàng tinh khôi, óng ánh bao phủ lấy cô, đẹp đến nao lòng, tựa như một nàng tiên nữ chẳng may lạc xuống hồng trần.

Tần Hiến bỗng dừng lại, đứng tại cầu thang, không tự giác nhìn cô đến ngây dại.

Một hồi lâu sau lấy lại tinh thần anh mới tiến về phía cô.

Tô Kiều nghe thấy tiếng bước chân, mới từ cuốn sách ngẩng đầu lên, nhìn Tần Hiến khẽ cười, “Rửa mặt xong rồi?”

Tần Hiến ừ một tiếng, ngồi xuống bên cạnh cô.

Tô Kiều dịch sang một bên, nhường nửa cái ghế cho anh, “Anh dựa vào đây cho dễ chịu này.”

Tần Hiến thả người xuống, dựa vào thành salon, thuận tay rút cuốn sách trong tay Tô Kiều đưa lên xem, “Moby dick.”

Anh giương mắt nhìn Tô Kiều, “Quyển sách này không dễ đọc.”

Tô Kiều nói: “Tùy tiện xem thôi.”

Tần Hiến lật hai trang, “Mấy năm nay xem chừng em đã học được rất nhiều thứ.”

“Cũng không hẳn, chỉ là tùy tiện xem qua, cái gì cũng biết một chút da lông, kiến thức nửa vơi. Cái gì cũng biết một chút, nhưng không chuyên sâu cái gì.”

Tần Hiến đem sách trả lại cho cô, lại từ trên mặt đất cầm lấy một quyển sách khác, anh cười cười, “Hồng Lâu Mộng”

Tô Kiều gật gật đầu.

Lại từ trên mặt đất cầm lấy một bản: “Trung Quốc truyền thống, phục sức” Lật hai trang, Tần Hiến không khỏi cười, nói đùa: “Đúng là ăn tạp, cái gì cũng đọc.”

Tô Kiều ừ một tiếng, “Nhân rồi liền tùy tiện lật qua, văn hóa là dễ thương thức nha.”

Cô cầm lấy quyển sách kia, dựa vào ghế sofa chuẩn bị tiếp tục xem, kết quả đột nhiên bị Tần Hiến kéo cánh tay, ôm vào lòng ngực.

Hai tay Tô Kiều cầm sách, chống đỡ trước ngực Tần Hiến, đôi mắt chớp chớp nhìn anh.

Tần Hiến nhìn chăm chú vào mắt cô, thấp giọng hỏi: “Trách anh?”

Tô Kiều sững sốt một chút: “Không có a.”

“Là anh hại em chịu khổ.” Tần Hiến nói.

Là bạn bè của hần, mẹ của anh ghét bỏ cô không học thức, hại cô chịu khổ, khi dễ cô.

Tô Kiều lắc đầu: “Không liên quan đến anh, anh biết mà, em vẫn luôn muốn đi học.”

Tần Hiến không nói chỉ nhìn thật sâu vào mắt cô, Tô Kiều bị anh nhìn có chút ngượng ngùng, cầm sách che mặt anh lại, “Anh đừng nhìn em như vậy nữa, được không?”

Tần Hiến kéo quyển sách xuống, thuận thế nắm chặt tay Tô Kiều.

Tô Kiều không cự quấy nữa, chỉ nhìn anh hỏi: “Hôm nay anh không phải đi làm sao?”

Tần Hiến gật đầu, “Hôm nay ở nhà nghỉ ngơi.” Ngừng một lát, hơi nhướn lông mày, nhìn Tô Kiều nói: “Không phải em muốn để cho anh ở nhà nghỉ ngơi sao?”

Tô Kiều: “Anh nên ở nhà nghỉ ngơi, bạn anh nói anh một ngày chỉ ngủ 2 – 3 tiếng, em chưa muốn ở vậy, thủ tiết đâu.”

Cô đẩy Tần Hiến đứng dậy, đi về phía phòng bếp.

Tần Hiến miễn cưỡng tựa người vào thành ghế, nhìn bóng lưng Tô Kiều, không khỏi cười cười: “Sẽ không phải thủ tiết.”

Tô Kiều đi từ nhà bếp ra, bụng theo bữa sáng: “Em nấu sủi cảo, giờ cũng trưa rồi, coi như ăn trưa luôn.”

Tần Hiến cầm cuốn “Moby dick” trên tay lật qua lật lại vài trang, một bên nhìn Tô Kiều nói: “Buổi tối, anh dẫn em đi gặp ông nội.”

Thân thể Tô Kiều cứng đờ, quay đầu lại, khó có thể tin nhìn Tần Hiến, “Anh vừa mới nói gì?”

Tô Kiều không thể tin vào tai mình.

Tần Hiến đặt cuốn sách xuống, đứng lên, hướng phía Tô Kiều đi đến: “Anh nói, tối nay dẫn em về nhà gặp ông nội của anh.”

Tô Kiều lập tức nhú chặt lông mày, vô ý thức nói: “Em không đi.”

Tần Hiến đứng trước mặt cô, kéo tay cô, vô cùng nghiêm túc nhìn sâu vào mắt cô, từng chữ từng chữ nói thật chậm rãi: “Tô Kiều, anh sẽ che chở cho em.”

Bạn đang đọc truyện *Động Tâm Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40

Từ lúc Tần Hiến nói muốn dẫn cô đến ra mắt ông nội, Tô Kiều cả buổi chiều đều ở quanh quẩn ở trong phòng hết thu thập cái này, lại sắp xếp cái kia, hết gội đầu, lại tắm rửa, còn cẩn thận tẩy sạch sơn móng tay.

Tần Hiến bởi vì công ty có một số công văn, giấy tờ cần duyệt nên đã đến công ty, 4h30 mới trở về, kết quả vừa vào nhà liền nghe thấy trên lầu truyền đến tiếng bing bing, bang bang, anh không khỏi nhú mày, khóa cửa lại đi lên lầu.

“Tô Kiều” anh hướng phòng Tô Kiều gọi.

Tô Kiều “Ài” một tiếng, “Anh về rồi à” đáp lấy lệ, rồi không nói gì thêm.

Anh một đường đi thẳng đến phòng Tô Kiều, nhưng đến cửa liền giật mình. Trên giường, trên bàn, trên đất la liệt quần áo, váy vóc, trên bàn trang điểm cũng bày loạn đủ thứ đồ lung tung.

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ đề đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Tần Hiến run run nửa ngày hỏi: “Tô Kiều... Em đang làm gì vậy?”

Tô Kiều vừa vịn từ trong tủ quần áo lôi ra một bộ váy len màu trắng, ngẩng đầu hỏi Tần Hiến, “Ông nội anh thích cháu gái ăn mặc kiểu nào?”

Tần Hiến: “...”

Không đợi Tần Hiến trả lời, Tô Kiều lại từ ngăn tủ lôi ra một bộ váy búp bê tương đối thực nữ, màu sắc nhẹ nhàng, “Chắc là thích kiểu này rồi.”

Cô bình thường toàn mặc quần áo tối màu, lục tung hết tủ quần áo mới tìm được vài bộ màu sáng, nhẹ nhàng kiểu thiếu nữ, quả thật không dễ dàng.

“Vẫn là thế này tốt hơn.” cô lại cầm lên một chiếc áo len màu xanh nhạt, quỳ gối trước tủ quần áo, giương mắt nhìn Tần Hiến, “Anh cho chút ý kiến đi.”

Tần Hiến đau đầu, lại nhin không được cười, “Em cho anh cơ hội nói chuyện sao?”

Từ khi vào cửa đến giờ, chỉ có cô gái nào đó tự nói, tự trả lời, căn bản không cho anh cơ hội nói câu nào?

Tô Kiều cầm quần áo cất lại vào trong tủ, suy nghĩ một lát, rồi ngẩng đầu: “Nếu không chúng ta đi mua vài bộ tương đối dễ nhìn đi?”

Tần Hiến đi đến, ngồi xuống bên cạnh cô, nhìn vào ánh mắt cô nói: “Tô Kiều, đừng khấn trương.”

Tô Kiều liếc anh một cái, muốn nói cái gì, bờ môi động đậy, lại không mở miệng.

Cô từ dưới đất đứng lên, đi đến bên giường, thất thần nghĩ một lát. Thời điểm Tần Hiến đến bên nắm chặt tay cô, Tô Kiều ngược mắt lên nhìn anh, “Tần Hiến, em không muốn đi.”

Tần Hiến ngồi xổm trước mặt Tô Kiều, cầm tay cô, nghe cô nói vậy thì nhìn cô một lát, không lên tiếng.

Sắc mặt Tô Kiều nghiêm túc, nhìn chằm chằm Tần Hiến nói: “Không đi có được không?”

Ông nội Tần Hiến chắc chắn sẽ không thích cô, cô không đi cũng có thể tưởng tượng ra được.

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Tần Hiến nhìn cô chằm chằm trong chốc lát, gật gật đầu, “Được, em không vui thì không đi nữa.”

Tô Kiều nhìn anh, nửa ngày, “... Vẫn là đi đi.”

Chết sớm siêu sinh sớm, cô và ông nội của Tần Hiến sớm muộn cũng phải gặp nhau.

“Anh chọn giúp em một bộ quần áo đi.”

Tô Kiều đứng lên chỉ vào tủ quần áo, “Giúp em chọn một bộ. Nếu không chọn được ở dưới lầu cũng có một phòng quần áo nữa.”

Tần Hiến nói: “Em thích là được, không cần để ý đến sở thích của mọi người.”

Anh lấy ra từ trong tủ một bộ quần áo đen, đưa cho Tô Kiều: “Em bình thường hay mặc như thế nào thì giờ cứ mặc như vậy.”

Tô Kiều nghe Tần Hiến nói vậy, cuối cùng vẫn mặc như bình thường cô vẫn mặc.

Một chiếc váy len dài màu gạo, bên ngoài khoác một chiếc áo khoác màu xám. Vì muốn để mình nhìn có tinh thần, nhanh nhẹn hơn nên cô búi tóc cao, bỏ đeo một chiếc khăn nhung màu lam nhạt.

Lúc cô đi xuống, Tần Hiến đang ngồi trên ghế sa lon gọi điện thoại.

Nhìn thấy Tô Kiều đã xuống, anh khẽ gật đầu, nói với người trong điện thoại: “Cháu sẽ về sớm, Chung thúc.”

Cúp điện thoại, Tô Kiều đứng ở trước mặt anh hỏi: “Mặc thế này được chứ?”

Tần Hiến cười: “Rất đẹp.”

Anh đứng lên, giữ chặt tay Tô Kiều, “Đi thôi.”

Hai người cùng đi ra ngoài. Trên đường về nhà Tần Hiến, Tô Kiều có một cảm giác kì lạ, tựa như đây là một giấc mộng.

Cô ngồi trong xe, một mực nhìn Tần Hiến.

Hai ngày trước, cô còn tưởng rằng đời này sẽ không gặp lại Tần Hiến nữa. Ai ngờ hiện tại cô lại cùng Tần Hiến đi về nhà gặp người nhà.

Cô cảm thấy hết thảy đều hoàn mỹ giống như không thực.

Cô nhìn Tần Hiến bên cạnh, trong lòng bỗng nhiên cảm thấy thật bình yên, an toàn.

Tô Kiều nhìn Tần Hiến chăm chú, thậm chí quên cả nháy mắt, Tần Hiến không khỏi cười, “Em đừng nhìn anh chằm chằm như vậy.”

“A” Tô Kiều hoàn hồn, “Thì sao?”

Tần Hiến nói: “Ảnh hưởng anh lái xe.”

“...”

Tô Kiều cả đường đều khấn nguyện, nhưng khi càng đến gần Tần gia cô càng tỉnh táo.

Những năm nay có sóng gió, khó khăn nào chưa trải qua, tựa hồ không còn gì đủ để cô cảm thấy sợ hãi.

Huống chi 8 năm trước dù gì cũng gặp qua mẹ của Tần Hiến, cô vẫn vượt qua được đó thôi.

Xe dừng lại tại dinh thự nhà Tàn Gia, Tàn Hiến nắm chặt tay cô.

Tô Kiều giương mắt nhìn anh, nhìn không được cười, “Tàn Hiến em không khẩn trương.”

Bởi vì đến thăm lão nhân gia đang bệnh, nên hai người có mua một giỏ hoa quả trên đường đến.

Xe dừng lại trước cổng tòa biệt thự. Chung thúc sớm đã đứng chờ ở cửa, thấy xe Tàn Hiến ở xa xa, đã lập tức đi lên nghênh đón, “Cậu chủ đã về.”

Tàn Hiến từ trong xe đi xuống, “Ông nội đã đỡ chút nào chưa?”

“Đã đỡ hơn rồi, sáng đến giờ lão gia vẫn luôn nhắm mắt ngủ ngon.” Chung thúc tươi cười trả lời.

Tàn Hiến vòng qua đầu xe, đi đến tay lái phụ, mở cửa xe, đưa một tay đỡ Tô Kiều, dịu dàng nói: “Xuống thôi.”

Tô Kiều đưa tay cho anh, lập tức được anh nắm chặt. Tô Kiều một tay cầm giỏ hoa quả được anh dìu bước xuống, Tàn Hiến giúp cô xách, tay còn lại nắm lấy tay cô nói: “Nào đi thôi”

Tô Kiều ừ một tiếng, nắm tay anh bước về phía dinh thự. Chung thúc đứng một bên choáng váng, nhìn thiếu gia lạnh lùng nhà mình nắm tay người phụ nữ lạ mặt kia, lại còn vô cùng săn sóc, cả kinh nửa ngày không nói lên lời.

Cái này... cái này là sao?

Chung thúc nghĩ đến tình huống trong phòng lúc này, đột nhiên hoàn hồn, đã thấy Tàn Hiến mở cửa bước vào.

Trong phòng khách vô cùng náo nhiệt, Tàn lão thái gia ngồi trên ghế salon bên cạnh ông là một cô gái trẻ tuổi, xinh đẹp.

Những người họ hàng ngồi chung quanh Tàn lão thái gia nói chuyện phiếm, không khí hòa thuận, vô cùng vui vẻ.

Tàn Hiến đứng ngoài cửa, không khỏi chau mày.

Tô Kiều càng mờ mịt, không biết giờ phút này là tính huống gì.

Không phải Tàn Hiến nói ông nội bị ốm sao, vậy vị lão gia tóc trắng khuôn mặt hồng hào, đáng vẻ quắc thước, căn bản không có chút đáng vẻ của người bệnh đang ngồi giữa phòng là ai?

“Anh họ!” Lương Dật đứng dậy đầu tiên, từ trên ghế đứng lên. Nhưng mà khi vừa nhìn thấy người bên cạnh Tàn Hiến, lập tức không nói ra lời.

Tàn lão thái gia giờ phút nhìn thấy Tàn Hiến cũng hiển nhiên thấy Tô Kiều đứng bên cạnh anh, lại nhìn thấy anh đang nắm chặt tay cô gái đi cùng, sắc mặt lập tức trầm xuống, trừng mắt nhìn Tàn Hiến một cái, không nói một câu.

Không khí hòa hợp, vui vẻ trong phòng khách bỗng chốc đóng băng, căng thẳng cực điểm. Nhất thời cả phòng an tĩnh như tờ không một âm thanh.

Tàn Hiến đứng tại cửa ra vào, ngừng mấy giây, sau đó nắm tay Tô Kiều bước vào nhà, “Ông nội thân thể ông thế nào rồi?”

Tàn lão thái gia hừ một tiếng: “Thân thể tôi tốt cậu liền không vui đúng không?”

Từ lúc bước vào thấy ông nội êm đẹp ngồi tán gẫu với con cháu, Tàn Hiến đã hiểu ông già bệnh lừa anh về.

Lại nhìn thấy cô gái xa lạ ngồi cạnh ông, anh lập tức hiểu dụng ý của lần này được gọi về.

Anh nắm tay Tô Kiều chặt hơn, dẫn cô đến trước mặt Tàn lão thái gia, “Nghe nói ông bệnh, cháu cố ý dẫn Tô Kiều đến thăm lão nhân gia. Nhưng thân thể ông đã khỏe hơn, quả là thật tốt. Vừa vặn cháu xin phép ra mắt ông cùng cả nhà, đây là Tô Kiều, bạn gái của cháu.”

Rồi không để Tàn lão thái gia có cơ hội nói chuyện, quay qua nói với Tô Kiều: “Tô Kiều, em chào ông nội đi.”

Tô Kiều run lên, nhìn lão nhân gia ngồi chính giữa vô thức kêu lên: “Ông nội.”

Tàn lão thái gia hừ một tiếng, sắc mặt khó coi đến cực điểm.

Tô Kiều trong lòng nhói một cái, muốn lập tức rời khỏi đây.

“A Hiến trở về rồi, vừa vặn có thể...” Tàn phu nhân nãy giờ ở dưới nhà bếp chỉ huy người làm chuẩn bị bữa tối, nghe thấy người hầu báo con trai đã trở về, lúc này mới từ trong bếp đi ra, nhưng vừa mới đi đến phòng khách, nhìn thấy Tô Kiều, trong nháy mắt cả người bà căng cứng tại chỗ, khuôn mặt trắng bệch.

Tàn Hiến nhìn thấy mẹ, nắm tay Tô Kiều nói: “Mẹ đến rất đúng lúc, con giới thiệu một chút, đây là Tô Kiều, là con dâu tương lai của mẹ.”

Anh tạm ngưng, mắt sâu sắc mấy phần, nhìn chăm chăm bà, gần từng chữ: “Mẹ đã gặp qua a?”

Bà năm đó đuổi Tô Kiều đi, Tần Hiền đã biết, giờ phút này đối mặt với đôi mắt chất vấn của con trai bà không tự giác chột dạ, chỉ nhìn Tần Hiền không nói một câu.

Tô Kiều lần đầu gặp mặt người nhà Tần gia, có thể nói là xấu hổ cực điểm.

Không có người nào chào hỏi cô, cũng không có ai để ý đến cô.

Dù sao hiện tại ở trong phòng còn có một cô cháu dâu tương lai do đích thân Tần lão thái gia chọn vẫn đang ngồi đây.

Đều là nhìn mặt người mà sống, các cô chú, họ hàng thân thích đón ý của Tần lão thái gia, đối với Lý tiểu thư phá lệ nhiệt tình, Tần lão thái gia cũng thân thiết trò chuyện với Lý Tinh, hỏi hạn cô học đại học nào, ngày thường thích làm gì, công việc thế nào... hoàn toàn coi Tô Kiều không tồn tại.

Nhưng may mắn thay, có Tần Hiền từ đầu đến cuối đều ở cạnh cô, cùng cô trò chuyện.

Tất cả mọi người xem Tô Kiều như không tồn tại, Tần Hiền liền xem bọn họ như không tồn tại.

Tô Kiều cảm thấy xấu hổ, nhưng kỳ quái lại không cảm thấy khó chịu.

Cô thậm chí còn có chút muốn cười, cảm thấy hành vi của Tần Hiền thật ngây thơ, nhưng đáy lòng lại cảm thấy ảm áp, cô có thể cảm nhận được sự sùng ái, che chở của anh dành cho mình.

Cho dù cả gia tộc anh đều không thích cô, chỉ cần anh thích cô là đủ.

Tất cả mọi người nhiệt tình vây quanh tiểu thư nhà Lý gia, Tô Kiều và Tần Hiền ngồi trên sofa ở một góc khuất.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, Tô Kiều bỗng nhiên cười, hai tay nắm tay anh, nhỏ giọng nói: “Tần Hiền, anh thật tốt.”

Tần Hiền nhẹ cười, thấp giọng nói: “Chờ ăn cơm xong chúng ta liền trở về.”

Tô Kiều gật đầu, đôi mắt cong cong, đáp: “Được.”

Tần lão thái gia mặc dù một mực chăm chú nói chuyện vs Lý Tinh, nhưng đôi mắt vẫn thi thoảng lướt qua nơi Tô Kiều và Tần Hiền ngồi.

Nhìn thấy hai người bọn họ một mực ngồi chỗ đó thì thầm, hoàn toàn không coi ông ra gì, thì tức giận đến dựng ngược râu.

Ông háo hão chăm chú cho Tần Hiền, dành cho anh những điều tốt đẹp nhất, lại đem thế gia tôn nữ mời về nhà, kết quả xú tiểu tử này thế mà lại cho ông một màn này. Cái này, ông biết nói chuyện thế nào với bằng hữu!

Vì vậy ông ở bên này càng thêm nhiệt tình với Lý Tinh, “Tiểu Tinh ngày thường con có hứng thú với cái gì?”

Lý Tinh là điển hình chuẩn mẫu của tiểu thư khuê các, quy củ ngồi bên cạnh Tần lão thái gia, hai tay đặt nhẹ nhàng trên đầu gối, cười lên khoe môi hơi nhếch, không hề lộ rằng, nhẹ nói: “Ngày thường cháu thích đánh đàn dương cầm, thi thoảng đọc sách và học trà đạo.”

Tần lão thái gia lập tức nói: “Đánh đàn à, A Hiền nhà chúng ta cũng rất thích đánh đàn, có thời gian hai cháu có thể cùng...”

“Tám năm rồi cháu không đánh đàn, ông nội.” Tần Hiền lập tức dõng dạc cho ông lão một chậu nước đá.

Lão thái gia tức đến nghiêng răng nghiêng lợi, nghiêng đầu sang phía anh hung hăng trừng mắt một cái.

Tần Hiền mặt vẫn dửng dưng như cũ.

Tô Kiều ngồi bên cạnh nín cười.

Là ai lần trước còn nói muốn dạy cô đánh đàn.

Điện thoại của Tần Hiền đột nhiên vang lên, hắn nhìn màn hình, ghé tai nói với Tô Kiều: “Anh ra ngoài nói chuyện điện thoại, rất nhanh quay lại.”

Tô Kiều gật đầu: “Ừ anh đi đi.”

Tần Hiền cầm điện thoại đi ra bên ngoài.

Tần Hiền vừa đi, mình Tô Kiều ngồi lại bỗng cảm thấy không được tự nhiên.

Ông nội Tần Hiền cùng đối tượng kết hôn được chọn của Tần Hiền ngồi nói chuyện phiếm. Tô Kiều ngồi một góc, buồn thối mắt, lắng nghe.

“Đúng rồi, nghe ông cháu nói cháu tốt nghiệp đại học Stanford, hiện tại cháu đang làm việc ở đâu.”

Lý Tình nói: “Trước đó cháu làm việc tại Phố Wall, nửa năm trước về nước, bây giờ cháu đang làm tại công ty gia đình.”

Lão thái gia gật đầu, “Không sai, nhưng cháu vẫn nên giữ gìn sức khỏe bản thân một chút, ta thật không nỡ nhìn cháu giống như A Hiền vậy, làm việc đến mạng cũng không cần.”

Lý Tình khẽ cười: “Cảm ơn gia gia, cháu sẽ chú ý.”

Ông nội Tần Hiền không biết nghĩ gì, bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía Tô Kiều đang ngồi: “Cô kia, cô tốt nghiệp trường nào?”

Câu chuyện đột nhiên ném lên đầu Tô Kiều, cô có chút sững sờ, vô ý thức trả lời: “Nhà cháu rất nghèo, không có tiền đi học...”

“Không đi học?” Tần lão thái gia vừa nghe thấy thế đã lập tức nhíu mày.

Tô Kiều nhìn Tần lão thái gia phản ứng như thế, câu còn lại đột nhiên bị nghẹn ở họng.

“Nhưng cháu mấy năm nay...”

“Cha, mời cha xuống dùng bữa.” Lúc này một người phụ nữ trung niên từ phòng bếp đi ra.

"Đi thôi đi thôi, ăn cơm." Lão gia từ xử lấy quả trứng từ trên ghế salon đứng lên.

Lý Tình vội vàng đỡ lấy ông "Gia gia chậm một chút."

Lão gia từ cười ha hả, "Đi thôi, đi thôi."

Các thân thích tất cả đều đứng lên, một đoàn người lần lượt hướng phòng ăn đi đến.

Tô Kiều trở mắt ngồi ở nơi đó, một lát sau, cũng đứng lên, hướng bên ngoài đi.

Tần Hiền nói chuyện điện thoại xong, mới vừa từ bên ngoài trở về.

Nhìn thấy Tô Kiều, kéo tay cô, "Sao thế? Muốn đi ra ngoài sao?"

Tô Kiều lắc đầu, mỉm cười, "Không có, đã đến giờ ăn cơm, em ra gọi anh."

Tần hiền ừ một tiếng, kéo tay cô, đi về hướng phòng ăn.

Trên đường, bỗng nhiên nói: "Anh không biết tình hình hôm nay lại như thế, cô gái kia anh chưa từng gặp qua."

Tô Kiều ngơ ngác một chút, ngẩng đầu nhìn Tần hiền.

Tần Hiền dừng bước chân, chăm chú nhìn cô, lại giải thích, "Trước đây, chưa gặp bao giờ, cũng chưa từng nói chuyện qua."

Tô Kiều nhìn xem anh, không khỏi cười cười, nhẹ nói: "Em biết, em đâu có ghen."

Tần Hiền ánh mắt thật sâu sắc nhìn chăm chăm cô.

Tô Kiều thấy ánh mắt ai đó không đúng lắm, hỏi: "Thế nào?"

Tần Hiền nhìn cô chăm chăm thật lâu, từng chữ từng chữ, thấp giọng nói: "Anh hi vọng em ghen một chút."

Bạn đang đọc truyện *Động Tâm Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41

Tần lão thái gia những năm gần đây vì hôn sự của Tần Hiền mà hao tâm tổn trí, thật vất vả mới nhìn trúng một thế gia tôn nữ tạm coi là xứng đôi vừa lứa với cháu nội ông, vô luận là hình tượng, gia giáo, trình độ, tính cách, các phương diện khác đều khiến ông phi thường hài lòng.

Nhọc lòng an bài cho anh buổi ra mắt hôm nay, kết quả Tần Hiền đột nhiên không một lời dẫn về một cô bạn gái, để ông vô cùng xấu hổ trước mặt cháu gái nhà người ta.

Nhất là nghe đến việc Tô Kiều không có học thức, lại càng không hiểu nổi khẩu vị của cậu cháu đích tôn này.

Tìm nhiều năm như vậy, vậy mà liền mang về một người phụ nữ như thế.

Lúc ăn cơm, ông căn bản không coi Tô Kiều tồn tại, chỉ không ngừng nói chuyện với Lý Tinh.

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Họ hàng trong nhà đều quan sát sắc mặt lão thái gia mà làm việc, thấy lão gia từ không để ý Tô Kiều, tự nhiên cũng coi cô như không khí, cả đám đều vây quanh Lý Tinh, hoàn toàn coi Lý Tinh là cháu dẫu tương lai của Tần gia.

Tô Kiều ngồi một chỗ, nói không xấu hổ là nói dối, nhưng kỳ quái, cô cũng không cảm thấy khó chịu.

Bởi vì dưới gầm bàn Tần Hiến một mực cầm chặt tay cô, tay còn lại thì không ngừng gấp thức ăn cho cô, hỏi cô muốn ăn gì, đã no chưa, một mực chiều cô Tô Kiều.

Tô Kiều cảm thấy được bàn tay Tần Hiến nắm lấy tay mình dùng sức, bàn tay anh to, ấm áp, đem cho cô cảm giác an toàn.

Cho nên cô không những không cảm thấy khó chịu, đáy lòng còn có chút vui vẻ.

Cô an vị ở đó, yên ổn ăn cơm tối. Tất cả mọi người không nhìn cô, cô cũng không nhìn bọn họ. Nhưng Tần Hiến vẫn sợ Tô Kiều khó chịu, cơm nước xong xuôi lập tức liền tạm biệt cả nhà, rời đi.

Lão gia từ đang ngồi trên ghế salon nói chuyện với Lý Tinh, nghe thấy thế không khỏi tức giận, ngừng đầu hung hăng trừng anh, “Cậu có vẻ bận bịu nhỉ?”

Tần Hiến ừ một tiếng, “Cháu có chút việc cần giải quyết, ông nội bảo trọng thân thể lần sau cháu lại đến thăm ông, hôm nay cháu xin phép về trước.”

Nói xong, mặc kệ lão gia từ có đồng ý hay không, lập tức kéo tay Tô Kiều rời đi.

Tần lão thái gia nhìn Tần Hiến đầu cũng không thèm ngoái lại một cái, tức giận đến nghiêng răng, nghiêng lợi, mắng to: “Tiểu tử thói này! Càng ngày càng không coi ai ra gì.”

Lý Tinh ngồi bên cạnh vội vàng đưa một ly trà lên, nhẹ nhàng an ủi: “Gia gia đừng nóng giận, chắc Tần Hiến thật sự bận việc, ông tuyệt đối đừng tức giận, ảnh hưởng đến thân thể.”

Tần lão gia từ tiếp nhận chén trà, lúc này mới quay sang nói với Lý Tinh: “Tiểu Tinh à, sự việc hôm nay thật sự có chút hiểu lầm, ông không biết A Hiến ở bên ngoài kết giao bạn gái, tạo thành hiểu lầm lớn thế này, thật sự quá không hay.”

Lý Tinh vội vàng lắc đầu: “Gia gia ông không nên nói vậy, chuyện này không liên quan, thật sự không liên quan.”

Lý Tinh vẫn luôn thích Tần Hiến, cho nên trước đó ông nội của cô nói cho cô biết, bên nhà Tần Hiến có ý tác thành cho hai người hẹn cô đến gặp mặt, cô cực kì cao hứng, hôm nay trước khi đến đây còn cố ý tỉ mỉ ăn mặc, trang điểm kĩ càng.

Vừa mới thấy Tần Hiến mang theo bạn gái đến, đáy lòng không nén được thất vọng.

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Nhưng về sau thấy Tần lão thái gia có vẻ không thích bạn gái của Tần Hiến, trái tim treo trên cao kia mới từ từ buông lỏng.

Hoàn toàn chính xác, ngay cả học cũng không đến nơi đến chốn, một cô gái như vậy sao có thể lọt được vào mắt Tần lão thái gia.

Cô khẽ cười nói: “Thời gian cũng không còn sớm, gia gia ông nghỉ sớm đi ạ, hôm khác cháu lại đến thăm ông.”

Tần lão gia từ gạt đầu, cũng không giữ cô lại nữa, cũng không mời Lý Tinh lần sau đến, chỉ giao phó cho Chung thúc, “Anh đi an bài xe, đưa tiểu Tinh về nhà an toàn.”

Lý Tinh vừa đi, lão gia từ cũng mệt mỏi, để bọn văn bối ở lại tiếp tục náo nhiệt, chỉ gọi một mình Tần phu nhân lên thư phòng nói chuyện.

Tạ Lệ đi theo lão gia từ lên thư phòng tầng 2.

Vừa vào thư phòng Tần lão thái gia liền hỏi: “A Hiến đã có người yêu, sao con không nói với cha một tiếng.”

Tạ Lệ nói: “Chuyện này con cũng không biết, A Hiến hỏi cấp ba có quen cô bé kia, nhưng về sau con cố ý tách chúng ra, con cũng không rõ hai đứa gặp lại nhau lúc nào?”

Lão gia từ đi đến bàn đọc sách, ngồi xuống ghế dựa, trầm ngâm một lát rồi hỏi: “Là thời điểm lớp 12 sao? Là bạn cùng lớp cao trung của A Hiền?”

Tạ Lệ lắc đầu, “Không phải, cô gái kia không đi học.”

Tần lão thái gia nghe vậy, lập tức nhúu chặt lông mày, “Ngay cả cao trung cũng không học?”

Tạ Lệ gật đầu nói: “Đúng thế.”

Lão gia từ nhúu mày, nhìn chăm chăm Tạ Lệ hỏi: “Những năm gần đây A Hiền không yêu đương, cũng không quan tâm đến cô gái nào, cũng bởi vì cô bé kia?”

Tạ Lệ gật đầu, thờ dài, “Đại khái là vậy.”

Trầm mặc một lát, lại nói: “Cô gái kia nhiều năm trước con có gặp một lần, ăn nói lễ phép, cẩn trọng, nhìn cũng rất nhu thuận, hiền lành. Nhưng cô ấy không đi học, lại làm tại việc tại quán ăn, con thực sự không chấp nhận được. Lúc đó con xác thực có nói với cô ấy vài câu, cô ấy cũng đáp ứng con sẽ chia tay Tần Hiền, bao nhiêu năm như vậy con cũng không rõ tại sao hai đứa nó đột ngột về với nhau.”

Tần lão thái gia ngồi trên ghế, lâm vào trầm mặc, vẻ mặt nghiêm túc, một hồi không nói thêm gì.

Tạ Lệ cũng trầm mặc.

Trong thư phòng yên tĩnh đến không một âm thanh, qua thật lâu, Tần lão thái gia mới trầm giọng nói: “Con trở về đi, chuyện này cha đã biết, con để cha suy nghĩ thật kĩ.”

Tạ Lệ gật đầu, “Vậy con đi trước, cha nghỉ ngơi sớm ạ.”

Lão thái gia phát tay, không nói gì, ra hiệu cho bà rời đi.

Tạ Lệ đi tới cửa, dừng một lát, rốt cục nhìn không được quay đầu, đối với Tần lão thái gia nói: “Cha, A Hiền đợi cô gái kia rất nhiều năm, những năm ấy, nó sống thực không vui.”

Lão thái gia không có trả lời, thật lâu mới nói: “Con về trước đi.”

...

Tô Kiều lần đầu chính thức ra mắt nhà Tần Hiền, tuy là quá trình gặp mặt không vui sướng gì, thậm chí có chút khó xử, nhưng là tuyệt đối không cảm thấy khó chịu.

Trên đường về nhà, cô hạ cửa sổ xe xuống, ghé mặt ra khỏi cửa sổ hóng gió. Đêm nay gió không quá lớn, từng đợt gió nhẹ nhàng thổi qua vô cùng dễ chịu.

Tần Hiền ở bên cạnh lái xe, ghé mắt nhìn Tô Kiều nhiều lần, cho là cô trong lòng sẽ khó chịu, thấy cô ghé mặt vào thành cửa sổ, bộ dáng rất hưởng thụ không có vẻ gì là khó chịu, mới hiếu kì hỏi cô, “Em đang nghĩ gì vậy?”

Tô Kiều thu tầm mắt, quay đầu nhìn Tần Hiền, cười nói: “Anh đoán xem.”

Tần Hiền thấy Tô Kiều cười đến vui vẻ, nhin không được cũng cười theo, “Đoán không ra.”

Tô Kiều cười nói: “Em đang nghĩ, hay là cứ trực tiếp mang anh cao chạy xa bay.”

Tần Hiền run lên: “Cái gì?”

Tô Kiều nói xong chính mình cũng không nhịn được cười, “Dù sao nhà anh đều không thích em, vậy em bắt cóc anh cao chạy xa bay là được rồi, tìm một nơi cảnh đẹp hữu tình, cho anh làm áp trại tướng công.”

Tần Hiền không khỏi bị Tô Kiều chọc cười, cười đến vui vẻ, gật đầu nói: “Chủ ý này không tệ, trở về bàn kế hoạch chi tiết một chút.”

Tô Kiều cười, nhìn anh hỏi: “Thật?”

Tần Hiền ừ một tiếng, vô cùng chân thật trả lời: “Thật, em chừng nào muốn rồi đi liền nói với anh, anh mang em đi.”

Tô Kiều ngẩn ngơ, hơi kinh ngạc nhìn Tần Hiền, bờ môi khẽ nhếch một chút, muốn nói cái gì đó, nhưng nửa ngày cũng không nói lên lời.

Cô cứ như vậy một mực nhìn Tần Hiền, đôi mắt không chớp một chút.

Tần Hiền rõ ràng đang chăm chú lái xe, nhưng khóe mắt liếc qua biết Tô Kiều đang một mực nhìn anh. Anh không khỏi cười khẽ, nói: “Em còn nhìn anh như vậy, anh không đảm bảo sẽ không làm ra cái gì đó đâu.”

Tô Kiều cong cong đôi mắt, biết rõ còn có hỏi: “Anh muốn làm cái gì?”

Tần Hiền rót cục nghiêng đầu, nhìn cô, đôi mắt sâu thẳm, từng chữ từng chữ một thấp giọng nói: “Em đoán xem.”

Tô Kiều nhin không được, đầu hàng nói: “Anh lo lái xe cẩn thận đi, không nên nghĩ lung tung.”

Tần Hiền cũng cười: “Có tại cũng là tại em câu dẫn anh.”

Tô Kiều: “...”

Về đến nhà đã là 9h30 tối, Tô Kiều về phòng tắm rửa.

Tắm xong, nhìn thấy Tần Hiền đang đứng ngoài ban công phòng ngủ nói chuyện điện thoại.

Anh đã tắm rửa, thay quần áo, dựa vào lan can, mặt hướng vào phòng ngủ, một tay cầm điện thoại, một tay xỏ túi quần.

Thấy cô đi ra, cách cửa sổ bằng kính, ánh mắt đen huyền nhìn cô chăm chú.

Tô Kiều đi đến ban công, nghe thấy Tần Hiền nói chuyện, hình như là chuyện công việc. Cô không biết có nên nghe hay không, bèn xoay người lại định xuống lầu, eo đột nhiên bị người kia ôm chặt, tiếp theo một cái chớp mắt, cả người liền ngã vào một lồng ngực rộng lớn.

Cô vô thức ngẩng đầu, Tần Hiền nhanh như chớp hạ xuống một nụ hôn.

Đầu bên kia là giọng phụ nữ, giọng nói đều đều như đang báo cáo công việc.

Tô Kiều vô thức muốn từ ngực anh tránh thoát, Tần Hiền lại vòng tay ôm chặt hơn.

Cô bị giam cầm trong ngực anh, không cách nào trốn thoát.

Tô Kiều dứt khoát bất động, liền thuận thế dựa vào ngực anh.

“Tối ngày kia đi, cô sắp xếp an bài các thứ.” Tần Hiền nói với nhân viên đầu dây bên kia.

Tô Kiều ngẩng đầu, nhìn anh.

Tần Hiền liếc nhìn cô một cái, lại cúi đầu say sưa nếm đôi môi anh đào của ai đó.

Đầu bên kia lại nói gì đó, Tần Hiền ừ một tiếng nói: “Cô phát bưu kiện đi, đã muộn rồi, nghỉ ngơi đi.”

Nói xong cúp điện thoại. Tô Kiều nhìn anh, vô thức hỏi: “Anh sắp đi công tác sao?”

Cô mơ hồ nghe thấy đầu dây bên kia nói khi nào xuất phát, Tần Hiền nói ngày kia.

Tần Hiền ừ một tiếng, nhìn cô chăm chăm: “A, thật muốn đem em hóa nhỏ, cất vào trong túi mang đi.”

Tô Kiều cười, “Em sẽ làm ảnh hưởng đến công việc, và lại, em cũng có công việc của mình nữa.”

Tần Hiền gật đầu, lại nhìn cô hồi lâu, bỗng nhiên nhẹ nhàng buông lời thở dài, nắm chặt tay Tô Kiều, “Sự tình hôm nay là anh cân nhắc không chu đáo, anh không nên dẫn em đến gặp ông nội.”

Tô Kiều lắc đầu, “Sớm muộn cũng phải gặp mà.”

Tần Hiền gật gật đầu, “Về sau không đi nữa.”

Tô Kiều nhìn anh bật cười, gật gật đầu, “Được, không đi nữa.”

Tần Hiền thấy Tô Kiều cười, cuối cùng cũng cười.

Đem Tô Kiều ôm chặt vào lồng ngực, khẽ cúi đầu, cảm chống lên gáy Tô Kiều.

Trên ban công gió thổi mạnh, Tô Kiều vô thức ôm chặt lấy Tần Hiền.

Tần Hiền vừa tắm xong, cả người là một cỗ mùi hương bạc hà nhẹ nhẹ, khoan khoái.

Tần Hiền vui đầu bên gáy cô, liếm liếm phần da thịt cổ trắng ngần thanh thoát, lại lùi xuống một tấc hôn lên xương quai xanh mảnh khảnh, tiếp tục đi xuống, vui đầu vào ngực Tô Kiều.

Cô vừa tắm xong, chỉ mặc độc một chiếc váy ngủ, choàng bên ngoài 1 tấm khăn, không có mặc nội y, Tần Hiến dễ như trở bàn tay liền chạm vào nơi nhạy cảm của cô.

Thân thể Tô Kiều miễn cảm dị thường, trong cổ họng phát ra một tiếng nghẹn ngào, cô vô ý thức ngước đầu, thân thể như nhũn ra.

Cô ôm lấy đầu Tần Hiến, khàn giọng nói: “Em cái kia... vẫn chưa hết...”

Tần Hiến liền giật mình, bình ổn bản thân một lát, ngồi dậy, đem Tô Kiều ôm vào ngực.

Thật lâu, căn cứ lỗ tai cô thì thầm, thanh âm trầm thấp mê li: “Lúc nào thì được?”

Tô Kiều nói: “Có lẽ chờ đến khi anh đi công tác trở về...”

Bạn đang đọc truyện *Động Tâm Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42

Tần Hiến đặt vé máy bay bay tối, Tô Kiều cho rằng anh sẽ từ công ty trực tiếp đến sân bay, ai ngờ lúc 7h tối anh cố ý ghé qua nhà một chuyến.

Tô Kiều lúc đó đang ngồi trên ghế tựa đọc sách, nghe thấy tiếng mở cửa, vô thức hướng công nhìn lại.

Tần Hiến từ bên ngoài bước vào.

Tô Kiều kinh ngạc, vội vàng đặt sách lên ghế chạy đến: “Sao anh lại về nhà, không phải anh bay chuyến 9h tối hay sao?”

Đến trước mặt Tần Hiến, lại hỏi: “Anh đã ăn cơm chưa? Trong nhà còn đồ ăn... Nếu không em làm cho anh một đĩa cơm chiên nhé.” Cô vừa nói vừa tất bật đi về hướng nhà bếp.

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Tần Hiến giữ chặt cánh tay cô, kéo cô vào trong ngực, ôm thật chặt.

Anh giống như là chạy vội về nhà, hô hấp có chút gấp rút. “Anh sẽ ăn trên máy bay, anh chính là muốn về nhìn em một chút.”

Tô Kiều nghe xong liền cảm thấy ngọt ngào đến tận tim, ôm lấy anh, “Có kịp ra sân bay không?”

Tần Hiến nói: “Không sao, không kịp thì đổi chuyến.”

Tô Kiều chống cằm trên bả vai anh, hai tay nâng lên ôm lấy cổ anh, thờ dãi nói: “Anh nói với em một tiếng, anh muốn gặp em, em trực tiếp đến công ty anh, hoặc là đi sân bay chờ anh đều có thể.”

Tần Hiến không đáp lại, chỉ ôm chặt lấy cô.

Như thế gấp gáp, vội vàng đến gặp cô, tất cả khiến Tô Kiều nhìn rõ ràng cảm giác không an toàn trong lòng anh.

Cô không khỏi ôm Tần Hiến chặt hơn chút, dịu dàng trấn an nói: “Tần Hiến, anh đừng sợ, em không đi. Anh tin tưởng em nhé, em ở đây chờ anh trở về. Chờ anh trở về nhà, được không?”

Một câu “Chờ anh trở về nhà” của Tô Kiều khiến trái tim Tần Hiến căng lên, càng ôm cô chặt hơn, “Em nhớ kĩ lời em nói đó, đừng lại để anh không tìm thấy em nữa.”

Anh thừa nhận, tám năm cách biệt hoàn toàn khiến anh mất cảm giác an toàn.

Vừa rồi vốn dự định từ công ty trực tiếp đi đến sân bay, xe đến nửa đường anh lại đánh tay lái, quay về. Trên đường anh lái xe rất nhanh, không hiểu sao sự sợ hãi cứ nhức nhối trong tim anh, anh sợ khi trở lại cô đã vô thanh vô thức rời đi, sợ cô một khi bỏ đi lại đi biệt 8 năm, không cho anh tìm thấy.

Giờ phút này ôm chặt cô trong lồng ngực, nội tâm nôn nóng của anh cuối cùng mới an tĩnh trở lại.

Tần Hiến ôm Tô Kiều thật lâu, cảm xúc chậm rãi bình tĩnh trở lại, anh mới buông Tô Kiều ra.

Anh nhìn cô, vô cùng nghiêm túc căn dặn: “Còn có một chuyện anh quên nói với em, nếu như cha mẹ anh, hoặc là ông nội anh muốn gặp em, đừng đến gặp họ, có bất kì tình huống nào xảy ra đều phải gọi cho anh, điện thoại của anh luôn để 24 tiếng mỗi ngày, chỉ cần em gọi, bất luận là anh đang ở đâu, làm gì đều sẽ trả lời. Tuyệt đối đừng sợ quấy rầy anh, nhớ chưa?”

Nói xong, Tần Hiền nắm chặt tay Tô Kiều, nhìn vào mắt cô, cố ý hỏi lại: “Em nhớ chưa?”

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Tô Kiều hốt mất hồn cay cay, cô gật đầu: “Em biết rồi mà, nhất định em sẽ không đi gặp họ, anh không cần lo lắng.”

Tần Hiền lúc này mới gật đầu, lại lần nữa đem Tô Kiều ôm vào ngực, cầm ti lên đầu cô, im lặng một lát, thấp giọng nói: “Anh đi đây.”

Tô Kiều nằm trong lồng ngực anh nhẹ gật đầu: “Ừ, nhớ chú ý an toàn.”

Tần Hiền buông cô ra, hai tay ôm lấy khuôn mặt cô, cúi đầu ôn nhu hôn.

Ngẩng đầu nhìn vào mắt cô, nói khẽ: “Anh đi đây.”

...

Tần Hiền đi công tác lần này thời gian khá dài, thoáng cái đã 3 ngày trôi qua.

Từ khi Tần Hiền đi, Tô Kiều cảm thấy trong nhà trống rỗng.

Rõ ràng là trước kia cô ở một mình cũng chưa bao giờ cảm thấy căn nhà này quá rộng. Đại khái chính là quen có sự hiện diện của anh, cho nên hiện tại không có anh ở bên liền cảm thấy cả căn nhà vừa lạnh lẽo, vừa to lớn.

Chu Lãm cười cô: “Đây không phải là nhà quanh quê mà là tâm cô quanh quê.”

Tô Kiều ngồi xổm ở trước ban công tưới cây, nghe được lời này của Chu Lãm, ngược lại nghiêm túc suy nghĩ, sau đó nhẹ gật đầu tán đồng, “Anh nói đúng.”

Chính là tim cô trống rỗng.

Cô lấy điện thoại đi động, ngồi xổm nhắn tin cho Tần Hiền: “Em nhớ anh.”

Đầu bên kia, Tần Hiền đang dùng cơm, nhận được tin nhắn, anh vội vàng lấy ra xem, là tin nhắn của Tô Kiều.

Anh chăm chú nhìn tin nhắn của cô, rốt cục không ngăn được sự hạnh phúc tràn ra từ lồng ngực, khóe miệng không khỏi cong lên vui vẻ mỉm cười, Tần Hiền nhanh chóng nhắn lại: “Anh cũng nhớ em rất nhiều.”

Ngồi đối diện Tần Hiền là thư ký của anh.

Trương Đình theo bên cạnh Tần Hiền đã mấy năm nay, dường như chưa bao giờ nhìn thấy anh cười, lại còn cười vô cùng hạnh phúc thế này. Thời gian trước, mỗi ngày anh đều làm việc như trâu bò, một ngày 24 tiếng thì anh làm việc cũng phải hơn 18 tiếng. Chín giờ tối có khi vẫn đang mải mê làm việc như không biết mệt mỏi, thời gian còn lại thì liều mạng hút thuốc, uống cà phê.

Cường độ làm việc như vậy đúng là dọa cô sợ chết khiếp, đó căn bản cũng phải là làm việc mà là liều mạng.

Có mấy lần, cô nhìn thấy Tần Hiền trong phòng làm việc không ngừng hút thuốc, trong lòng bỗng nhiên dâng lên một loại ý nghĩ đáng sợ, Tần Tổng thời điểm đó, đại khái chính là không muốn sống.

Lúc đó cô quả thật bị dọa sợ chết khiếp, không biết làm thế nào, cuối cùng đành chạy đi tìm Triệu Tấn. Triệu Tấn khi ấy trông mất đồ ngẫu nhiên vì giận, đành bỏ ra ngoài.

Kỳ quái là từ đó về sau, Tần Tổng bắt đầu trở lại bình thường. Anh không còn liều mạng làm việc nữa, bắt đầu ăn ngủ đều đặn, tan làm đúng giờ.

Mỗi ngày sẽ gọi vài cuộc điện thoại, chăm chỉ nhắn tin đều đặn với ai đó. Thời điểm gọi điện, thanh âm anh rất ôn nhu, ngẫu nhiên sẽ cười lên vui vẻ, không thì cũng là lơ đãng câu khéo môi, trong mắt không giấu nổi ý cười hạnh phúc.

Biết rõ là không nên quan tâm đến việc đời tư của cấp trên, nhưng Trương Đình vẫn không nhịn được hỏi một câu: “Là bạn gái của ngài sao, Tần tổng?”

Tần Hiền rất ít khi giao lưu với người khác, có xã giao cũng là vì công việc.

Khó được khi tâm tình anh tốt như vậy, ngẩng đầu cười nói: “Không phải.”

Trương Đình sững sốt một chút, định xin lỗi, đã thấy Tần Hiền trong mắt ý cười càng sâu, nói: “Cô ấy tên là Tô Kiều, là vị hôn thê của tôi.”

Trương Đình nghe được câu này, nhìn Tần Hiền cười hạnh phúc, đột nhiên cảm nhận được, Tần Hiền nhất định là rất yêu cô gái kia, cho nên mới nói vậy

“Đúng rồi, cô có thể cho tôi một vài địa chỉ may áo cưới và đặt nhẫn tốt không, tôi đã nghĩ sẵn thiết kế rồi.”

“Được, tôi sẽ gửi lại contact cho ngài, ngài xem qua xem chỗ nào ưng ý, tôi sẽ giúp ngài hẹn trước.”

Tần Hiền lần này ở nước ngoài phải xử lý một số sự vụ khá phức tạp, mặc dù anh đã tăng tốc làm việc, nhưng không có cách nào thoát ra sớm được.

Đã ngày thứ 6 kể từ khi Tần Hiền đi, Tô Kiều nửa đêm không ngủ được nhắn tin hỏi anh: “Lúc nào anh mới trở về?”

Tần Hiền: “Chưa chắc chắn được, nhanh nhất là ba ngày nữa, chậm nhất thì lâu hơn.”

Tô Kiều nằm trong chăn, cặm cùi nhắn tin: “Lâu hơn thì đừng trở về nữa.”

Tần Hiền: “...???”

Tô Kiều bị ba dấu hỏi chấm của Tần Hiền chọc cười, dứt khoát gọi cho anh một cuộc điện thoại.

Điện thoại vang lên mấy hồi, đầu bên kia mới nhận máy.

“Anh đang bận sao?”

Tần Hiền cầm điện thoại đến một chỗ yên tĩnh, ừ một tiếng, “Đang họp.”

“Chết tiệt...” Tô Kiều vô ý thức mắng một câu, Tần Hiền không khỏi cười thành tiếng, bỗng nhiên nhớ lại 8 năm về trước. Tô Kiều hồi đó không phải một cô gái quy củ, chỉ cần chọc giận cô, cô liền mắng người.

Tần Hiền cười: “Là đối tác đến gặp mặt.”

Tô Kiều có chút ảo não, vùi đầu vào trong chăn, thanh âm buồn buồn: “Anh có thể không tiếp mà.”

Tần Hiền cười: “Anh sợ em không cho anh về nhà.”

Tô Kiều trốn trong chăn cười: “Em chỉ nói đùa thôi.”

Tần Hiền: “Đúng không? Anh xem chút bất thư kí đặt vé máy bay cho anh về trong đêm nay đó.”

Tô Kiều nín cười, lại chui ra ngoài chăn, hít không khí, “Anh đừng nháo nữa, làm việc cho tốt.”

Tần Hiền dạ, giọng nghiêm túc, “Vi phu sẽ tận lực làm việc thật nhanh để mau chóng trở về.”

Tô Kiều: “Tốt, trở về thì gọi điện cho em nhé, em chuẩn bị đồ ăn cho anh.”

Tần Hiền cười cười: “Được.” Ngừng lại, lại hỏi: “Đúng rồi, ông nội có đến tìm em không?”

Tô Kiều lác đầu: “Không có.”

Tần Hiền nhẹ gật đầu, “Vậy là tốt rồi.”

“Anh vào họp đi, em cũng đi ngủ đây.”

“Ừm, ngủ sớm đi, đã muộn lắm rồi đó.”

Tô Kiều ừ một tiếng: “Em ngủ đây, sớm gặp lại.”

Tần Hiền cười cười: “Được.”

Tô Kiều cúp điện thoại, đôi mắt nhìn lên trần nhà xuất thần.

Thực tế, ông nội Tần Hiền hôm trước có gọi cho cô, nói muốn gặp cô một chút.

Bất quá, vì Tần Hiền không cho cô đi gặp, chính cô cũng không muốn đi gặp cho nên từ chối.

Ông nội Tần tìm cô, không cần đoán liền biết không phải chuyện gì tốt.

Ông thích vị Lý tiểu thư kia, chỉ sợ không muốn cho cô cùng Tần Hiền bên nhau.

Chia tay là không thể nào. Cô và Tần Hiền thật vất vả mới trở về bên nhau, thật vất vả mới có cuộc sống như hiện tại, cô không có ý định và sẽ không bao giờ buông tay anh lần nữa. Cô và Tần Hiền đều không còn trẻ nữa, đời người có mấy lần 8 năm, cô và anh đều không thể tiếp nhận sự thống khổ đó lần nữa.

Từ khi quyết định cùng Tần Hiền bắt đầu lại, từ thời khắc đó, cô liền quyết định không suy nghĩ đến gia đình anh có nhận cô hay không. Chỉ cần mình anh thương cô là đủ.

Huống hồ Tần Hiền đã đáp ứng, lúc nào cô muốn rời đi, anh sẽ đi cùng cô.

Tô Kiều ném chuyện này ra sau đầu, nhắm mắt lại, chìm vào giấc ngủ.

Có lẽ vừa cùng Tần Hiền nói chuyện, trong lòng an tâm, nhắm mắt lại liền ngủ thiếp đi.

Tô Kiều vốn nghĩ rằng, chỉ cần mình không đi gặp ông nội Tần là được rồi, nhưng mà không ngờ Tần lão thái gia chủ động đến tận cửa tìm cô.

Giữa trưa thứ hai Tô Kiều đang ở tiệm tính danh sách nguyên vật liệu nấu ăn cần thiết, đang bận bù đầu, có nhân viên lên gõ cửa.

“Vào đi.”

Trần quản lý đẩy cửa bước vào nói: “Chị Kiều, có người đến tìm chị.”

Sương phòng lầu 3.

Ông nội Tần ngồi đối diện Tô Kiều. Lão gia từ một mực trầm mặt nhìn cô, nửa ngày không nói.

Tô Kiều nhìn không được, dứt khoát nói trước.

“Nếu ông đến để khuyên cháu cùng Tần Hiền chia tay, vậy thì không cần, cháu không thể đáp ứng. Đời này việc này là không thể, trừ khi Tần Hiền chủ động muốn chia tay, anh ấy không buông tay, cháu cũng sẽ không buông tay.”

Tô Kiều nói khí thế chém đinh chặt sắt, ánh mắt vô cùng kiên định, tuyệt nhiên không một tia sợ hãi.

Ông nội Tần nhìn cô thật lâu, cuối cùng nặng nề hừ một tiếng, “Ta một câu còn chưa nói, cô đã chốt một kết quả xanh rờn, có phải cô nghĩ là ta không có cách đối phó với cô?”

Tô Kiều nhếch môi không nói lời nào, thẳng tắp ngồi đối diện Tần lão gia từ.

Tần lão gia từ nhìn cô chằm chằm hồi lâu, sau đó bỗng nhiên đem một kiện đồ ném lên trên bàn.

Phản ứng đầu tiên của Tô Kiều là: Muốn lấy tiền nện cô?

Cô liền nói: “Tần gia gia có lẽ ngài hiểu lầm, cháu mở một chuỗi cửa hàng như Đinh Nhất Lâu, không thể coi là quá lớn, nhưng cũng không nhỏ, về tiền cháu không thiếu, ông muốn lấy tiền mua mua chuộc cháu, sợ là vô dụng, cháu đã nói rồi, cháu sẽ không chia tay với Tần Hiền chính là không chia tay.”

Tô Kiều ngồi đó, toàn thân lộ ra một cỗ sức mạnh kiên cường, gan góc, hoàn toàn không giống như cô hôm ở nhà họ Tần.

Ông nội Tần nhìn cô hồi lâu, buồn bực nói: “Đúng là phải nhìn bằng con mắt khác đấy nhỉ?”

Tô Kiều ánh mắt lảng lảng, trầm tĩnh nói: “Ngày đó vì muốn ông thích cháu, muốn lưu lại ấn tượng tốt với ông, nên tất nhiên cháu muốn cố gắng tạo cho ngài cảm giác cháu là một đại gia khuê tú diễm đạm.”

Lão gia từ nghe thấy nhíu mày, “Cho nên bây giờ cô là không định lưu ấn tượng tốt cho ta? Cô muốn chơi trò vô dã mã không sợ vớ trước mặt ta?”

Tô Kiều nói: “Cháu không phải vô dã mã sao phải sợ vớ?”

Tần lão từ nghe vậy sững sờ, nhìn cô.

Tô Kiều cũng nhìn ông nội Tần, cô có chút buồn cười: “Nhà ông không phải đều rất thích lấy tiền nện người sao? Tám năm trước cũng như vậy, Tần phu nhân đến tìm cháu, vứt tiền vào mặt cháu, khi đó cháu nghèo như vậy còn không cảm, huống hồ là hiện tại.”

Nói xong cô đứng lên: “Nếu ngài không còn chuyện gì khác, vậy cháu xin phép đi.”

Nói xong cũng không đợi ông nội Tần đồng ý, cô liền quay người bước ra ngoài.

“Cô năm đó không lấy tiền, vậy vì sao lại vẫn rời xa A Hiền?” Tô Kiều đã đi tới cửa, thanh âm Tần lão thái gia từ phía sau truyền đến.

Cô hơi ngừng lại, quay đầu nhìn ông, ánh mắt lồi lạc nhìn lão nhân gia trước mặt, từng chữ từng chữ nói: “Bởi vì khi đó cháu quá tệ, cháu không muốn làm chậm trễ anh ấy.”

Nói xong, liền đóng cửa đi.

Sau khi Tô Kiều đi, ông nội Tần ngồi suy ngẫm thật lâu.

Chung thúc sau lưng cần trọng từng li từng tí hỏi: “Lão gia, ngài cảm thấy...”

Tần lão thái gia từ trên mặt bàn cầm lấy tập văn kiện, lật ra từng tờ, bên trong là danh sách Tô Kiều quyền tặng vật tư, sách vở, tiền trợ cấp cho trường học vùng núi. Tô Kiều nặc danh từ thiện, Tần thái gia cho người điều tra quá khứ của cô, trong lúc điều tra vô tình tra được hai năm nay cô từ thiện rất nhiều cho các trẻ em vùng núi.

Nhớ đến lần trước cô nói, khi còn bé vì nhà quá nghèo nên không được đi học... Lão thái gia xúc động đem văn kiện khép lại nói: “Tô Kiều này, tuổi tuy không lớn lắm, nhưng bản lĩnh cũng không nhỏ.”

Ông đem văn kiện trên tay nhắc lên, đặt xuống 2 lần, cuối cùng quay ra nói với Chung thúc, “Ta còn chưa nói gì, thế mà đứa bé kia liền nói ta muốn lấy tiền nện nó, cái tính tình nóng nảy này thật là, đúng là người khiến A Hiền mòn mỏi đợi đến 8 năm.”

Chung thúc cười cười, “Có thể là vô quyết dày có móng tay nhọn.”

“Còn có, mở được cái nhà hàng lớn thế này, vậy mà lại để một lão già như ta ngồi ở đây, cũng không cho người lên phục vụ chúng ta gọi món, ăn cơm.” ông nội Tần tức đến buồn bực, chống quai trượng đứng lên, “Đi, chúng ta về nhà ăn cơm.”

Chung thúc bước lên phía trước dìu Tần lão thái gia, “Ngài chậm một chút.”

Từ sương phòng đi ra, Chung thúc liền đỡ ông nội Tần xuống cầu thang.

Tô Kiều lúc này đang đứng ở quầy thu ngân, nhìn thấy ông xuống tới, suy nghĩ một chút, vẫn là tiến lên, tiễn ông đến tận cửa, nói: “Ngài đi thông thả.”

Ông nội Tần trừng mắt nhìn cô, hừ một tiếng, sau đó nói: “Tối mai, cô về nhà một chuyến.”

Tô Kiều khẽ giật mình, vô thức hỏi: “Cháu vừa mới nói rất rõ ràng, cháu sẽ không chia tay với Tần Hiền, ông còn lời nào muốn nói, liền chờ anh ấy trở về, ông nói với anh ấy.”

“Lời nào của ta bảo cô và Tần Hiền chia tay?” Ông rút cuộc cũng bị Tô Kiều chọc tức, dựng râu trợn mắt, trừng mắt nhìn Tô Kiều, nói: “Mời cô về nhà, là muốn trò chuyện cẩn thận với cô, trường bối trong nhà gọi con cháu đến trò chuyện mà cô suy diễn thành chuyện gì vậy?”

Tô Kiều: “...”

“Tối mai nhớ đến, đừng quên.”

Bạn đang đọc truyện *Động Tâm Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43

Sau khi ông nội Tần đi, cả một buổi chiều Tô Kiều trong lòng không yên.

Câu nói cuối cùng của ông cứ vang vọng trong đầu cô, cảm thấy có chút không thật.

Loại cảm giác không chân thực này theo cô đến tận đêm khuya về nhà cũng không tiêu tán.

Ông nội Tần nói những gì cô đều không nhớ kỹ, chỉ nhớ duy nhất câu cuối cùng kia: “Ta khi nào nói muốn cô chia tay với A Hiền?” cứ vương vấn mãi trong đầu, trong lòng cô.

Tô Kiều nghĩ rất nhiều, cuối cùng vẫn quyết định tối mai sẽ ghé qua dinh thự Tần gia. Chỉ cần ông nội Tần không bắt cô chia tay Tần Hiền là được, tất cả những cái khác cô đều không cần.

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Chuyện gặp ông nội Tần, sợ Tần Hiền lo lắng, nên cô không báo cho anh. Lấy tính cách của anh, cô còn không hiểu, nếu cô cho anh biết cô đi gặp ông nội anh, đoán chừng sẽ mặc kệ tất cả lập tức bay về.

Thực tế cô cảm thấy sự tình có vẻ không quá căng thẳng. Buổi tối ngày hôm sau, cô đúng giờ hẹn có mặt tại dinh thự của Tần gia. Chung thúc sớm đã chờ ở cửa, thấy Tô Kiều dừng xe, lập tức tiến lên, mặt mày tươi cười đón cô.

Tô Kiều dừng xe, thông thả đẩy cửa xe bước xuống.

Chung thúc cười bảo: “Tô tiểu thư, lão gia đang chờ cô đã lâu.”

Tô Kiều gạt đầu nhàn nhạt cười đáp lại ông.

Chung thúc nói: “Cô đi theo tôi.”

Nói xong liền đứng mực dẫn đường.

Đây là lần thứ hai Tô Kiều đến nhà ông nội của Tần Hiền.

Có lẽ bởi vì những điều cần nói đều đã nói cho nên trong lòng vô cùng bình thản, không có chút khẩn trương nào.

Cô đi theo Chung thúc tới cửa, người hầu lấy dép lê, muốn giúp đỡ lên mặt sàn nhà giúp cô.

“Cám ơn.” Cô vội khom người tiếp được, “Tôi tự mình đi được.”

Ông nội Tần ngồi trên salon nhìn Tô Kiều, thấy cô cúi xuống tự thay giày, nói chuyện với người hầu trong nhà cũng rất lễ độ, khiêm nhường, trong mắt có một tia tán thưởng.

Hôm nay cùng hôm trước không giống nhau, lần trước tất cả họ hàng nhà Tần gia đều tới, hôm nay cả tòa nhà yên lặng, thâm nghiêm, ngoại trừ người hầu, thì cũng chỉ có một mình ông nội Tần nghiêm nghị đang ngồi trên ghế salon.

Tô Kiều thay dép xong, không tự ti không xiêm nịnh đi vào, đứng trước bàn trà, hướng ông nội Tần lễ phép chào hỏi: “Cháu chào ông ạ.”

Ông nội Tần ngược mắt nhìn cô, thần sắc so với hôm qua hiền lành hơn nhiều, nói: “Ngồi đi.”

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Tô Kiều gạt đầu, ngồi xuống ghế salon bên cạnh ông.

Ông nội Tần nhìn chằm chằm Tô Kiều một hồi, mới nói: “Biết ta tìm cô đến có việc gì không?”

Tô Kiều lắc đầu, thẳng thắn nói: “Chỉ cần không phải việc chia tay với Tần Hiền là được ạ.”

Ông hừ một tiếng: “Nếu là thì sao?”

Tô Kiều thần sắc bình tĩnh, nhìn ông nội Tần, mười phần nghiêm túc nói: “Vậy cháu xin phép cáo từ.”

Ông nội Tần bị Tô Kiều chọc giận: “Nếu ta không đồng ý, cô nghĩ có thể đem cháu trai ta chạy được sao?”

Tô Kiều không lên tiếng, an ổn ngồi ở đó.

Ông nội Tần trừng mắt một chút, sau đó mới đưa cho cô một tập văn kiện, “Cô xem qua cái này trước đi.”

Tô Kiều sững sốt một chút, không khỏi hạ lông mày. Sẽ không phải là cái gì đó như điều kiện để cô chia tay Tần Hiền chứ?

Cô không nói mấp máy môi dưới, đưa tay nhận lấy.

Nhưng vừa lật trang thứ nhất, cô liền ngây người.

Cô vô thức lật vài trang nữa, tất cả đều là danh sách vật tư cô đã quyên cho các trường ở vùng núi.

Cô ngẩng đầu, nghi hoặc nhìn ông nội Tần trước mặt: “Ông đây là ý gì?”

Ông nội Tần vẫn nhìn cô chằm chằm, một lúc sau mới nói: “Cô tại sao phải làm chuyện này?”

Tô Kiều cúi đầu, khép văn kiện lại, nói: “Có tiền nên làm thôi ạ.”

Giọng của cô rất nhẹ nhõm, tựa như việc cô đã làm không có gì quan trọng, chỉ tiện tay làm cho vui.

Ông nội Tần nhìn cô chăm chăm, bỗng nhiên hỏi: “Lần trước cô nói, cô không đi học vì nhà nghèo, không có điều kiện đi học?”

Tô Kiều vâng một tiếng, không dư thừa.

Lão thái gia tự nói, tự trả lời: “Ta có phái người về quê cô điều tra, nghe hiệu trưởng cùng các giáo viên ở trường nói, thời điểm học sơ trung cô học rất giỏi, cấp ba thi đỗ trường trọng điểm cao trung chỗ A Hiền theo học.”

Rất nhiều chuyện cũ, Tô Kiều căn bản chưa bao giờ nhớ lại, giờ phút này bị khơi lại, trong lòng có chút khó chịu, ngực cô nghẹn lại, không biết phải nói gì lúc này.

Cô hồi lâu không trả lời, chỉ từ tốn cầm cốc trà trên bàn bưng lên. Mắt cô buông thông, trầm mặc một lát mới chậm rãi nói: “Là kém may mắn một chút là có thể học cao trung. Cháu sinh ra ở vùng núi nghèo khó, chỉ có đọc sách, đi học mới có thể cải vận, cho nên hồi đó cháu rất chăm chỉ học hành, nghĩ chỉ cần thêm cố gắng 3 năm cao trung, thi vào một đại học danh tiếng, tốt nghiệp xong liền có khả năng làm giảng viên, hoặc bác sĩ, chăm chỉ làm việc, để dành tiền là có thể mua được một căn nhà ở thành phố, tiếp tục sinh sống...”

Đây là ước mơ thuở bé của cô, không vĩ đại nhưng vì ước mơ đó mà cô đã cố gắng rất nhiều năm. Thẳng đến khi tốt nghiệp trung học, cô bị buộc phải đi một con đường hoàn toàn trái ngược.

“Nhưng về sau cô lại đi làm việc, bỏ ngang việc học.” Ông nội Tần nhìn Tô Kiều, trong mắt mang theo chút thương cảm.

Tô Kiều gật gật đầu. “Vâng.”

“Cô khi đó bao tuổi?”

Tô Kiều trả lời: “Mới 16 ạ.”

Lão thái gia trầm mặc một lát, sau đó mới mở miệng nói: “16 tuổi, tuổi này những đứa trẻ nhà khác vẫn còn đang ở trong lòng cha mẹ nũng nịu đấy.”

Tô Kiều rũ mắt không lên tiếng.

“Bởi vì trước cô không có cơ hội được đi học, cho nên bây giờ mới cố gắng quynh góp từ thiện cho các trẻ em vùng núi?” Ông nội Tần nhìn Tô Kiều, ánh mắt bỗng nhiên lạnh, thương mến tựa như nhìn đứa cháu gái nhỏ của mình.

Tô Kiều gật đầu: “Cứ xem là như vậy đi ạ.”

Lão thái gia từ nhìn tập tài liệu, trầm mặc một lát, mới nói: “Cô vậy mà lại rất hiền lành tốt bụng.”

Tô Kiều không lên tiếng, vẫn ngồi im lặng.

Lão thái gia lại hỏi: “Đã ăn cơm tối chưa?”

Tô Kiều sững sốt một chút, gật đầu nói: “Cháu đã ăn ở trong cửa hàng rồi.”

“Ta còn chưa ăn.” Nói rồi, ông vịn vào quầy trưng từ trên ghế đứng dậy, “Nào qua đây ăn cơm với ông già này nào.”

Một bên Chung thúc vội vàng tiến lên đỡ lấy ông.

Tô Kiều sững sờ ngồi trên ghế, bất động mất mấy giây, thấy Chung thúc đỡ ông nội Tần đến phòng ăn, mới đứng dậy chạy theo phía sau.

Trên bàn ăn tất cả đều là thực phẩm hữu cơ tốt cho sức khỏe, có điều thoạt nhìn hơi thanh đạm.

Lão thái gia nhìn đến nhũ mày, ngẩng đầu trừng mắt với Chung thúc, “Chẳng phải hôm qua ta nói với anh, cho nhà bếp nấu chút đồ ăn mặn sao, mấy ngày trời đều cho ăn toàn rau quả, ta cũng đâu phải cao tăng.”

Tô Kiều ngồi bên cạnh nghe vậy nhất thời không nhịn được bật cười.

Ông nội Tần quay đầu nhìn cô.

Tô Kiều cố gắng thu liễm thần sắc, nghiêm trang nói: “Đây đều là thực phẩm hữu cơ, tốt cho sức khỏe.”

Ông nội Tần khoát tay, “Ngày nào cũng như ngày nào, đến chán.”

Nói xong, chợt nhớ đến cái gì, nói với Tô Kiều: “Cô không phải đang mở cửa hàng sao, được quá, đi đi, làm cho ta hai phần đồ ăn khác.”

Tô Kiều kinh ngạc: “...Giờ luôn ạ?”

ông nội Tần trừng mắt: “Giờ không được sao?”

Tô Kiều: “...”

Tô Kiều lần thứ hai đến nhà họ Tần, nói chuyện với ông nội Tần một hồi, giờ đang đứng trong bếp nấu vài ba món cho ông. Cô làm đơn giản một phần rau xào, một đĩa thịt om cà, một chén canh đậu hũ hải sản.

Lão thái gia ăn hết sức hài lòng vui vẻ, còn phá lệ ăn thêm hai bát cơm, canh cũng uống hết, đồ ăn không món nào còn thừa.

Ăn xong còn không quên giờ ngón cái với Tô Kiều: “Không tệ, lão già ta rất lâu rồi không ăn ngon như vậy.”

Tô Kiều cười cười: “Ông thích là tốt rồi.”

Cơm nước xong xuôi, Tô Kiều đánh cờ với ông, đến 10h tối mới tạm biệt ông lão ra về.

Chung thúc tiễn cô đến tận xe, vẻ mặt tươi cười: “Tô tiểu thư lái xe chậm một chút, chú ý an toàn.”

Tô Kiều gật đầu cảm ơn: “Cảm ơn Chung thúc, cháu đi đây.”

Trên đường về nhà, tâm tình Tô Kiều hết sức vui vẻ.

Nếu như nói hôm qua cô có chút không hiểu rõ, thì nay cô hoàn toàn cảm thấy rõ ràng, ông nội Tần có lẽ đã tiếp nhận cô rồi.

Điện thoại đột nhiên vang lên, cô bắt máy, âm thanh trầm ấm của Tần Hiến vang lên trong xe: “Em đã ngủ chưa?”

Tô Kiều cười: “Chưa ngủ, em đang lái xe.”

Đầu bên kia điện thoại, Tần Hiến vừa mới xong công việc, đang ngồi trong văn phòng nghỉ ngơi, nghe vậy nhú mày: “Ồ đó đã hơn 10h đêm, sao vẫn còn ở bên ngoài.”

Tô Kiều cong cong mắt, ngữ khí nhẹ nhàng, “Anh đoán xem em vừa đi chỗ nào?”

Tần Hiến suy nghĩ một lát, nói: “Đoán không ra.”

Tô Kiều cười, “Em mới từ nhà ông nội trở về.”

Tần Hiến cơ hồ là lập tức bật dậy khỏi ghế, nắm chặt điện thoại, thần sắc khẩn trương, “Em đi gặp ông nội? Anh không phải đã nói...”

“Không có việc gì, ông nội không làm khó gì em cả.”

Tần Hiến nhú mày: “Thật?”

Tô Kiều gật gù: “Thật, ông nội rất tốt.”

“Đúng rồi, chừng nào anh về?”

Tần Hiến nói: “Có lẽ là ngày kia.” Nói xong, tiếp tục quay về vấn đề kia, “Em đi gặp ông nội, ông nói gì với em? Có lời nào khó nghe...?”

Tô Kiều nghe ra ý khẩn trương trong lời nói của Tần Hiến, cười nói: “Không có, thật không có mà, ông nội bảo em làm cho ông mấy món ăn, còn cùng ông đánh cờ một lát.”

“Cái gì?”

“Em cũng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, nhưng mà là thật, có vẻ ông cũng không có ghét em.”

Tần Hiến hồi lâu không nói gì, nhú mày.

“Tần Hiến?” Tô Kiều hồi lâu không nghe thấy thanh âm của Tần Hiến vô thức gọi.

Tần Hiến nhanh chóng trả lời: “Ừ anh vẫn đang nghe.”

Tô Kiều nghe thấy thanh âm của Tần Hiến, lại nói: “Ngày kia mấy giờ anh về đến nơi?”

Tần Hiến: “Chắc phải buổi tối.”

“Cụ thể tầm mấy giờ?”

Tần Hiến nghe, trong mắt rớt cuộc tràn ra ý cười: “Làm sao? Em muốn đến đón anh đấy à?”

Tô Kiều vui vẻ nói, “Được không?”

Tần Hiến cười, “Cậu còn không được.”

Tô Kiều cong cong mắt, “Vậy anh xác định thời gian, sau đó nhắn lại em nhé.”

Tần Hiến ừ một tiếng, cười cười: “Được, em đến nhà chưa?”

Tô Kiều: “Vừa đến, anh cúp máy đi, em lên lầu tắm rửa, nghỉ ngơi đây.”

Tần Hiến gật đầu, “Ừ em ngủ sớm đi, ngủ ngon.”

Cúp điện thoại, nụ cười trên mặt Tần Hiến nháy mắt thu lại, lập tức gọi điện cho ông nội anh.

Hiện tại giờ quốc nội là 10h30 tối, lão thái gia tiễn Tô Kiều về, đang chuẩn bị nghỉ ngơi. Nhìn thấy Tần Hiến gọi điện về, liền bắt máy: “Alo?”

“Hôm nay ông gặp Tô Kiều?”

Lão gia từ hừ một tiếng: “Làm sao? Ta không thể gặp sao?”

Tần Hiến trầm mặc một lát, mới nói: “Tô Kiều nói với cháu, ông cùng cô ấy đánh cờ cùng nhau.”

Lão thái gia lại hừ một tiếng.

Tần Hiến cũng coi như hiểu tính khí ông nội mình, thái độ ông như vậy xem như là chấp nhận. Đầu đây bên kia, Tần Hiến rút cuộc cũng bật cười: “Cảm ơn ông.”

Lão thái gia trầm mặc hồi lâu, mới nói: “Ngày đó cháu ở trước cửa thư phòng ta quỳ lâu như vậy, ta nếu không đi tìm hiểu kỹ đứa bé đó một chút, chẳng phải không để ý đến tình thân hay sao?”

Ngày đó Tần Hiến nghĩ ông nội bị bệnh, muốn mang Tô Kiều đến thăm lão nhân gia. Cứ nghĩ ông nội ở một mình, anh muốn chậm rãi giới thiệu cô cho ông biết. Ông luôn là người phân rõ phải trái, tất sẽ thích Tô Kiều.

Chỉ là không nghĩ đến ngày đó cục diện lại hỗn loạn như vậy.

Ngày hôm sau, anh liền đến tìm ông, nói rất nhiều điều liên quan đến Tô Kiều. Nhưng ông vẫn bất vi sở động, thậm chí ngay cả mặt anh cũng không nhìn.

Anh vốn cho rằng ông sẽ không tiếp nhận Tô Kiều, anh cũng chuẩn bị sẵn tâm lý đưa Tô Kiều rời đi.

“Cô gái đó ngược lại cũng là một đứa bé không tệ.” Ông nội Tần nghĩ đến ngày hôm qua gặp mặt Tô Kiều, không khỏi khen cô một câu. Lại ngừng lại, hừ một tiếng, “Có điều tính tình nóng nảy chả kém ai.”

Hôm qua gặp cô trong nhà hàng, ông còn chưa nói, cô đã đem một tràng ra đánh phủ đầu, mà đã nói là nói hết một hơi, cuối cùng còn không cho phục vụ lên phục vụ ông gọi món ăn.

Tần Hiến nghe câu kia nhin không được cười, anh đi về phía cửa sổ, ánh nắng phủ lên người anh, trong ánh mắt lấp lánh không giấu nổi vẻ cung chiêu.

Là tính khí lớn, trước kia lúc nào cũng câu nhậu anh kén ăn, chọc giận cô cô sẽ phát cáu, sẽ trừng anh, sẽ đem nhốt anh ở ngoài phòng ngủ không cho anh vào...

Nhưng không có cách, anh lại thích một Tô Kiều như thế, thích đến không có cách nào kiềm chế được, sự yêu thương ấy khắc sâu vào cốt tủy của anh, cam tâm tình nguyện vì cô mà trầm luân.

Bạn đang đọc truyện *Động Tâm Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44

Ban đêm, Tô Kiều đang ở nhà hàng nghiên cứu menu đồ uống mới, bỗng chuông điện thoại reo. Đã 11h đêm. Cô một tay cầm ấm trà, một tay xỏ vào túi áo lấy điện thoại ra, cúi đầu nhìn, là Tần Hiến.

Cô không khỏi cong môi cười, lập tức ấn trả lời: “Anh đang rảnh à?”

Bình thường giờ này anh hẳn đang bận bịu công việc.

Tần Hiến ở đầu dây bên kia trầm thấp cười, sau đó nói: “Ừm, em đang ở đâu?”

Tô Kiều trả lời: “Em đang ở nhà hàng, đang cần nghiên cứu danh mục đồ uống mới cho tháng sau.”

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Tần Hiến đang lái xe, cúp mắt nhìn đồng hồ, “Đã hơn 10 rưỡi đêm rồi còn chưa đóng cửa sao?”

Tô Kiều nói: “Nhà hàng đóng cửa rồi, đóng cửa rồi em mới được yên tĩnh nghiên cứu đồ uống mà.”

Tô Kiều mang bình trà đổ vào cốc, tiếng đập đập vào cốc sức truyền rõ ràng vào điện thoại di động.

Tần Hiến quay vô lăng, quặt sang một đường khác, “Đã muộn rồi, anh qua đón em.”

Động tác rót trà của Tô Kiều ngừng lại, kinh ngạc hỏi: “Anh trở về rồi à?”

Nghe ngữ khí kinh ngạc của cô, Tần Hiến không nhịn được cười, dịu dàng nói: “Ừ đã về rồi.”

Tô Kiều sững sốt, cầm điện thoại lên, tra lịch.

Ngày hẹn là ngày mai, không sai mà.

“Anh không phải đã nói, khi nào về sẽ báo em sao?” Cô còn hứa đi đón anh cơ mà.

Tần Hiến cười, giọng trầm thấp đến mê người, “Nhớ em không chịu nổi, đành về sớm hơn dự tính.”

Tô Kiều ngẩn ngơ, đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, hồi lâu không nói lên lời.

Thanh âm Tần Hiến lại truyền đến, nói: “Vừa rồi xuống máy bay có chút đói, em làm gì đó cho anh ăn đi.”

Tô Kiều lúc này mới hoàn hồn, vội vàng gật đầu: “Được, em làm cho anh, anh lái xe chậm một chút.”

Tần Hiến ừ một tiếng, nhẹ giọng cười, “Lát gặp lại em.”

“Ừ lát gặp.”

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Theo kế hoạch thì tối mai anh mới bay về, nhưng Tần Hiến nóng lòng muốn về gặp Tô Kiều, nên nhanh chóng hoàn thành công việc trong đêm, để hôm nay bay về sớm.

Trên đường đến chỗ Tô Kiều, Tần Hiến ghé vào một tiệm hoa nổi tiếng.

Bà chủ ra đón, mỉm cười nói: “Cậu cần gì?”

Trong tiệm hoa, ngàn loại hoa đua sắc, khoe hương, tất cả đều tươi tắn, tràn trề sức sống.

Tần Hiến nói: “Cho tôi một bó hoa hồng.”

Tô Kiều thích hoa hồng. Năm cô sinh nhật tròn 20 tuổi, anh tặng cô một bó, cô rất thích.

Đêm khuya, đường phố yên tĩnh, người đi đường và xe cộ đều rất ít.

Nhà hàng đã đóng cửa, Tô Kiều chỉ để lại một cửa gỗ nhỏ, bên trong hắt ra ánh đèn vàng mờ mờ.

Cô đứng tại cửa, đôi mắt nhìn về phía cuối đường.

Đêm có chút lạnh, cô đem áo khoác kéo cao, ôm lấy hai tay.

Ước chừng 10p sau, Tô Kiều rút cục thấy xe Tần Hiến từ từ đi tới.

Tô Kiều vui vẻ chạy xuống bậc thang, đứng sát bên lề đường chờ anh.

Xe vừa dừng lại, Tô Kiều úp sấp lên trên cửa xe của Tần Hiến. Tần Hiến nghiêng đầu, liền thấy cô ghé mặt trên cửa sổ, nhìn anh cười.

Anh nhìn cô, bỗng nhiên phảng phất nhớ lại 8 năm trước.

Năm đó Tô Kiều 19 tuổi, là một cô gái có bề ngoài thành thực hiểu chuyện, nhưng bên trong lại là một cô bé hoạt bát, đáng yêu.

Tựa như bây giờ, đôi con mắt cong cong cười lên trong sáng như ánh trăng có biết bao khả ái.

Anh hạ cửa sổ xe xuống, Tô Kiều vui vẻ ngó mặt vào trong xe, nghiêng nghiêng đầu cười: “Tần tổng, chờ anh đã lâu rồi.”

Tần Hiến cười, vuốt vuốt mũi cô.

Tô Kiều mất tinh, một thoáng liền nhìn thấy bó hoa đặt ở ghế phụ, ánh mắt sáng lên, chỉ vào trong: “Mua cho em sao?”

Tần Hiến nghiêng đầu nhìn lướt qua, ôm bó hoa lên, đưa cho cô, “Thích không?”

Hoa hồng đỏ đẹp kiêu sa, hương hoa ngào ngạt. Tô Kiều ôm lấy, cúi đầu hít một hơi.

Tô Kiều đời này chỉ nhận hoa một lần duy nhất, đó là sinh nhật 20 tuổi của cô, Tần Hiến tặng cô một bó hoa hồng.

Sau đó rất nhiều năm, không phải không có người tặng, nhưng cô không nguyện ý nhận.

Sinh nhật cũng được, các ngày lễ cũng được. Chu Lãm cũng thế, Tô Dương cũng vậy, không nhận là không nhận.

Bọn họ đều biết, Tô Kiều có thể thu lễ vật, nhưng tuyệt đối không nhận hoa.

Đối với Tô Kiều mà nói, tặng hoa cho cô chỉ có thể là Tần Hiến.

Tô Kiều cực kì mừng rỡ, ngẩng đầu nhìn Tần Hiến cười, “Em rất thích.”

Bỗng nhiên một tay ôm cổ Tần Hiến, tiến tới, hôn lên môi anh.

Thời điểm buông tay ra, lại bị Tần Hiến chế trụ cổ tay. Cô sững sờ giây lát, nhìn Tần Hiến.

Tần Hiến cũng chăm chú nhìn cô, đôi mắt đen nhánh, sâu không thấy đáy.

Tô Kiều vô thức động cổ tay, “Anh bỏ ra đi, chúng ta đang ở ngoài đường đấy.”

Tần Hiến chỉ cười, nhưn mây, “Em biết là đang ở trên đường lớn, vậy mà hỏi còn câu dẫn anh?”

Tô Kiều thoáng đỏ mặt, rút tay khỏi tay Tần Hiến, “Anh mau vào đi, em chuẩn bị đồ ăn cho anh rồi.”

Cô xoay người, vui vẻ ôm hoa vào tiệm.

Tần Hiến nhìn bóng lưng vui vẻ của Tô Kiều, nửa ngày, cúi đầu cười ra tiếng.

Nhanh chóng rút chìa khóa xe, đi vào nhà hàng.

Tô Kiều mở đèn, trong nhà hàng sáng như ban ngày.

Hoa hồng đặt trên quầy bar, Tô Kiều bụng đồ ăn từ nhà bếp đi ra, “Em nấu sủi cảo, vừa hay có anh ở đây. Anh thử đồ uống mới giúp em nhé.”

Tần Hiến ừ một tiếng, nhìn xung quanh một chút, “Chỉ có mình em? Nhân viên trong nhà hàng đâu hết rồi?”

Tô Kiều nói: “Đều tan ca làm hết rồi.”

Cô bụng thức ăn sấp lên bàn, múc sủi cảo ra, “Anh mau đến ăn đi cho nóng.”

Cô nhanh nhẹn giúp Tần Hiến kéo ghế, sau đó ngồi vào vị trí bên cạnh anh.

Tần Hiến đi về hướng Tô Kiều. Trong tiệm rất ấm, Tần Hiến cởi áo vest, Tô Kiều thuận tay đón lấy, ôm vào ngực.

Tần Hiến ngồi xuống, vô thức đem 2 cúc áo sơ mi phía trên tháo ra.

Ánh mắt Tô Kiều rơi vào hàu kết đang nhấp nhô của Tần Hiến, không biết tại sao, trái tim khẽ nảy một cái.

Cô vội vàng dời ánh mắt.

Nhưng mà động tác nhỏ của ai đó vào mắt Tần Hiến đã bị đoán hết ý đồ.

Anh liếc nhìn cô một cái, trong con mắt hiện lên ý cười.

Anh bung chén trà lên uống một ngụm, sau đó nhẹ nhàng đặt ly xuống, giương mắt nhìn Tô Kiều, “Em đang suy nghĩ gì vậy?”

Tô Kiều “A” một tiếng, ngẩng đầu nhìn anh, “Không có gì đâu.”

Cô cố giả ngu.

Tần Hiến nhìn chăm chăm cô một lúc lâu, cười nhẹ, không nói gì nữa, cầm đũa cúi đầu ăn.

Tô Kiều bị Tần Hiến cười có chút quýnh.

Điều cười này của anh hẳn là đã rõ ràng cô đang suy nghĩ gì, lại cứ không chịu nói ra.

Tô Kiều nhin không được lặng lẽ trừng mắt liếc anh một cái.

Cơm nước xong xuôi, Tô Kiều bê cho anh đồ uống cô vừa điều chế, “Anh thử một chút đi.”

Trong ly pha lê trong suốt là thứ nước uống màu lam nhạt, dưới ánh đèn lung linh phá lệ tinh khiết, hết như đại dương sâu thẳm, lấp lánh rất đẹp mắt.

“Đây là cái gì?”

Tô Kiều nói: “Là rượu, rượu trái cây.”

Tần Hiến ném thử một ngụm.

Tô Kiều mong đợi nhìn anh: “Thế nào?”

Tần Hiến nói: “Với anh mà nói nó chính là đồ uống.”

Tô Kiều lườm anh, “Anh và Chu Lãm đúng là giống nhau.”

Tần Hiến sững sờ, giương mắt nhích lại gần cô.

Tô Kiều đem cái chén bung đi, “Bất quá rượu này cũng không phải dành cho đàn ông đâu gỗ mấy người, hừ, em đi tìm mấy cô bé thử một chút.”

Cô bung cái ly, cúi đầu uống thử một ngụm. Ồ rất ngon mà.

Cô ngẩng đầu, đang muốn nói cái gì đó, đã thấy ánh mắt sâu thẳm, đen láy của anh đang nhìn mình chăm chăm.

Tô Kiều kỳ quái hỏi anh: “Gì vậy?”

Tần Hiến nhìn cô rất lâu không mở miệng.

Tô Kiều mơ hồ cảm thấy anh có chút không cao hứng, vừa định nghĩ lại một chút, xem đã lỡ làm điều gì khiến Tần đại thiếu gia không vui, liền nghe anh nói: “Em và Chu Lãm quan hệ rất tốt?”

Tô Kiều khẽ giật mình, sau đó vẫn là giật mình.

Bảo sao, vừa rồi còn rất cao hứng, giờ đột nhiên như băng phong ngàn năm. Nguyên lai là vì Chu Lãm.

Tô Kiều không khỏi bật cười, một tay chống cằm, cười nhìn Tần Hiến. Tần Hiến nhìn cô chăm chăm, “Cười cái gì?”

Tô Kiều cười: “Cười ai đẩy quá ngây thơ.”

Tần Hiến: “...”

Tô Kiều hơi quay đầu, nhìn Tần Hiến, trong mắt ý cười càng sâu, “Đều đã 27, 28 tuổi đầu rồi, còn ăn dấm bậy bạ.”

Tần Hiến híp mắt, nhìn cô chăm chú, “27, 28 tuổi thì không thể ăn dấm sao?”

“Có thể chứ, làm sao không thể.” Tô Kiều nhin không được cười ra tiếng, đưa tay nắm cầm anh, ánh mắt tinh nghịch, cười nói: “Nhưng mà em lại chỉ thích một mình anh, Tần Hiến.”

Tần Hiền liền kéo tay cô xuống, nắm chặt. Ánh mắt lấp lánh nhìn thật sâu vào mắt cô, tiếng nói có chút trầm, “Nói lại lần nữa.”

Chẳng hiểu tại sao, nhìn vào mắt Tần Hiền Tô Kiều lại cảm thấy đôi mắt như có một tầng nước.

Cô nhìn anh, giống như lập lời tuyên thệ, thành kính và nghiêm túc, “Em thích anh, cả đời này cũng chỉ thích một mình anh.”

Trong phòng không có một âm thanh nào khác ngoài thanh âm của cô, hai người nhìn nhau hồi lâu, lâu đến độ cảm giác thời gian như dừng lại.

Tô Kiều trong mắt hiện thủy quang, giờ phút này cô chẳng muốn không chế tình cảm của mình nữa, nước mắt cứ thế tuôn rơi.

Cô đột nhiên cảm giác được, thì ra Thượng đế chiếu cố cô nhiều đến thế. Cô đã từng nghĩ sẽ sống cô độc hết quãng đời còn lại, nghĩ đến dựa vào những hồi ức ngọt ngào trong quá khứ có anh vượt qua những năm tháng cô đơn lúc về già.

Nhưng bây giờ Tần Hiền đang ở trước mặt cô, chân thật ở trước mặt cô. Cô đưa tay chạm vào liền cảm nhận được nhiệt độ chân thật của đối phương, nhịp thở, mùi hương của riêng mình anh.

Cô nhin không được roi nước mắt, “Em đã nghĩ cả đời này sẽ không còn được nhìn thấy anh nữa.”

Tần Hiền nắm chặt tay cô, ánh mắt sâu sắc nhìn Tô Kiều.

Cảm xúc dâng lên khiến Tô Kiều không cảm được nước mắt, trước mắt chẳng mấy chốc trở lên mơ hồ.

Tần Hiền đưa tay lau nước mắt cho cô, lòng bàn tay mon trón đôi gò má trắng mịn, thanh thoát như sứ.

“Tô Kiều.” Tần Hiền đột nhiên gọi tên cô, thanh âm có chút khàn.

“Ừm.”

“Ngày mai chúng ta đi đăng ký kết hôn.”

Tô Kiều ngơ ngác, vì quá ngạc nhiên nước mắt cũng ngừng rơi.

Cô nhìn Tần Hiền, có chút không tin vào tai mình, “...Anh vừa nói gì?”

Tần Hiền giúp cô lau khô nước mắt, nhìn sâu vào mắt cô, tiếng nói trầm thấp, rõ ràng: “Ngày mai chúng ta đi đăng ký kết hôn đi.”

Chuyện kết hôn hai người đều không nói cho ai khác.

Sáng hôm sau, hai người cầm hộ khẩu đến cục dân chính.

Có lẽ là ngày tốt nên người xếp hàng rất đông.

Tô Kiều và Tần Hiền đến rất sớm mà vẫn đứng ở giữa hàng.

Giống như tất cả đôi tình nhân khác, hai người cùng ngồi nghỉ tại khu vực chờ đến tên thì vào đăng ký.

Tô Kiều và Tần Hiền cùng mặc sơ mi trắng. Trong thời gian chờ đợi, Tô Kiều một mực kéo cánh tay Tần Hiền. Tần Hiền nghiêng đầu nhìn cô cười, thấp giọng hỏi: “Em khăn trương gì chứ?”

Tô Kiều gật đầu, thành thật trả lời: “Có chút khăn trương?”

Trầm mặc chốc lát, nhìn Tần Hiền, nhỏ giọng hỏi: “Em cảm thấy tất cả giống như là mơ.”

Tần Hiền gật đầu, nhìn về phía cô: “Anh cũng thế.”

Hai người nhìn nhau, bỗng dưng bật cười.

Tô Kiều cười, dựa vào vai Tần Hiền thăm thẳm, “Nói thật cho anh biết, hôm qua em không thể ngủ được.”

Tần Hiền vòng tay ra sau lưng, ôm nhẹ cô, cười, “Anh biết.”

Tô Kiều trầm thấp cười, giương mắt nhìn Tần Hiền: “Em trông được không?”

Tần Hiền gật đầu, ánh mắt dịu dàng như nước: “Đặc biệt xinh đẹp.”

Tô Kiều nằm mơ cũng không dám nghĩ, một ngày kia, tên của cô và Tần Hiền có thể danh chính ngôn thuận, đường hoàng đặt trên một tờ giấy mang tính chất pháp lý cao.

Từ cục dân chính đi ra, cô nhìn chăm chăm tờ hôn thú bên trên ghi tên cô và Tần Hiến, đáy lòng bỗng nhiên có cảm xúc khó nói thành lời, mắt bỗng chốc hơi cay cay.

Từ nay về sau bọn họ sẽ mãi mãi không cách xa nhau nữa, cả đời bầu bạn cùng nhau.

Tần Hiến một mực nắm tay Tô Kiều, dẫn cô đến bãi đỗ xe.

Trong lòng ngực anh hiện tại có bao nhiêu kích động cơ hồ muốn vỡ òa, anh nhắc nhở mình hiện tại đang ở nơi công cộng, phải khắc chế cảm xúc một chút.

Nhưng mà căn bản không có cách nào khắc chế, ngay trên đường lớn, anh đột nhiên quay đầu, ôm khuôn mặt Tô Kiều nặng nề hôn xuống.

Chung quanh không ít người đi đường, nhao nhao hướng bọn họ nhìn sang.

Nhưng mà Tần Hiến chẳng muốn quan, anh 19 tuổi đã gặp Tô Kiều, yêu cô, 28 tuổi mới cưới được người con gái ấy.

Anh dùng sức hôn, như muốn đem cô dung nhập vào cốt tủy của mình.

Tô Kiều nhịn không được khóc, ôm lấy anh thật chặt.

Cô không biết có phải tất cả những đôi yêu nhau đều cảm thấy giống cô và Tần Hiến lúc này, thật không dễ dàng tìm được nhau, không dễ dàng ở bên nhau. Cô đột nhiên cảm thấy được, trước đó hai người đã phải trải qua bao nhiêu thống khổ, vì vậy những thứ cô được hiện tại thật trân quý biết bao.

Từ khi nhận giấy hôn thú, rờn rã 3 ngày, Tô Kiều và Tần Hiến không đi đâu, chỉ ở trong nhà, tận hưởng không gian chỉ có hai người.

Trong phòng rèm cửa chưa hề được kéo lên, phòng bếp, phòng ăn, phòng khách khắp nơi đều là bãi chiến trường.

Ngắn ngủi 3 ngày, Tô Kiều đã đổi ba bộ ghế sofa, vô số ga trải giường.

Váy ngủ cũng bị xé rách không ít. Cô cảm thấy đại khái là Tần Hiến muốn đem 8 năm kiềm chế dục vọng phát tiết một lần, cô nói đùa anh ngày tháng còn dài, anh liền cắn bả vai cô, giận dữ.

Lúc kết thúc trận hoan ái, anh ôm chặt cô, thanh âm có chút ủy khuất, “Tô Kiều, anh đã chờ em 8 năm.”

Đúng vậy, 8 năm, thật không dễ dàng.

Tô Kiều nghe được đau lòng, vuốt ve lưng anh, “Em biết, về sau không bao giờ rời xa nhau nữa, được không?”

Khó có dịp được phóng túng, tự do theo ý mình, Tô Kiều đều tùy theo ý Tần Hiến.

Anh muốn, cô liền đáp ứng. Anh muốn ở nơi nào, cô đều theo anh.

Chỉ là buổi sáng, Tô Kiều nhìn lại tủ quần áo của mình, lại tức giận đến nghiến răng.

Cô cảm thấy Tần Hiến cũng thật lợi hại, chuyên chọn những chiếc váy ngủ cô thích nhất để xé, những chiếc khác thì ôn nhu chờ đợi cho cô thời gian cời. Tô Kiều mang theo đồng váy rách buồm nổi giận đùng đùng chạy xuống lầu.

Ở phòng khách rèm cửa đã kéo ra, Tần Hiến đang ngồi gần cửa sổ nói chuyện điện thoại.

Ba ngày, công việc tích lũy không ít. Lúc Tô Kiều chạy xuống, tức giận đem đồng váy ngủ nện lên người Tần Hiến. Tần Hiến mờ mịt tiếp lấy. Tô Kiều đi qua, đá đầu gối anh một cái, ngang ngược nói: “Bồi thường tiền.”

Tần Hiến nhịn không được cười, ôm ngang eo cô, “Buổi chiều tối đến công ty, chúng ta sẽ bàn tiếp.”

Anh cúp điện thoại, lại cúi đầu hôn cô.

Tô Kiều bị hôn đến ngạt thở, người mềm nhũn ngã vào lòng anh, làm gì còn nhớ đến việc hưng sư vấn tội.

Qua thật lâu, Tần Hiến cuối cùng cũng chịu buông cô ra, cắn môi cô một cái, sau đó nói: “Buổi chiều anh có việc phải qua công ty, tối nay có thể sẽ có người đến đo kích thước.”

Tô Kiều khẽ giật mình, “Kích thước gì cơ?”

Tần Hiến: “Áo cưới.”

Bạn đang đọc truyện *Động Tâm Vì Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45

Một hàng dài người xếp hàng ở quầy thu ngân chờ tính tiền.

Tô Kiều đứng sát vào Tần Hiến, tay bị anh một mực nắm lấy.

Phía trước còn mấy người nữa, Tô Kiều cảm thấy nhàm chán, đưa mắt nhìn bốn phía xung quanh.

Trước quầy thu ngân, đặt một giá bao cao su, như sợ người ta không nhìn thấy, ông chủ còn đặc biệt để một cách bắt mắt nhất.

Tô Kiều nhìn chằm chằm một hồi, quay đầu lại, nhìn Tần Hiến.

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Tần Hiến cũng nhìn cô, ánh mắt sâu sắc.

Tô Kiều hỏi: “Cái này... của nhãn hàng nào tốt?”

Tần Hiến: “Không biết nữa.” Anh cũng chưa từng dùng qua.

Tô Kiều sững sốt một chút, không khỏi mở to hai mắt: “Anh không phải đàn ông à...”

Đàn ông sao lại không biết cái này?

Lời Tô Kiều như động vào cái vảy ngược của ai đó, Tần Hiến cực kì không vui, liếc nhìn cô nói: “Tô Kiều, em đề cập với anh cái này là có ý gì? Muốn kể tội hả?”

Tô Kiều: “...”

Cô suyt chút nữa quên, Tần Hiến đợi cô 8 năm, những năm này sống không khác gì thiên sư, đoán chừng không dùng đến cái này.

Cô lập tức có chút áy náy, nhìn Tần Hiến, nhỏ giọng nói: “Thật xin lỗi...”

Tần Hiến dò xét cô một chút, ngược lại mười phần rộng lượng nói: “Không sao.” Nhưng mà 1s sau lại bổ sung một câu, “Thời gian còn dài, về sau anh sẽ chậm rãi đòi lại.”

Tô Kiều: “...”

Tần Hiến với tay qua đầu Tô Kiều, quả quyết từ trên kệ cầm xuống 2 hộp, ném vào xe đẩy.

Tô Kiều nhìn vào xe đẩy xem xét. Hai hộp Okamoto màu đỏ.

Thanh toán xong, hai người đi ra khỏi siêu thị.

Tần Hiến một tay xách túi đồ, một tay nắm tay Tô Kiều.

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Tô Kiều thấy anh xách quá nhiều, muốn xách đỡ anh, kết quả bị Tần Hiến lườm một cái, kèm theo khiển trách: “Gấp cái gì chứ.”

Tô Kiều sững sốt một chút, một giây sau, nội tâm đã bị sự ôn nhu của anh làm tan chảy.

Cô không nhịn được kéo tay Tần Hiến, ngửa đầu lên nhìn anh cười vui vẻ.

Tần Hiến ấn thang máy, cúi đầu xuống liền thấy Tô Kiều nhìn anh cười, đôi mắt cong cong như vầng trăng khuyết nhìn có biết bao xinh đẹp thanh thuần.

Anh nhìn cô chằm chằm: “Lại sao nữa?”

Tô Kiều lắc đầu, ôm chặt cánh tay anh, dụi đầu nũng nịu, “Tần Hiến thật tốt.”

Kỳ thật mấy năm trước, khi cô mới mở cửa hàng, vì không nỡ tiêu tốn nhiều tiền thuê người bốc vác nên mấy việc dỡ hàng, chuyển hàng đều tự cô làm, mấy chục cân cũng không thành vấn đề, một mình cô cũng tự xoay sở được.

Nhưng lúc này, Tần Hiến một túi đồ cũng không nỡ để cô xách, trong nội tâm không kìm được hạnh phúc đến muốn khóc.

Tần Hiến cúi đầu nhìn Tô Kiều, thần sắc bỗng nhiên nghiêm túc, anh nhìn cô, trầm giọng nói: “Về sau sẽ đối với em còn tốt hơn.”

Tô Kiều nghe xong cảm thấy ngọt đến tận tim, cô gật gật đầu, nhìn không được kiễng chân hôn Tần Hiến một cái

Với Tô Kiều mà nói, Tần Hiến vốn là một áng mây xa xăm trên trời, chỉ có thể nhìn lại không thể chạm đến, tâm lý đó đến tận hiện tại khi cả hai đã ở thành thành thật thật ở bên nhau, cùng ăn, cùng ngủ, cùng chung một nhà, cô vẫn thỉnh thoảng cảm thấy có chút hoảng hốt.

Sự hoảng hốt này đến đêm vẫn theo cô, Tần Hiến sau khi xử lý xong công vụ, trở về phòng liền phát hiện ai đó đang nằm lì trên giường nâng cằm nhìn chăm chăm vào tờ đăng ký kết hôn, như sợ rời mất một chút liền tỉnh giấc mộng đẹp này.

Cô nằm lì trên giường, hai chân bắt chéo, váy hạ xuống, để lộ cặp đùi thon dài, trơn bóng. Váy ngủ bằng lụa màu hồng cánh sen mỏng manh rủ theo từng đường cong quyến rũ của cô.

Tần Hiến nhìn lướt qua bộ dạng tựa như có như không kia, hô hấp lập tức nặng nề.

Anh đi đến trước giường, lấy tờ đăng ký kết hôn trên tay Tô Kiều. Tô Kiều ngẩng đầu nhìn anh.

Tần Hiến đem tờ giấy ném lên tủ đầu giường, nhìn Tô Kiều nhin không được cười, “Nhìn cả đêm, còn chưa đủ sao?”

Tô Kiều phùng má, “Không đủ.”

Vừa nói vừa vờn tay với lấy tờ đăng ký vừa bị Tần Hiến quăng sang một bên.

Tần Hiến thấy Tô Kiều lôi tờ đăng ký ra ngắm tiếp, dờ khóc dờ cười, anh ngồi ở mép giường, một tay ôm lấy ngực cô, cúi đầu nhẹ nhàng hôn, hết cắn lại mút nửa ngày sau mới buông ra, nhìn vào mắt Tô Kiều, thì thầm nói: “Em nhìn anh nhiều một chút không được sao?”

Tô Kiều cả người đều nằm trên đùi Tần Hiến, Tần Hiến một tay ôm eo, một tay đặt trên lưng cô. Cô rất có ý thức vòng tay ôm cổ Tần Hiến.

Tần Hiến ánh mắt sâu thẳm nhìn cô chăm chú, trầm giọng hỏi: “Giấy đăng ký kết hôn đẹp hơn anh sao?”

Tô Kiều bỗng bị chọc cười, đôi mắt cong cong: “Không phải vừa rồi anh còn có công việc phải giải quyết sao?”

Tần Hiến nói: “Làm xong việc rồi.”

Tô Kiều hơi chớp mắt, à một tiếng.

Chủ đề đột nhiên kết thúc, hai người nhìn nhau, ai cũng không nói gì.

Không gian yên tĩnh, ánh đèn ngủ mờ ảo, có cái gì đó trong không gian tĩnh lặng đột nhiên lớn dần lên.

Tần Hiến nhìn chăm chăm Tô Kiều hồi lâu, chậm rãi, cúi đầu say mê hôn.

Mới đầu là dịu dàng, chỉ nhẹ ngậm mút. Nhưng là hơn 8 năm nhớ nhung, không thể cứ thế dừng lại ở nụ hôn dịu dàng này được.

Tô Kiều đột nhiên bị Tần Hiến đẩy lên giường, một giây sau, cả người anh đã đè lên, mãnh liệt hôn cô, môi lưỡi dây dưa, quần quýt không rời, trong không gian yên tĩnh những tiếng vang mập mờ vang lên, Tô Kiều nghe xong mặt đỏ tai nóng, thân thể mềm nhũn ra.

Tần Hiến vuốt ve dọc vòng eo mảnh khảnh của cô đi xuống, thăm dò khu vực bí ẩn bên dưới, bàn tay cứ thế xâm nhập đi lên, thân thể Tô Kiều đột nhiên run lên một cái, vội vàng bắt lấy cổ tay Tần Hiến.

Tần Hiến ngược mắt, trong mắt như có ngàn ánh lửa, anh cất lực kiềm chế.

Tô Kiều có chút quỳnh, nhìn Tần Hiến, nhỏ giọng nói: “Em... em còn chưa tắm rửa...”

Vừa mới nói xong, một giây sau, Tần Hiến bế cô lên.

Tô Kiều bị dọa sợ, ôm chặt lấy cổ anh, giật mình nhìn anh nói: “Anh làm gì vậy?”

“Tắm rửa!” giọng Tần Hiến khàn khàn kịch liệt, như đang cố hết sức khống chế mình.

Tần Hiến ôm Tô Kiều vào phòng tắm, trực tiếp bật vòi hoa sen, ôm cô vào buồng tắm. Sau đó nhanh chân đi ra khỏi buồng tắm, Tô Kiều đứng bên trong ngơ ngác nhìn Tần Hiến. Thấy anh đi về phía bồn rửa mặt, dùng tay giải quyết bộ phận nào đó đang căng cứng.

“Xoay qua chỗ khác.” Tần Hiền ra lệnh.

Tô Kiều bị hành động này của Tần Hiền làm mờ mịt, ngây ngô hỏi: “Anh làm gì vậy?”

Lúc này thân thể Tần Hiền như có lửa, căng cứng đến khó chịu, nhìn hung thủ nào đấy mặt mũi vẫn đang mờ mịt nhìn mình, anh cơ hồ cảm thấy cô gái này là ông trời phái xuống tra tấn anh.

Anh dứt khoát đến bước đến, xoay lưng cô lại, kéo làn tóc của cô sang một bên, trầm giọng nói: “Tắm mà không cột tóc lên, muốn ướt hết?”

Mặc dù gấp, động tác vẫn rất nhẹ nhàng, ôn nhu kéo tóc cô lên. Nhưng đàn ông con trai đã bao giờ từng cột tóc, chỉ lung tung buộc túm lên, sau đó bối rối cặp gọn lại.

Tóc cột chắc, Tần Hiền đưa tay muốn giúp Tô Kiều cởi quần áo, bên trong phòng tắm ánh đèn vàng sáng rực, Tô Kiều có chút thẹn thùng, vô ý thức che ngực, “Để em tự tắm. . . anh sang phòng tắm bên cạnh tắm đi. . .”

Mặt Tần Hiền đen thui, kéo tay Tô Kiều đặt xuống thân dưới.

Nóng hổi, trướng rất to.

Tô Kiều nháy mắt đỏ mặt.

“Tắm cùng nhau.” Tần Hiền đã đợi không kịp, váy ngủ của Tô Kiều mỏng manh, là kiểu dây, Tần Hiền nhẹ nhàng kéo tuột xuống hai đầu vai thon nhỏ, trong nháy mắt váy liền rơi xuống đất.

Bên trong Tô Kiều không mặc nội y, chỉ mặc một chiếc quần lót. Váy rơi xuống, cô vô thức xoay người, đưa lưng về phía Tần Hiền.

Tám năm trước, lần đầu của hai người, cô không có thẹn thùng đến vậy đại khái bởi vì khi đó chỉ có cảm xúc phải biệt ly, bị thương chiếm cứ, lúc ấy cô chỉ muốn đem mọi thứ của mình cho Tần Hiền.

Bây giờ đã 28 cái tuổi đầu, ngược lại có chút xấu hổ.

Đèn phòng tắm sáng rõ, sáng đến mức làm người ta ngượng ngùng.

Cô đứng đưa lưng về phía Tần Hiền, nghe được tiếng Tần Hiền cởi quần áo.

Sau đó, nhìn thấy tay Tần Hiền vòng qua người cô với đến vịn vòi nước nóng.

Vòi hoa sen xối nước ấm xuống, phòng tắm bỗng chốc bị hơi nước phủ mờ.

Tô Kiều vẫn đứng nguyên không dám quay đầu nhìn Tần Hiền.

Tô Kiều bối rối đứng đó có chút không biết làm sao.

Thẳng đến khi Tần Hiền từ phía sau tiến đến ôm lấy cô, không khách khí cởi nốt thứ che chắn cuối cùng trên người Tô Kiều.

Không cần quay đầu lại, cô cũng cảm thụ rõ sự gần gũi giữa hai người lúc này. Da kề da, thịt kề thịt.

Tô Kiều cảm thấy mặt mình bỗng đến nỗi có thể luộc trứng gà.

Nước nóng xối lên thân thể, Tô Kiều cảm thấy cả người muốn bốc cháy.

Tần Hiền nghiêng đầu nhẹ nhàng cắn lỗ tai cô, trong thanh âm mang theo ý cười, “Tô Kiều em lợi hại thật nha, 8 năm trước không thấy xấu hổ, hiện tại phong độ lại đi xuống rồi.”

Tô Kiều bị Tần Hiền cười có chút quỳnh, mặt đỏ đến lợi hại hơn: “Ai. . . ai thẹn thùng. . .”

Tần Hiền cười nhẹ, cúi đầu hôn bả vai Tô Kiều, rồi chậm chậm tiến lên, hôn cắn cổ mảnh khảnh.

Nước nóng ôm lấy thân thể hai người. Gáy là vị trí mẫn cảm của Tô Kiều, Tần Hiền biết, anh cố tình cắn một cái ở gáy cô, hai chân cô run lên, xém chút ngã, Tần Hiền nhanh tay đỡ được eo cô, nín cười: “Chậm một chút.”

Tô Kiều: “. . .”

Thật sự, trước kia cô không biết Tần Hiền lại hư hỏng đến vậy!

Tần Hiền đột nhiên xoay người Tô Kiều lại, giữ chặt eo cô, cúi đầu hôn.

Thân thể hai người dán vào nhau, Tô Kiều bị Tần Hiến hôn đến ý loạn tình mê. Cô cảm thụ được anh rõ ràng, chân thực. Cảm nhận được anh đang thiêu đốt cô, cảm thụ anh chiếm hữu cô. Lính tráng Tô Kiều tan rã, mất đất, mất thành, cam tâm tình nguyện đem mình giao phó toàn bộ cho Tần Hiến.

...

Một đêm kia tình ý triền miên, Tần Hiến muốn Tô Kiều không biết bao lần, đến gần sáng Tô Kiều mệt đến ngủ thiếp đi, nhưng ai đó lại không có đáng vè gì là buồn ngủ, càng đánh càng hăng, thấy Tô Kiều quả thật không còn sức nữa mới ôm cô vào trong ngực.

Phòng ngủ mờ tối, mượn ánh đèn ngủ vàng nhè nhè đặt dưới đất, Tần Hiến ôn nhu nhìn Tô Kiều trong ngực, chút chút lại cúi đầu hôn.

Anh nhìn cô, khoe mắt, đuôi mày tất cả đều là nụ cười dịu dàng.

Tô Kiều không biết nằm mơ thấy gì, ở trong mơ ni non một tiếng, sau đó vô thức chui vào lòng Tần Hiến.

Tần Hiến ý cười càng sâu, đem Tô Kiều ôm sát vào người, cúi đầu đặt lên trán cô một cái hôn, sau đó mới thỏa mãn nhắm mắt chậm rãi chìm vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau, thời điểm Tô Kiều tỉnh dậy, Tần Hiến còn đang ngủ.

Cả người cô nằm gọn trong ngực Tần Hiến, bị anh khóa chặt trong bức tường thành của anh.

Cô ngẩng đầu, nhìn chăm chú nhìn dung nhan khi ngủ của Tần Hiến, nhìn hồi lâu liền không nhìn được cười.

Cô cảm thấy dưới gầm trời này, đại khái không có người đàn ông nào có dáng dấp đẹp bằng Tần Hiến, ngay cả khi ngủ bộ dáng cũng dễ nhìn như vậy.

Cô chống người, lặng lẽ đặt lên môi Tần Hiến một nụ hôn.

Sau đó mới từ ngực Tần Hiến chui ra, xỏ dép, xuống giường, vào phòng tắm rửa mặt.

Đợi cô xong xuôi, Tần Hiến đã tỉnh, đang ở ngoài ban công nói chuyện điện thoại.

Tô Kiều đi ra, từ phía sau ôm lấy anh.

Tần Hiến cúi đầu, cười dịu dàng với cô, thuận tay ôm cô vào ngực.

Đầu dây bên kia là giọng của nữ, nhưng không nghe rõ đang nói gì, Tần Hiến nói: “Buổi chiều đi, hẹn họ đến công ty làm việc.”

Tần Hiến bàn giao công việc xong cúp điện thoại.

Tô Kiều hiếu kì hỏi anh: “Thế nào?”

Tần Hiến cười, nói: “Tôi nay em sẽ biết, chiều anh qua công ty, xế chiều tầm 4h, em đến công ty anh một chuyến.”

Tô Kiều kinh ngạc: “Em đến công ty anh? Thích hợp sao?”

Tần Hiến hạ lông mày, hỏi lại cô: “Có chỗ nào không thích hợp?”

Tô Kiều: “...”

Tần Hiến cười cười, cúi đầu hôn lên đôi môi đỏ mọng của Tô Kiều, “Bốn giờ chiều, đừng quên.”

...

Sau khi Tần Hiến đi, Tô Kiều thu thập nhà cửa một chút.

Có quần áo thay ra của cô và Tần Hiến, còn có ga trải giường bẩn, tất cả đều tháo đổi.

Chờ thu thập xong gọn gàng mới đi ra.

Sáng nay có đồ ăn và đồ uống mới lên menu, Tô Kiều liền ghé nhà hàng xem xét tình hình.

Ai ngờ vừa vào cửa đã nhìn thấy mấy nhân viên tại quầy bar đang bàn tán.

“Làm gì vậy? Lười làm việc hả?” Tô Kiều đi qua, đem huân hương vừa mua thuận tiện đặt lên quầy bar.

Một cô bé phì phò chạy tới nói: “Chị Kiều, vừa nãy có người nói xấu chị.”

Tô Kiều sững sốt: “Chị?”

Mấy cô bé đều gật đầu. Tô Kiều kỳ quái hỏi: “Ai vậy? Là người chị quen?”

“Em không biết, chỉ nghe thấy họ đang nói xấu chị.” Nhân viên trong cửa hàng đều theo Tô Kiều nhiều năm, quan hệ với cô vô cùng tốt. Cô bé kia chỉ vào một cái bàn không xa nói: “Chính là họ.”

Tô Kiều vô ý thức xoay đầu, xa xa nhìn qua, đúng là oan gia ngõ hẹp.

Có 4 cô gái, hai người đều là người cô quen.

Một người là Lâm Na, tám năm trước luôn nhìn cô không vừa mắt, một là cô gái hôm đó cô gặp ở nhà Tần gia gia, Lý Tình.

“Mấy cô gái đó nói cái gì rồi?” Tô Kiều cảm thấy có chút ý tứ, liền hỏi mấy cô, cậu nhân viên trong quầy bar.

“Nói chị...” Tiểu Tạ cắn môi, nhỏ giọng nói: “Nói chị sắp bay lên đầu cành làm phượng hoàng...”

Tô Kiều bật cười, ngồi tại quầy bar hứng hờ điểm huân hương: “Còn gì nữa?”

“Còn nói...”

“Nói cái gì?”

“Nói chị... Nói chị không đi học, ...còn... Còn nói chị làm việc ở quán bar, nói chị không xứng với công tử Tần gia,... Còn nói Tần gia không ai tiếp nhận chị.”

Tô Kiều cong cong môi, “Thật đúng là, nhiều năm như vậy rồi mà chẳng tiến bộ chút nào, nói xấu sau lưng người khác mà câu nào câu nấy đều y kịch bản cũ.”

Tiểu Trương ở phòng bếp vừa vận bưng khay đồ ăn ra, Tô Kiều ngược nhìn hắn hỏi: “Bưng ra bàn nào?”

Tiểu Trương vội nói: “Dạ là bàn số 12 ạ.”

Tô Kiều nói: “Không cần đưa nữa, thuận tiện dọn hết đồ ăn trên bàn của họ lại.”

“A?” Tiểu Trương sùng sốt.

Vì muốn dẫn dắt mấy kẻ nói xấu chị Tô của bọn họ, Tiểu Tạ trực tiếp chạy qua, không nói hai lời, đem tất cả đồ ăn thức uống thu về.

Lâm Na cả kinh mở to hai mắt nhìn, “Câu làm gì thế!? Chúng tôi còn chưa ăn!”

Tiểu Tạ nói: “Không có gì, chỉ là chúng tôi không muốn phục vụ mấy người.”

“Cậu có bệnh à? Quản lý của các cậu đâu? Tôi muốn nói chuyện với quản lý của mấy người.”

Tiểu Tạ hất mặt: “Quản lý của chúng tôi là người các cô muốn gặp là gặp được sao?”

Lâm Na tức giận đến đen mặt, từ trên ghế đứng bật dậy, “Cậu là thứ hạ tiện gì, dám nói chuyện với tôi như vậy?”

Tiểu Tạ đi thẳng về phía Tô Kiều, nhanh nhẹn nhanh miệng nói: “Tôi không phải đồ vật, tôi là người.”

Đúng lúc này Lâm Na đột nhiên sùng sốt, đôi mắt thẳng tắp nhìn chằm chằm cô gái đang nhàn nhã ngồi ở quầy bar thưởng hương mới mua.

Sùng sốt nửa ngày, cô ta sải bước đi đến: “Tô Kiều, đây là nhà hàng của cô.”

Tô Kiều giương mắt, nhìn cô ta cười: “Đúng.”

Lâm Na nhú mày, “Cô có ý gì?”

Nhà hàng này rất nổi tiếng, không bởi vì đồ ăn ngon mà còn vì nội thất độc đáo, cho nên mỗi ngày rất nhiều người đến không chỉ để ăn mà còn chụp ảnh.

Hôm nay Lâm Na mời Lý Tình tới gặp mặt, ai ngờ lại đụng phải loại chuyện này, quả thật mất hết mặt mũi.

Cô ta tức giận cắn răng, “Tô Kiều, coi như nhà hàng này là của cô, tiền đưa tới cửa cô không muốn kiếm à?”

Tô Kiều giờ giờ huân hương, nhẹ nhàng thổi thổi, huân hương tỏa hương thơm vẩn vút, cô cười thong dong nói: “Không cần, nhà hàng này tôi chỉ mở vì thích, chút tiền này tôi không thiếu.”

“Cô...”

Tô Kiều đem huân hương cắm vào lư hương, sau đó mới thong thả nhìn sang Lâm Na, cười: “Tâm tình tốt, chính là muốn chọc tức cô đấy, thì sao nào?”

Lâm Na tức giận đến mặt đỏ tía tai, ngực phập phồng nửa ngày, tức giận nói: “Cô đắc ý cái gì, không phải chỉ mở được mấy cửa hàng nát, kiếm mấy đồng tiền bẩn sao, đừng tưởng nạm vàng dát bạc mà có thể che dấu tâm thâm nhơ nhuốc của cô! Tần Hiền vậy mà lại thích cô, nhưng thế thì sao, cô cũng chẳng thể hóa phượng hoàng được đâu.”

Lâm Na luôn hận Tô Kiều không rõ lý do, có lẽ bởi vì Tô Kiều đạt được tất cả những thứ mà cả đời này cô ta cũng không có khả năng đạt được.

Cô ta chỉ vào Lý Tình, “Nói cho cô biết, đây chính là thiên kim tiểu thư của tập đoàn Lý gia. Hiện tại ông cụ Tần gia đích thân chọn làm cháu dâu tương lai, người ta là thiên kim gia giáo, xinh đẹp lại thông tuệ, cô lấy gì mà đòi so sánh cùng người ta?”

Tô Kiều bị Lâm Na làm phiền, giương mắt bèn nhón nhìn chăm chăm cô ta, “Cô ở chỗ này hô to gọi nhỏ cái gì, đừng trách tôi cho bảo vệ tổng cô ra ngoài.”

“Cô dám!”

Tô Kiều cười lạnh, “Có gì tôi không dám.”

Cô nhìn chăm chăm Lâm Na, lạnh lùng: “Rất nhiều chuyện tôi không so đo với cô, không phải vì tôi không biết, cô ở sau lưng tôi đặt điều nói xấu, tôi đều biết, chỉ là không muốn chấp nhặt với loại người như cô thôi. Nhưng về sau mong cô tự trọng mà cầm miệng lại. Cô có lẽ không biết, tôi không phải người dễ tính, lần sau nếu còn nghe thấy cô nói xấu tôi một lần, tôi gặp liền và cô một lần. Đều là người trưởng thành rồi, đừng để mình trở lên khó coi trước mặt thiên hạ.”

Tô Kiều nói xong, không để ý cô ta nữa, quay đầu đi lên lầu, thuận miệng nói: “Tiễn Lâm tiểu thư ra ngoài.”

Bạn đang đọc truyện *Động Tâm Vì Em* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46

Đến khi Lâm Na bị đuổi đi, Tô Kiều rốt cục cũng cảm thấy thanh tịnh hơn.

Mấy cô bé nhân viên trong nhà hàng sợ cô buồn đều vây quanh an ủi Tô Kiều.

Tô Kiều cười nói: “Các em không thấy cô ta tức giận đến xanh mặt à? Giờ người uất ức nhất là cô ta, chị không sao?”

Tô Kiều một chút buồn bã cũng không có, tâm tình cô đang cực kì tốt, trong đầu cô giờ chỉ có Tần Hiền, làm gì có thời gian để ý mấy người không đáng chứ.

Tần Hiền muốn cô 4h chiều qua công ty anh, nhưng cô ngồi trong cửa hàng đến 12h mà đã thấy nhớ.

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Cô và Tần Hiền xa cách nhiều năm như vậy, thật vất vả mới có thể ở bên nhau, thật vất vả mới có thể nắm tay nhau đi hết cuộc đời, thật vất vả mới có thể trở thành một gia đình, cô hiện tại thật sự muốn thời thời khắc khắc ở bên anh, hận không thể bù đắp hết thấy quãng thời gian 8 năm bỏ phí kia.

Nghĩ rồi, cô liền nhắn tin cho anh nói: “Em đến ăn trưa cùng anh được không?”

Lúc đó Tần Hiền còn đang họp, nhìn màn hình điện thoại di động sáng lên dưới bàn, ánh mắt anh đảo qua, phát hiện ra là tin nhắn của Tô Kiều.

Anh cầm điện thoại di động lên, nhìn thấy tin nhắn của cô, khóe môi lơ đãng mỉm cười.

Tần Hiền cười một cái, tất cả nhân viên trong phòng tựa hồ vừa nhìn thấy thứ không nên nhìn, ai nấy đều lạnh toát từ đầu đến chân.

Không bình thường, quá không bình thường! Phải biết là, Tần tổng của bọn họ nổi tiếng là Diêm Vương mặt lạnh, chỉ cần ánh mắt thôi quét ra cũng có thể dọa sợ toàn bộ nhân viên bán kính 10m.

Bình thường bọn họ gặp Tần tổng đều phải cẩn thận từng li từng tí, đến thờ cũng không dám thờ mạnh, không có việc miễn đến gần. Bao năm nay cũng chưa thấy Tần tổng cười qua. Nam mô a di đà phật đúng là đáng sợ.

Bất quá gần đây cả công ty đều biết một điều, đạo này tâm tình Diêm vương gia nhà bọn họ có vẻ tốt.

Cho nên mọi người rỉ tai nhau rằng: Phải chăng hoa đào của Tần băng giá, Tần tổng đại nhân đã nở rộ rồi? Nhưng cũng không chắc, Tần tổng của bọn họ những năm nay cũng không gần gũi phụ nữ, nhóm công tử tầng lớp thượng lưu còn đánh cược người yêu mà tần Hiến muốn tìm chắc phải cỡ thiên tiên.

Về sau toàn thể nhân viên Tần thị quả nhiên được gặp một thiên tiên.

12h30 Tô Kiều đến Tần thị.

Trước cửa không có chỗ đậu xe, cô gọi điện cho Tần Hiến, Tần Hiến vừa đi đến cửa thang máy, chuẩn bị xuống đón Tô Kiều.

Điện thoại vừa kết nối, còn chưa kịp nói chuyện, Tô Kiều đầu dây bên kia đã nửa nũng nịu, nửa phàn nàn, “Tần tổng, công ty của các anh không có chỗ đậu xe à, em để xe ở đâu bây giờ?”

Tô Kiều nhìn cách đó không xa có người theo dõi cô, cảm giác như chỉ tùy thời nhảy xổ ra ghi hóa đơn phạt, vì vậy đối với Tần Hiến gấp rút giục: “Anh nhanh lên, bằng không chút nữa ông chú phía kia chạy lại phạt em, anh phải đền tiền đó.”

Tần Hiến đang trong thang máy, nghe thấy lời ăn vạ của ai đó thì không khỏi bật cười, nói: “Chút nữa anh liền giao hết thẻ và ví cho em, em muốn tiêu thế nào thì tiêu thế đó.”

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ đề đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Tô Kiều bị chọc cười, đôi mắt cong cong thành hình trăng khuyết rất xinh đẹp. Cô nhìn ánh nắng đang nhảy nhót trên cửa kính cô tô, nội tâm cũng vui vẻ nhảy nhót theo, cả người chỉ cảm thấy chìm trong mặt ngọt.

Tần Hiến rất nhanh đã đi xuống, đúng lúc ông chú kia chuẩn bị đuổi kịp dán thẻ phạt.

Chàng trai âu phục giày gia quý khí đầy mình, thân hình thẳng tắp, từ trong tòa nhà nhanh chân đi ra.

Tô Kiều vẫn đang ngồi ở ghế lái, ghé vào cửa sổ nhìn Tần Hiến vẫy tay: “Em ở đây.”

Cô nhìn Tần Hiến, không tự chủ được đôi mắt lại cong cong vui vẻ.

Nhìn người đàn ông của cô mà xem, đúng là chưa bao giờ làm cô thất vọng, giữa đám đông đẹp trai đến chói mắt, khí thế hiên ngang, vừa xuất hiện là thu hút biết bao ánh mắt ngưỡng mộ của cánh phụ nữ, chính là chồng của cô, Tần Hiến.

Nội tâm Tô Kiều có chút kiêu ngạo.

Tần Hiến đi về phía cô, mở cửa xe nói: “Ngồi sang bên kia đi.”

Tô Kiều nghe lời, lập tức ngoan ngoãn ngồi vào tay lái phụ.

Tần Hiến khom người ngồi vào ghế lái, đóng cửa xe, đánh tay lái vào hầm để xe của công ty.

Chủ bảo vệ nhìn thấy Tần Hiến, lập tức cho vào.

Nhà xe trống trải, Tần Hiến đỗ xe hai người bên cạnh xe anh.

Tô Kiều mỉm cười tủm tỉm nói: “Có chỗ để xe riêng quả là tiện lợi.”

Tần Hiến cười, vừa dùng xem vừa hỏi cô: “Sao em đến sớm thế?”

Tô Kiều nghiêng nghiêng đầu nhìn anh, hơi chớp mắt: “Quấy rầy anh sao?”

Vừa mới nói xong Tần Hiến đột nhiên nghiêng đầu, ngón tay nắm cằm cô, cúi đầu hôn, bờ môi gần như áp sát vào môi Tô Kiều, tiếng nói mang theo tươi cười: “Đừng giả bộ, nhớ anh đúng không?”

Tô Kiều nhanh tay bắm hông anh một cái, anh cúi đầu hôn cô.

Tần Hiến say mê ngậm lấy môi Tô Kiều, một giây sau đã bắt đầu chiếm thành đoạt đất.

Môi lưỡi giao nhau, triền miên, say đắm.

Trong gara yên tĩnh, yên tĩnh đến độ chỉ nghe thấy âm thanh ám muội, rất tình tứ của hai người.

Nụ hôn này kéo dài thật lâu, lâu đến nỗi Tô Kiều cảm thấy như bị hút hết không khí, Tần Hiến mới buông tha cô.

Trong xe đột nhiên vang lên tiếng bụng ai đó réo. Tần Hiến nhướng mày, nhìn Tô Kiều cười: “Đói rồi phải không?”

Tô Kiều gật đầu: “Chút chút.”

Cô tới gần, ôm eo anh, khẽ nâng đầu, đôi mắt long lanh nhìn anh, “Chúng ta ăn gì?”

Vừa mới trải qua một màn hôn môi ướt át, đôi môi anh đào so với ngày thường càng ướt át đỏ mọng, mê người.

Tần Hiến nói: “Em muốn ăn gì?”

Tô Kiều suy nghĩ một chút, kỳ thật cô cũng không đặc biệt muốn ăn gì. Cô tới đây là vì nhớ Tần Hiến, giờ gặp anh liền cảm thấy vui vẻ, cái gì cũng không quan trọng lắm.

“Bình thường anh hay ăn ở đâu?”

“Công ty có nhà ăn.”

Thế là, Tô Kiều lần đầu đến công ty Tần Hiến, đã bị Tần tổng dẫn đến nhà ăn công ty.

Tô Kiều trên đường đi thì thầm bên tai Tần Hiến giận dữ yêu: “Tần tổng anh cũng thật hào phóng, ngày đầu sau tân hôn liền dẫn vợ đi ăn cơm tập thể.”

Tần Hiến lười kéo tay cô, cười nhẹ nói: “Nhà ăn công ty đồ ăn cũng không tệ lắm, em cứ ăn thử một chút. Sau đó em muốn ăn gì, anh sẽ dẫn em đi.”

Tô Kiều nói: “Em muốn ăn nhiều chỗ lắm.”

Tần Hiến: “Vậy mỗi ngày anh dẫn em đi ăn một chỗ.”

Tần Hiến nắm chặt tay Tô Kiều, đi rất vui vẻ, phấn khởi.

Bởi vì đúng giờ nghỉ trưa, các nhân viên cơ hồ đều tụ tập ở nhà ăn. Đột nhiên nhìn thấy Tần tổng uy nghiêm thần vũ, vạn năm băng đá của họ hớn hờ nắm tay một cô gái đến phòng ăn, tất cả đều tròn đến muốn rơi cả con ngươi khỏi hốc mắt.

Tô Kiều nghĩ tới việc đến nhà ăn nhiều người như vậy, tất cả mọi người đều quay lại nhìn cô, ôi nghĩ đến thôi đã thấy ngượng ngùng, thế là cô gái nào đó vô thức xích lại gần Tần Hiến.

Tần Hiến nắm tay cô trực tiếp đi đến bàn lấy đồ ăn.

Trước bàn còn một đội đang xếp hàng dài, thấy Tần Hiến đến, tất cả đều chủ động dạt sang hai bên.

Tần Hiến lần đầu mang phụ nữ đến công ty, đúng là khiến người ta hiếu kỳ đến phát điên - quần thể nhân viên gào lên trong câm lặng, nhưng là người phụ nữ của Tần tổng diêm vương đó, nên bọn họ cũng không dám trắng trợn đánh giá Tô Kiều, mà chỉ dám lặng lẽ quan sát.

Ấn tượng đầu tiên với Tô Kiều chính là, quả nhiên là một thiên tiên xinh đẹp, thoát tục.

Tô Kiều đi theo phía sau Tần Hiến, hướng vào quầy nhận đồ ăn nhìn một chút.

Ai da khó trách nhà ăn nhiều người như vậy. Công ty lớn cơm quả nhiên cũng không ít một phần khí thế.

Tần Hiến cầm khay ăn, hỏi Tô Kiều muốn ăn gì.

Tô Kiều không khách khí bắt đầu chọn món, “Em muốn khoai tây cuộn thịt bò. À còn cả rau xào thịt khô nữa, còn có gạch cua đậu hũ...và...”

Tô Kiều mỗi món lấy một ít, đến khi chọn xong thì đã là một khay thịnh soạn, đầy đủ.

Di ở quầy đồ ăn là một thím mập mạp, phúc hậu, cười ha hả hỏi: “Tần tổng, đây là bạn gái của ngài à?”

Người đi tốt bụng này đã thay toàn thể quần chúng nói lên tiếng lòng, toàn thể nhân viên Tần thị ngồi im lặng ăn cơm, tai vênh lên hết cỡ nghe ngóng.

Tần Hiến hôm nay khó được ngày tâm trạng cực kì tốt, cười cười nói: “Đây là vợ của cháu.”

Ngắn ngủi 30p, cả tòa nhà đều sôi trào, tin tức siêu nóng hổi, siêu giật gân.

Tần tổng của bọn họ không chỉ yêu đương đâu mà còn tăng năng suất có hẩn bà xã, mà còn là một bà xã đẹp tựa thiên tiên, một đại mỹ nhân, chỉ có điều trước giờ chưa ai từng gặp qua.

Tô Kiều ăn cơm xong, liền theo Tần Hiến trở về văn phòng.

Trên đường đi gặp rất nhiều nhân viên công ty, tất cả đều mỉm cười với cô.

Tô Kiều có chút chống đỡ không nổi sự nhiệt tình này, thế là về đến văn phòng liền ở lì trong đó không chịu ra.

Căng da bụng, chùng da mắt, cô có chút buồn ngủ, lười biếng dựa vào ghế salon trong phòng Tàn Hiền giương mắt hỏi: “Em có thể ngủ ở đây được không?”

Tàn Hiền vừa về là đã lao vào xử lý công việc, đang đứng sát cửa sổ gọi điện thoại.

Nghe thấy Tô Kiều hỏi, anh đưa tay chỉ sang một cánh cửa khuất phía bên phải phòng.

Tô Kiều đi theo hướng Tàn Hiền chỉ, đẩy cửa ra, bên trong là một phòng nghỉ.

Căn phòng được thiết kế khá thông minh, gọn nhưng không bé, có thể đặt một chiếc giường lớn, một tủ quần áo, và một nhà tắm riêng.

Tô Kiều bối rối bước vào, leo lên giường chui vào chăn.

Trên gối vẫn vương mùi hương của Tàn Hiền, nhận nhậ mùi bạc hà, xen cùng mùi nắng mới.

Tô Kiều vui mặt vào gối. Cô xưa nay có thói quen, ăn no rồi nhất định phải chợp mắt một chút, vừa đặt mình xuống, rất nhanh liền đi vào giấc ngủ.

Có lẽ bởi vì chăn gối có hương vị của Tàn Hiền, Tô Kiều ngủ một giấc này rất sâu, tỉnh dậy đã là 3 tiếng sau.

Vì ngủ quá lâu, đầu óc có chút choáng. Cô xò dép bước xuống giường, mơ màng màng, đầu tóc rối bời mở cửa bước ra.

Nhưng vừa mở cửa liền sững sốt.

Trong văn phòng Tàn Hiền đang có khách.

Cô đột nhiên mở cửa, tất cả mọi người đều đổ dồn sự chú ý về phía cô.

Tô Kiều trở mặt mấy giây, vô thức lui về sau.

Đã thấy Tàn Hiền từ trên ghế đứng lên, đi về phía cô.

Anh vịn bả vai cô, một tay giúp cô sửa sang lại đầu tóc, nói: “Bọn họ đến lấy số đo.”

Tô Kiều sững sờ, nhìn Tàn Hiền, nói: “Lấy số đo?”

Tàn Hiền nhìn cô cười cười, nói: “Ừ lấy số đo, may áo cưới.”

Bạn đang đọc truyện *Động Tâm Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47

Tàn Hiền nói xong khiến Tô Kiều trở mặt mất mấy giây, cô ngơ ngác nhìn anh, nhỏ giọng nói: “Anh vừa mới... Nói cái gì?”

Tàn Hiền nhìn vẻ mặt kinh ngạc của Tô Kiều cùng bộ dáng ngờ nghệch của cô, trong mắt không khỏi hiện lên ý cười, đưa tay vuốt ve khuôn mặt xinh đẹp, thanh thuần của cô, dịu dàng nói: “Váy cưới. Em đi sửa soạn đi, chút nữa họ sẽ đến đo kích thước.”

Tô Kiều có chút sững sờ, nhìn chăm chăm Tàn Hiền không chớp mắt.

Tàn Hiền nhìn bộ dạng ngốc nghếch của cô, không nhịn được bật cười, dứt khoát quay đầu nói: “Thư ký Trương, chuẩn bị đi.”

Trương Đình vội vàng gật đầu: “Vâng, Tàn tổng.”

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Tàn Hiền giao cho Trương Đình tiếp đãi hai nhà thiết kế áo cưới, sau đó kéo tay Tô Kiều vẫn đang ngơ ngác vào phòng, đóng cửa lại.

Tô Kiều vừa tỉnh ngủ, tóc tai rối bời, ánh mắt mông lung, đáng vẻ mơ màng. Lại thêm Tần Hiến vừa nói mấy lời khiến cô càng cảm thấy như mình vẫn đang trong mộng, khiến bản thân càng ngơ ngơ, ngác ngác.

Vậy nên là bà chủ Tô cứ ngơ ngẩn như thế đi theo Tần Hiến vào nhà vệ sinh, để tùy ý anh vắt khăn bông lau mặt cho mình.

Cô lẳng lặng đứng trước gương, nhìn Tần Hiến ôn nhu chăm sóc cô. Rửa mặt xong, cô cuối cùng cũng thanh tỉnh, ánh mắt lạnh lợi hơn hẳn. Giương mắt nhìn Tần Hiến. “Anh vừa mới nói đến váy cưới?”

Tần Hiến cúi thấp đầu, nhìn cô, trong mắt chứa đầy ý cười, cung chiều nheo nheo cảm cô, cười khẽ nói: “Cuối cùng cũng đã tỉnh rồi.”

Tô Kiều nhìn Tần Hiến, hồi lâu không nói gì.

Cô muốn nói gì đó, thế nhưng lại không biết nói gì trước.

Cô nhìn Tần Hiến, đôi mắt bỗng mờ mờ. Trước đây thật lâu, cô đi qua một tiệm áo cưới, hồi đó đúng vào ngày cô đi đến trường tìm anh, cuối cùng lại gặp mẹ Tần Hiến, bị mẹ anh tát cho một bạt tai, đuổi đi.

Cô cứ lang thang trên phố không mục đích, sau đó đi qua một tiệm áo cưới.

Cô bị vẻ đẹp lấp lánh của tiệm áo cưới thu hút đến mức quên cả bước đi, cứ đứng ở đó thật lâu.

Nhìn một chút, cô liền bật khóc.

Đêm hôm đó, cô ngồi xe lửa trở về.

Cô vẫn nhớ chuyến tàu hỏa năm ấy toàn thân tàu màu xanh da trời, lao vun vút đi một hướng khác hẳn nơi này, cùng Tần Hiến của cô hoàn toàn là một phương hướng khác, tựa như nhân sinh của hai người bọn họ, vĩnh viễn không có cơ hội gặp lại nhau.

Anh có tiền đồ vô lượng phía trước, cô quay trở về con đường mờ mịt, đen tối, đói khổ.

Cô nhịn không được ôm lấy Tần Hiến, mặt áp chặt vào ngực anh, nước mắt im lặng rơi.

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Tần Hiến cúi đầu xuống, thấy cô khóc. Anh đưa tay lau mắt cho Tô Kiều, vội vàng an ủi: “Em sao thế? Sao lại khóc?”

Tô Kiều lắc lắc đầu, khước miệng cười thật dịu dàng, “Không có gì, em cảm động quá, còn tưởng đây là mơ!”

Cô mặc dù đang cười, nước mắt lại không khống chế được rơi càng nhiều.

Tô Kiều không ngừng đưa tay lau mắt, cô nhìn Tần Hiến, có chút ngượng ngùng, “Có phải là em so với trước kia càng ngày càng thích khóc? Em cũng không biết làm sao nữa.”

Tần Hiến lắc đầu, ôn nhu lau nước mắt cho cô, “Không sao, em muốn khóc thì cứ khóc thôi.”

Tô Kiều cười cười, gạt đầu thật mạnh, “Anh đi ra ngoài trước đi, em rửa mặt xong sẽ ra.”

Tần Hiến ôm eo cô, cúi đầu xuống hôn cô thật dịu dàng, “Không sao, anh chờ em.”

...

Chờ sau khi đi ra ngoài, Tô Kiều nghe Trương Đình nói mới biết thời điểm Tần Hiến đi ra ngoài công tác đã lên kế hoạch thiết kế áo cưới.

Tô Kiều đứng ở giữa văn phòng, hai tay thông xuống, để tùy ý hai nhà thiết kế lấy số đo.

Bởi vì là váy thiết kế, phải vô cùng chuẩn xác từng số đo, càng chuẩn xác thì áo cưới may lên càng hoàn hảo, cũng vì vậy hai người thợ may cũng vô cùng cẩn thận.

“Tô tiểu thư có vòng eo và bờ vai vô cùng tinh tế, mặc váy cưới khẳng định sẽ cực kì xinh đẹp.” Người may nữ khích lệ nói.

Tô Kiều cười cười: “Cảm ơn!”

Cô nhìn về phía Tần Hiến đang ngồi đối diện.

Tần Hiến vốn đang ngồi làm việc, dựa lưng vào thành ghế, giờ phút này cũng đang quay lại nhìn cô.

Anh nhìn đến mê mẩn, thấy Tô Kiều quay lại nhìn anh, trong mắt ánh lên vẻ cung chiều cùng ý cười.

Tô Kiều bị ánh mắt cung chiều ngọt như mật của ai đó bao lấy, cong cong đôi mắt, cao hứng hỏi anh: “Tần tổng có hài lòng với dáng người của vợ ngài không?”

Tần Hiến cười nói: “Em bộ dáng thế nào anh cũng thích.”

Tô Kiều cao hứng, khoe môi cũng cong lên.

Hai người không ai nói gì, trong phòng mọi người đều lặng lẽ cười.

Tuần nam mỹ nữ, tình cảm còn tốt đẹp như vậy thật là khiến người ta hâm mộ.

Sau khi nhà thiết kế lấy xong số đo, họ đưa cho Tô Kiều một bộ album tuyển tập áo cưới, để cô xem thích loại phong cách nào, xong hai nhà thiết kế lại cùng cô thảo luận chi tiết về phụ kiện đi kèm.

Tô Kiều cầm lấy tập tranh, nói: “Vậy tôi chọn xong sẽ liên lạc lại với các vị.”

Nói xong, quay đầu chỉ Tần Hiến, “Không cần lấy số đo của anh ấy sao?”

Tần Hiến cười, “Tôi không cần.”

Hai nhà thiết kế cũng cười, đối với Tần Hiến nói: “Vậy chúng tôi xin phép đi trước.”

Tần Hiến gật đầu, “Vất vả hai người rồi.” Nhìn về phía Trương Đình, “Tiễn khách.”

Trương Đình vội vàng gật đầu, hướng bên cạnh khom người lễ phép, tiễn khách: “Hai vị, mời.”

Trương Đình tiễn hai vị khách ra ngoài, thuận tiện đóng cửa lại.

Vẫn phòng trong nháy mắt chỉ còn hai người. Tô Kiều ôm tập ảnh váy cưới chạy đến trước mặt Tần Hiến: “Vì sao anh không cần lấy số đo?”

Tần Hiến vươn tay kéo eo cô, đem cô ôm vào ngực, Tô Kiều lập tức ngã trên đùi Tần Hiến.

Cô nâng tay ôm cổ Tần Hiến, ngón tay nheo nheo gáy anh.

Tần Hiến nhìn cô cười, “Em đang làm gì vậy?”

Tô Kiều cong cong mắt, “Mát xa cho anh một lát.”

Tần Hiến cười, kéo cánh tay cô, nắm chặt tay phải cô, cúi đầu hôn lên môi cô.

Anh hôn đến ôn nhu, vừa cắn vừa vuốt ve, sau đó dần xâm nhập, vừa mê đắm vừa dịu dàng.

Sự ngọt ngào của anh làm cô say mê đến ý loạn tình mê, suýt nữa quên mình đang ở chỗ nào.

Thẳng đến khi Tần Hiến kéo váy áo cô, luồn tay vào vuốt ve cái bụng phẳng rồi từ từ đi xuống.

Cô giật mình, vội vàng bắt lấy cổ tay anh.

Tần Hiến ngược mắt nhìn cô, trong con ngươi đen nhánh ản ản ngọn lửa cháy rực.

Tô Kiều nhìn Tần Hiến không nhịn được cười, đưa tay chọc chọc má Tần Hiến, “Tần Hiến, làm ơn tự trọng nha.”

Tần Hiến gắt gao nhìn Tô Kiều, trong mắt bốc nóng bỏng, giống như đang cố khắc chế bản thân.

Tô Kiều lại xoa bóp cái cằm anh, đùa giỡn: “Cười một cái nào.”

Tô Kiều nháo đến dạng này, Tần Hiến rốt cục không nhịn được cười, kéo tay cô xuống, ngữ khí bất đắc dĩ, “Đừng làm rộn.”

Tần Hiến lôi kéo cổ tay Tô Kiều, Tô Kiều thuận tay ôm cổ anh, cười nhẹ nhàng tí trán vào trán anh, “Khi nào em sẽ giới thiệu bạn bè của em cho anh.”

Tần Hiến hạ lông mày: “Là Chu Lãm?”

Tô Kiều cười, “Thật thông minh.”

Tần Hiến nghiêm mặt, “Không muốn biết.”

Tô Kiều cười đến vui vẻ, “Anh đừng ngây thơ như vậy.”

Tần Hiến hừ một tiếng.

Bởi vì tình cảnh lần trước gặp ở khu trượt tuyết, Tần Hiến đối với Chu Lãm không khác gì tình địch.

Tô Kiều vuốt vuốt mặt anh: “Đều đã gả cho anh rồi mà.”

Tần Hiến nhìn cô một chút, mặt nghiêm nghị: “Em vốn nên gả cho anh.”

Tô Kiều xụ mặt.

Tần Hiến cũng xụ mặt, quyết không nhân nhượng.

Tô Kiều cười, ngoắc ngoắc Tần Hiến, chờ Tần Hiến lại gần cô đột nhiên hôn lên môi anh, sau lại tách ra, như đùa nghịch, đôi mắt cười cong cong như vầng trăng khuyết. Đuôi mắt hơi nhếch, cười đến phong tình vạn chủng.

Phảng phất trở lại năm đó, ở cổng trường học, nhìn thấy cô, vẫn nụ cười này đã đánh cắp trái tim anh.

Cô ở dựa bên tường, cũng nụ cười này, phóng khoáng nói: “Tôi mời cậu ăn khuya.”

Chỉ bằng nụ cười này, đã đánh cắp trái tim anh, khiến anh trầm luân, làm anh thống khổ, để anh cả đời không thể rời xa cô.

Tần Hiến tức giận hung hăng hôn lên môi cô, nửa ngày mới xụ mặt nói: “Chỉ gặp một lần, về sau không có lần hai.”

Tô Kiều bị chọc cười, chọc chọc má anh, “Dáng vẻ ăn dấm của anh quả thật đáng yêu chết đi được.”

Tần Hiến nhìn cô chăm chăm một lúc, hừ lạnh một tiếng.

Tô Kiều cong cong mắt, xoa xoa cằm anh, cúi đầu hôn.

Tần Hiến thuận thế bóp hông ai đó.

Tô Kiều sùng sốt, mở to hai mắt nhìn anh chăm chăm: “Anh là lưu manh à?”

Tần Hiến cười đến đắc ý: “Anh là người đàn ông của em.”

Tô Kiều: ...”

Bạn đang đọc truyện *Động Tâm Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48

Tô Kiều muốn làm tổ ở văn phòng Tần Hiến cùng anh. Nhưng hôm nay Tần Hiến có chút bận bịu, mãi đến 7h tối mới xong việc.

Tô Kiều đã đói đến mức ngực dán vào lưng, dựa vào thành sofa, nhìn Tần Hiến như hợp nhất với bàn làm việc và máy tính, cảm thán nói: “Tần tổng ngài cũng thật lợi hại, thời gian đầu kết hôn đã để vợ mình đói bụng.”

Tần Hiến cười, với lấy áo vest đứng lên, đi về hướng Tô Kiều.

Cúi đầu, nhắc Tô Kiều từ trên ghế salon kéo dậy: “Được, dẫn bà xã đi ăn.”

Tô Kiều bị Tần Hiến cầm tay, thân thể mềm mại dựa vào anh, “Đi ăn cái gì ạ?”

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Tần Hiến cười, “Em thích ăn gì?”

Thời điểm Tần Hiến và Tô Kiều từ tòa nhà của Tần thị bước ra đã là hơn 7h tối, trên đường người xe tấp nập, là thời điểm náo nhiệt nhất về tối.

Tô Kiều nhìn trên đường người xe chật ních như nêm, “Tắc đường thế này, chúng ta đi tàu ngầm để đi ăn sao?”

Tần Hiến nói: “Không, chúng ta đi bộ.”

Tô Kiều giật mình, nghiêng đầu, mở to hai mắt nhìn anh: “Đi bộ?”

Là chỗ nào, đi bộ thì bao giờ mới tới nơi? Thế này là muốn hành hai cái cẳng chân của cô đúng không?

Tần Hiến cười, lôi kéo Tô Kiều về hướng đối diện, “Chỗ ăn cơm không xa đây lắm, ăn xong đi về lấy xe.”

Tần Hiến nói gần, Tô Kiều cũng tưởng gần thật, ai ngờ đi bộ nửa tiếng vẫn chưa đến nơi.

Tô Kiều nhin không được ngẩng đầu trừng anh, “Anh không phải nói rất gần sao?”

Tần Hiến cầm tay cô, nhìn cô giảo hoạt, ánh mắt không giấu nổi ý cười, “Bà xã không nguyện ý đi bộ cùng ông xã sao?”

Tô Kiều bị nụ cười câu hồn đoạt phách của ai đó câu dụ hoặc, đôi mắt chớp chớp, nửa ngày mới hoàn hồn, “Nhưng mà, em đau chân.”

Cô cố ý đánh xuống chân.

Tần Hiến cười: “Về nhà phu quân sẽ mát xa cho bà xã.”

Lại đi thêm 10p, cuối cùng cũng đến chỗ ăn cơm.

Đến lúc đó, Tô Kiều mới giật mình phát hiện Tần Hiến mang cô đến đâu.

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Là quán rượu quen thuộc nhiều năm trước cô hay đưa Tần Hiến đến.

Tần Hiến nắm tay Tô Kiều đi vào, bà chủ tựa hồ rất quen Tần Hiến, thân thiện chào hỏi: “Cậu tới rồi.”

Đang cùng Tần Hiến nói chuyện, bà quay sang nhìn Tô Kiều, bà nhìn chăm chăm cô nửa ngày, ánh mắt lóe lên tia kinh hi: “Cháu là Tô Kiều đúng không?”

Tô Kiều khi đó làm việc ở gần đây, thường xuyên đến tiệm này ăn cơm, cùng bà chủ khá thân quen. Về sau sinh nhật Tần Hiến, cô mang anh đến đây, đó cũng là lần cuối cùng Tô Kiều đến quán này. Đã tám năm cô chưa từng trở lại đây, ngược lại Tần Hiến, cứ mỗi năm một lần đúng sinh nhật cô lại đến quán này. Sau khi ngồi xuống, Tần Hiến có điện thoại, bèn đi ra ngoài nói chuyện.

Bà chủ bưng menu lên cho Tô Kiều chọn món. Trong tiệm trải chiếu Tatami, bà chủ ngồi kiểu quỳ cùng Tô Kiều nói chuyện phiếm: “Đã rất nhiều năm không thấy cháu tới đây nữa.”

Tô Kiều cong cong đôi mắt đẹp, “Đúng ạ, vậy mà cô vẫn nhớ cháu.”

Bà chủ cười, “Đương nhiên nhớ kỹ rồi. Thêm nữa bạn trai cháu hàng năm đều tới.”

Tô Kiều đoán được, hướng cửa sổ nhìn một cái, Tần Hiến còn đang gọi điện thoại.”

Cô quay đầu lại hỏi: “Anh ấy đến đây thường xuyên à cô.”

Bà chủ lắc đầu, “Cũng không hẳn, mỗi năm một lần, đúng ngày 20/8.”

Tô Kiều khẽ giật mình. 20/8 là sinh nhật cô. Bà chủ lại nói: “Cậu ấy nói 20/08 là sinh nhật bạn gái cậu ấy, trước giờ cô ấy luôn ở một mình, rất cô độc, không có ai tổ chức sinh nhật cho cô ấy cả, cậu ấy nói cậu ấy hứa với cháu, hàng năm đều cùng cháu đón sinh nhật.” Tô Kiều lúc này có chút hoảng hốt. Cô nhớ năm đó là sinh nhật 19 tuổi của Tần Hiến.

Cô đưa anh đến đây ăn cơm. Cô nói cho anh biết, 20/8 chính là sinh nhật cô, cô thường đến đây tự mừng sinh nhật mình. Tần Hiến lúc ấy hỏi cô: “Em đón sinh nhật một mình sao?”

Cô gật đầu: “Một mình.”

Tần Hiến nói: “Về sau tôi và em cùng đến đây đón sinh nhật em.” Nếu không phải bà chủ tiệm đề cập đến, Tô Kiều cơ hồ cũng đã quên lời nói năm nào.

Cô nhìn qua bà chủ quán, hỏi: “Anh ấy mỗi năm đều đến đây ạ?”

Bà chủ quán gật gật đầu, “Đúng vậy a, năm nào cũng đến, năm nay vừa vặn là 9 năm”

Tô Kiều nhấp môi dưới, trong lòng không nói ra tư vị.

Tần Hiền tiến vào, món ăn đã sẵn sàng. Tần Hiền ngồi đối diện cô, ngẩng đầu liền thấy ai đó đang chống cằm nhìn mình chăm chú. Anh cười: “Phát ngốc gì thế?”. Tô Kiều lắc đầu, đôi mắt cong cong cười với anh: “Chồng mình thật đẹp trai.”

Tần Hiền sùng sốt một chút, nhìn sâu vào mắt cô: “Nói lại lần nữa.”

Tô Kiều cong cong đôi mắt, không keo kiệt chút nào nhắc lại to hơn: "Chồng mình thật là đẹp trai, chồng mình là người đàn ông tốt nhất trên đời này."

Tần Hiền nhìn nàng, trong mắt ý cười rất sâu, cũng cười thật lâu, mới thấp giọng nói: "Qua đây ngồi cạnh anh."

Tô Kiều cười, lập tức đứng lên, ngồi xuống bên cạnh Tần Hiền. Vừa ngồi xuống, Tần Hiền liền vươn tay vòng qua eo cô, nghiêng đầu hôn tai Tô Kiều thật khẽ một cái. Chỗ ai đó hôn lập tức đỏ ửng, Tô Kiều giương mắt trừng anh. Tần Hiền chống mắt, cười nheo nheo cầm cô. Tô Kiều không nhịn được cười, vỗ tay anh, thấp giọng nói: “Tần tổng chú ý tình huống một chút. Đây cũng không phải là nhà ngài đâu.”

Cơm nước xong xuôi hai người tản bộ về, nhưng vì ra ngoài ăn cơm nên khi về đến công ty đã là 10h tối. Tô Kiều bình thường rất ít vận động, hôm nay lại đi bộ gần 1 tiếng đồng hồ, về đến nơi hai chân đã mỏi nhừ, lười biếng ngồi thả lỏng trên ghế salon. Tần Hiền bước đến, vắt áo vest trên thành ghế, ngồi xuống cạnh Tô Kiều, nhẹ nhàng kéo chân cô gác lên đùi anh, giúp cô xoa bóp. Tô Kiều vui vẻ hưởng thụ sự phục vụ của Tần đại thiếu gia, cảm thán nhân sinh thật viên mãn. Cô nằm trên ghế salon gọi điện cho Chu Lãm, mời hân ngày mai qua nhà ăn cơm. Tần Hiền ánh chừng là nghe thấy giọng Chu Lãm, đột nhiên nheo căng chân Tô Kiều một cái, đau đến độ Tô Kiều đập cho anh một đập. Tần Hiền không những không giận mà còn cười, nhanh tay nắm chặt chân cô, tại ngón chân cô nhẹ nhàng đặt một nụ hôn.

Tô Kiều muốn thu chân lại, lại bị Tần Hiền đè chặt, thuận thế kéo cô lên ôm ngang người. Thân thể Tô Kiều bị mất điểm tựa cuống quýt ôm lấy cổ Tần Hiền.

Tần Hiền nhìn xem cô cười, Tô Kiều nhìn không được nguyệt anh một cái.

Tần Hiền ôm Tô Kiều lên lầu, đem Tô Kiều đặt lên trên giường, sau đó từ trong ngăn tủ cầm quần áo chuẩn bị đi tắm rửa.

Tô Kiều nằm lỳ ở trên giường nói chuyện điện thoại với Chu Lãm, hết hỏi hân mai mấy giờ qua lại hỏi hân ngày mai muốn ăn cái gì.

Tần Hiền nghe được, mặt thối đến không thể thối hơn. Tần thiếu gia giận dữ quay người nắm lấy eo Tô Kiều kéo vào ngực, cúi đầu hung hăng hôn. Tô Kiều nghiêng đầu né nụ hôn của anh. Tần Hiền lại cúi đầu cắn xương quai xanh của cô.

Thân thể Tô Kiều rung động vội vàng cùng Chu Lãm nói câu tạm biệt rồi cúp điện thoại.

Cô đẩy đầu Tần Hiền ra khỏi ngực mình, hờn dỗi: “Anh lại phát điên gì vậy?”

Tần Hiền thối mặt nhưng vẫn tỏ ra cực kỳ nghiêm túc, lý lẽ nói, "Ăn dấm." Nói xong liền bế Tô Kiều vào phòng tắm.

Tô Kiều ôm cổ Tần Hiền, “Em còn chưa thèm cùng anh so đo đâu, cái cô Lý Tinh nào đó không những gia đình danh giá, tốt nghiệp trường có tiếng, lại xinh đẹp đoan trang, đứng cùng anh đúng là rất xứng đôi.”

Tần Hiền trả lời lý lẽ mười phần vô cùng khẳng khái: “Anh không biết cô ta.”

Tô Kiều liền không nói được gì nữa.

Có ông chồng quá thông minh, cô muốn đùa vui chút cũng không được.

Tần Hiền để Tô Kiều ngồi trên bồn rửa mặt, rồi quay người đi về phía bồn tắm.

Tô Kiều ngồi đó trông theo Tần Hiền đi tắm. Hai chân cô đung đưa, vẩy qua vẩy lại.

Tần Hiền tắt vòi nước, quay người đi về phía cô.

Tô Kiều thấy Tần Hiền đi tới, nâng một chân chống lên người anh, cười: “Anh định làm gì?”

Tần Hiền cầm lấy chân cô, hạ xuống, dựa người tới, cúi đầu cắn lên môi cô một cái. Rồi anh lại ngẩng đầu nhìn cô, hai mắt ngập ý cười, “Em nói xem anh định làm gì?”

Ngón tay Tần Hiền mon trớn gương mặt cô, ý cười trong mắt càng thêm sâu, dán môi tới, khẽ cười, “Bây giờ thì không cần để ý rồi chứ?”

Tô Kiều hoàn toàn không chút kinh nghiệm trong loại chuyện này, trên giường toàn bộ do Tần Hiền làm chủ.

Đối với loại chuyện này, đàn ông có lẽ có khả năng lĩnh ngộ bẩm sinh, mà Tần Hiền hình như còn là lĩnh ngộ cực cao. Ngoại trừ lần đầu của tối qua Tô Kiều thấy hơi đau, những lần sau đều cực kì dễ chịu, chỉ là thể lực của người này quá tốt, đến đoạn sau toàn là tiếng cô khóc lóc xin tha.

Đêm nay giầy vò tới nửa đêm, Tô Kiều quá mệt mỏi cuộn người trong ngực Tần Hiến.

Tần Hiến ôm vai cô, đặt xuống má cô nụ hôn dịu dàng, “Ngủ đi.”

Khoảng thời gian sau khi tái hợp, mỗi ngày đều vui vẻ, đặc biệt là hai ngày này.

Ngày thứ hai tính mời khách, mới sớm Tô Kiều đã kéo Tần Hiến đi mua đồ nấu ăn.

Thời tiết hôm nay rất tốt, cảnh ngày xuân tươi đẹp, gió thổi hiu hiu, trong gió còn mang theo hương vị của nắng, vô cùng dễ chịu.

Tô Kiều kéo tay Tần Hiến, cười đùa rất vui vẻ.

Khi đến siêu thị có đi qua một cửa hàng hoa. Mới tám giờ, tiệm hoa vừa mở cửa, cánh hồng vẫn còn ngưng kết những giọt sương ban mai. Bông nào bông nấy đều xinh đẹp.

Tô Kiều chỉ vào đám hoa, nói với Tần Hiến: “Mua tặng em đi.”

Tần Hiến cười, nắm tay cô đi về phía tiệm, “Chủ tiệm, gói giúp tôi bó hoa này lại.”

Tô Kiều vừa đi vừa ôm hoa, tâm tình cũng tốt hết như cảnh xuân tươi đẹp trong ánh nắng này.

Lúc mang đồ ăn về tới nhà đã là chín rười.

Tô Kiều vào thư phòng lấy ra một bình hoa rất đẹp, ngồi trước cửa sổ sát mặt đất, cầm kéo tỉa bớt cành.

Tần Hiến ôm máy tính ra ghế salon ngồi làm việc, thỉnh thoảng lại ngước mắt lên, nhìn người con gái đang ngồi đó.

Cô hơi cúi đầu, chăm chú tỉa hoa.

Mái tóc dài mượt mà của cô vì thế mà xõa xuống, cô lấy chiếc kẹp tóc cố định lại sau tai rồi tiếp tục công việc cắm hoa.

Cô mặc chiếc váy ngủ trắng bằng sợi bông, ánh nắng từ ngoài cửa sổ hắt vào, tưới lên người cô. Cô ngồi đó, toàn thân được bao phủ bởi vàng sánh vàng nhạt óng ánh. Đẹp tựa tranh, Tần Hiến nhìn đến xuất thần, thật lâu không thể rời mắt được. Tô Kiều phát giác được Tần Hiến đang nhìn mình, cô ngẩng đầu, nhìn anh cười đến phong tình vạn chủng: “Có phải em rất đẹp không?”. Tô Kiều trước kia cũng hay trêu chọc anh như vậy.

Tần Hiến gạt một cái, cười: “Quả là rất xinh đẹp”

Tô Kiều cong cong mắt, cười đến vui vẻ.

Tần Hiến lại đột nhiên sụ mặt, nói: "Ồ bên ngoài không cho phép em cười như thế!"

Tô Kiều cầm một cành hoa, đi đến bên cạnh Tần Hiến, ôm cổ anh, cười: “Tại sao?”

Tần Hiến ôm eo cô, cúi đầu dịu dàng hôn: “Bởi vì em là của anh, chỉ riêng mình anh.”

Bởi vì Tô Kiều là của anh, cho nên nụ cười này, vẻ đẹp phong tình vạn chủng này cũng chỉ có thể thuộc về mình anh.

Bạn đang đọc truyện *Động Tâm Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49

Lúc Chu Lãm và Tô Dương tới là 11h30.

Tô Kiều đang trong bếp nấu cơm, nghe tiếng chuông cửa liền đi ra ngoài.

“Tới đây!” Cô vừa đi vừa nói với ra.

Mở cửa, thấy Chu Lãm và Tô Dương đi cùng nhau thì không khỏi ngạc nhiên: “Hai người hẹn nhau đến đây à?”

Cô mở rộng cửa để hai người đi vào.

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Chu Lãm đôi giày ở cửa, cười nói: “Là trùng hợp gặp nhau dưới lầu.”

Hắn nhìn vào bên trong rồi hỏi: “Tần Hiến đâu?”

Tô Kiều nói: “Công ty đang có chút việc, anh ấy phải đi xử lý, lát nữa là về.”

Tô Dương đi vào, giật đùng đùng, “Chị, kết hôn là chuyện lớn, vậy mà chị lại không nói với em tiếng nào là sao?”

Tô Kiều lại đi vào bếp, “Em cũng biết là đi đăng ký, mà chuyện này chị với Tần Hiến bàn với nhau là được, sao còn muốn nói với em nữa à?”

Tô Dương ghen hờn, không nói tiếp được nữa.

Mấy năm nay đều thế, chỉ cần cậu nói về Tần Hiến mấy lời không hay, Tô Kiều lập tức trở mặt. Cô luôn hướng về phía anh vô điều kiện.

Tô Kiều lấy hai cái chén từ trong bếp, rót trà cho họ.

Chu Lãm lười biếng ngả mình trên ghế sofa, “Chuyện hai người đi đăng ký, người nhà cậu ấy có biết không?”

Tô Kiều ừ một tiếng, “Biết.”

Chu Lãm nghe vậy ngay lập tức từ trên ghế sofa ngồi bật dậy, kinh ngạc, “Người nhà cậu ấy đồng ý?”

Tô Kiều gật đầu, đưa chén trà cho hắn.

Tô Dương hừ lạnh, nói: “Lúc trước mẹ cậu ta đối xử với chị như thế nào, bây giờ sao có thể đồng ý?”

Tô Kiều ngược mắt, ánh mắt vô cùng nghiêm túc, nhìn cậu chăm chăm: “Lát nữa Tần Hiến về, đừng nói chuyện này với anh ấy.”

Tô Dương hỏi lại: “Sao lại không thể nói? Sao lại không thể nói cho cậu ta biết chị đã từng về tìm cậu ta? Sao lại không thể nói cho cậu ta biết mẹ cậu ta từng đánh chị? Sao lại không thể nói cho cậu ta biết, năm đó chị vì cậu ta, đến cả mạng sống cũng không cần?”

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

“Câm miệng.” Tô Kiều cau mày nhìn cậu chăm chăm.

Tô Kiều quay đi, mím chặt môi, nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Hai người cứ ngồi đây, tôi đi nấu cơm.” Tô Kiều để bình trà lại, đứng lên đi vào bếp.

Tô Kiều vào phòng bếp rồi, Chu Lãm mới ngồi xuống cạnh Tô Dương, vỗ vỗ bả vai cậu ta, “Cậu đấy, Kiều Kiều yêu Tần Hiến thế nào cậu lại không biết à, bây giờ cô ấy rất hạnh phúc,”

Tô Dương rút điều thuốc trên bàn trà, không đáp lại.

Chu Lãm vỗ vỗ vai, cũng không nói thêm gì, đứng dậy theo Tô Kiều vào bếp.

Vừa vào đến đã nghe mùi đồ ăn thơm ngào ngạt, “Khó được lần ăn cơm cô nấu, vì bữa cơm này mà cả ngày nay tôi chưa ăn gì đâu.”

Tô Kiều đang rửa rau, nói: “Anh thôi đi, ngủ một giấc tối giờ này lại nói không có thời gian ăn cơm.”

Chu Lãm cười: “Vẫn là cô hiểu tôi.”

Hắn quen cửa quen nẻo, mở tủ lạnh tìm đồ ăn. Tìm cả nửa ngày, ngoại trừ hoa quả với socola, chẳng còn gì có thể ăn luôn được.

Tô Kiều thấy hắn sục sạo, nói: “Đừng ăn, anh uống trước bát canh sườn trong nồi đi.”

Tô Kiều đang cắt rau, lấy bát từ trong tủ ra, cũng không ngẩng lên mà đưa luôn cho Chu Lãm, “Anh tự múc đi.”

Chu Lãm nhận bát, mở nắp nồi, mùi canh hầm ngọt lịm tỏa ra. Săn con đói lại càng thêm thèm, rất không khách khí cầm thìa múc đầy lưng bát.

Canh mới từ trong nồi vẫn còn rất nóng. Chu Lãm bùng bát, chậm rãi uống từng ngụm.

Hắn đứng cạnh Tô Kiều, nhìn xuống đôi tay đang thái thịt của cô.

Có lẽ mấy năm trước ngày nào cũng vật lộn trong bếp đủ rồi, hai năm nay ít khi tự mình xuống tay, cũng chú ý bảo dưỡng hơn. Ai có thể tin được, đôi tay mảnh khảnh nõn nà này, trước kia toàn là sẹo, đứt tay, phỏng, sưng phù vì lạnh.

Ánh mắt hắn rơi xuống cổ tay Tô Kiều, cô lại đổi chiếc đồng hồ khác. Ánh mắt Chu Lãm chỉ dừng lại chốc lát rồi rời đi. Hắn hỏi: “Bao giờ Tần Hiền mới về?”

Tô Kiều đang cắt đồ ăn, “Cũng nhanh thôi, anh ấy bảo khoảng nửa tiếng.”

Chu Lãm ừ một tiếng, “Hai người định lúc nào mới cử hành hôn lễ?”

Tô Kiều nói: “Cũng chưa biết.”

Tô Kiều liếc sang hắn một cái, “Sao vậy?”

Chu Lãm nói: “Cô kết hôn làm ví tôi lại chảy máu, dù sao cũng phải có một bao lì xì lớn.”

Tô Kiều cười, “Dù sao Nhị thiếu gia là người có tiền mà.”

Chu Lãm cười ha hả, “Chứ còn gì nữa.”

Lúc Tần Hiền đi vào, thấy Chu Lãm và Tô Kiều đang nói chuyện vui vẻ.

“Anh về rồi đây.”

Tô Kiều quay đầu lại, thấy Tần Hiền liền cười: “Nhanh vậy à?”

Tần Hiền ừ một tiếng: “Còn mua cả bánh gato cho em này.”

Tối qua Tô Kiều la hét đòi ăn bánh gato, lúc về đi qua tiệm liền mua một cái.

Anh đặt bánh gato lên bàn, đi tới, không tiếng động kéo Tô Kiều về phía mình, lúc này mới nhìn Chu Lãm.

Chu Lãm vươn tay về phía anh, cười chào hỏi: “Tần tổng, nghe danh đã lâu.”

Tần Hiền ngoài cười trong không cười, bắt hờ một chút, “Chu nhị công tử, nghe danh đã lâu.”

Tô Kiều: “...”

Vậy là hai người này không cần cô giới thiệu sao?

Chu Lãm và Tần Hiền nói với nhau vài câu, Tần Hiền trước sau như một, phản ứng không lạnh không nhạt.

Nói xong, Chu Lãm liền đi ra ngoài. Hắn cũng không muốn ở lại làm bóng đèn đầu.

Sau khi Chu Lãm đi ra, Tô Kiều vẫn tiếp tục xắt đồ, nói với Tần Hiền, “Anh lên lầu thay quần áo trước đi, lát nữa là có cơm rồi.”

Tần Hiền lại không đi, ôm cô từ sau lưng.

“Sao thế?” Tô Kiều thuận miệng hỏi.

Tần Hiền cúi xuống hôn lên tai cô, thấp giọng hỏi: “Vừa nãy hai người nói chuyện gì thế?”

Tô Kiều bị hôn hơi ngứa, vừa cười vừa né. “Nói chuyện phiếm thôi.”

“Chuyện phiếm gì?”

Tô Kiều quay lại nhìn anh cười, “Tần Hiền, bình đám này của anh định đổ đến bao giờ?”

Tần Hiền cúi xuống hôn lên môi cô, quần lấy lười cô một hồi mới buông ra.

Anh đưa tay lên捏o cằm cô, lúc này mới thỏa mãn cười, “Anh đi thay quần áo, sẽ xuống ngay.”

“Đi mau đi mau.”

Tần Hiền về phòng đổi một bộ đồ ở nhà, lúc xuống lầu không thấy ai trong phòng khách.

Anh đi vào bếp, thấy Tô Dương đang trò chuyện với Tô Kiều thì không vào, quay trở ra.

Lúc đi ra phòng khách, đi ngang qua thư phòng thấy Chu Lãm ở bên trong.

Anh đi vào: “Anh cũng thích đọc sách?”

Chu Lãm đang cầm một quyển, nghe tiếng thì khép sách lại để vào trong giá. “Tôi không thích đọc, là Kiều Kiều thích, thỉnh thoảng tôi sẽ tới thư phòng của cô ấy tìm xem có gì thú vị không.”

Thư phòng này của Tô Kiều rất lớn, cũng có rất nhiều sách.

Chu Lãm nhìn về phía Tần Hiến, nói: Cậu biết không, nhiều sách như thế mà cô ấy đã đọc hết rồi.”

Tần Hiến ừ một tiếng, “Tôi có lật qua xem thử.”

Mỗi quyển sách đều có ghi chép của Tô Kiều, trước đây Tần Hiến từng lật qua, phát hiện mỗi quyển sách đều lưu lại bút tích của cô,

Chu Lãm đi ra ngoài, lại nói: “Lúc cô ấy trang trí nhà, điều cần nhắc đầu tiên chính là thư phòng này.”

Chu Lãm đi ra ban công phòng khách, lấy gói thuốc từ trong túi ra, rút hai điếu, đưa cho Tần Hiến một điếu.

Hai người đàn ông dựa vào lan can hút thuốc, làn khói mỏng bị gió thổi bay đi.

Chu Lãm cười nói: “Lúc trước tôi còn cười cô ấy, làm thư phòng lớn vậy giả làm thiếu nữ văn chương hay gì. Ai ngờ lại không phải là giả, cô nàng này, ngoài sách ra chẳng còn thú vui nào khác.”

Tần Hiến hút thuốc, nhìn nhàn cây bị gió lay dập chòn phía xa, trầm mặc không nói gì.

Chu Lãm nghiêng đầu nhìn anh, cười: “Lúc cậu biết cô ấy, cô ấy có lòng tò mò mãnh liệt vậy không?”

Tần Hiến nhớ lại trước kia, hơi xúc động, anh cười, gật đầu nói, “Có chứ. Nhưng cô ấy lúc đó, cái gì cũng không hiểu, muốn tôi chỉ cho cô ấy bằng được.”

Khi hai người bên nhau, dưới gối Tô Kiều luôn có một quyển sách, là sách của Tần Hiến tặng.

Nhưng có nhiều chỗ cô ấy đọc không hiểu, thậm chí còn có chữ không biết. Mỗi tối trước khi đi ngủ cô ấy đều đọc một ít. Có khi Tần Hiến ngủ trước, cô lại gấp chỗ không hiểu, sẽ lay Tần Hiến dậy để anh giải thích cho cô.

Tần Hiến lại cực kì chiều chuộng cô, dù ngủ rồi cũng sẽ dậy, nắm lấy vai cô, để cô tựa vào ngực anh. Hai người tựa vào thành giường, Tần Hiến vòng tay qua vai cô, cầm sách nói từng từ một.

Sự tò mò của Tô Kiều càng về sau càng không có giới hạn, bắt đầu có hứng thú với sách nguyên tác tiếng anh của Tần Hiến.

Nhưng ngoại trừ mấy từ đơn đã được học ở sơ trung, phần lớn còn lại đều không hiểu. Cô dứt khoát để Tần Hiến dịch thành tiếng trung đọc cho cô nghe, còn cô yên tâm thỏa mái dựa vào người anh, thường ngủ quên mất.

Có lúc Tần Hiến cảm thấy mình sắp thành người kể chuyện đêm khuya. Nhưng anh còn chưa kịp giảng cho cô thêm nhiều điển cố, cũng chưa dạy cô những thứ hay ho, cô đã đi mất.

Tần Hiến rít một hơi khói dài, nhìn về phía trước, trước mắt dường như lại hiện lên hình ảnh Tô Kiều năm đó.

Mặc đồng phục của anh, rộng thùng thình, ngay ngắn ngồi trên bàn, chỉ vào sách, mờ mịt hỏi anh: “Tần Hiến, từ này nghĩa là gì? Sao em tra từ điển mà không ra?”

Anh xoa đầu cô, cười: “Bởi vì em ngốc,”

“Tô Kiều rất thích cậu. Những ngày không có cậu bên cạnh, cô ấy sống cũng không vui vẻ gì.”

Yết hầu Tần Hiến căng lên, sưng trắng tắn ra làm mờ tầm mắt anh.

Chu Lãm vỗ lên vai anh, cười nói: “Chúc hai người hạnh phúc.”

Tần Hiến nghiêng đầu, nhìn anh ta cười, nói: “Cảm ơn.”

Chu Lãm và Tô Dương ăn cơm trưa xong liền rời đi.

Tô Kiều tiễn hai người ra đến cửa, không quên dặn họ lái xe cẩn thận, Nhìn theo cả hai đi vào thang máy, cô mới đóng cửa lại.

Cô quay đầu, thấy Tần Hiến đang dựa lưng vào tường nhìn cô.

Cô nhào tới ôm cổ anh, cười: “Anh nhìn gì thế?”

Ngón tay Tần Hiến vuốt dọc theo sống mũi cô, “Nhìn em đó.”

Tô Kiều cười, ngửa đầu hôn lên môi anh.

Cô vừa tiến tới, Tần Hiến đã ngậm lấy môi cô, ép cô lên tường.

Hết liếm lại cắn môi cô, anh khẽ ngẩng đầu, cười khẽ, “Muốn ngủ trưa rồi sao?”

Tô Kiều ngạc nhiên mở mắt: “Tần tổng, xin anh kiềm chế chút!”

Tần Hiến nhìn cô cười: “Anh chỉ nói là ngủ trưa thôi mà, em nghĩ đi đâu vậy?”

Tô Kiều: “...”

Tần Hiến ôm ngang người cô lên, đi thẳng lên lầu, “Ngủ một lát, buổi chiều anh còn phải đến công ty.”

Hai ngày này Tần Hiến không nói lời nào đã kéo tuốt cô lên giường, nên Tô Kiều dần hình thành chút phản xạ có điều kiện.

Nào ngờ lần này anh chỉ thành thành thật thật ôm cô ngủ trưa, bế cô lên giường, nằm xuống, giang tay ôm cô vào ngực.

Tô Kiều kinh ngạc nhìn Tần Hiến cứ thế nhắm mắt ngủ, tròn tròn mắt cả nửa ngày nhìn anh chăm chăm.

Tần Hiến nhắm hai mắt, ôm Tô Kiều trong ngực, thấp giọng nói: “Em còn nhìn anh như vậy, anh cũng không ngại làm chút chuyện thỏa mãn cả thể xác lẫn tinh thần đâu.”

Lúc này Tô Kiều mới hoàn hồn, không nhịn được cười lên, nhích lại gần Tần Hiến, ôm lấy eo anh.

Tần Hiến cúi xuống, khẽ đặt một nụ hôn lên trán cô, thấp giọng nói, “Ngủ đi.”

Tô Kiều ừ một tiếng, vùi vào trong ngực anh.

Buổi trưa ngày xuân quả thích hợp để ngủ, Tô Kiều ngủ thấy mùi hương sạch sẽ trên người Tần Hiến, mơ mơ màng màng chìm vào giấc ngủ.

Trong cơn mơ, cô nghe thấy Tần Hiến nói, “Ngày mai chúng ta về nhà một chuyến, bàn với ông nội về chuyện hôn sự.”

Đang mơ hồ, Tô Kiều nghe cũng không rõ lắm, nhưng dường như cảm nhận được đây là chuyện tốt, trong giấc mộng lặng lẽ cong môi cười.

Nhưng buổi chiều hôm đó, trước khi cùng Tần Hiến đến nhà ông nội, Tô Kiều nhận được điện thoại từ một số lạ.

Số điện thoại xa lạ, nhưng giọng nói lại chẳng hề vậy, đối phương hẹn cô bốn giờ chiều gặp ở quán trà.

Bạn đang đọc truyện *Động Tâm Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50

Kể từ khi đồng ý tái hợp với Tần Hiến Tô Kiều đã biết, sớm muộn gì cũng sẽ gặp lại mẹ anh.

Năm đó cô đã đồng ý với bà ấy, đi thật xa, không còn xuất hiện trước mặt Tần Hiến nữa. Đáng ra cô nên nói với bà ấy một tiếng xin lỗi, nhưng cô không làm được.

Bốn giờ chiều, Tô Kiều đúng giờ có mặt ở quán trà như đã hẹn. Lúc cô đến, Tạ Lệ đã chờ sẵn ở đó.

Cảnh tám năm trước như được tái hiện lại, trong phòng bao, Tô Kiều và mẹ Tần Hiến ngồi đối diện nhau.

“Tôi nghe nói, cháu với A Hiến đã đi đăng ký kết hôn rồi?” Tạ Lệ rót chén trà, đẩy đến trước mặt Tô Kiều.

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn

nhé.

Tô Kiều cụp mắt, gật đầu.

Tạ Lệ cười chua xót, “A Hiền chưa từng nói với tôi.”

Tô Kiều kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn Tạ Lệ.

Tối qua cô đã hỏi Tần Hiền, chuyện đăng ký này anh nói với người trong nhà chưa. Tần Hiền nói mọi người đều đã biết rồi. không ngờ anh vẫn chưa nói với mẹ mình.

Khóe môi Tạ Lệ cười càng cay đắng, nhìn Tô Kiều nói: “Từ sau khi A Hiền biết năm đó tôi tới tìm cháu, nó không về nhà nữa, cũng không nói chuyện với tôi. Tôi gọi điện thoại cho nó, nó trực tiếp dập máy, ngay cả tôi muốn nghe giọng nó cũng không được...” Bà nói, trong đôi mắt đã nhòa nhòa ánh nước, “Đột trước thân thể tôi không khỏe lắm, đi của A Hiền mới gọi điện cho nó bảo nó về thăm tôi, lúc đó nó mới chịu về nhà, nhưng chỉ tới ngồi một lúc, đến cả cơm tối còn chưa ăn đã đi mất.”

“Thật xin lỗi.” Tô Kiều cảm thấy có lỗi, có một số việc cô không muốn nói cho Tần Hiền, chính là mong rằng không ảnh hưởng tới mối quan hệ giữa Tần Hiền và mẹ anh.

Cô nhìn Tạ Lệ, nói xin lỗi: “Năm đó đã hứa với dì sẽ đi thật xa không trở về nữa, nhưng xin lỗi dì cháu không làm được.”

Sau khi gặp lại Tần Hiền, cô đã từng kháng cự, cũng đã từng dằn vặt. Cô cố gắng nói lời cự tuyệt, muốn đẩy anh ra xa.

Thế nhưng cô không làm được, tối hôm đó Triệu Tấn tới tìm cô, nói cho cô biết mấy năm nay Tần Hiền vì cô mà sống không bằng chết, cô đột nhiên phát hiện ra mình không chịu đựng nổi, cô không muốn anh tổn thương.

Tạ Lệ lắc đầu, trong mắt vẫn còn ánh nước, bà cúi đầu lau nước mắt, hồi lâu sau mới ngẩng lên nhìn Tô Kiều, “Năm đó khi hai người bên nhau, A Hiền mới mười chín tuổi, lúc đầu tôi còn nghĩ sau khi tách ra, để nó đau khổ một chút là xong. Nhưng tôi không ngờ được, tình cảm của nó với cháu lại sâu đậm như vậy, nhiều năm rồi, nó không biết đến một cô gái nào khác, chưa từng yêu thêm một ai. Nó thường tự nhốt mình trong phòng, nhìn tấm hình của cháu đến gần người.”

Tô Kiều nghe vậy trong lòng cũng chua xót, cô rù mắt xuống, giữ im lặng.

“Mấy năm nay, nó không có lấy một ngày vui vẻ, nó tìm cháu khắp nơi, người xung quanh đều hết lời khuyên giải, khuyên nó thử kết giao cùng cô gái khác, nhưng nó không lọt tai một lời nào. Có lẽ bởi vì quá đau khổ, nó không ngừng làm việc, muốn dùng công việc để làm tê liệt bản thân. Nó thường xuyên mất ngủ, nhiều khi phải uống thuốc mới ngủ được, rồi ngày càng nghiện thuốc lá, nghiện ngày một nặng...”

Tạ Lệ vừa nói vừa khóc, “Mấy năm nay tôi thường nghĩ, có phải năm đó mình sai rồi không, nếu như tôi không chia rẽ hai người, A Hiền cũng sẽ không khổ sở đến vậy.”

Tô Kiều rừ mi mắt, cô không biết phải nói gì. Kỳ thực cô cũng phát hiện được Tần Hiền có triệu chứng mất ngủ, thời gian bọn họ bên nhau không dài nhưng có hai tối cô phát hiện ra nửa đêm Tần Hiền xuống lầu hút thuốc.

Tạ Lệ lau nước mắt nhìn Tô Kiều, hỏi: “Cháu thì sao? Mấy năm rồi có khỏe không?”

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Tìm Tô Kiều như ghen lại, cô gật đầu, khóe môi hơi cong lên: “Cháu rất khỏe.”

Tạ Lệ nghe vậy cũng cười mà gật đầu: “Vậy là tốt rồi.”

Bà nhìn Tô Kiều, trầm mặc một lát rồi nói, “Chuyện năm đó, thật lòng xin lỗi cháu.”

Tô Kiều sững sốt nhìn bà.

Tạ Lệ nói: “Lúc đó do tôi quá tức giận. Tần Hiền như người điên đi khắp nơi tìm cháu, bỏ bê cả việc học, cả năm nhất nó hầu như không lên lớp được mấy buổi, ngay cả thi cuối kì cũng không tham gia. Lúc ấy tôi giận nó không biết nặng nhẹ, lại gặp cháu tới tìm nó, nhất thời không khống chế được mà đánh cháu, nỗi giận với cháu.”

Tô Kiều ngăn người.

Lúc đó cô không biết Tần Hiền có thể vì cô mà không màng cả tới chuyện học hành.

Tạ Lệ vươn tay ra nắm lấy tay Tô Kiều, ánh mắt nhìn cô chân thành, nói: “Năm đó cháu và A Hiền ở bên nhau, tôi quá thực lo lắng quá mức nên cũng có một số hành động không suy nghĩ chu đáo, nếu làm tổn thương cháu, mong cháu hãy tha thứ cho tôi.”

Tô Kiều mỉm cười lắc đầu, “Những lời năm đó của di không sai.”

Lúc đó cô quả thực không xứng với Tần Hiến, nếu đổi lại là bất kỳ người mẹ nào khác, cũng sẽ không cho phép hai người ở bên nhau.

Tạ Lệ cười cười, từ trong túi lấy ra một chiếc hộp cổ. Bà mở ra, bên trong là một chiếc vòng tay ngọc phi thủy.

“Đây là vật gia truyền nhà chúng ta để truyền cho con dâu, trước đó A Hiến như thế, mẹ còn nghĩ cả đời này sẽ không được lấy nó ra nữa.” Bà cầm chiếc vòng, nắm lấy cổ tay Tô Kiều, đeo vào cho cô.

Da Tô Kiều trắng nõn, chiếc vòng xanh ngọc bích trên cổ tay càng nổi rõ chất ngọc tinh khiết, làm nổi bật làn da trắng trẻo tinh tế.

Tạ Lệ ngắm một hồi rồi cười nói: “Tay con đẹp như thế, rất hợp với chiếc vòng này.”

Tô Kiều nhìn vòng ngọc bích trên cổ tay khoe môi không khỏi cong lên.

Cô cũng cảm thấy rất đẹp.

Tô Kiều ngồi với Tạ Lệ một hồi, bởi vì buổi tối còn phải cùng Tần Hiến đến nhà ông nội bàn chuyện hôn lễ nên hai người cũng không trò chuyện quá lâu. Lúc ra đến cửa, Tạ Lệ cười với Tô Kiều, nói: “Buổi tối lại trò chuyện tiếp nhé!”

Tô Kiều cũng cười đáp lại: “Vâng ạ. Di đi thông thả.”

Tô Kiều và Tạ Lệ tách ra ở trước cửa quán trà.

Tô Kiều trực tiếp lái xe về công ty Tần Hiến.

Cô không gọi điện trước cho anh mà cứ thế tới.

Vì Tần Hiến từng mang cô tới đây một lần nên người của công ty cũng biết cô, vừa thấy cô liền niềm nở chào hỏi.

Trợ lý của Tần Hiến là một người thẳng tính điển hình, vừa thấy cô đã khoa trương gọi một tiếng “Giám đốc phu nhân!” làm Tô Kiều giật mình, đứng trong thang máy mà nổi hết cả da gà.

“Phu nhân đến tìm tổng giám đốc sao? Cũng vừa hay ngài ấy đang ở trong văn phòng đây ạ.” Trợ lý vẻ mặt tươi cười nói.

Tô Kiều xoa xoa cánh tay mình, cười khô khốc, “Tôi tên là Tô Kiều, anh cứ gọi tôi bằng tên là được.”

“Vâng thưa phu nhân.”

Tô Kiều: “...”

Thang máy dừng ở tầng 28, Tô Kiều mới thoát được tay trợ lý ồn ào ào kia.

Tầng 28 là sảnh làm việc của văn phòng tổng giám đốc, từng người từng người ngồi được ở đây đều là tinh anh, ai nấy đều chăm chỉ làm việc.

Tô Kiều trực tiếp đi về phía phòng Tần Hiến.

Cửa đóng, cô cũng không gõ cửa mà trực tiếp mở cửa đi vào.

Tần Hiến đang vui đầu vào công việc, nghe thấy tiếng đẩy cửa liền ngược nhìn lên. Thấy là Tô Kiều, trong mắt liền thành ý cười, “Sao em lại tới đây?”

Tô Kiều đóng cửa, nói: “Chẳng phải tối nay anh nói muốn tới nhà ông nội sao, em tới đây với anh, lát nữa chúng ta cùng đi.”

Cô đi đến bên cạnh Tần Hiến, Tần Hiến thuận tay kéo cổ tay cô, để cô ngồi lên đùi anh.

Tô Kiều hơi đắc ý gợn tay trái lên, đung đưa trước mặt anh, “Có đẹp không?”

Tần Hiến giật mình, nắm lấy cổ tay cô nhìn thật kỹ. Ánh nắng từ bên ngoài chiếu qua cửa sổ, chiếc vòng ngọc càng phát những tia sáng xanh nổi bật trên cổ tay trắng nõn của Tô Kiều.

Tần Hiến nhìn chăm chăm chiếc vòng, hồi lâu sau mới ngược lên nhìn Tô Kiều, thoáng kinh ngạc: “Em gặp mẹ anh rồi?”

Tô Kiều cười, “Ừm, là mẹ anh tặng chiếc vòng này cho em.”

Cô nhìn Tần Hiến cười, cười vô cùng rạng rỡ. Dù cho bao khó khăn gian khổ, cô vẫn là Tô Kiều của ngày trước, ánh mắt của cô, nụ cười của cô đều hệt như trước đây, tựa như tia nắng mùa xuân, rạng ngời sức sống, đẹp đến mức làm người ta không nỡ rời mắt.

Cô cười đến cong cả mắt, nói: “Mẹ anh nói đây là vật tổ truyền cho con dâu Tần gia.”

Tần Hiến gật đầu: “Ừ.”

Tô Kiều lại cười, “Em là vợ anh.”

Tần Hiến cũng cười theo, “Ừ, là vợ anh.”

Tô Kiều nhìn Tần Hiến, đáy lòng hơi chua xót, con mắt cũng hơi ẩm ướt, “Hai chúng ta thật không dễ dàng gì.”

Tần Hiến nhìn cô, ngón tay ôn nhu vuốt ve đôi mắt cô. Trong mắt anh không giấu nổi vẻ thâm tình, thấp giọng nói: “Đúng vậy, quả thực không dễ dàng.”

Chuyện của Tần Hiến và Tô Kiều vào giai đoạn chuẩn bị, mấy ngày tiếp theo, từ trên xuống dưới Tần gia đều vô cùng bận rộn.

Xem ngày, đặt tiệc, làm thiệp mời, chọn kẹo mừng, lên danh sách khách mời... Tô Kiều không hiểu những chuyện này, cũng không muốn quản, mọi thứ từ lớn đến nhỏ đều để ông nội và cha mẹ Tần Hiến lo hết.

Hôn lễ được các trưởng bối thu xếp, thân thích trong nhà Tần Hiến cũng nhiều lại nhiệt tình, hoàn toàn không để Tô Kiều hay Tần Hiến phải bận tới chuyện gì. Một ngày xuân thời tiết đẹp, Tần Hiến mang Tô Kiều lên núi chơi.

Nơi Tần Hiến mang Tô Kiều đến là một sơn trang của Tần gia, mọi người thường tới vào dịp nghỉ lễ.

Đó là một lâm viên được thiết kế theo lối cổ, hành lang kéo dài, từng cây cột màu đỏ gạch. Trong viện cây xanh um tùm, trăm hoa đua nở, những hòn núi giả trùng điệp, trong hồ còn có nuôi cá vàng. Tựa như ngư hoa viên thời xưa.

Bởi vì đây là nơi để nghỉ phép nên khung cảnh rất thanh tĩnh. Tô Kiều và Tần Hiến ở riêng một viện, mở cửa phòng ra chính là khu vườn cây cối xanh um.

Tô Kiều thích sự đơn giản của nơi này, mỗi ngày nằm trên xích đu trước cửa phòng, vừa đọc sách vừa phơi nắng hóng gió.

Tần Hiến hỏi cô có thích nơi này không, cô gổi lên đùi anh cười, “Thích lắm, hay là chúng ta cứ ở lại đây làm một cặp đôi thần tiên quyến lữ đi.”

Hai tay Tần Hiến khoanh trước ngực, tựa vào cột trụ đỏ trên hành lang, buông mắt nhìn cô cười, “Chủ ý này không tệ.”

Tô Kiều cong mắt nhìn anh, nằm trên ghế đung đưa.

Nhưng thời gian cứ trôi qua thông thả như vậy để làm người ta chủ quan.

Sau viện Tô Kiều và Tần Hiến ở có một hồ nước nóng tự nhiên, nghe nói có tác dụng an dưỡng. Đây là suối nước nóng tư nhân nhà Tần Hiến.

Núi Dạ Phong rất lớn, Tô Kiều rất thích cái hồ nước nóng kia, tối nào cũng tới ngâm mình.

Tần Hiến luôn ngâm cùng cô, lúc ngâm thì nảy sinh chút tâm tư bất chính, anh dần cô dần thành hồ, nụ hôn dịu dàng triền miên kéo tới làm cô mềm nhũn, hai tay luống cuống chống lên ngực anh.

Có lẽ do ánh trăng trên cao quá mê người, cô bị hôn đến ý loạn tình mê.

Chỗ nóng hồi kia của Tần Hiến cạ vào người cô, mang theo cả nước hồ, chậm rãi tiến vào thân thể cô.

Tô Kiều khó chịu, hơi lui về phía sau nhưng phía sau lại là thành hồ, cô căn bản không có đường thoát.

Tần Hiến còn đang đưa đẩy, cô đã xấu hổ muốn chết, chống tay lên vai anh, “Đang ở ngoài mà...”

Cô vô thức nhìn ra xung quanh, tim càng đập nhanh hơn.

Tần Hiến cười khê, cắn lấy môi cô thấp giọng nói, “Đây là chỗ của anh.”

“Nhưng cũng là bên ngoài...” Tô Kiều ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm.

Mặc dù xung quanh đều có tường bao nhưng đây vẫn là bên ngoài mà!

Tô Kiều then thùng, đẩy Tần Hiến ra, “Đừng ở đây, chúng ta về phòng đi.”

Cuối cùng Tần Hiến vẫn tôn trọng ý muốn của cô, cúi xuống hôn cô một cái rồi cười khê: “Em then thùng gì chứ?”

Tô Kiều trừng anh, đá anh một cái trong nước.

Tần Hiến cười, lui ra ngoài.

Mấy giây sau, anh đã ôm ngang cô lên, ra khỏi nước, chân trần đi về phòng.

Anh ôm cô về tới phòng liền ép tới trên giường.

Tô Kiều còn chưa kịp thở đã bị anh đè lên.

Anh đã quá quen với thân thể cô, dễ dàng dùng bàn tay làm cô trầm mê.

Đêm nay lại là một đêm dài đằng đặc.

Vàng trắng cong cong chiếu sáng trời đêm, trong viện có tiếng chim kêu, trong phòng là tiếng khóc trầm thấp, vừa như khó chịu lại vừa như vui sướng.

Tô Kiều cảm thấy, có lẽ là thời gian trên núi quá mức yên bình, yên bình đến mức làm cô quên mất vài chuyện quan trọng.

Đêm qua Tô Kiều bị Tần Hiến làm đến 3 giờ sáng, hôm sau ngủ thẳng tới tận 10 giờ mới tỉnh.

Cô vừa mở mắt ra đã đối diện với ánh mắt của Tần Hiến.

Anh nghiêng người, tay đỡ đầu, ánh mắt sâu thẳm nhìn cô chăm chú.

Ánh mắt anh rất sâu, hết như bầu trời đêm qua, sâu không thấy đáy.

Tô Kiều nhìn vào mắt Tần Hiến, ngạc nhiên hồi lâu mới hỏi: “Sao vậy?”

Tần Hiến vẫn nhìn cô chăm chăm, nửa ngày không nói gì.

Tô Kiều cảm thấy Tần Hiến hơi kì lạ, đưa tay sờ lên mặt anh, cong mắt cười, “Anh sao vậy? Trúng tà hả?”

Tần Hiến nắm chặt tay cô, xoay cổ tay cô lại, chỗ cổ tay lộ ra một vết sẹo nhỏ dài, ánh mắt anh đầy chất vấn nhìn cô, lúc này mới mở miệng: “Đây là cái gì?”

Bạn đang đọc truyện *Động Tâm Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51

Tô Kiều nhìn thoáng qua cổ tay mình rồi lại nhìn về phía Tần Hiến.

Ánh mắt sắc bén của anh nhìn cô đầy áp bức.

Tô Kiều thấy bối rối nhưng biểu cảm trên mặt vẫn không thay đổi gì, xuề xòa trả lời: “À, cái này là do vô ý bị thủy tinh cửa vào.”

Vừa nói vừa nghiêng nghiêng đầu, rồi ngẩng đầu nhìn Tần Hiến, cười hỏi: “Xấu lắm hả?”

Tần Hiến vẫn nhìn thẳng vào mắt cô, siết chặt lấy cổ tay Tô Kiều, nghiêm nghị hỏi: “Tô Kiều, nói cho anh biết, là thủy tinh thể nào mới thương tới cổ tay?”

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Tô Kiều mười phần bình tĩnh, nhìn anh trả lời: “Anh không biết à, ngoại trừ việc thiết kế nội thất, thỉnh thoảng em cũng phải đến công trường kiểm tra, lúc đó vách tường kính bỗng nhiên sụp xuống, em vô thức dùng tay đỡ nên bị cắt trúng.”

Cô thu tay lại, giấu vào trong chăn: “Thôi đừng nhìn nữa, xấu hổ chết được.”

Cô kéo chăn lên tận cằm, chỉ có non nửa khuôn mặt lộ ra, đôi mắt đen lúng liếng nhìn Tần Hiến.

Tần Hiến vẫn nhìn cô chăm chăm như cũ, con ngươi đen thâm trầm, Tô Kiều cũng không biết anh đang suy nghĩ gì.

“Trước em cứ một mực phải đeo đồng hồ.” Tần Hiến nhìn Tô Kiều một hồi bỗng dung mở miệng.

Lúc trước anh không nghĩ nhiều, cho đến sáng nay tỉnh lại, đột nhiên phát hiện vết sẹo trên cổ tay cô mới hiểu được vì sao.

Tô Kiều gật đầu, lẩm bầm trả lời: “Đúng vậy, bởi vì sợ xấu xí, không muốn bị anh nhìn thấy.”

Cô cũng trách mình quá bất cẩn. Sợ bị anh phát hiện, đi tắm đi ngủ cũng đều kè kè đồng hồ bên người. Tối qua vì tắm suối nước nóng mới tháo đồng hồ xuống, coi như thả lỏng chút xíu. Ai ngờ Tần Hiến cũng tới, còn cô thì vì ngâm mình để chịu quá mà ngủ quên mất.

Tần Hiến nhìn cô chăm chú: “Thật sao?”

Tô Kiều gật đầu: “Là thật mà.”

Cô dứt khoát rút tay ra khỏi chăn giờ đến trước mặt Tần Hiến, “Có cô gái nào muốn vết sẹo của mình bị lộ ra ngoài không hả? Nhưng thôi dù sao anh cũng thấy rồi, về sau em cũng chẳng cần mang đồng hồ nữa.”

Bị Tần Hiến phát hiện cũng tốt, lúc nào cũng phải đeo đồng hồ rất khó chịu.

Một vết sẹo nhỏ dài, nhìn thế nào cũng không giống bị thủy tinh cửa phải.

Anh nhìn thẳng vào mắt Tô Kiều, Tô Kiều cũng ủy khuất nhìn lại, “Em đói quá!”

Tần Hiến hơi sững sốt, lúc này mới hỏi: “Em muốn ăn gì?”

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Tô Kiều ra chiều suy nghĩ, “Máy giờ rồi anh?”

Tần Hiến nghiêng người về phía tủ đầu giường nhìn, “Mười rưỡi rồi.”

Tô Kiều nói: “Vậy chúng ta chuẩn bị một chút rồi đi ăn trưa đi.”

Tần Hiến gật đầu, anh vẫn nhìn Tô Kiều, thần sắc còn ngưng trọng hơn trước đó.

Nhưng nét mặt Tô Kiều vẫn như thường, không nhìn ra một điểm bất thường nào.

Tô Kiều quán chân quanh người, hai chân thò ra tìm dép để đi. Mang dép, đi vào phòng tắm.

Ngồi đầu vừa nhấc được một bước, mả đùi đã truyền tới một cơn đau nhức, hai chân run rẩy không vững, đầu gối hơi khuyu xuống, suýt nữa là ngã sấp. Cô vội vàng ổn định thân mình, lẩm bầm một tiếng, cau mày, chậm rãi đi về phòng tắm.

Đau quá!

Đêm qua đã lường trước được sẽ đau muốn chết, Tần Hiến chính là một tên cầm thú.

Cô càng khóc lóc xin tha, Tần Hiến càng dùng sức.

Cô vào tới phòng tắm, khóa cửa lại. Bọc chăn đi đến chiếc ghế bên bờ tường, ngồi xuống. Biểu tình tỉnh bơ trên mặt dần thu lại, ngo ngác ngồi đó, ánh mắt xuất thần nhìn vào không khí.

Hồi lâu sau mới lấy tay phải từ trong chăn ra.

Đèn phòng tắm rất sáng, vết sẹo trên cổ tay vì thế mà càng trở nên rõ ràng.

Dài nhỏ, xấu xí.

Tô Kiều nhìn chăm chăm nó thật lâu. Cô đưa tay lên sờ, thờ dài, thấy tim chợt hơi quặn lên.

Cô bọc chăn đứng dậy, vào phòng tắm gội. Từ phòng tắm truyền ra tiếng nước chảy.

Tần Hiến ngồi trên giường, lưng hơi cong, nhìn về phía cửa phòng tắm. Trong đầu chỉ còn lại vết sẹo trên cổ tay Tô Kiều.

Loại vết thương nào mà lại trùng hợp trên cổ tay? Đó là mạch máu, là nơi người ta chọn rạch một dao kết liễu đời mình.

Lông mày Tần Hiến nhíu chặt. Trái tim lại như bị cái gì bóp nghẹt, ép anh tới mức không thở nổi.

Anh lục tìm một điều thuốc ở chỗ tủ đầu giường, cho lên miệng. Đưa tay tìm bật lửa, hơi run, bật lửa rơi xuống đất.

Anh khom người nhặt lên, chặt vật bật lửa. Tay càng run dữ dội, mãi mới châm được điều thuốc. Anh hít một hơi, khói nhả ra như sương trắng, che mờ tầm mắt anh.

Đưa mắt nhìn ra cửa sổ, tim vẫn bị tảng đá đè nặng làm anh khó thở.

Anh hút liên tục hai điếu thì Tô Kiều mới đi ra.

Ngẩng đầu nhìn cô, Tô Kiều nhíu mày. “Sao mới sáng sớm mà anh đã hút thuốc thế?”

Cô đi qua, quỳ một gối bên người anh, rút điếu thuốc trong miệng ra bất mãn nói: “Anh cai thuốc đi.” Nói xong lại nín thở, “Không tốt cho sức khỏe đâu.”

Tần Hiến nhìn cô, cô vừa gội đầu xong, mái tóc ướt sũng còn đang nhỏ nước tí tách.

Anh có rất nhiều điều muốn hỏi nhưng giờ phút này đối mặt với Tô Kiều, anh lại không dám mở miệng. Anh sợ nếu biết cô đã trải qua những gì, anh sẽ sụp đổ.

Anh đặt tay lên tóc cô, khắc chế mọi cảm xúc, mở miệng ra là thanh âm khàn khàn khô khốc: “Để anh sấy tóc giúp em nhé.”

Tô Kiều cong mắt cười: “Ừm.”

Tần Hiến nhìn cô một lát rồi đứng dậy đi lấy máy sấy. Tô Kiều ngoan ngoãn ngồi chờ bên giường, thấy Tần Hiến đi ra liền cười với anh, “Nhanh lên nào, sấy xong chúng ta đi ăn cơm.”

Tần Hiến ừ một tiếng, lại gần, cầm điện. Anh đứng trước mặt Tô Kiều, chuyển về sức gió vừa phải, ôn nhu vuốt tóc cô.

Hai mắt anh buông thông, ánh mắt không thể nào rời khỏi vết sẹo nơi cổ tay. Một vết sẹo nhỏ dài, ngay tại mạch máu, giống như cố tình dùng thứ sắc nhọn cửa vào.

Anh cảm thấy trái tim lại như bị bóp chặt, trong ngực chỉ còn lại cảm giác đau đớn. Đến tay cầm máy sấy cũng hơi run.

“Tô Kiều, mấy năm nay em có khỏe không?” Anh hỏi cô, thanh âm có chút đè nén.

Tô Kiều gật đầu. “Rất tốt.”

Cô ngẩng đầu nhìn Tần Hiến cười, “Sao đột nhiên lại hỏi vậy?”

Tần Hiến nhìn cô, cũng định cười đáp lại, nhưng anh cười không nổi.

Anh rũ mắt, lắc đầu, “Không có gì.”

Sấy tóc xong, Tần Hiến mang cô tới phòng ăn.

Đồ ăn trong sơn trang rất ngon Tô Kiều bữa nào cũng ăn rất nhiều. Hôm nay cũng vậy, vì Tần Hiến không ăn chút nào nên đồ ăn đều vào hết bụng Tô Kiều.

Từ phòng ăn đi ra, Tô Kiều lôi kéo Tần Hiến đi dạo tiêu thực. Sơn trang rất lớn, có vườn cây, có sân golf, có phòng đánh bài, còn có thể leo núi, đạp xe.

Ánh nắng mùa xuân tưới lên làm thân thể lười biếng, Tô Kiều kéo cánh tay Tần Hiến, đầu tựa lên vai anh. Cô hí mắt nhìn bầu trời trong xanh, cảm thán: “Ăn uống no đủ, lại còn được ngắm cảnh đẹp, thật sự là sướng ngang thần tiên.”

Tần Hiến nhìn cô, “Nếu em thích, sau này anh thường xuyên đưa em tới nhé!”

Tô Kiều cười tủm tỉm, kiễng chân hôn lên mặt Tần Hiến một cái: “Anh tốt thật đấy.”

Tần Hiến ngấm nộ cười của cô rồi chợt nghĩ tới vết sẹo trên cổ tay, yết hầu căng lên như bị lửa đốt.

Anh vén mấy sợi tóc bên thái dương cô qua sau tai, nhìn cô hỏi: “Thật hả?”

Tô Kiều cười, lại hôn tới trên môi Tần Hiến, “Đương nhiên rồi, trên đời này chỉ có anh tốt với em nhất.”

Tần Hiến nhìn cô hồi lâu không đáp.

“Chúng ta đi câu cá đi, hôm qua em đã hỏi quản lý Hoàng, anh ta nói ngoài rừng trúc có một con sông, nước rất trong, có không ít cá đâu.”

Tô Kiều và Tần Hiến đi xuyên qua rừng trúc, gió nhẹ làm lá trúc sắc xanh nhạt rung rinh.

Qua hai phút, ra khỏi rừng có một bãi đất trống, trên mặt đất lá rụng rất dày, đi qua bãi đất chính là con sông.

Buổi chiều tĩnh mịch, bên bờ sông không một bóng người. Toàn bộ khu rừng chỉ còn tiếng lá xào xạc, thỉnh thoảng có tiếng chim ríu rít gọi nhau từ trong rừng truyền tới.

Tô Kiều rất thích nơi này, đối với cô nơi này tựa như chốn thế ngoại đào nguyên. Bên bờ sông đã có sẵn ghế và dụng cụ câu cá, thùng nước, là để phục vụ cho khách tới câu.

Tô Kiều chạy tới bên bờ sông, rút cần câu cắm sẵn trên đất lên, “Tần Hiến, anh câu cá có giỏi không?”

Tần Hiến đi qua, ngồi xuống một cái ghế. “Rất giỏi.”

Tô Kiều quay đầu cười với anh, “Anh có thể khiêm tốn chút được không?”

Tần Hiến không nhịn được cười, “Nhưng anh giỏi thật mà.”

Tô Kiều ngồi xỏm trên đất tìm mồi, nói thầm: “Nhưng em câu không giỏi lắm.”

Tô Kiều nói cô không giỏi lắm là thật, bởi vì đã nửa giờ trôi qua, cô chẳng câu được con cá nào hết, mấy lần thu dây, con mồi đã bị ăn sạch còn cá thì cứ chạy đi đâu mất.

Quay sang nhìn thùng nước của Tần Hiến, bên trong đã có mấy con đang bơi qua bơi lại. Tô Kiều ngồi thêm mười phút, vẫn không câu thêm được con nào, lại đâm ra buồn ngủ.

Nắng xuân ấm áp, gió hiu hiu thổi, quả thực khiến người ta dễ vào giấc.

Cô cắm cần câu trên mặt đất rồi kéo ghế mình lại gần Tần Hiến.

Tần Hiến nghiêng đầu nhìn cô, “Sao vậy?”

Tô Kiều kéo ghế lại sát Tần Hiến, tay trái kéo cánh tay anh, đầu chui vào ngực anh, “Em buồn ngủ, muốn ngủ.”

Tần Hiến xoa xoa đầu cô, ôn nhu nói: “Vậy ngủ đi.”

Tô Kiều gật gật đầu, càng dán chặt Tần Hiến, nhắm mắt.

Toàn bộ rừng trúc yên tĩnh không tiếng vang, trong không khí có lẫn theo vị cỏ xanh và vị nắng, gió xuân dịu dàng phe phất. Mấy sợi tóc Tô Kiều bị gió thổi loạn, Tần Hiến đưa tay vuốt chúng lại sau tai cô. Ánh mắt anh nhìn cô dịu dàng, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt cô.

Tô Kiều dựa vào ngực Tần Hiến, ngủ rất ngon. Lá trúc trên cao dập dờn, ánh nắng ôn hòa chiếu lên gò má cô, làm làn da trắng sứ thêm phần óng ánh.

Tay trái Tần Hiến nắm chặt lấy tay phải Tô Kiều, anh nhìn chăm chăm vết sẹo, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve. Qua thật lâu anh mới ngẩng đầu nhẹ vỗ về gương mặt cô, hai mắt phấp phồng, giọng khàn đi: “Tô Kiều, mấy năm nay em sống có tốt không?”

...

Tối hôm đó, hai giờ sáng, Chu Lãm nhận được một cuộc điện thoại, kéo hẳn khỏi giấc mơ.

Hắn mơ mơ hồ hồ trực tiếp ngắt máy.

Không đến mấy giây sau, điện thoại lại vang lên.

Chu Lãm lại ngắt.

Vang đến lần thứ ba, Chu Lãm phải choàng dậy, “Mẹ nó, đêm hôm khuya khoắt còn gọi cái quái gì?”

Hắn cầm điện thoại ấn nút nghe. “Nghe đây.” Ngữ khí cực kì bất mãn.

Đầu bên kia truyền tới một giọng nam trầm thấp đến gần như lạc đi, “Tôi là Tần Hiến.”

Chu Lãm tròn tròn mắt, ngơ ngác nửa ngày.

“Tôi có chút chuyện muốn hỏi anh.”

“Hả? Bây giờ á? Cậu đang ở đâu vậy?” Khuya như vậy rồi mà Tần Hiến còn gọi cho hắn, làm Chu Lãm tỉnh ngủ ngay tức khắc.

Tần Hiến thấp giọng đáp: “Công nhà anh.”

Chu Lãm vội vã mặc áo đi ra. Tần Hiến đứng xe bên ngoài, mặc âu phục, dựa vào thân xe hút thuốc.

Chu Lãm đi ra mở cổng, “Tần tổng... cậu đây là...” Hấn đưa tay nhìn đồng hồ không khỏi ngạc nhiên, “Bây giờ mới hai giờ sáng mà Tần...”

Lời còn chưa dứt, trông thấy Tần Hiến ngẩng đầu lên chợt khựng lại. Đèn đường mờ ảo chiếu lên Tần Hiến, hốc mắt phấp phồng.

Tô Kiều dập thuốc, đi về phía Chu Lãm, “Vừa cùng Tô Kiều từ trên núi xuống, rất xin lỗi đã quấy rầy.”

Chu Lãm lắc đầu, hấn cảm thấy cảm xúc của Tần Hiến hơi không đúng.

“Cậu... không sao chứ?”

“Tôi muốn hỏi anh một chuyện liên quan đến Tô Kiều.”

“Tô Kiều? Cô ấy làm sao?”

Tần Hiến hơi ngừng lại rồi nói: “Tôi phát hiện trên cổ tay cô ấy có một vết sẹo. Tôi muốn biết, liệu có phải cô ấy từng định tự sát hay không?” Câu nói sau cùng, thanh âm Tần Hiến hơi run rẩy.

Chu Lãm sững sốt, mãi không biết trả lời thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Động Tâm Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52

Đêm khuya yên tĩnh, Tần Hiến đứng dưới ánh đèn đường, bóng anh rất dài, càng lộ vẻ cô tịch.

Chu Lãm nhìn Tần Hiến, thật lâu không nói gì.

Một lát sau, anh nhìn Tần Hiến, hỏi: “Cô ấy nói với cậu thế nào?”

Tần Hiến trả lời: “Cô ấy nói không cần thận bị mãnh thủy tình quệt vào bị thương.”

Chu Lãm “À, đúng vậy.”

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Tần Hiến nhìn anh chằm chằm, ánh mắt rất sâu, nói từng chữ: “Tôi không tin.”

Chu Lãm hơi sững sốt.

“Chu Lãm, tôi tới đây không phải để nghe lời anh lừa với Tô Kiều lừa tôi.” Tần Hiến nhìn Chu Lãm, trong mắt mang theo một tia thỉnh cầu, giọng nói trong đêm đen yên tĩnh càng khô khốc.

Chu Lãm trông bộ dạng này của Tần Hiến, đột nhiên có chút không đành lòng.

Hấn trầm mặc chốc lát rồi nói: “Tìm một chỗ ngồi đi, tôi sẽ kể cho cậu nghe.”

Chu Lãm mang Tần Hiến tới một sân bóng rổ gần đó, hai người cùng ngồi xuống bậc thang.

Bầu trời đêm đen đặc, dưới sân bóng rổ trống trải, không có ai, cũng không hề có âm thanh nào.

Chu Lãm châm một điếu thuốc rồi đưa cho Tần Hiến một điếu.

Tần Hiến nhận lấy nhưng chỉ cầm mà không đốt. Anh hơi khom lưng, đưa mắt nhìn sân bóng trống trải, giống như tìm anh lúc này.

Chu Lãm rất lâu sau không nói thêm gì, hút được nửa điếu thuốc, nhìn khung rổ tận phía cuối sân, trầm mặc một lát mới nói: “Tám năm trước tôi biết Tô Kiều. lần đầu tiên gặp cô ấy, cô ấy đang đẩy xe bán mì.”

Tay cầm điếu thuốc của Tần Hiến run lên.

“Lúc đó là mùa đông, thời tiết rất lạnh. Trời còn chưa sáng hẳn, cô ấy đã dựng sạp ở ven đường, trên xe đẩy có một bình ga, nước trong nồi đất đang sôi

sùng sục. Cô ấy khi đó rất gầy, quần áo đơn bạc, chỉ có một mình không ai giúp.”

“Hôm đó đúng lúc tôi ra ngoài có chút công chuyện, xe đỗ bên đường. Lúc ấy sớm quá, còn chưa tới sáu giờ, trời mới tảng sáng. Tô Kiều đã đứng xong sạp hàng đang đứng chờ khách tới. Nhưng chẳng có người nào, chỉ có một mình cô ấy côi cút đứng đó, rất đáng thương.”

Chu Lãm ngừng một lát, nhớ tới tình cảnh hôm lần đầu tiên gặp Tô Kiều: “Tôi cũng chưa ăn sáng, lại thấy cô gái đáng thương thế nên cũng tới chiếu cố quầy hàng chút đỉnh.”

“Chờ tới khi tôi lại gần, mới phát hiện tay cô ấy đã lạnh cứng đến mức sưng đỏ, không giống tay con gái chút nào. Chắc cô ấy cũng bán ở đó một thời gian rồi, nấu mì rửa chén đều là cô ấy làm. Mỗi ngày cô ấy đều đứng đó từ sáng sớm tới nửa đêm, có hôm 1 h tôi về ngang qua vẫn thấy cô ấy đang đứng bán hàng. Tôi cũng hiếu kỳ, hỏi cô ấy sao không tìm công việc nào đỡ cực hơn. Cô ấy ngồi rửa chén, nói không biết còn cách nào khác để kiếm tiền.”

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Trong đầu Tần Hiến là hình ảnh Tô Kiều giữa trời đông giá rét ngồi rửa chén. Tám năm trước, lúc đó bọn họ vừa mới chia tay.

“Cô ấy không thích nói chuyện, cũng không hay cười, xem ra sống cũng chẳng dễ dàng gì.”

Tần Hiến nắm chặt điều thuốc trong tay, cơ hồ sắp bóp nát. Anh cắn chặt răng, mắt đã hơi ề ảm.

“Về sau tôi cũng thường xuyên ghé xe hàng của cô ấy, dần dần thành khách quen. Lúc đó mới biết được, cô ấy mới hai mươi tuổi. Tôi hỏi cô ấy sao không đi học, cô ấy nói nhà không có tiền. Rồi đột nhiên lại cười, còn cười rất kiêu ngạo, cô ấy nói cô ấy từng có một người bạn trai rất lợi hại, không chỉ đẹp trai mà còn thông minh tài giỏi, không gì không biết.”

Hai mắt Tần Hiến càng cay hơn, trái tim lại như có bàn tay đang bóp chặt.

“Tôi hỏi tại sao lại chia tay, cô ấy nói mình quá tệ, không xứng với người ta.”

Chu Lãm nghiêng đầu nhìn Tần Hiến, trong lòng có chút khổ sở, “Tô Kiều ngoài mặt thì kiên cường, thực ra cô ấy rất tự ti.”

Tần Hiến gật đầu, giọng nói gần như lạc đi: “Tôi biết.”

Điều thuốc tròn tay Chu Lãm đã đến điểm cuối, hần nhìn sân bóng vắng tanh, lại im lặng một hồi, thật lâu sau mới nói tiếp: “Kỳ thật, Tô Kiều trở về để tìm cậu.”

Tần Hiến khẽ giật mình, ngẩng đầu nhìn anh ta. Ánh mắt anh đỏ bừng, khó tin.

Chu Lãm cúi đầu, dúi tàn thuốc lên bậc đá, “Sau khi hai người chia tay nửa năm, cô ấy khóc lên khóc xuống muốn gặp cậu, đã ra đến ga mua vé xe lửa, ngồi trên xe hai ngày hai đêm, đến trường tìm cậu.”

Tần Hiến có thể cảm nhận được một giọt lệ vừa rơi xuống, nức nở: “Tôi không biết.”

Chu Lãm gật đầu, “Đúng thế, cô ấy không tìm được cậu.” Hần lại rút tiếp một điều thuốc, châm lửa, rồi nói: “Bởi vì mẹ cậu phát hiện ra cô ấy tới, cho cô ấy một cái bạt tai rồi đuổi cô ấy đi.”

Câu nói của Chu Lãm như con dao nhọn đâm sâu vào tim Tần Hiến. Đầu anh cúi gằm, thân thể run rẩy, cố nén cho nước mắt không rơi xuống. Hai tay anh ôm lấy mặt, âm thanh cũng run rẩy theo nhưng vẫn không ngừng nói: “Tôi không biết, tôi không biết...”

Chu Lãm nói: “Lúc đó Tô Kiều thực sự không ổn. Bà nội ngã bệnh, mẹ cô ấy không hiểu sao lại tìm tới bọn cho vay nặng lãi, cô ấy phải cõng một khoản nợ rất lớn, tiền không dám dùng tới, phải ở tầng hầm. Có lẽ cô ấy cảm thấy cuộc sống quá cô độc, không có ai yêu thương cô ấy...”

Chu Lãm đột nhiên cũng nghẹn ngào, không đành lòng nói tiếp. Nghiêng đầu nhìn Tần Hiến, Tần Hiến cúi thấp đầu, che mắt, hai vai run run, nước mắt lọt qua kẽ tay rơi xuống. Hần nhìn mà trong lòng cũng chua xót theo, vỗ bả vai Tần Hiến, “Tô Kiều rất kiên cường, cậu không cần quá tự trách.”

Tần Hiến không nói gì, dùng hết sức bình sinh mới khắc chế được tâm tình.

“Lần trước tôi cũng có nói với cậu, Tô Kiều thích đọc sách, sách trong thư phòng của tôi cô ấy đều đọc hết một lượt rồi.” Chu Lãm nhìn về phía trước, hơi ngừng rồi nói: “Kỳ thật còn một câu tôi chưa nói với cậu.”

Tần Hiến lúc này mới ngẩng đầu, lưng vẫn hơi khom, trong mắt vẫn vện tia máu, nhìn khung bóng rổ đằng xa.

Chu Lãm nói: “Bởi vì cô ấy nói với tôi, cậu rất thích đọc sách, nên cô ấy cũng muốn đọc thật nhiều, học thêm thật nhiều thứ, như vậy sẽ cảm thấy gần cậu thêm một chút.”

Hần nghiêng đầu nhìn Tần Hiến, thấp giọng: “Mấy năm nay, mỗi sự cố gắng của cô ấy, đều vì cậu.”

...

Tần Hiến ngồi lại sân bóng vắng vẻ đến tận bốn giờ sáng.

Lái xe về nhà, mắt lại dăng lẹ.

Anh không dám nhớ lại những lời Chu Lãm đã nói tối qua, nhưng từng câu từng chữ lại cứ quanh quẩn bên tai.

Cô ấy tới tìm cậu.

Có lẽ cô ấy cảm thấy cuộc sống quá cô độc, không có ai yêu thương cô ấy...

Xe dừng ở dưới chung cư, Tần Hiến vẫn chần chừ không xuống xe.

Anh dựa vào ghế, ngửa đầu ra sau, nhắm mắt lại.

Trong xe tối om, giấu đi thân ảnh anh.

Anh nhắm mắt lại, trong đầu chỉ toàn là thân ảnh lẻ loi cô độc của Tô Kiều.

Cô luôn nói mình sống rất tốt, nhưng chưa từng nói với anh, cô đã đi tìm anh, cô độc đến mức không còn muốn sống nữa.

Tần Hiến ngồi trong xe thật lâu mới xuống.

Về đến nhà, nhà trong tối đen, yên tĩnh không một tiếng động.

Bây giờ là năm giờ sáng.

Anh không mở đèn, mò mẫm đi lên lầu. Trở về phòng ngủ, khẽ khàng vận tay nắm. Phòng ngủ không mở đèn, ngoài cửa sổ còn ánh trắng chiếu tới, Tô Kiều nằm cuộn mình trong chăn, nghiêng người, quay về phía cửa sổ,

Tần Hiến lặng lẽ đi tới, ngồi xuống cạnh giường.

Tô Kiều ngủ rất ngon, khuôn mặt nhỏ gầy chôn trong chăn. Tần Hiến nhìn cô, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt cô.

“Tô Kiều rất thích anh, thích đến mức không để ai nói xấu anh nửa lời.”

Tần Hiến ngồi thật lâu ngắm Tô Kiều, rồi mới đi vào phòng tắm rửa mặt qua loa, trở về phòng ngủ, khẽ khàng nằm xuống, ôm cô vào ngực.

Tô Kiều mơ mơ màng màng tiến sát về phía Tần Hiến, vẫn ngủ ngon lành.

Tần Hiến ôm trọn lấy cô, trong bóng tối, anh cúi xuống đặt một nụ hôn lên trán Tô Kiều.

Bờ môi run rẩy cứ kề sát bên trán cô mãi không rời đi.

Cánh tay ôm Tô Kiều hơi run lên, đôi môi cũng trượt xuống, hôn lên mắt, lên mũi rồi lên môi. Nước mắt lại đột nhiên rơi xuống, nóng hổi, mặn chát.

Anh ôm Tô Kiều thật chặt, giữ đầu cô trong lồng ngực mình. Trong bóng tối, mắt anh nhìn từ quần áo đối diện, nước mắt rơi xuống như mưa.

...

Lúc Tô Kiều tỉnh dậy đã là mười giờ sáng. Bên giường trống không, Tần Hiến không có ở đây.

Cô xuống giường, xỏ dép đi xuống lầu. Đi đến cầu thang đã nghe tiếng động từ phòng bếp truyền tới.

Cô nghĩ giờ này chắc Tần Hiến đang ở công ty, không khỏi thấy kì lạ.

Cô đi về phía nhà bếp. Đi tới cửa liền ngạc nhiên. Tần Hiến đứng trước bếp ga, cầm thìa khuấy khuấy gì đó. Cũng không phải Tần Hiến chưa vào bếp bao giờ, Tô Kiều vừa mừng vừa sợ.

Cô chạy tới, ôm lấy anh từ phía sau, đầu ghé vào trước, “Anh đang làm gì đó?”

Tần Hiến nhìn cô rồi đáp: “Đang làm bữa sáng cho em.”

Tô Kiều ngẩng đầu nhìn Tần Hiến cười: “Nhưng anh đâu có biết.”

Giọng Tần Hiến vẫn như cũ: “Anh có thể học.”

Ánh mắt Tần Hiến nhìn cô ôn nhu vô cùng, ôn nhu như thế, trước giờ cô chưa từng thấy.

Ngoại trừ ôn nhu, dường như còn che giấu cảm xúc khác.

Tô Kiều nhìn Tần Hiến một hồi, cười cười: “Hôm nay hình như anh hơi lạ.”

Cô buông Tần Hiến ra, đi đến trước bếp, cầm lấy thìa trong nồi khuấy thêm mấy vòng: “Anh nấu cháo táo đỏ à?”

Tần Hiến ừ một tiếng, từ sau lưng ôm lấy cô, “Tô Kiều.”

“Hứm?” Tô Kiều vui vẻ khuấy cháo.

Giọng Tần Hiến đột nhiên nghẹn ngào, khàn khàn nói: “Thật xin lỗi, xin lỗi vì đã không luôn ở bên em.”

Giọng anh run rẩy, như có giọt nước rơi lên tay Tô Kiều. Tô Kiều dừng lại.

“Đừng quay đầu lại, đừng nhìn anh, nghe anh nói hết.”

Tô Kiều ngạc nhiên, gật đầu, “Được.”

Tần Hiến ôm Tô Kiều thật chặt, cố gắng kiềm chế cảm xúc, giọng khàn khàn: “Anh không biết phải làm sao mới bù đắp được hết cho em những thiệt thòi trong quá khứ, những ngày không có anh ở bên em, quan tâm em, để em cô độc, tất cả đều là lỗi của anh. Anh cũng không biết phải làm sao mới giúp em quên đi được những đau khổ của ngày trước, nhưng từ nay về sau, em muốn làm gì, muốn đi đâu, muốn thứ gì, chỉ cần nói cho anh biết, anh sẽ cùng em làm, mãi mãi ở bên em. Chỉ cần em vui vẻ, dù làm gì anh cũng sẵn lòng.”

Bạn đang đọc truyện *Động Tâm Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53

Một đời này của Tô Kiều, trôi qua cũng không dễ dàng gì. Cô nếm qua rất nhiều đau khổ, trải qua bao nhiêu khó khăn, cũng từng lang thang phiêu bạt. Trong quá khứ có những chuyện mà cô không muốn cho Tần Hiến biết. Nhưng nếu anh đã muốn biết, vậy thì cô sẽ kể cho anh nghe.

Cô quay lại ôm lấy Tần Hiến, nói: “Tần Hiến, anh chưa từng có lỗi với em, trên đời này anh là người tốt với em nhất, em rất yêu anh.”

Hai mắt Tần Hiến ê ẩm, lại chực rơi lệ. Anh cố nén lại, ôm cô càng chặt, “Là anh không sớm tìm thấy em, không ở bên em.”

Tô Kiều lắc đầu, nước mắt ấm nóng thấm qua áo Tần Hiến, “Nhiều năm qua, ngày nào em cũng nhớ anh, em rất cảm kích ông trời, vì đã cho em gặp được anh, đã cho em khoảng thời gian bên nhau hạnh phúc ấy. Mấy năm gần đây lại càng thường nghĩ tới anh, chỉ cần nghĩ tới anh đã cảm thấy cuộc đời này của mình sống không uổng phí.”

Tô Kiều nghẹn ngào, hơi ngừng lại rồi nói tiếp: “Tần Hiến, em không lừa anh, cả đời này của em từng chịu bao nhiêu khổ sở, nhưng chuyện hạnh phúc nhất mà em từng làm, chính là ở bên anh. Anh tốt với em như thế, tốt đến mức em muốn dâng hiến tất cả thân mình cho anh.” Cổ họng Tô Kiều cũng khô khốc, nước mắt chảy xuống, “Có lẽ anh không biết, trên thế gian này, ngoại trừ anh ra, chẳng còn ai yêu thương em. Cho nên những ngày xa cách ấy, em nhớ anh vô cùng.”

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

“Xin lỗi em.”

Tô Kiều lắc đầu rồi ngẩng lên, nhìn Tần Hiến: “Tần Hiến, em thừa nhận trước kia từng vì nhớ anh mà cảm thấy khổ sở cùng cực, nhưng anh không làm sai gì cả, anh chưa từng có lỗi với em.”

Cô thấy hai mắt Tần Hiến đỏ bừng, đau lòng sờ lên khuôn mặt anh, cổ họng càng đau, “Tần Hiến à, anh đừng tự trách mình nữa.”

Tần Hiến nắm chặt tay cô, nhẹ nhàng ôm cô vào ngực, thật lâu không nói gì, yết hầu đau đến mức không phát ra tiếng được.

Tô Kiều ôm lấy anh, vừa khó vừa nói: “Tần Hiến, em không khổ sở chút nào hết, hiện tại mỗi ngày đối với em đều rất hạnh phúc.”

Anh vẫn ôm chặt cô, thật lâu sau mới khó nhọc gật đầu, vẫn không nói ra lời.

Hai người ôm nhau thật lâu, Tô Kiều mới từ trong ngực Tần Hiến ngẩng đầu, hai mắt vẫn đỏ nhìn anh: “Tần Hiến, nấu bữa sáng cho em đi. Em đói.”

Tần Hiến gật đầu, giọng khàn khàn: “Được.”

Tô Kiều cong mắt cười, ngẩng lên hôn một cái vào môi anh, “Phải ngon đấy nhé!”

Tần Hiến ừ một tiếng, vẫn đáp ứng cô: “Được.”

Tô Kiều lên lầu rửa mặt, lúc xuống lại, Tần Hiến đã đặt bát cháo trên bàn,

Tô Kiều điều chỉnh cảm xúc thật tốt, vui vẻ chạy lại, từ sau lưng ôm lấy Tần Hiến, nghiêng người về trước, trên bàn ăn là hai bát cháo táo đỏ, còn có bánh bao đậu đỏ cô thích ăn nhất, có cả trứng luộc và một đĩa dưa muối nhỏ.

Tô Kiều cười, nghiêng đầu hôn Tần Hiến một cái: “Chồng em thật lợi hại quá đi,”

Tần Hiến nhìn cô, cô đã rửa mặt xong, không còn nước mắt, mắt cũng không đỏ nữa.

Anh cười cười, kéo ghế giúp cô: “Mời vợ đại nhân ngồi.”

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Nụ cười Tô Kiều càng vui vẻ, cao hứng ngồi xuống.

Tần Hiến vào bếp bung một chén sữa nóng, để trước mặt Tô Kiều.

Tô Kiều lẩm bẩm: “Em không thích uống sữa tươi.”

Tần Hiến ngồi xuống phía đối diện, “Đây là từ trang trại gửi tới, sữa tươi nguyên chất, rất có lợi cho sức khỏe.”

Tần Hiến cầm quả trứng lên bóc vỏ, vừa nói: “Sáng nay anh mới đặt đấy.”

“VẬY mà đã có rồi cơ à.” Tô Kiều cảm ly lên người thử, vị sữa bò tươi sẽ không giống với sữa mua trong siêu thị.

Cô nhấp thử một ngụm, ngọt ngào, hai mắt lập tức phát sáng, hỏi Tần Hiến, “Sao lại ngọt được như vậy nhỉ?”

Tần Hiến nói: “Biết em không thích uống, nên anh đã cho thêm mật ong vào.”

Tô Kiều cong mắt cười, “Ngon lắm.”

Tần Hiến cười cười, “Ngon thì uống hết đi.”

Anh đã lột xong vỏ trứng, đưa cho Tô Kiều, “Ăn đi nào.”

Tô Kiều nhận lấy, “Bữa sáng giàu dinh dưỡng quá đi.”

Cô nhận đĩa, lấy lòng đỏ ra rồi đem lòng trắng bỏ vào bát Tần Hiến, “Em không ăn lòng trắng, anh ăn đi.”

Tần Hiến ừ một tiếng “Được.”

Tần Hiến bóc nốt quả trứng còn lại, để lòng trắng lại còn lòng đỏ cho sang bát Tô Kiều.

Tô Kiều nhìn Tần Hiến, trên mặt anh không cười, thần sắc ngưng trọng nặng nề.

Cô bê bát tới ngồi bên cạnh anh.

Tần Hiến hơi sùng sốt, “Sao thế?”

Tô Kiều kéo tay anh, nhìn anh, nhẹ giọng hỏi: “Anh vẫn đang suy nghĩ chuyện vừa nãy à?”

Tần Hiến chỉ nhìn cô không nói.

Tô Kiều sờ lên mặt anh, lại hôn lên môi anh một cái, “Tần Hiến, hiện tại em rất hạnh phúc.”

Tần Hiến nhìn chằm chằm Tô Kiều hồi lâu, rồi cuộc cũng gật đầu.

Tô Kiều cong mắt cười, ôm cổ Tần Hiến, “Anh phải đối tốt với em suốt đời đấy nhé!”

Tần Hiến nhìn cô, ánh mắt trân trọng, “Anh biết rồi.”

Tô Kiều lại cười nói: “Vậy sau này chuyện nhà là anh bao hết đấy.”

“Được.” Tần Hiến không có bất kỳ ý kiến gì với vấn đề này.

Tô Kiều cười đến híp cả mắt, “Em nói chính là nấu cơm, rửa bát, dọn nhà, tất cả đều là anh làm”

“Được.”

Tô Kiều cao hứng ngồi lên đùi Tần Hiến, hai tay vòng ra ôm cổ anh, tiếp tục nói: “Anh phụ trách kiếm tiền, em phụ trách tiêu tiền.”

Tần Hiến ôm eo cô, trên mặt cuối cùng cũng thấp thoáng ý cười, gật đầu nói: “Tất nhiên.”

“Nộp thẻ lương cho em.”

“Được.”

“Thẻ tiết kiệm cũng đưa cho em”

“Rõ.” Ý cười trong mắt Tần Hiến càng sâu.

“Tâm tình em tốt sẽ phát thêm cho anh tiền tiêu vặt, tâm tình không tốt sẽ phát ít, mà nếu anh chọc giận em thì nhịn đi.”

“Được, nghe theo em hết.” Tần Hiến gật đầu, nhìn Tô Kiều, ánh mắt chỉ còn là cung chiều.

Tô Kiều nhìn nụ cười của Tần Hiến, trong lòng có chút chua xót.

Cô áp hai má anh, cúi đầu hôn một cái, nhìn anh đau lòng nói: “Tần Hiến anh ngốc à, anh xem có ai như anh không, tiền và quyền đều bị tước đoạt còn vui vẻ như vậy.”

Tần Hiến hôn cô, mãi mới dứt ra, nhìn vào mắt cô thấp giọng nói: “Có thể kiếm tiền cho em tiêu, anh rất hạnh phúc.”

Anh hôn lên mắt cô, rồi lại nhìn cô, ánh mắt càng thêm ôn nhu: “Tô Kiều, về sau để anh nuôi em nhé!”

Tô Kiều nhìn ánh mắt dịu dàng của Tần Hiến, hai mắt lại cay, bỗng nhiên muốn khóc. Cô gật đầu, nghẹn ngào nói: “Ừ.”

Cô nắm chặt tay Tần Hiến, “Anh còn phải dạy em nhiều thứ nữa, trước đây anh đã từng hứa rồi đấy.”

“Không phải em đã học hết rồi sao?”

Tô Kiều lắc đầu, “Nhưng em học không tốt, dương cầm mới học hai năm đã dọa thầy giáo chạy mất. Còn sách trong thư phòng, em đọc không hiểu lắm, sau này anh phải dạy lại em.”

Tần Hiến gật đầu, “Ừ, sẽ dạy em”

Tô Kiều cong môi cười, mắt cũng đỏ lên như con thỏ nhỏ.

...

Hôm nay là cuối tuần, Tần Hiến không phải đến công ty, ở nhà chơi với Tô Kiều.

Ăn trưa xong, Tô Kiều lười kéo Tần Hiến dạy cô đàn.

Anh không chắc Tô Kiều là không biết thật hay cố ý đàn bừa, nói chung là âm thanh kiểu này, nếu bây giờ là ban đêm, nhất định sẽ bị hàng xóm khiếu nại.

Nhưng tính nhẫn nại của Tần Hiến cao vô cùng, không ngừng dạy đi dạy lại Tô Kiều một đoạn.

Tô Kiều cố ý đàn sai mấy nốt, Tần Hiến cũng kiên nhẫn uốn nắn từng lần một.

Tô Kiều chơi đến nghiện, dứt khoát đàn loạn hết lên, như ma âm, đinh tai nhức óc.

Cô cười khanh khách, quay sang nhìn Tần Hiến.

Tần Hiến bất đắc dĩ cũng nhìn cô cười. Anh biết là cô cố ý.

Tô Kiều vui vẻ hôn lên mặt anh.

Nghịch đàn nửa tiếng đồng hồ, Tô Kiều lại kéo Tản Hiên đến thư phòng đọc sách.

Cô tùy tiện rút một quyển trên giá để Tản Hiên đọc cho cô nghe.

Tản Hiên lật giờ mấy trang, “Đây không phải sách tiếng trung mà.”

Anh nghĩ là Tô Kiều không hiểu.

Tô Kiều tủm tỉm cười, “Ừm, nhưng em lười xem lắm, anh đọc cho em nghe đi.”

Tô Kiều ngồi xuống ghế salon trong thư phòng, vỗ vỗ lên chỗ bên cạnh, “Ngồi đây đi.”

Tản Hiên cười cười ngồi xuống bên cạnh Tô Kiều.

Tô Kiều thuận thế nằm lên đùi Tản Hiên, vừa cười vừa xoa cằm anh, “Tiểu thư đồng, kể chuyện xưa ta nghe đi.”

“Vâng, thưa chủ nhân.”

Tô Kiều cười đến run cả người, vô cùng vui vẻ.

Tản Hiên nhẫn nại đọc từng trang cho Tô Kiều, đến một số chỗ, sợ Tô Kiều không hiểu còn giải thích thêm cho cô.

Trước kia nếu Tô Kiều đọc không hiểu, phải lên mạng tra, bây giờ thì tốt rồi, không những có người đọc cho nghe, còn rất tự giác chú thích.

Tô Kiều tự cảm thấy mắt nhìn người của mình thật tốt, mới tìm được ông chồng lợi hại như vậy.

Cô cao hứng, thưởng cho Tản Hiên một nụ hôn.

Tản Hiên cùng Tô Kiều trong thư phòng một giờ, Tô Kiều nghe chuyện, đã sắp ngủ gục.

Cô cố mở to mắt, nhìn Tản Hiên, “Chúng ta ra ngoài hóng mát đi.”

Tản Hiên gấp sách lại, hỏi: “Em muốn đi đâu?”

Tô Kiều lác đầu: “Em không biết nữa, đi bừa chỗ nào cũng được.”

Chỉ cần ở bên cạnh Tản Hiên, chân trời góc biển có nề gì.

Tô Kiều và Tản Hiên ra ngoài.

Chiếc xe mà mấy ngày trước Tản Hiên vừa mua, Tô Kiều rất thích. Vừa lên xe liền ôm lấy Tản Hiên, cười nhìn anh, “Hay chúng ta đổi xe mấy ngày đi, em muốn thử đi xe mới của anh.”

Tản Hiên cười, “Nếu em thích thì tặng em nhé!”

Tô Kiều kinh hãi, “Thật sao?”

Tản Hiên cười, vuốt cằm Tô Kiều, hôn lên môi cô, “Em quên à, tiền quyền nhà chúng ta đều do em nắm giữ, của anh đều là của em.”

Tô Kiều cười, lại hôn anh một cái, vui vẻ nói, “Chồng à, anh thật là hào phóng quá.”

Tản Hiên lái xe mang Tô Kiều đi hóng mát. Thời tiết mùa xuân rất tốt, anh mang theo cô đến vùng ngoại thành.

Đường cái rộng rãi không bóng xe, cũng không có người. Nắng rất vàng, gió rất to.

Tô Kiều cao hứng dựa bên cửa sổ hóng gió, hai bên đường là những hàng cây cổ thụ mà cô không biết tên, cao lớn xum xuê, bừng bừng sức sống. Tô Kiều vui vẻ ngâm nga hát.

Là một bài hát mà Tản Hiên chưa từng nghe, nhưng rất êm tai.

Tô Kiều hát xong, hỏi Tản Hiên, “Chúng ta đang đi đâu vậy?”

Tô Kiều không quay đầu lại, vẫn hướng ra ngoài cửa sổ, trên mặt là nụ cười xán lạn, gió thổi làm tóc cô bay tán loạn. Cô cũng mặc kệ, cười càng vui vẻ.

Tản Hiên trả lời: “Anh cũng không biết nữa, đi tới chỗ nào thì tới.”

Tô Kiều lại càng cao hứng, “Em cảm thấy chúng ta như đang lưu lạc thiên nhai ấy.”

Tần Hiến cười, “Em muốn đi, anh sẽ dẫn em đi.”

“Chờ khi nào anh và em cùng về hưu rồi, chúng ta sẽ lái xe đưa nhau đi, muốn đi nơi nào thì tới nơi đó.”

“Được.”

Tần Hiến lái xe, chở Tô Kiều đi về phía nam. Lúc trời tối, hai người dừng ở một trấn nhỏ. Điều khiến Tô Kiều hưng phấn chính là, chuyến lữ hành ngẫu nhiên lại dẫn bọn họ tới một nơi xinh đẹp nhường vậy.

Trời vừa ngả tối, ánh đèn vàng ấm áp đã thấp sáng cả trấn nhỏ. Dưới mặt sông phản chiếu ánh đèn, ánh trăng rọi lên mặt sông, sáng lấp lánh, nước cũng lăn tăn gợn sóng.

Đây không phải điểm du lịch, chỉ là một thị trấn yên bình, nhưng xinh đẹp vô cùng.

Tô Kiều rất thích, ngó ra cửa xe ngắm nhìn thật lâu. Cô chỉ vào con thuyền nhỏ trên mặt sông, “Tần Hiến, chúng ta đi chèo thuyền đi.”

“Ừ, để anh tìm chỗ đỗ xe đã.”

Đường ở đây hơi hẹp, Tần Hiến nói chuyện với một bà cụ, đậu ở trước cửa nhà bà, trả hai trăm phí đỗ xe, bà cụ vui vẻ đáp ứng.

Tần Hiến đỗ xe xong, đi về phía Tô Kiều, đặt tay lên vai cô, “Bây giờ muốn chèo thuyền hả?”

Tô Kiều gật đầu, “Em vừa hỏi qua rồi, hai người chúng ta hết hai mươi đồng, từ đầu đến cuối sông rồi vòng lại.” Cô quay đầu nhìn Tần Hiến, hai mắt lấp lánh, “Có người chèo thuyền chở chúng ta.”

Tần Hiến cười, “Em thích là được.”

“Vậy chúng ta xuống đi.”

Tần Hiến nắm tay Tô Kiều đi về phía bờ sông, nói chuyện với người chèo thuyền, để Tô Kiều lên thuyền trước rồi mới theo sau.

Người chèo thuyền đội mũ rộng vành, tóc đã bạc gần hết nhưng thân thể có vẻ cứng rắn, tươi cười niềm nở: “Mấy đôi yêu nhau rất thích đến chỗ chúng ta ngồi thuyền, lãng mạn biết mấy.”

Tần Hiến cười, nắm tay Tô Kiều ngồi xuống thuyền. Gió sông thổi hiu hiu, trong không khí là mùi vị thanh khiết của nước.

Tóc Tô Kiều bị gió thổi loạn, Tần Hiến giúp cô vén tóc ra sau tai, ôm lấy vai Tô Kiều, để cô dựa vào ngực anh.

Đây là lần đầu tiên Tô Kiều ngồi thuyền, vừa thích vừa sợ.

Cô nói với Tần Hiến, “Chúng ta sẽ không rơi xuống sông chứ?”

Ông lão chèo thuyền cười ha hả: “Cô gái nhỏ yên tâm, lão già này đã kinh nghiệm mấy chục năm chèo thuyền, chưa hề có sự cố gì.”

Tần Hiến cười nói: “Vợ tôi không biết bơi.”

Anh dựa người vào thuyền, nhéo má Tô Kiều, “Đừng sợ.”

Tô Kiều liếc mắt cười, “Em không sợ, dù sao nếu rơi xuống anh sẽ cũng cứu em.”

Tần Hiến cười, ừ một tiếng, “Dù sao anh bơi cũng không tệ.”

Tô Kiều ôm cổ Tần Hiến, cười hỏi: “Sao cái gì anh cũng biết vậy. Về nhà dạy em bơi nhé!”

Tần Hiến gật đầu, “Được.”

Sông không dài, cả đi cả về hết hai mươi phút. Tô Kiều và Tần Hiến đi lên, cảm ơn nhà đồ rồi dắt Tô Kiều lên bờ.

Anh đưa tay nhìn đồng hồ, đã hơn tám giờ liền nói với Tô Kiều: “Không bằng hôm nay chúng ta ở lại đây đi.”

Tô Kiều gật đầu, “Được chứ.”

“Vậy đi tìm khách sạn trước đã.”

Thị trấn không lớn, khách sạn không thấy nhưng tìm được một nhà nghỉ, giá cả phải chăng, cũng tương đối sạch sẽ.

Tô Kiều vừa vào đã ngã xuống giường.

Tần Hiến cười hỏi: “Em mệt à?”

“Không mệt lắm, chỉ là muốn nằm nghỉ chút.”

Tần Hiến đi qua, quỳ một chân xuống bên giường, ôm lấy Tô Kiều, cúi đầu hôn cô.

Tô Kiều cũng ôm lại Tần Hiến, thuận theo hé miệng.

Một nụ hôn dài nóng bỏng, Tô Kiều bị hôn đến không thở nổi mới đẩy vai Tần Hiến ra.

Tần Hiến xoa mặt cô, “Muốn đi tắm trước hả?”

Tô Kiều gật đầu, “Ừm, em còn muốn gội đầu.”

Cô kéo kéo tóc mình, nhìn Tần Hiến, “Hay anh gội giúp em đi.” Cầm tóc lên, lại nhìn Tần Hiến, ra vẻ đáng thương, “Tóc dài quá, em mệt.”

Tần Hiến cười nói: “Anh gội giúp em.”

Tần Hiến ôm Tô Kiều từ trên giường, đến tận cửa phòng tắm mới thả xuống, “Đợi một chút, anh đi lấy khăn.”

Tần Hiến nói xong đi ra ngoài, cầm cái khăn trở lại, vắt lên chỗ treo khăn rồi để Tô Kiều ngồi xuống đối diện. Tô Kiều cúi thấp đầu, vuốt tóc ra đằng trước.

Tần Hiến đứng cạnh cô, cầm vòi hoa sen thử nước, chờ đến khi nhiệt độ thích hợp mới xả xuống tóc Tô Kiều, “Thế nào? Có nóng quá không?”

“Không nóng, rất dễ chịu.”

Tần Hiến xoa xoa mái tóc dính nước, giúp cô thêm dầu gội. Lực trên tay rất vừa phải, lòng bàn tay ấm áp làm da đầu Tô Kiều cũng cảm thấy dễ chịu.

Cô nhắm mắt lại, vui vẻ nói: “Thoải mái thật đấy, sau này anh gội đầu cho em nhé!”

“Được.”

“Gội cả đời luôn nhé!”

“Ừ.”

Thời gian không thể quay ngược trở lại, anh cũng không có cách nào trở lại quá khứ để ở bên cạnh bảo vệ cô, anh chỉ có những ngày tháng về sau để yêu thương cô, để mỗi ngày đối với cô đều vui vẻ hạnh phúc, để cô dần vui đi những đau khổ trước kia.

Bạn đang đọc truyện *Động Tâm Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54

Nhịp sống ở trấn nhỏ chậm chạp thanh bình, Tô Kiều rất thích điều này.

Hôm sau đã kéo Tần Hiến đi dạo hơn nửa ngày. về đến nhà còn mang theo một xấp đồ. Tất cả cùng trong một quầy hàng, chén gốm, bình hoa, đĩa sứ thanh hoa, la liệt toàn đồ gốm sứ các loại.

Tần Hiến hỏi cô mua mấy cái này về làm gì, Tô Kiều nói: “Để trang trí nhà của chúng ta đó.”

“...” Tần Hiến quét mắt nhìn mười cái chén chế tác thô sơ, thầm nghĩ hôm nào đó phải đưa Tô Kiều đi mua sắm đồ cho nhà bọn họ.

Đi trên trấn gần một ngày, lại ngồi xe máy tiếng liên, về đến nhà người Tô Kiều đã mỏi nhừ như muốn rời ra từng mảnh.

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Đỗ xe trong gara, Tô Kiều bất động ngồi trên ghế phụ, úy khuất nhìn Tần Hiến, “Chồng à, không đi được nữa rồi.”

Tần Hiến cười, tắt máy, rút chìa khóa, nghiêng người giúp Tô Kiều mở dây an toàn, “Chờ anh một chút.”

Tần Hiến đẩy cửa xuống xe, đi vòng qua bên ghế phụ, mở cửa, cúi người bế Tô Kiều từ trong xe ra.

Hai tay Tô Kiều ôm cổ anh, nhìn anh cười.

“Vui vậy cơ à?” Tần Hiến thấy ánh mắt ngập ý cười của Tô Kiều, một tay đóng cửa xe, một tay ôm Tô Kiều đi về phía thang máy.

Tô Kiều tựa đầu lên vai Tần Hiến, khoe miệng nhếch lên, “Chồng à, anh thật tốt.”

Tần Hiến cười cười, ôm Tô Kiều đi vào thang máy.

Trước đây, mỗi ngày Tô Kiều trải qua đều là cô độc, cô xưa nay tính tình độc lập, không quen dựa dẫm vào người khác, cũng chẳng có ai mà dựa vào. Sâu trong cô luôn tự nói với mình, trên đời này ngoại trừ bản thân mình ra, không ai có thể giúp cô, cũng không ai có thể dựa vào. Vậy nên cô càng phải cố gắng, cố gắng hơn người khác, phải nỗ lực kiên cường.

Nhiều năm như vậy, tự mình chống đỡ thành thói quen.

Chu Lãm từng nói cô còn lợi hại hơn cả đàn ông. Cô có thể tự mình làm những chuyện cần thiết, trời chưa sáng một mình ra ngoài dựng hàng, gom được một ít tiền mở quán mì, vẫn là một mình cô, năm giờ sáng đến tiệm, mười hai giờ khuya mới về. Sau đó cùng Chu Lãm hùn vốn làm ăn, kiếm được kha khá thì Chu Lãm không quản nữa, kệ hết mọi chuyện trong quán. Cô chỉ có thể khi trời chưa sáng đã ra chợ mua nguyên liệu, có thể một mình khiêng mấy chục cân gạo.

Chu Lãm luôn nói cô giỏi giang, nhưng kỳ thực không phải cô giỏi giang, chỉ là cô không có ai để dựa vào.

Cô chưa từng than vãn với ai rằng mình mệt mỏi vì cô biết chẳng có ai quan tâm.

Nhưng với Tần Hiến thì không giống thế, bây giờ cô có thể toàn tâm toàn ý ỷ lại vào anh. Anh sẽ yêu thương cô vô điều kiện, ở trước mặt anh, cô có thể làm nũng, có thể tùy hứng. Giống như bây giờ, cô không muốn đi, có anh nguyện ý bế cô đi.

Anh có thể chiều chuộng cô không giới hạn. Tô Kiều cảm thấy mình giống như đang được ngấm trong bể tình, được tình yêu bao quanh.

Tần Hiến ôm Tô Kiều vào nhà, mở cửa, đổi dép lê, ôm Tô Kiều đến phòng khách.

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Anh để cô lên ghế sa lon, cúi người hôn xuống môi cô.

Tô Kiều thuận thế ôm lấy cổ anh, nhìn anh chăm chú.

Hai người mắt đối mắt, Tần Hiến ôn nhu cười: “Sao vậy?”

Tô Kiều lắc đầu: “Không có gì, chỉ là muốn ngắm anh thôi.”

Tần Hiến cười cười, vuốt ve mặt cô: “Mệt à? Em có muốn ngủ một lát không?”

Tô Kiều hỏi: “Mấy giờ rồi?”

Tần Hiến đáp: “Hơn bốn giờ. Em có thể ngủ một lát, tối nay chúng ta ra ngoài ăn cơm.”

“Được.” Tô Kiều cũng hơi mệt, đi đi lại lại nửa ngày, ngồi xe cũng lâu, bây giờ hơi buồn ngủ.

Tần Hiến ôm Tô Kiều lên lầu, hai người rửa mặt qua qua rồi lên giường ngủ.

Tần Hiến lái xe nhiều giờ liền cũng hơi mệt.

Rèm cửa phòng ngủ khép kín, trong phòng chỉ còn ánh sáng lơ mơ, yên tĩnh không tiếng động.

Tần Hiến ôm Tô Kiều, không bao lâu sao đã chìm vào giấc ngủ.

Ngủ một giấc hơn ba tiếng đồng hồ, khi tỉnh dậy trời đã tối.

Tô Kiều bị đói nên tỉnh, bụng kêu ục ục. Cô lay Tần Hiến. Tần Hiến vô thức nắm lấy tay cô, kéo vào trong ngực mình. Sau đó mới chậm rãi mở mắt, “Tỉnh rồi à?”. Vừa mới tỉnh ngủ, giọng còn hơi ngại ngái.

Tô Kiều gật đầu, nhìn Tần Hiến nói: “Em đói.”

Tần Hiến dừng lại một chút, “Bây giờ là mấy giờ rồi?”

“Tám giờ rồi.” Tô Kiều đáp.

Tần Hiến đưa tay lên che mắt, một lúc sau mới buông tay xuống, nói: “Đi thôi, chúng ta ra ngoài ăn cơm.”

Tần Hiến ngồi dậy, cũng kéo Tô Kiều dậy theo, xuống giường, ôm cô tới phòng tắm rửa mặt.

Hai người chuẩn bị một hồi, khi ra ngoài là tám rưỡi.

Tần Hiến lái xe, mang Tô Kiều tới một nhà hàng gần đó. Đó là một quán ăn đường sinh rất nổi tiếng, còn có món súp gà hạt dẻ mà Tô Kiều thích.

Lúc hai người đến khoảng chín giờ, đã qua giờ cơm nên bên trong cũng không quá đông.

Tần Hiến đặt một phòng riêng, ôm Tô Kiều đi vào trong.

“Anh họ!”

Tần Hiến và Tô Kiều đi đến trước cửa phòng, từ sau lưng liền truyền tới một giọng nói quen thuộc.

Bước chân Tần Hiến hơi ngừng, quay đầu lại.

Đám Lương Dật đặt phòng ngay bên cạnh Tần Hiến và Tô Kiều. Lương Dật vừa đi ra, tính tới phòng vệ sinh, không ngờ lại gặp Tần Hiến và Tô Kiều.

Lương Dật đã uống chút rượu, hơi kích động, “Anh họ, lâu rồi không gặp anh.”

Tần Hiến lạnh nhạt liếc qua hắn, chỉ ừ một tiếng, không nói thêm gì khác.

Lương Dật có chút xấu hổ, đứng chết trân tại chỗ, nhất thời không biết nên nói gì.

“A Hiến?” Lại thêm một người từ trong phòng đi ra, là Vương Húc.

Vương Húc quả thực rất lâu rồi không thấy Tần Hiến, vừa mừng vừa sợ, “A Hiến, lâu rồi không gặp.”

Vừa nói, ánh mắt lại rơi trên người Tô Kiều, “Tô... chị Tô Kiều, đã lâu không gặp.”

Tô Kiều gật đầu, “Xin chào.”

Năm đó bọn họ họp lại cô lập Tô Kiều, bây giờ gặp lại ít nhiều vẫn thấy xấu hổ.

Vương Húc gãi gãi đầu, nói: “Nghe nói hai người đã kết hôn, chuyện vui đó, khi nào chúng ta tụ họp một chuyến đi.”

Nhiều năm rồi Tần Hiến không còn qua lại với bọn họ, mỗi lần đám bạn cao trung gặp gỡ, chỗ của Tần Hiến luôn trống không. Mọi người dù ngoài miệng không nói gì nhưng đều hy vọng Tần Hiến quay lại.

Thanh âm Tần Hiến lạnh ngắt: “Họp mặt thì không được, tôi không có thời gian.”

Nói xong liền ôm Tô Kiều đi vào phòng bao, đóng cửa lại.

Tô Kiều biết Tần Hiến vì cô, đã nhiều năm không còn liên lạc với những người bạn đó.

Cô nhìn anh, muốn nói gì đó nhưng lại không biết nói gì.

Tần Hiến đưa thực đơn cho Tô Kiều, “Em xem đi, thích ăn gì thì gọi.”

Tô Kiều gật đầu, nhận lấy thực đơn.

Tiệm này chủ yếu là đồ nước, ngoài ra còn có một số món nóng khác.

Tô Kiều và Tần Hiến đều ăn rất chậm, đến mười rưỡi mới kết thúc.

Đi ra thanh toán, đám Lương Dật đang ở cửa chờ họ.

Không đi trước mà ở lại chờ.

Tần Hiến nhìn bọn họ, nắm tay Tô Kiều trực tiếp đi về phía xe.

Vương Húc vội vàng đuổi theo, “A Hiến! Chúng ta từ nhỏ đã lớn lên cùng nhau, nhiều năm rồi chưa họp mặt, mọi người đều rất nhớ cậu.”

“Đúng vậy, A Hiến, chúng tôi tới Lâm Thịnh đặt phòng, cũng đi uống với nhau vài ly đi.”

“Đúng đó, cậu kết hôn với Tô Kiều là chuyện vui, mọi người nên chúc mừng một phen.”

Mọi người đều chờ câu trả lời của Tần Hiến, nhưng anh vẫn chẳng phản ứng gì.

Tô Kiều trầm mặc một lát, “Anh đi đi.”

Trước kia chia tay Tần Hiến, kỳ thật cũng không liên quan nhiều tới bọn họ.

Tần Hiến rút cuộc cũng chấp thuận, nhìn Tô Kiều: “Em nói đi thì đi.”

“Tốt quá rồi! Nhiều năm rồi chúng ta không tụ tập, đêm nay nhất định phải làm cho ra trò!” Vương Húc kích động đến mức vành mắt cũng đã đỏ, kéo Tần Hiến, “Chẳng có thành ý gì cả!”

Tần Hiến nói: “Tôi đưa Tô Kiều ra xe đã, các cậu đi trước đi.”

Nói xong ôm Tô Kiều về phía bãi đỗ xe.

Đám Lương Dật, Vương Húc đi trước, ngoài ra còn ba người nữa, đều là đám ngày trước chơi với nhau. Có cả Lâm Na và Mạnh Oanh.

Lúc Tần Hiến mang Tô Kiều tới, đám Lương Dật đã chờ sẵn.

Thấy Tần Hiến và Tô Kiều cũng tiến tới, Vương Húc đứng lên: “Hai người tới rồi. Rượu đã khai sẵn, chỉ chờ hai người.”

Tần Hiến ừ một tiếng, từ đầu tới cuối không biểu lộ cảm xúc gì, một mực nắm tay Tô Kiều.

Hơn tám năm không gặp nhau, Tần Hiến lại lãnh đạm như thế, không khỏi hơi xấu hổ.

Vương Húc gãi đầu, dứt khoát nói chuyện với Tô Kiều, “Chị Tô Kiều, nghe nói giờ chị đã là bà chủ của Đình Hiến lâu, thật lợi hại quá đi!”

Tô Kiều cười cười, “Cũng được.”

Bầu không khí cứng lại.

Vương Húc xoa đùi, đột nhiên nâng chén lên kính Tô Kiều, “Chị Tô Kiều, trước kia là bọn em không hiểu chuyện, mong chị rộng lòng tha thứ cho chúng em.”

Tô Kiều hơi sững sốt, nhất thời không biết trả lời làm sao.

Thấy Vương Húc nâng chén rượu, mắt vẫn nhìn cô, cô do dự một chút cũng nâng chén lên, “Không sao, mọi chuyện đều đã qua rồi.”

Cô vừa định uống đã bị Tần Hiến ngăn lại, chén rượu bị đoạt mất.

Cô hơi ngạc nhiên quay đầu nhìn anh.

Tần Hiến rót cho cô một ly nước lọc, “Uống nước là được rồi.”

Vương Húc vội nói: “Đúng đúng đúng! Uống nước là được, uống nước là được! Chị Tô Kiều, chén này em kính chị, chúng ta uống trước rồi nói tiếp.” Nói xong liền ngửa đầu dốc cạn.

Vừa xong, Vương Húc lại nâng chén thứ hai lên, “Chén này là để mừng chị trở về, nếu chị không về chắc A Hiến không sống nổi mất.” Mấy năm nay, Tần Hiến sống ra sao bọn họ đều biết. Vương Húc kích động, mắt lại đỏ lên.

Uống xong lại nâng tiếp một chén, “Chén này, là chúc chị và A Hiến mãi mãi hạnh phúc bên nhau, đầu bạc răng long.” Nói xong lại uống cạn.

Liên tục ba chén, hai mắt Vương Húc đã đỏ bừng, càng kích động, nói với Tô Kiều: “Chị Tô Kiều à, mấy năm nay A Hiến sống cũng không dễ dàng gì, chị đừng bỏ lại cậu ấy nữa, cậu ấy thực sự rất yêu chị.”

Tô Kiều nghe mấy lời này, trong lòng cũng hơi ê ẩm, cô quay lại nhìn Tần Hiến, Tần Hiến không nhìn cô, hơi khom lưng, cúi đầu hút thuốc.

Tô Kiều nhìn anh chăm chú, đưa tay tới cầm lấy tay anh. Tần Hiến vẫn không ngẩng đầu lên, chỉ cảm bao ngược lấy tay cô,

Mọi người ngồi cùng nhau, thêm chút men rượu, hàn huyên không dứt.

Tần Hiến vẫn rất lạnh nhạt, không uống rượu, cũng không chủ động nói chuyện với ai, chỉ khi có người hỏi thì anh mới trả lời.

Chỉ ngồi nói chuyện thì hơi chán, Lương Dật đề nghị bày bàn mạt chược.

Tần Hiến vẫn ngồi đó, ôn nhu sờ lên mặt Tô Kiều, thấp giọng hỏi: “Em có mệt không?”

Tô Kiều lắc đầu: “Vẫn ổn.”

Lúc bốn giờ hơn vừa ngủ nên bây giờ cũng không buồn ngủ lắm.

Tần Hiến gật đầu, nói: “Vậy chúng ta chơi một lát nhé!”

Tô Kiều gật đầu: “Được.”

Tô Kiều không biết chơi mạt chược, Tần Hiến cũng không có ý định để cô vào bàn.

Bọn họ chơi lớn, ăn tiền.

Tô Kiều ngồi bên cạnh Tần Hiến, xem anh chơi.

Đây là lần đầu tiên Tô Kiều xem Tần Hiến chơi bài, mà Tần Hiến từ đầu tới giờ vẫn chưa thua ván nào.

Ban đầu Tô Kiều cho rằng là do vận khí Tần Hiến tốt, đánh qua đánh lại mới phát hiện, không chỉ vận khí của anh tốt mà kỹ thuật cũng chẳng thua kém ai.

Không nhớ cô đã từng nghe ai nói qua, đánh mạt chược phải cần cái đầu.

Suốt một đêm, Tần Hiến thắng trắng, Tô Kiều ngồi bên cạnh giúp anh thu tiền, càng thu càng có chút không đành lòng. Bàn tay dưới bàn nhéo lên đùi Tần Hiến, ý bảo anh tiết chế chút, cứ thắng của bọn họ hoài.

Nhưng không biết liệu có phải Tần Hiến không để ý tới hay không, hoàn toàn không có ý định dừng lại.

Thua nhiều nhất chính là Lâm Na, thua tới mặt mũi trắng bệch, toàn bộ số tiền mang theo trên người đều bị thua sạch.

“Tôi... tôi không chơi nữa.” Cô nàng lật bài, mày nháu chặt.

Tần Hiến hơi nhìn về phía cô nàng, thần sắc lạnh nhạt, “Không phải muốn chơi thâu đêm sao, bây giờ mới có mấy giờ chứ?”

Lâm Na cắn răng: “Tôi hết tiền rồi.” Hơn hai ngàn mang theo bên người đều bị nướng sạch.

Tần Hiến trực tiếp rút một xấp tiền từ tay Tô Kiều ra, ném cho cô nàng, “Tiếp tục, cho cậu mượn.”

Sắc mặt Lâm Na trắng bệch, khó tin nhìn anh.

Sắc mặt Tần Hiến vẫn lạnh ngắt, đốt một điếu thuốc ngậm trong miệng, đẩy bài ra giữa, “Tiếp đi.”

Vương Húc và Lương Dật đưa mắt nhìn nhau, hai người đều thầm đồ mò hơi lạnh.

Sao bọn họ lại có cảm giác, Tần Hiến đang báo thù cho Tô Kiều...

Bạn đang đọc truyện *Động Tâm Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55

Chơi thâu đêm là lời Vương Húc và Lương Dật nói ra, bọn họ đã muốn chơi, Tần Hiến cũng theo bọn họ tới cùng.

Nhưng mà chỉ một đêm nay, thua từng ván từng ván một cũng làm bọn họ khóc không ra nước mắt.

Vương Húc hơi hối hận, lúc đó đúng là não trống mới có thể rủ Tần Hiến chơi bài... Tên này rõ ràng là đang báo thù riêng mà!

Sáu rưỡi, trời đã tờ mờ sáng.

Đánh xong ván cuối cùng, tâm tình Tần Hiến vô cùng tốt, châm một điếu thuốc lên hút, dựa lưng vào ghế, nhìn nhóm người đối diện, khẽ cười: “Sau này nếu còn muốn đánh bài thì gọi tôi.”

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Gọi em gái cậu ấy. Đáy lòng mọi người đều kháng nghị.

Đời này ai đánh bài với Tần Hiến, tên đó chính là bị não úng.

Tần Hiến hít một ngụm khói, nghiêng đầu nhìn Tô Kiều. Tô Kiều đang cúi đầu, tập trung nhét đồng tiền mà Tần Hiến thắng được vào túi xách.

Quá nhiều, hôm nay cô chỉ cầm chiếc túi nhỏ, gắng cả buổi mới nhét hết được vào, khó khăn kéo khóa.

Tần Hiến nhìn cô cười, rồi dập điếu thuốc xuống gạt tàn.

“Vợ, chúng ta đi thôi.” Tần Hiến kéo Tô Kiều, rời khỏi phòng bao.

Từ hội sở đi ra, trời vẫn chưa sáng hẳn, trên đường cũng chẳng có mấy bóng người hay xe cộ gì. Hai bên đường, nhân viên vệ sinh đang quét sạch đám lá rụng.

Tần Hiến ôm Tô Kiều băng qua đường, định mang cô tới quán đối diện ăn sáng.

Tô Kiều dựa vào ngực Tần Hiến, qua đường lớn, cô đột nhiên ngẩng đầu cười với Tần Hiến.

Tần Hiến hạ mắt nhìn, khóe môi cũng cong lên, “Em cười cái gì?”

Tô Kiều cười, “Tần Hiến, ánh đánh bài giỏi quá đi.”

Tiếng Tần Hiến khẽ cười, gật gù, “Ừm, cũng tạm được.”

Tô Kiều bị điệu bộ này của Tần Hiến chọc cười, vuốt vuốt cằm anh, “Sao anh lại hư hỏng như vậy chứ!”

Tần Hiến nhún mày nhưng trong mắt lại dâng lên ý cười, “Vậy ư?”

“Đúng thế, làm em thích muốn chết.” Tô Kiều cao hứng hôn lên môi Tần Hiến một cái, cô nhìn anh, ánh mắt nhu tình, nụ cười lấp lánh tựa sao đêm.

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Cô đột nhiên cảm thấy, trước đây cực khổ một chút cũng chẳng sao, cái bây giờ cô có được, trân quý vô cùng. Ở bên cạnh Tần Hiến, mỗi giây mỗi phút đều là hạnh phúc.

...

Tô Kiều và Tần Hiến đặt hôn lễ tầm cuối tháng sáu, cách bây giờ cũng một khoảng thời gian.

Tần Hiến kết hôn, đây là đại hi sự của Tần gia, giai đoạn chuẩn bị trước hôn lễ vô cùng phức tạp lại còn nhiều chuyện vụn vặt.

Mỗi lần nghe Tần Hiến giải thích, cô chỉ thấy đau đầu. Cũng may Tần Hiến bổ sung thêm câu: “Dù sao đến lúc đó em cũng không cần làm gì, chỉ cần đi theo anh là được.”

Có câu nói này của Tần Hiến, Tô Kiều rất yên tâm. Cô không cần làm gì, có anh là được rồi.

Cách hôn lễ còn nửa tháng, một ngày thứ bảy.

Sáng sớm, Tô Kiều còn đang ngủ nướng trong chăn. Tần Hiến đột nhiên tiến đến, kéo cô từ trong chăn dậy, “Vợ ơi, dậy đi, anh có lời muốn nói với em”

Tô Kiều mơ mơ màng màng ngồi dậy, dụi dụi mắt, “Sao thế?”

Tần Hiến nhét vào tay cô một cái chìa khóa. Chìa khóa lạnh buốt làm Tô Kiều tỉnh hơn.

“Đây là gì thế?” Cô cúi đầu, đang buồn bực thì Tần Hiến lại nhét cho cô một xấp thẻ.

Tô Kiều càng ngạc nhiên, nhìn số thẻ trong tay, “Lại là gì nữa?”

Tần Hiến nói: “Đây là toàn bộ thẻ tiết kiệm và tín dụng của anh, giờ giao phó hết cho em.”

Tô Kiều vừa tỉnh ngủ, não vẫn chưa kịp hoạt động.

Cô nhìn Tần Hiến chăm chăm một lát, cúi đầu nhìn đám thẻ trong tay, rồi lại ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn Tần Hiến, “Trong này có bao nhiêu tiền vậy?”

Tần Hiến giàu thế nào cô không biết, nhưng tuyệt đối không phải con số nhỏ.

Tần Hiến nói: “Anh cũng không tính, tóm lại không ít đâu, tất cả của em hết.”

Tô Kiều nhìn Tần Hiến, trố mắt cả nửa ngày.

Cô lại cúi đầu nhìn chùm chìa khóa trong tay, “Còn đây... là chìa khóa nhà anh à?”

Tần Hiến gật đầu, “Anh có một ít bất động sản, toàn bộ anh đã chuyển hết sang tên em rồi.”

Tô Kiều kinh ngạc đến mức cũng sắp rớt ra ngoài, “Anh không sợ em cuỗm hết tài sản của anh rồi chạy mất à?”

Tần Hiến nói: “Không sợ, của anh thì là của em.”

Tô Kiều vẫn chưa hết kinh ngạc, nhìn anh chăm chăm, hơn nửa ngày sau mới nói: “Đây là sinh lễ của anh à?”

Tần Hiến gật đầu, “Ừ, là sinh lễ.” Anh nắm lấy tay cô, đặt lên nơi trái tim mình, “Còn có quả tim này, cũng là sinh lễ.”

Tô Kiều nhìn Tần Hiến, mắt đã hơi cay, bỗng dưng rất muốn khóc.

Tay của cô áp trên ngực trái Tần Hiến, nhìn anh, trong đầu chợt nhớ tới câu nói lúc trước của Triệu Trấn: “Tô Kiều, cô biết mấy năm qua Tần Hiến sống thế nào không? Đời này cậu ấy đã thích cô, cô bỏ lại cậu ấy, tim cậu ấy cũng từ đó khép chặt, một lòng chờ cô, chờ cô trọn vẹn tám năm!”

Cô nhìn Tần Hiến, nước mắt đột nhiên rơi xuống.

Cô cong môi cười, nước mắt vẫn không ngăn lại được, hai tay nắm lấy tay Tần Hiến, “Tần Hiến, em sẽ hết sức trân trọng trái tim này.”

Dường như trong mắt Tần Hiến cũng ảm ảm nước, đưa tay lau nước mắt cho Tô Kiều, thật lâu sau mới cất giọng khàn khàn: “Cả đời này anh sẽ đối tốt với em.”

Tô Kiều cảm động, nước mắt thi nhau rơi xuống, cô đưa tay lên ôm cổ Tần Hiến, nghẹn ngào nói: “Anh thật đáng ghét, sáng sớm đã làm người ta khóc.”

Tần Hiến ôm cô, cúi đầu hôn xuống bờ môi cô, thấp giọng vỗ về, “Ngoan, đừng khóc.”

Anh nắm chặt tay cô, Tô Kiều cảm nhận được thứ kim loại lạnh buốt luồn vào ngón tay mình.

Tô Kiều sững sốt, cúi đầu nhìn. Ngón áp út bên tay trái có thêm một chiếc nhẫn kim cương.

Tô Kiều ngẩng đầu nhìn Tần Hiến, nước mắt vừa nén lại rơi xuống.

Tần Hiến đưa tay lau nước mắt cho cô, giọng nói ôn nhu: “Sao lại khóc nữa rồi?”

Tô Kiều mếu máo, “Là anh làm em khóc, anh còn hỏi tại sao à?”

Tần Hiến cười, xoa mặt cô, “Ừ, là lỗi của anh.”

“Là anh sai. Tại anh hết.” Tô Kiều lau nước mắt, càng lau nước mắt càng rơi tọng.

Tần Hiến cười rồi đột nhiên ôm ngang người cô lên, đi về phía phòng tắm, “Anh sai rồi, tối về mua donut cho em nhé!”

Tô Kiều gần như mê một tiệm bánh dưới lầu công ty Tần Hiến, mỗi lần Tần Hiến tan làm đều mua về cho cô, dần dần đã trở thành pháp bảo để Tần Hiến dỗ Tô Kiều.

...

Hôn kỳ tới gần, khoảng thời gian này, mỗi ngày Tần Hiến và Tô Kiều đều đến nhà ông ăn cơm. Tần Hiến kết hôn là đại sự nhà họ Tần. Thân thích trong nhà cũng đông đảo, dạo gần đây ngày nào cũng phải chạy qua nhà lão gia tử xem xét. Toàn bộ Tần gia đều bị bao phủ trong không khí vui mừng, Tết năm nay cũng vì thế mà hơn mấy phần náo nhiệt.

Mỗi ngày Tô Kiều đều đến đây, đối với mọi người cũng dần quen thuộc.

Tần gia thân là một đại gia tộc, cùng ngồi ăn cơm cũng mất mấy bàn. Nhưng lão nhân gia là người ham náo nhiệt, ngày nào cũng gọi mọi người đến ăn cơm.

Có lẽ vì từ nhỏ Tô Kiều đã sống cô độc, nên cô cũng rất thích không khí này ở Tần gia. Tối nay Tô Kiều mang nhẫn, lúc ăn cơm, dì hai của Tần Hiến nhìn thấy liền nói: “A... Tiểu Kiều à, cái nhẫn kim cương này của con đẹp thật đấy.”

Bà kéo tay Tô Kiều, ngẩng đầu nhìn Tần Hiến: “Đưa nhỏ A Hiến này, đi đăng ký không cho ai biết đã đành, đến cầu hôn cũng kín đáo, con không để trường bối chúng ta vào mắt à?”

Tần Hiến cười cười: “Hôn lễ sẽ mời mọi người ạ.”

Tô Kiều kỳ thực không có nhiều bạn bè, cũng chẳng có người thân, nhiều khi chỉ muốn cùng riêng Tần Hiến ở bên nhau.

Tần Hiến là người hiểu cô nhất. Thấy cô nhìn, anh cũng cười với cô, cầm lấy tay cô ở dưới bàn.

Càng gần hôn lễ, chuyện phải sắp xếp càng nhiều.

Cũng may Tần gia nhiều người, cơ bản không có chuyện gì Tô Kiều phải quan tâm.

Hôn lễ của Tần Hiến và Tô Kiều không định mời nhiều người, chỉ có người trong nhà và mấy người bạn.

22/06 – trước hôn lễ một ngày. Cô dâu chú rể không được gặp nhau.

Tô Kiều bị Mạnh Oanh và hai em họ của Tần Hiến kéo ra ngoài muốn làm tiệc độc thân. Bữa tiệc vô cùng đơn giản, mấy chị em cùng đi ăn, sau đó là điện cuồng mưa sấm.

Tiệc độc thân của Tần Hiến xem chừng đơn giản hơn Tô Kiều. Mua mấy chai bia, cùng Triệu Tấn ngồi ở sân bóng rổ ngoài trời uống.

Đêm đã khuya, trên sân không còn người, yên tĩnh không tiếng động.

Tần Hiến và Triệu Tấn ngồi trên bậc cao, lộng gió.

Hai chai bia vào bụng, Triệu Tấn cũng nói nhiều hơn, “Kỳ thực tôi chưa bao giờ nghĩ rằng cậu có thể đoạt được cô ấy. Bộ dạng mấy năm trước của cậu, cả đời này chắc tôi không quên được.”

Tần Hiến cười: “Tôi cũng không ngờ có thể đoạt được cô ấy.”

Đến mức, hiện tại, mỗi ngày đối với anh đều như Thượng đế ban ân, anh muốn đem tất cả những thứ tốt nhất tới cho cô.

Triệu Tấn nhìn Tần Hiến, lại nhớ tới Tần Hiến của mấy tháng trước.

Khi đó hai người vừa gặp lại nhau ở London, vừa về nước, anh lập tức mua một tòa biệt thự, trang trí theo sở thích của Tô Kiều, trong hoa viên toàn là những loại hoa Tô Kiều thích. Cô ấy thích ghé đu dây, trong sân liền treo một cái, thích sườn đồi nhỏ, cố ý bảo người ta sửa khu vườn sau nhà thành sườn đồi, thảm cỏ xanh mát, mùa xuân có thể nằm phơi nắng.

Lúc đó Triệu Tấn hỏi anh: “Cậu làm mấy chuyện này để làm gì? Cô ấy còn chưa đồng ý với cậu đâu.”

Lúc đó Tần Hiến trả lời thế này.

Anh nói: “Người nhà Tô Kiều đều không thương cô ấy, nhưng cô ấy vẫn muốn một mái nhà, tôi làm xong những thứ này, khi nào cô ấy trở về, có thể cho cô ấy một tổ ấm.”

Sau đó, Tô Kiều tàn nhẫn cự tuyệt Tần Hiến.

Đêm hôm đó, Triệu Tấn tìm khắp nơi không thấy Tần Hiến, gọi điện thoại cũng không liên lạc được. Hấn sợ xảy ra chuyện gì, tìm cả đêm, cuối cùng, trong căn nhà xây riêng cho Tô Kiều, tìm được Tần Hiến.

Trong phòng trống không, không mở đèn.

Triệu Tấn đứng ở cửa phòng, nhìn Tần Hiến ngồi trong bóng tối.

Chỉ một mình anh ngồi đó, căn phòng đẹp đẽ bỗng trở nên đáng sợ. Anh cúi thấp người ngồi trên ghế salon, che mắt, hai vai run rẩy.

Căn phòng quá mức yên tĩnh, yên tĩnh đến mức có thể nghe được Tần Hiến đang cố nén tiếng khóc.

Chỉ một khắc này, Triệu Tấn mới biết được Tần Hiến đang tuyệt vọng và đau khổ đến nhường nào.

Anh chờ một cô gái tám năm, sau khi tìm thấy, lập tức đi mua nhà, muốn cho cô ấy một mái ấm. Mà cô gái ấy lại nói cho anh biết, cô ấy không còn yêu

anh nữa.

Loại đau đớn này, chắc chỉ mình Tần Hiến mới hiểu được. Nhưng may thay, người có lòng không bị ông trời phụ bạc, mọi khổ đau rồi sẽ qua.

Triệu Tấn nâng chai bia, kính Tần Hiến: “Dù nói thế nào, tôi thật lòng chúc mừng cậu, cuối cùng cũng đợi được ngày này.”

Tần Hiến cười, cũng cầm chai lên, cùng với Triệu Tấn: “Cảm ơn cậu.”

Bạn đang đọc truyện *Động Tâm Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56

Ngày cử hành hôn lễ mà ông nội Tần Hiến phải đi xem hoàng lịch khắp nơi đã tới, nghe nói đây là ngày tốt nhất trong năm, mọi sự đều thuận lợi.

Ngày hôm đó, trời còn chưa sáng Tô Kiều đã thức dậy. Đánh răng rửa mặt, không quên đắp mặt nạ.

Phía bên Tô Kiều rất ít người, chỉ có hai ba người bạn, đến cả mẹ cô cũng không biết.

Mấy năm trước, sau khi trả hết nợ, hai người đã đoạn tuyệt quan hệ.

Bà ấy sinh ra cô, còn cô đã vì bà ấy mà từ bỏ thanh xuân. Lúc mà tuổi cô đáng ra đang đi học, thì đã phải ra ngoài làm việc kiếm tiền. Đến khi hai mươi, lại còng lưng gánh món nợ lớn.

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn nhiều bộ hơn nhé.

Cô đã trả hết rồi. Cô không còn nợ nần gì bà ấy cả.

Vì bên nhà cô dâu không có người, nên mấy người em họ và dì của Tần Hiến đến làm người nhà của cô, sáu rưỡi sáng đã mang theo thợ trang điểm và đội chụp ảnh đến.

Bây giờ Tô Kiều đang ngồi trong phòng trang điểm, còn dì hai của Tần Hiến đang nấu chè trôi nước trong bếp.

Mạnh Oanh và mấy em họ của Tần Hiến ở lại với cô, thuận tiện thương lượng xem lát nữa phải lấy li xì của nhà trai thế nào.

Nhóm quay phim đang làm việc, ghi lại từng giây từng phút của hôn lễ này.

Tô Kiều cũng không rõ cảm xúc hiện tại của mình là gì, kích động có, khẩn trương cũng có. Cũng chẳng hiểu vì sao, bỗng dưng rất muốn khóc.

Đến mười giờ, Tô Kiều đã trang điểm xong, làm tóc xong, bây giờ phải lên lầu thay váy cưới.

Tô Kiều thay xong, từ phòng tắm đi ra, mấy cô gái trong phòng đều ngây người. Bạn phải biết, đến phụ nữ cũng phải khen đẹp, tức là thực sự rất đẹp.

Dáng Tô Kiều thon thả cân đối, đây là điều mà tất cả mọi người đều công nhận. Nhưng giây phút này, khoác lên mình chiếc váy cưới lộng lẫy, càng đẹp đến chói mắt, làm cho người ta không dám nhìn thẳng.

“Ôi mẹ ơi, chị dâu của em à, hôm nay chị đẹp lắm!”

“Chị dâu lúc nào chẳng đẹp.” Từ tám năm trước, khi Mạnh Oanh lần đầu gặp Tô Kiều, đã cảm thấy cô rất xinh đẹp. Nhiều năm trôi qua, đến giờ vẫn đẹp như vậy.

Mặc chiếc váy cưới, trên mặt lấp lánh ý cười.

Tô Kiều thay đồ xong, dì hai Tần Hiến lại gần nói cô đừng xuống lầu, Tần Hiến sắp tới rồi.

Mấy cô gái dắt theo đám trẻ con xuống lầu, vừa đi vừa dạy bọn chúng cách lấy li xì, không đưa li xì thì không mở cửa.

Trong phòng ngủ của Tô Kiều chỉ còn lại Mạnh Oanh và Tiểu Đường giúp cô ngăn cửa.

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn nhiều bộ hơn

nhé.

Tô Kiều ngồi trên giường, nhìn ra cửa sổ.

Thời tiết hôm nay rất đẹp, mặt trời không quá gắt, gió thổi hiu hiu, làm cho tâm tình người ta cũng mềm ra như nước.

Dưới lầu rất ồn ào, tiếng cười truyền cả lên trên lầu.

Từ đầu tới cuối Tô Kiều vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ, trong đầu không ngừng vang lên câu nói của Triệu Tấn.

Tối qua, Triệu Tấn gọi điện cho cô.

“Có chuyện này chắc cô vẫn chưa biết. Lần trước Tần Hiến tới London tìm cô, sau khi trở về liền lập tức mua một căn nhà, trang trí theo sở thích của cô. Cậu ấy nói với tôi, Tô Kiều vẫn luôn mong mỏi một mái nhà, chờ cô ấy trở về, có thể cho cô ấy một tổ ấm.”

Hai mắt Tô Kiều lại rơm nước, cô đưa tay gạt đi.

Tiếng Tô Dương từ ngoài truyền vào, “Tôi nói cho cậu biết, Tần Hiến, tuy đến giờ tôi vẫn không hài lòng về cậu, nhưng chị tôi thích cậu, chị ấy luôn nói cậu là người yêu chị ấy nhất. Hai mươi mấy năm qua chị tôi vất vả, trước kia tôi cũng đối xử với chị ấy không tốt... Trên đời này chẳng có mấy người chị ấy có thể dựa vào, hôm nay tôi giao lại chị ấy cho cậu. Cậu nhớ phải đối xử với chị ấy thật tốt.”

Tô Kiều ở bên trong nghe được lời này, mắt càng đỏ, cô cúi đầu, nghe thấy tiếng Tần Hiến trả lời, từng chữ từng chữ rất rõ ràng, như rót vào nơi sâu nhất trong linh hồn cô, anh nói: “Tôi sẽ quan tâm cô ấy, yêu thương cô ấy, cả đời ở bên cạnh cô ấy.”

Nước mắt Tô Kiều không kìm nén được rơi xuống, cô bấu chặt lấy váy, vừa chua xót vừa hạnh phúc.

Lúc Tần Hiến tiến vào, mọi người đều đi ra. Trong phòng ngủ chỉ còn hai người bọn họ.

Tô Kiều ngồi trên giường, mắt vẫn còn đỏ, cô nhìn Tần Hiến, thấy anh tiến lại gần, ngồi xổm xuống trước mặt cô.

Anh đưa tay sờ lên gương mặt cô, cười hỏi: “Sao em lại khóc?”

Tô Kiều cố nhếch môi, nói: “Em đâu có khóc.”

Tiếng cười của Tần Hiến trầm thấp, “Ừ thì không khóc.” Anh xoa xoa hai con mắt đỏ bừng của cô, “Vậy là do tối qua ngủ không ngon à?”

Tô Kiều ừ một tiếng, “Đúng vậy.”

Tô Kiều nói không khóc chính là không khóc, Tần Hiến cũng không vạch trần cô.

Anh đứng lên, ngồi xuống bên cạnh cô, giữ lấy đầu cô rồi nghiêng sang hôn lên môi cô. Một nụ hôn nhẹ nhàng, không kéo dài quá lâu, một chốc đã buông ra.

Anh nhìn cô, nói: “Lát nữa chắc anh còn việc phải xử lý, em cứ ở trong phòng đợi anh, đói thì ăn gì đó, không cần lo mấy cái lễ nghi kia.”

Tô Kiều gật gật đầu, nhìn anh đáp: “Em biết rồi.”

Đến khách sạn, Tô Kiều vẫn chờ trong phòng.

Tần Hiến quả thực nhiều việc, anh còn phải đi tiếp khách khứa.

Nghi lễ rất nhanh sẽ diễn ra, Mạnh Oanh kéo tay Tô Kiều hỏi cô: “Chị có khăn trang không?”

Tô Kiều lắc đầu: “Vẫn còn tốt.”

Thực ra cô cũng hơi khăn trang chút xíu, nhưng may thay, cô biết mình còn có Tần Hiến, nên chẳng việc gì phải sợ cả.

Hôn lễ được chuẩn bị từ rất lâu, cái gì cũng đều là thứ tốt nhất. Hội trường được bày trí vô cùng lãng mạn.

Nghi lễ còn chưa bắt đầu, hội trường đã kín người. Vương Húc đột nhiên bắt lấy cổ tay Lương Dật, “A Hiến kết hôn mà sao mẹ nó tôi khăn trang thế nhỉ.”

Lương Dật hất tay hần ra, nâng chén trà lên, uống một ngụm, mãi mới nhả ra mấy chữ, “Quá khó khăn.”

Đừng nói người trong cuộc, đến cả bọn họ chỉ là khán giả, cũng cảm thấy chuyện tình này quá nhiều trắc trở. Nếu đổi lại là người khác, có lẽ đã chấp nhận mà buông xuống từ lâu. Đúng vậy, trên thế giới này sẽ không có một Tần Hiến thứ hai.

Tô Kiều trước kia thỉnh thoảng sẽ oán trách ông trời đối với mình không tốt, nhưng từ khi cô có Tần Hiến, mọi khổ đau trước kia đều đáng giá.

Vừa nãy Tô Dương còn hỏi cô, “Chị, lát nữa chị có khóc không?”

Tô Kiều cho là mình sẽ không khóc, nhưng trên thực tế, khi bước vào lễ đường, nhìn thấy Tần Hiên đang đứng trên thảm đỏ đối diện mình, bốn mắt chạm nhau, nước mắt cô liền tuôn rơi.

Cô mãi mãi sẽ không tìm được người nào tốt hơn Tần Hiên.

Cuối cùng cũng có thể ở bên anh, cùng anh trải qua quãng đời còn lại. Cô sẽ không còn cô độc, vì có anh vĩnh viễn yêu thương cô.

Âm nhạc quá mức xao xuyến, mọi người ngồi đây đều đang chăm chú theo dõi buổi hôn lễ.

Tô Kiều cảm hoa bước đến. Bên cạnh cô không có trưởng bối trong nhà, cũng có ai dắt tay cô ra.

Tà váy được kéo ra sau, cô đẹp tới mức không rời mắt được.

“Sao có mình Tô Kiều đi trên thảm vậy?” Vương Húc thấy kỳ quái liền hỏi.

Lương Dật nhìn Tô Kiều bên đó, mãi sau mới nói: “Bên cô ấy không có trưởng bối.”

“Cha mẹ cô ấy đâu?”

Lương Dật lắc đầu, hồi lâu mới nói: “Tô Kiều cô ấy... cũng thật đáng thương.”

Năm đó hôn họ hiểu lầm cô ấy quá sâu.

Mấy năm nay Tô Kiều khổ sở thế nào, không ai biết được.

Tô Kiều ôm bó hoa, một mình đi trên thảm đỏ. Từng bước từng bước, kiên định hướng về phía Tần Hiên. Cô đi đến trước mặt anh, đưa tay cho Tần Hiên.

Tần Hiên đón lấy tay cô. Anh nhìn cô, dường như đang cố kìm nén giọt nước mắt.

Tô Kiều nhìn anh, thấp giọng nói, “Tần Hiên, em giao mình cho anh.”

Tần Hiên siết tay cô càng chặt, dùng âm lượng chỉ hai người nghe được, “Anh sẽ trân trọng.”

Tần Hiên nắm tay cô bước lên đài, ánh mắt mọi người cùng dõi theo hai người.

Hôn lễ không theo chương trình giống như bình thường, sau khi lên đài, người chủ trì đưa micro cho Tần Hiên.

Tô Kiều không khỏi ngạc nhiên nhìn Tần Hiên.

Mọi người bên dưới cũng kinh ngạc không kém, nhìn theo Tần Hiên.

Tần Hiên cầm Micro, tiếng nói trầm thấp vang vọng khắp sảnh lớn, “Cảm ơn mọi người hôm nay đã có mặt ở đây để tham dự hôn lễ của tôi và Tô Kiều. Buổi hôn lễ hôm nay, xin để tôi được nói.”

Tô Kiều nhìn Tần Hiên, anh còn chưa nói thêm gì, cô đã đỏ cả vành mắt.

Tần Hiên nắm chặt tay cô, hơi ngừng lại một chút rồi nói tiếp, “Kỳ thực, hôn lễ này đến muộn rất nhiều năm. Nhiều khi anh nghĩ, nếu năm đó chúng ta không tách ra, có lẽ đã không phát sinh nhiều chuyện như vậy mà em cũng không phải chịu khổ như thế.”

Anh xoay người, đối mặt với Tô Kiều, “Em có còn nhớ, trước khi anh thi Đại học từng nói với anh, chờ anh lên Đại học rồi, em sẽ cùng anh đi nghe giảng, chỗ nào không hiểu thì để anh dạy em.”

Tô Kiều nhìn anh, nước mắt thi nhau rơi xuống.

Tần Hiên nhìn thẳng vào mắt cô, tiếp tục nói: “Em luôn nói rằng mình không tốt, nhưng trong lòng anh, em là người tốt nhất trên đời, không ai có thể vượt qua em, em kiên cường, dũng cảm, thiện lương. Là vận mệnh không công bằng với em, nhiều người hiểu lầm em, tổn thương em, nhưng anh biết, không ai có thể so với em.”

Anh cúi đầu, ngón tay vuốt ve vết sẹo trên cổ tay Tô Kiều, mắt cũng đỏ theo. Anh ngẩng đầu nhìn Tô Kiều, giọng hơi nghẹn ngào: “Anh chỉ tiếc, không thể đưa em đi học Đại học, không thể cùng em trải nghiệm những hoạt động trong trường, không thể dạy em những thứ em muốn học. Tám năm qua, anh không thể tìm ra em, không ở bên cạnh chăm sóc em, để em một mình chịu đựng...”

Nước mắt Tần Hiên cuối cùng cũng rơi xuống, anh chăm chú nhìn Tô Kiều, hai mắt đỏ hồng, “Tô Kiều, anh rất xin lỗi em, lúc em cô độc nhất, khổ sở nhất không thể ở bên cạnh em. Tất cả đều là lỗi của anh, mong em có thể tha thứ.”

Tô Kiều vừa khóc vừa lắc đầu, nắm chặt lấy tay Tần Hiền.

“Tô Kiều, sau này không gì có thể chia lìa chúng ta, cả đời này anh sẽ yêu thương em, bảo vệ em.”

Tô Kiều nhìn Tần Hiền, nước mắt không ngừng tuôn, nói: “Em cũng sẽ yêu thương anh, chăm sóc anh.”

Bên dưới bỗng nhiên dậy lên tiếng vỗ tay.

Ông nội Tần ngồi hàng trước, cũng len lén lau nước mắt.

Tần Hiền ôm lấy Tô Kiều, cúi xuống, nước mắt rơi trên vai Tô Kiều, khàn giọng nói: “Tô Kiều, chúng ta còn cả đời này.”

Quá khứ đã qua rồi, may mà bọn họ còn tương lai rất dài phía trước.

Tô Kiều ôm lấy anh, gạt đầu, tiếng rất nhỏ, nghẹn ngào nói: “Tần Hiền, anh biết cả đời này chuyện khiến em kiêu ngạo nhất là gì không?”

Tần Hiền lắc đầu: “Là gì thế?”

Tô Kiều ngẩng đầu, nước mắt thấm qua khóe miệng, nhìn anh cười, “Chính là anh thích em.

Bạn đang đọc truyện *Động Tâm Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57

Sau hôn lễ, Tô Kiều và Tần Hiền cùng chuyển tới căn nhà mà Tần Hiền đã chuẩn bị từ lâu.

Ngôi nhà mới rất đẹp, là một khu biệt thự cao cấp ở ngoại ô thành phố. Nhà có vườn hoa rất lớn, trước sau đều có vườn, hoàn toàn dựa vào sở thích của cô để trang trí. Trong vườn trồng vô vàn đủ loại cây cối, góc vườn còn có một cây cổ thụ lớn, là chỗ Tần Hiền cho người treo ghế đu dây.

Bây giờ đang là giữa hè, nhưng có lẽ là vì ở ngoại ô, có gió từ trên núi thổi xuống nên khí hậu tương đối mát mẻ.

Ba ngày kết hôn, chuyện làm Tô Kiều vui nhất chính là ngồi trên ghế đu, hóng gió trời, phơi nắng ấm. Có cảm giác như đang ở trên thế ngoại đào nguyên vậy.

Tần Hiền đứng cách đó không xa gọi điện thoại, Tô Kiều lấy đà đu dây lên cao.

Ánh nắng xuyên qua tán cây rậm rạp chiếu xuống, Tô Kiều đu đưa trong gió, toàn thân được bao phủ bởi những tia sáng ấm áp.

Tần Hiền đang bàn chuyện công việc, nói chuyện điện thoại khoảng mười phút mới cúp máy.

Anh quay ra, thấy Tô Kiều đang vui vẻ đu qua đu lại. Xem ra cô ấy rất thích.

Mỗi lần Tần Hiền nhìn Tô Kiều ngồi trên chiếc ghế đu dây ấy, liền có cảm giác dường như thời gian đang quay trở về, về năm Tô Kiều vẫn chỉ là một cô gái nhỏ mười chín tuổi.

Anh đi về phía Tô Kiều.

Tô Kiều thấy Tần Hiền đi tới, quay sang cười với anh: “Chồng à, hay anh mắc chiếc võng ở đây đi.”

“Sao lại muốn mắc võng?” Tần Hiền cười cười, tới bên cạnh Tô Kiều, giúp cô đẩy ghế đu.

Tô Kiều nói: “Có thể vừa phơi nắng vừa ngủ.”

Cô chỉ vào cái cây cách đó không xa, “Cột vào đó đi.”

Tần Hiền ngẩng đầu nhìn qua, cười cười, “Ừ, được rồi.”

“À đúng rồi, tối nay mấy giờ chúng ta bay?” Tô Kiều và Tần Hiền kết hôn đã ba ngày, chuẩn bị đi hưởng tuần trăng mật.”

“Tám giờ.”

“Ừm, đến nơi thuận giờ đi ngủ luôn.”

Tần Hiến gật đầu, giữ chặt dây đu để giữ nó cố định lại.

Tô Kiều ngẩng đầu, “Sao thế?”

Tần Hiến cười, cúi người ôm ngang Tô Kiều lên, “Đi thôi.”

Tô Kiều vòng hai tay ôm lấy cổ anh, “Đi đâu cơ?”

Tần Hiến đáp: “Làm chuyện xấu.”

Tô Kiều: “...”

Tần Hiến ôm Tô Kiều trở về phòng, trên giường bừa bộn, tất cả đều là đồ sáng nay Tô Kiều lấy ra nhưng chưa xếp hết vào.

Tô Kiều ngồi trên giường, ném một cái váy cho Tần Hiến, “Đừng làm chuyện xấu nữa, giúp em sắp hành lý đi.”

Tần Hiến bắt lấy cái váy, cúi người hôn xuống cầm Tô Kiều một cái rồi mới ngẩng đầu cười hỏi: “Em muốn mang hết chỗ này à?”

Tô Kiều gật gật đầu, “Còn kem chống nắng nữa, nhưng em không tìm thấy.”

Tần Hiến xoa nhẹ đầu cô, nói: “Váy để lát ra ngoài mua.”

Đồ Tô Kiều muốn mang theo rất nhiều, ngoài quần áo ra, còn có đồ skincare, cả máy sấy nữa.

Lúc Tần Hiến giúp cô sắp đồ, nhin không được mà cười: “Em đây là muốn dọn nhà luôn à?”

Tô Kiều hừ một tiếng, ngồi trước tủ quần áo lấy nội y, rồi cho vào một chiếc túi nhỏ đặt cùng một chỗ với Tần Hiến.

Rõ ràng đây không phải lần đầu tiên hai người họ đi du lịch cùng nhau, nhưng so với tám năm trước, cảm giác hoàn toàn không giống.

Tám năm trước, trong lòng cô chỉ có bi thương. Tần Hiến vui vẻ bao nhiêu, cô tuyệt vọng bấy nhiêu.

Khi đó Tần Hiến nói, mỗi năm sẽ cùng cô du lịch, dù cô ngoài mặt thì hưởng ứng nhưng trong lòng lại lặng lẽ rơi lệ.

Bây giờ hồi tưởng lại, cảm giác vẫn đau đớn như thế.

Hai tháng đó ở bên nhau, cô đếm từng ngày từng ngày một, mỗi ngày qua đi đều khiến cô sợ hãi.

Đến lúc cùng đi du lịch, chỉ cách thời điểm họ phải chính thức xa nhau bốn ngày. Những ngày đó dường như ngày nào cô khóc. Đi tắm khóc, đi vệ sinh khóc, lúc Tần Hiến mua đồ cho cô cũng khóc, lúc nhìn bóng lưng anh, nước mắt cũng không kiềm được mà rơi xuống.

Cô quay sang nhìn Tần Hiến, anh đang ngồi trên mặt đất xếp hành lý cho cô.

Tám năm trôi qua, anh vẫn là anh, mỗi thứ tốt đẹp của cô, đều gắn liền với anh.

Bọn họ xa nhau lâu như vậy, anh vẫn luôn ở đây.

Bọn họ kết hôn rồi, cả đời này sẽ không chia cách nữa.

Tô Kiều hoài niệm một hồi, ngồi xuống bên cạnh anh, từ từ ôm lấy anh, gối đầu lên bả vai anh.

Tần Hiến nắm lấy tay cô, nghiêng đầu nhìn cô, “Sao vậy?”

Tô Kiều lắc đầu, chỉ ôm anh thật chặt. Hồi lâu sau mới khàn giọng nói: “Tần Hiến, thật may quá, anh vẫn luôn ở đây.”

Cô không thể nào tưởng tượng được nếu không có anh, nếu cả cuộc đời này cô chưa từng gặp anh, cô sẽ đau khổ biết chừng nào.

May mắn có anh, có anh bên cạnh cô, cô còn có cơ hội ôm anh, nắm lấy tay anh.

Tần Hiến nghiêng người sang, ôm lấy mặt Tô Kiều.

Hai mắt Tô Kiều đỏ ngầu, lúc nhìn Tần Hiến, nước mắt chẳng biết từ khi nào đã rơi xuống.

Tần Hiến biết cô đang nghĩ gì, anh đau lòng lau nước mắt trên mặt cô, nhìn cô nói: “Đừng sợ, có anh ở đây mà, sẽ cả đời bên cạnh em.”

Nước mắt Tô Kiều càng rơi, ôm chặt lấy anh.

Tần Hiến xoa xoa đầu cô, ôn nhu trấn an.

Lần này, Tô Kiều và Tần Hiến quay lại chốn cũ.

Vẫn là khách sạn năm đó bọn họ nghỉ lại.

Tám năm qua rồi, khách sạn vậy mà vẫn còn hoạt động.

Tô Kiều nghĩ mà cảm thán, Tần Hiến ừ một tiếng: “Đúng thế.”

Tần Hiến kéo vali, nắm tay Tô Kiều, đi tới quầy lễ tân.

“Ngài tới rồi ạ.” Lễ tân nhìn thấy Tần Hiến, lễ phép chào hỏi.

Tô Kiều thấy hơi kỳ lạ, quay sang nhìn Tần Hiến.

Nhân viên lễ tân nhìn thấy Tô Kiều, thoáng sửng sốt, “A, ngài tìm thấy cô ấy rồi ạ?”

Tần Hiến: “Ừm, tìm thấy rồi.”

“Thật sự chúc mừng ngài!” Đối phương nói xong, ánh mắt rơi vào chiếc nhẫn trên tay Tô Kiều, cười nói: “Vị tiên sinh này năm nào cũng tới tìm cô, cuối cùng cũng tìm được rồi. Thật lòng chúc phúc cho hai người.”

Tô Kiều nhìn Tần Hiến, thần sắc anh vẫn bình thường khiến cô chẳng nói được câu gì.

Tần Hiến cầm thẻ phòng, nắm tay Tô Kiều đi về phía thang máy.

Hai mắt Tô Kiều chưa xót.

Đi vào thang máy, cô không nhìn được mà ôm lấy Tần Hiến.

Tần Hiến vòng tay qua eo cô, cúi đầu nhìn: “Sao vậy?”

Trong lòng Tô Kiều hơi khó chịu, nghẹn ngào nói: “Anh cũng chịu khổ rồi.”

Tần Hiến hơi ngừng lại, bỗng dưng nhớ tới quá khứ tám năm qua, thật lâu sau mới khẽ ừ, nói: “Không sao hết, đáng giá mà.”

Một câu “đáng giá” của Tần Hiến khiến sống mũi Tô Kiều lại cay cay.

Tô Kiều xoa đầu cô, thấp giọng gọi tên cô: “Tô Kiều.”

"Ừm."

"Đừng khóc."

Câu đừng khóc này làm nước mắt Tô Kiều càng rơi dữ dội hơn. Cô chôn đầu vào ngực Tần Hiến, nhẹ nhàng gật đầu, “Ừm, không khóc nữa.”

Vẫn là căn phòng năm đó. Đã là mười hai giờ đêm, khách sạn tĩnh lặng.

Tần Hiến mở cửa, nhét thẻ vào, dắt tay Tô Kiều đi vào trong phòng.

Nhưng Tô Kiều vừa bước vào đã ngây người. Bày trí trong phòng y hệt tám năm trước.

Cửa sổ đó, cái giường đó, cả ghế sofa nữa...

Tô Kiều ngẩng đầu nhìn Tần Hiến.

Dường như đoán được nghi ngờ của cô, Tần Hiến giải thích: “Anh đã mua lại căn phòng này.”

Tô Kiều khẽ cười nhìn Tần Hiến.

Tần Hiến xoa đầu cô, “Đừng ngăn người nữa, mau tắm rửa nghỉ ngơi, mai anh mang em đi chơi.”

Tần Hiến kéo vali vào phòng, đóng cửa lại.

Tô Kiều ngồi trên đất, lấy bộ quần áo ngủ từ trong vali cho Tần Hiến, đưa cho anh: “Anh tắm trước đi.”

Tần Hiến nhận lấy, khẽ cười, “Cùng tắm, thế nào?”

Tô Kiều cười, lấy đồ lót của Tần Hiến trong túi nhỏ, ném cho anh: “Năm mơ.”

Cô đứng lên, đi tới trước cửa sổ, mở cửa nhìn ra bên ngoài. Gió đêm phất phơ ủa vào mặt cô.

Tô Kiều ghé vào ban công nhìn xuống. Vẫn là vườn hoa tám năm trước, đủ mọi sắc hoa.

Tô Kiều vẫn nhớ tâm tình mình ngày đó, tuyệt vọng, thống khổ nhưng không thể không ra đi.

Tô Kiều nhìn ra bên ngoài, đôi mắt cuối cùng có ý cười. Tần Hiến tắm rất nhanh, Tô Kiều cảm váy ngủ của mình đi vào.

Tần Hiến chặn trước cửa, cúi đầu hôn cô một cái, anh nhìn cô, ý cười ám muội, “Ồ trên giường chờ em.”

Tô Kiều cười, đá anh, “Anh càng ngày càng không biết xấu hổ.”

Tô Kiều đẩy Tần Hiến ra, tiến vào phòng tắm, đóng cửa lại.

Anh đi ra, đứng chính giữa căn phòng, quan sát một lượt.

Đây là năm thứ chín anh đứng ở đây, cuối cùng cũng mang được Tô Kiều quay trở về.

Anh đi tới trước cửa sổ để gió phả vào mình. Giữa hai hàng lông mày toàn là ý cười, có một loại cảm xúc không gọi được tên, trong ngực tràn đầy vui sướng, tưởng như muốn thoát ra ngoài.

Tô Kiều tắm mát nửa tiếng, lúc đi ra, Tần Hiến đã đang ngồi trên giường, lưng dựa vào thành giường, thấy cô thì cười, vỗ vỗ xuống chỗ bên cạnh, gọi cô: “Tới đây.”

Tô Kiều liếc mắt cười, đi tới, bỏ dép lê trèo lên giường, rất tự nhiên tựa vào ngực Tần Hiến.

Tần Hiến ôm lấy cô, cúi đầu hôn môi. Trên người Tô Kiều có hương thơm nhàn nhạt. Tần Hiến rất thích. Nụ hôn của cô cũng thơm như vậy, mùi vị của riêng cô.

Tô Kiều ôm eo Tần Hiến, ngẩng đầu, môi hé mở, để Tần Hiến tự do quán quýt lấy môi lưỡi cô.

Tần Hiến hôn rất giỏi, lần nào cũng có thể khiến toàn thân cô như muốn nhũn ra.

Chẳng mấy chốc, Tô Kiều đã mềm thành nước, cả người xụi lơ tựa lên người Tần Hiến.

Lúc này Tần Hiến mới buông cô ra, vuốt cằm cô, nhìn cô cười: “Không được sao?”

Tô Kiều gạt tay anh, khẽ lờm.

Tần Hiến lại nắm lấy cằm cô, nhìn cô hỏi: “Đang nghĩ gì thế?”

Tô Kiều nhìn anh hỏi ngược lại: “Anh thì sao?”

Tần Hiến nhìn cô chăm chú, nói: “Đang nhớ tới cũng tám năm ngoài, anh ở lại đây nửa tháng.”

“Một mình anh thôi sao?”

Tần Hiến ừ một tiếng, “Một mình anh.”

Trong lòng Tô Kiều lại khó chịu, đưa tay lên sờ mặt Tần Hiến.

Tần Hiến giữ lấy tay cô, cười nói: “Kỳ thực, lúc đó rất đau khổ, nhưng đều qua rồi.”

Anh nhìn Tô Kiều, cười “Không phải bây giờ em đang nằm cạnh anh sao?”

Tô Kiều khẽ dạ, cong môi cười.

Tần Hiến nghiêng người sang tắt đèn ngủ, căn phòng trong nháy mắt chìm vào bóng tối, chỉ còn bóng đèn đường ngoài kia lờ mờ sáng.

Anh ôm Tô Kiều, trở mình ép cô dưới thân.

Tô Kiều vòng tay ôm cổ anh, trong bóng đêm, hai mắt cô sáng như sao, nhìn Tần Hiến cười nói: “Lần này em sẽ phụ trách.”

Tần Hiến hơi sững sốt, một lúc sau mới kịp phản ứng, cười khê: “Sẽ không ngủ xong rồi chạy chứ?”

Tô Kiều bị chọc cười, “Không chạy, chạy đi đâu tìm được tấm chồng tốt như vậy cơ chứ.”

Tần Hiến bị cô chọc cười, cúi đầu hôn xuống.

Một đêm thật dài nhưng tràn ngập vui sướng.

Tô Kiều không nhớ rõ lúc kết thúc ra sao, chỉ nhớ đêm nay, Tần Hiến không ôn nhu chút nào, anh hung hăng va chạm, cô càng nức nở anh càng làm tới. Cô run rẩy trong ngực anh, anh gặm nhẹ như phát tiết rồi nằm sấp trên người cô, ôm chặt lấy cô.

Nhưng cô vẫn nhớ rõ, lúc cuối khi Tần Hiến ôm cô, nói bên tai cô thật khẽ, như là khẩn cầu, “Đừng bỏ lại anh lần nữa.”

Nghe thấy câu này, nước mắt cô lại rơi xuống. Có lẽ gian phòng này làm anh nghĩ nhiều về chuyện cũ.

Tô Kiều đau lòng ôm chặt lấy anh, “Em sẽ không đi đâu hết, cả đời này chỉ ở bên cạnh anh thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Động Tâm Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58

Đêm qua tận khuya Tô Kiều mới ngủ nên ngày hôm sau ngủ thẳng đến trưa.

Trong cơn mơ màng, cô nghe thấy tiếng Tần Hiến, trầm thấp nhưng cũng không rõ là đang nói gì.

Cô miễn cưỡng cuộn chân lại, trườn lên chắn đi âm thanh. Tiếng anh rất nhỏ, hình như đang nói chuyện công việc.

Dường như giữa hai người có tâm linh tương thông, Tần Hiến quay đầu lại phát hiện Tô Kiều đã tỉnh ngủ, nghiêng người cuộn lại trên giường. Chấn che hơn nửa khuôn mặt cô, chỉ lộ ra đôi mắt đen nhánh đang chăm chú nhìn anh.

Tần Hiến nói ngắn gọn hai câu trong điện thoại rồi cúp máy. “Tỉnh rồi à?”

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Tần Hiến đi đến trước mặt Tô Kiều, ngồi xuống bên mép giường, cúi người ôm Tô Kiều từ trong chăn ra, để cô ngồi lên đùi anh.

Hai tay Tô Kiều vô thức vòng lên cổ Tần Hiến, nhìn anh, “Sao anh dậy sớm vậy?”

Tối qua ngủ muộn thế, đến giờ cô vẫn chưa mấy tỉnh táo, thân thể thì mềm nhũn.

Tần Hiến thì ngược lại, cực kỳ có tinh thần.

Trên phương diện này, thể lực nam và nữ khác xa nhau quả thực không phải lời nói đùa.

Tần Hiến nhìn cô cười, nói: “Sợ em chạy mất, nên phải dậy trông chừng.”

Anh cúi đầu, ngậm lấy cánh môi Tô Kiều, nụ hôn kéo dài.

Tô Kiều biết anh nói đùa, nhưng nghe vậy trong lòng vẫn xót xa. Chính tại căn phòng này, cô từng bỏ lại anh mà đi.

Cô mấp máy môi, nhìn anh, ánh mắt vô cùng chăm chú, “Em sẽ không đi đâu hết.”

Tần Hiến chỉ muốn nói đùa một chút, nhưng trông dáng vẻ này của Tô Kiều thì không khỏi sửng sốt.

Anh đưa tay nheo nheo cầm Tô Kiều, nhẹ cười, “Gi chứ, anh chỉ đùa thôi mà.”

Tô Kiều đáp: “Em biết.” Cô biết anh chỉ đang đùa.

Tần Hiến cười, hai tay nâng người Tô Kiều đứng dậy khỏi giường, “Dậy thôi, chuẩn bị một chút rồi chúng ta ra ngoài ăn cơm nhé!”

...

Lúc Tô Kiều và Tần Hiến tới nhà hàng đã là một giờ, qua giờ ăn trưa cao điểm.

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Tần Hiến tìm được một nhà hàng nhỏ tương đối sạch sẽ, nắm tay Tô Kiều đi vào.

Trong nhà hàng đã không còn khách, Tô Kiều và Tần Hiến chọn một vị trí gần cửa sổ.

Cô đẩy cửa sổ ra, nắng ấm vàng tươi và làn gió dịu nhẹ cùng thổi tới, Tô Kiều thoải mái nhắm mắt lại tận hưởng.

Tần Hiến chọn mấy món Tô Kiều thích ăn, quay sang thấy Tô Kiều đang tay chống cằm nhìn ra ngoài cửa sổ.

Khóe môi cô cong lên, khuôn mặt hạnh phúc.

Tần Hiến nhìn cô cười, vươn tay ra nắm lấy tay cô.

“Đang nghĩ gì vậy?”

Tô Kiều thu lại tầm mắt, cười nhìn anh: “Không nghĩ gì cả.”

Cô dùng hai tay áp lấy tay Tần Hiến, còn nói: “Chỉ là cảm thấy như bây giờ thật hạnh phúc.”

Mọi thứ đều tốt đẹp, mọi lo lắng tiêu tan, sau cơn mưa trời lại sáng.

Tần Hiến nhìn cô cười, kéo tay cô, “Sang bên đây ngồi cạnh anh đi.”

Tô Kiều ừ một tiếng, đứng dậy đi sang phía đối diện, ngồi sát bên cạnh Tần Hiến.

Cô kéo cánh tay anh, cầm chống lên bả vai anh, đưa mắt nhìn anh, “Lát nữa chúng ta đi đâu đây?”

Tần Hiến cúi đầu hôn cô một cái, kéo tay cô, vừa nắm vừa vuốt ve, “Em muốn đi đâu?”

Tô Kiều lắc đầu, “Không biết nữa.” Hơi ngừng lại rồi tiếp: “Hay chúng ta cứ đi dạo xung quanh đi.”

“Được.”

Cơm nước xong xuôi, Tô Kiều và Tần Hiến đi dọc theo đường cái.

Trên trần có rất nhiều hiệu sách, cửa hàng đồ trang sức, quần áo, tiệm bán đồ sứ.

Tô Kiều dắt tay Tần Hiến thăm mỗi chỗ một ít, tới hiệu sách chọn vài cuốn rồi lại đi mua thêm mấy cái váy sặc sỡ.

Trước đây cô rất ít khi mặc đồ có màu sắc quá nổi bật do không được tự tin cho lắm. Nhưng ở đây còn có một ông chồng nhắm mắt cũng khen hay, dù cô mặc gì anh đều cảm thấy đẹp.

Tô Kiều cao hứng mua một đồng hồ, Tần Hiến tâm tình vui vẻ theo sau trả tiền, giúp cô xách đồ.

Bên đường có bán mũ rơm, cô cầm lấy một cái đội lên rồi quay lại hỏi Tần Hiến: “Có đẹp không?”

Tần Hiến cười, chỉnh cao lại vành nón cho cô rồi nói: “Đẹp lắm.”

Tô Kiều không nhịn được cười, ngẩng đầu hôn anh một cái.

Cô cảm thấy, cho dù mình có thành dạng gì đi chăng nữa, Tần Hiến đều vui vẻ tiếp nhận. Trong lòng anh, chắc hẳn cô là tốt nhất trên đời.

Tô Kiều và Tần Hiến ở lại chơi gần nửa tháng.

Hai người một lần nữa trở lại chốn xưa, đi qua cây cầu đã từng qua, dạo bước trên con đường đã từng dạo bước.

Ngày đi, ngồi trên máy bay Tô Kiều hỏi Tần Hiến: “Sau này còn muốn trở lại không?”

Tần Hiến lắc đầu: “Không muốn.”

Nơi này đối với anh mà nói, quá nhiều ký ức đau khổ.

Bây giờ Tô Kiều đã trở về, nơi này cũng không còn quá nhiều ý nghĩa với anh.

Tô Kiều ôm lấy cánh tay anh, ngẩng đầu nhìn anh: “Vậy sau này chúng ta không tới nữa.”

Đề quá khứ là quá khứ đi, mỗi ngày mới sau này chỉ còn là hạnh phúc.

...

Sau khi từ Vân Nam trở về, thời tiết rất nóng.

Ngày nào Tô Kiều cũng trong nhà mở điều hòa, chẳng muốn bước ra ngoài. Ở nhà cũng mở, ở nhà hàng cũng mở.

Có lẽ do để nhiệt độ quá thấp, một tuần sau, Tô Kiều bị cảm.

Tô Kiều bọc chăn ngồi trên ghế salon ngoài phòng khách, điều hòa được Tần Hiến chỉnh về nhiệt độ phù hợp.

“Không phải đã nói em đừng ham lạnh sao, bây giờ thì dễ chịu rồi chứ?”

Tần Hiến rót cho cô một cốc nước, lại bóc từng viên thuốc cho cô.

Tô Kiều sput sput mũi: “Vợ anh đã thăm vậy rồi, xin anh đối xử nhẹ nhàng chút.”

Tần Hiến không nhịn được cười, đút thuốc cho cô, rồi kê ly nước tới miệng: “Vâng, anh sai rồi, bây giờ em đang là bệnh nhân.”

Tô Kiều cúi xuống, uống một ngụm nước trong tay Tần Hiến rồi lại ngửa đầu nuốt thuốc. Rồi như chợt nhớ ra chuyện gì, nói: “Chờ khi nào em khỏi, em mang anh về quê em một chuyến nhé.”

Vợ chồng mới cưới bình thường, người vợ đều muốn mang chồng về nhà ngoại. Nhưng Tô Kiều không có nhà mẹ đẻ, nên cô muốn mang Tần Hiến về thăm lại nơi chôn rau cắt rốn của mình.

Quê cô là miền núi xa xôi, rất nhiều năm rồi không trở về, mẹ và bà nội cũng không còn ở đó.

Cô từng trải qua thời niên thiếu cô độc ở đó, đối với nó cũng chẳng còn lưu luyến gì. Nhưng dù sao cũng là quê hương, cô vẫn muốn cùng Tần Hiến về thăm lại.

Tần Hiến gật đầu, “Được, chờ em khỏi ốm đã nhé!”

Anh lại đưa thuốc tới bên miệng Tô Kiều, vừa cho cô uống nước.

Tô Kiều cúi đầu uống nước rồi lại ngửa đầu nuốt thuốc.

Uống thuốc xong, Tần Hiến giúp cô lau nước còn dính trên khóe miệng, xoa cằm cô rồi lại cúi xuống cắn lấy môi cô.

Tô Kiều mở to hai mắt trừng anh, “Em đang bị cảm đấy.”

Tần Hiến nhìn cô cười, “Anh khỏe lắm, không sợ lây.”

Đứt lời lại hôn xuống, cạy miệng cô ra, triển miên quán quýt.

Tô Kiều quán mình trong chăn không chịu ra, cũng không đẩy nổi Tần Hiến.

Cô vùng vẫy một lát rồi cũng bỏ cuộc, để Tần Hiến hôn mình.

Đến tận khi bị Tần Hiến hôn làm toàn thân mềm nhũn, anh mới buông cô ra, dán môi bên tai cô khàn giọng nói: “Lần này tha cho em đấy, lát nữa đi tắm nước nóng, sẽ mau khỏe lại thôi.”

Tô Kiều á một tiếng, hai tay từ trong chăn vòng lên cổ Tần Hiến.

Tần Hiến kéo cô ra khỏi chăn, ôm ngang cô đi lên lầu.

Tần Hiến thả cô vào bồn nước ấm, đèn nhiệt chiếu sáng cả căn phòng, ấm áp dễ chịu.

Tần Hiến cũng Tô Kiều ngâm mình trong bồn tắm. Nhiệt khí bốc lên dễ làm người ta buồn ngủ.

Có lẽ do tác dụng của thuốc, Tô Kiều dựa vào ngực Tần Hiến, chẳng mấy chốc đã vào giấc.

Lờ mờ cảm nhận được Tần Hiến đang xoa cổ tay cô, cảm nhận được Tần Hiến ôm cô ra khỏi bồn tắm, trở về phòng, mặc xong xuôi quần áo.

Tô Kiều bị cảm, chạng vạng tối mới hạ sốt. Đêm hôm ấy Tần Hiến không dám mở điều hòa, sợ ảnh hưởng đến cô, lại sợ đêm cô đá chăn, nên ngủ không được sâu.

Quả nhiên đến nửa đêm, Tô Kiều nóng quá đập hết chăn ra, mồ hôi kêu nóng.

Tần Hiến không ngủ nữa, giúp cô đắp lại chăn mỏng, đưa tay lên sờ trán cô. Không sốt nhưng đổ nhiều mồ hôi.

Mũi cô bị ngạt, hô hấp nặng nề. Tô Kiều nóng đến tỉnh, lại đá chăn ra, chui vào ngực Tần Hiến, giọng nói cũng mơ màng, “Chồng ơi, anh không bật điều hòa à?”

Tô Kiều ừ, kéo chăn đắp lên người cô, vỗ nhẹ sau lưng cô ôn nhu nói: “Anh hỏi bác sĩ rồi, em vừa hạ sốt không nên mở điều hòa, nhịn một chút, đổ mồ hôi sẽ sớm khỏe thôi.”

Anh lấy cái quạt cạnh giường quạt cho Tô Kiều, “Anh quạt cho em, mau ngủ đi.”

Tô Kiều tựa vào ngực Tần Hiến, không ngẩng đầu, nhắm mắt ngủ tiếp.

Tần Hiến liên tục phe phẩy gió, Tô Kiều mới cảm thấy đỡ hơn. Cô không nhớ rõ mình ngủ lúc nào, nhưng nửa đêm tỉnh dậy, mông lung mở mắt ra, trong bóng tối vẫn thấy Tần Hiến đang quạt cho mình.

Cô dựa gần hơn vào ngực anh, ôm lấy anh hỏi nhỏ: “Mấy giờ rồi anh?”

Tần Hiến khẽ đáp: “Mới bốn giờ thôi, còn sớm, em ngủ tiếp đi.”

Cô ừ một tiếng, nửa tỉnh nửa mê ôm lấy Tần Hiến càng chặt.

Ngày hôm sau, Tô Kiều tỉnh dậy lúc bây giờ.

Tần Hiến không còn trong phòng, cô ngồi dậy, thấy chiếc quạt tối qua Tần Hiến quạt cho mình ở đầu giường.

Cô xò dép xuống giường, vào phòng tắm đánh răng rửa mặt.

Lúc đi ra không quên cầm theo chiếc quạt để đầu giường, đi ra khỏi phòng. Cô đi xuống lầu, nghe thấy tiếng từ trong phòng bếp.

Cô phe phẩy quạt, tới cửa phòng đã thấy Tần Hiến đang đứng trước bếp làm bữa sáng.

Cô đi qua, ôm lấy anh từ phía sau, đầu ghé vào trước nhìn trong nồi.

Tần Hiến đang nấu cháo cho cô, là cháo trắng.

“Dậy rồi à?” Tần Hiến nhìn sang, sờ tay lên trán cô.

Tô Kiều dạ đáp: “Hết nóng rồi.”

Tần Hiến cười cười, “Mũi còn ngạt không?”

Tô Kiều lắc đầu, “Không ngạt nữa.”

Tô Kiều nhẹ cười, đi sang bên vòng tay lên cổ anh, ngẩng đầu nhìn anh: “Đêm qua anh không ngủ chút nào à?”

Tần Hiến hạ mày nhìn cô. Tô Kiều nhìn anh nói: “Bốn giờ sáng vẫn còn đang quạt cho em.”

Tần Hiến cười, lướt tay trên mặt cô, “Ừm, sợ em khó chịu.”

Tô Kiều nhìn Tần Hiến, hai mắt ề ề. Cứ nhìn anh như vậy mãi không nói gì.

“Sao thế?” Tần Hiến ôm eo Tô Kiều.

Tô Kiều lắc đầu, nhìn Tần Hiến nói: “Muốn hôn anh nhưng lại sợ anh bị lây.”

Tần Hiến hơi ngạc nhiên một lát rồi cười, “Sợ gì chứ?”

Dứt lời cúi xuống hôn cô, nụ hôn sâu.

Đây là nụ hôn sáng sớm.

Tô Kiều ngẩng đầu, hai tay ôm lấy cổ Tần Hiến. Hai người triển miên hôn môi, mãi chưa muốn buông ra.

Những tia nắng đầu tiên của ngày mới từ cửa sổ chiếu vào, đôi tình nhân đang hôn nhau trong bếp, khung cảnh tuyệt đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Động Tâm Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59

Tô Kiều bị cảm được Tần Hiến chăm sóc chu đáo, rất nhanh đã khỏi bệnh. Nhanh tới mức cô cũng cảm thấy không bình thường.

Thực tế, sức khỏe của cô vốn cũng không tốt lắm, chắc là do mấy năm trước chịu nhiều khổ nên để lại di chứng.

Lúc đó mở sạp hàng ven đường, mùa đông còn bán đến tận khuya, trời lạnh căm căm. Thường xuyên có tình trạng cảm chưa khỏi hẳn đã bị cảm lại, cả mùa đông cơ hồ không có ngày nào tốt.

Từ đó về sau, cô đặc biệt sợ lạnh, cũng sinh bệnh thường xuyên hơn. Mỗi lần bệnh đều là kéo dài nhiều ngày không khỏi.

Tô Kiều tắm nước nóng sơ qua lại lên giường. Tần Hiến cầm nhiệt kế từ dưới lầu đi lên, tới bên giường, “Nào, đo nhiệt độ.”

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Tô Kiều nhìn anh, “Em khỏe rồi mà.”

“Cứ đo nốt lần nữa đi.”

Bình thường Tần Hiến vẫn nghe theo cô nhưng với những chuyện vì tốt cho cô thì hoàn toàn không có cơ hội thương lượng, phải nhất nhất nghe anh.

Tô Kiều ngoan ngoãn hé miệng, Tần Hiến cúi người cho nhiệt kế vào miệng Tô Kiều.

Tô Kiều nằm thẳng trên giường, ngậm nhiệt kế, không vui nhìn Tần Hiến.

Tần Hiến nhìn cô cười vuốt ve gò má cô, “Anh đi tắm chút, sẽ quay lại nhanh thôi.”

Tô Kiều ừ một tiếng ra hiệu bảo anh cứ đi đi.

Tần Hiến đi vào phòng tắm, đàn ông tắm rất nhanh, chưa đến mười phút đã đi ra.

Khoác áo choàng tắm màu trắng, lồng ngực hơi phanh, tóc còn ẩm, anh cầm khăn lau qua mấy lần.

Tô Kiều đang ngồi tựa trên giường đọc sách, miệng vẫn còn ngậm nhiệt kế.

Nghe thấy tiếng mở cửa phòng tắm liền ngẩng đầu. Dừng động tác lật sách lại, ánh mắt không tự chủ được rơi trên lồng ngực Tần Hiến.

Áo choàng tắm nửa kín nửa hở, lồng ngực rắn chắc vô cùng gợi cảm.

Tô Kiều nhìn đến thất thần, tâm tư lại bắt đầu không đơn thuần.

Tần Hiến phát giác được, nín cười đi qua, trước tiên rút nhiệt kế ra khỏi miệng Tô Kiều, nhìn lại – đã là nhiệt độ cơ thể bình thường.

Anh thuận tay để nhiệt kế trên tủ đầu giường, cúi người, hai tay chống hai bên người Tô Kiều, đầu dần thấp xuống hôn lên môi cô, ngậm một hồi mới buông ra, “Muốn anh?”

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Tô Kiều khẽ giật mình, ngược mắt nhìn anh, “... Ai mà thêm.”

Tần Hiến lại giữ lấy môi Tô Kiều, nhìn cô chăm chăm, “Em đang nhìn anh đấy.”

Tô Kiều: “Em không nhìn.”

Tần Hiến cười khẽ, “Thẹn thùng à?”

Tần Hiến ngồi xuống bên cạnh Tô Kiều, nghiêng người, một tay vòng qua đầu gối, một tay đỡ sau lưng Tô Kiều, để cô ngồi lên đùi mình.

Tô Kiều cười gằn: “Ai thẹn thùng cơ?”

Tần Hiến cúi đầu cắn lên môi cô, “Em nói xem.”

Tay anh tiến vào trong váy ngủ của cô, tiến thẳng tới chỗ hiểm yếu.

Tô Kiều giật mình, vội vàng đề tay anh lại, “Anh đừng làm rộn.”

Tần Hiến nhìn cô chăm chăm, con ngươi càng thêm tối màu.

Tô Kiều áp hai má Tần Hiến, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc nhìn anh, “Đêm nay đừng, để anh ngủ một giấc cho tử tế.”

Cô cảm thấy lần này bệnh nhanh khỏi như vậy là do Tần Hiến toàn tâm toàn ý chăm sóc cô.

Anh sẽ nhìn cô uống thuốc, không cho cô tham lạnh, sáng trưa chiều tối đều y lịch kiểm tra nhiệt độ cho cô. Đêm cũng không dám mở điều hòa, lại sợ cô nóng quá ngủ không ngon, cả đêm thức trông chừng, quạt cho cô không ngại tay.

Anh dồn sức lực quan tâm cô, còn bản thân mình lại chẳng được ngủ ngon.

Đèn thủy tinh sáng, Tô Kiều dễ dàng thấy được quãng thâm nhân nhạt trên mắt Tần Hiến, đau lòng xoa lên: “Đêm nay nghỉ sớm một chút, em đã khỏe rồi, không cần lo cho em nữa đâu.”

Cô sờ mặt anh rồi lại ngẩng đầu hôn anh một cái, nói: “Chúng ta cùng ngủ đi.”

Cô leo xuống khỏi đùi Tần Hiến, bò lên giường, vén chăn lên nằm vào trước.

Vỗ vỗ chỗ bên cạnh mình, cô cười với Tần Hiến, “Chồng ơi, đi ngủ thôi.”

Tần Hiến nhẹ cười, “Đợi anh một lát.”

Anh đi vào phòng tắm hạ hỏa, thay áo thun và quần thường.

Tô Kiều vẫn lật chăn, cười, chờ Tần Hiến lên giường.

Tần Hiến tắt đèn phòng ngủ rồi mới bỏ dép lên giường, nằm xuống bên cạnh Tô Kiều, tay đưa ra kéo Tô Kiều vào ngực, ôm lấy cô.

Mặt Tô Kiều dán lên lồng ngực Tần Hiến, khoe môi cong cong.

Tần Hiến kéo chăn lên đến cổ Tô Kiều, chỉ để khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lộ ra chôn trong ngực mình.

Tô Kiều khỏi bệnh, cộng với thời tiết tháng bảy oi bức, không thể một mực không mở điều hòa. Nhưng nhiệt độ đã được Tần Hiến điều chỉnh cho thích hợp, trên người còn đắp chăn mùa đông.

Tô Kiều nghĩ vậy không khỏi cười.

Cô ngẩng đầu, trong bóng tối nhìn Tần Hiến, “Chúng ta có giống bệnh không, mở điều hòa còn đắp chăn bông.”

Tần Hiến chិត cười, xoa đầu cô, “Ngủ đi.”

Tần Hiến quả thực mấy ngày liền không được nghỉ ngơi, ôm Tô Kiều, rất nhanh đã chìm vào giấc ngủ.

Ngược lại, đêm nay Tô Kiều lại không ngủ nổi.

Tuy nhiên không phải cô không ngủ được mà là không muốn ngủ. Cô nâng người dậy, tay chống cằm, chăm chú nhìn Tần Hiến.

Cô chỉ muốn nhìn anh, chỉ cần nhìn thấy anh thôi cũng hạnh phúc.

Tô Kiều vẫn nằm trong ngực Tần Hiến, chống cằm, nhìn anh không biết đã bao lâu.

Mãi cho tới khi con buồn ngủ kéo tới mới úp sấp xuống giường, nhích lại gần Tần Hiến, vòng tay ôm eo anh.

Lúc trước cô không ý lại như vậy, nhưng từ khi tái hợp với Tần Hiến, mỗi giây mỗi phút đều trở nên trân quý. Có bắt đầu dựa dẫm vào anh, giống như bây giờ, dường như việc ôm anh đi ngủ cũng đã trở thành một thói quen.

Đêm qua Tô Kiều ngủ muộn nhưng tỉnh dậy khá sớm. Lúc cô tỉnh lại, Tàn Hiến vẫn đang ngủ.

Cô lại chống cằm nhìn anh. Càng nhìn càng thấy mê muội. Cô không kìm lòng được, tiến tới, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên môi Tàn Hiến.

Hôn một cái không đủ lại hôn thêm cái nữa.

Cô khẽ cười, vừa định lui lại thì eo đã bị ai đó giữ lấy.

Tàn Hiến không biết đã tỉnh từ bao giờ, mở mắt nhìn cô cười: “Hôn trộm anh?”

Tô Kiều giật mình, vô thức muốn ngồi dậy. Tàn Hiến xoay người đặt cô dưới thân, “Chạy cái gì mà chạy?”

Giọng nói khàn khàn, anh cúi xuống ngậm lấy môi cô, ôn nhu lại triền miên.

Tô Kiều bị hôn đến chân tay mềm nhũn, hai tay vòng lên cổ anh.

Mấy hôm nay do cô bị cảm mạo nên Tàn Hiến không muốn cô mệt. Mỗi ngày nhẫn nại, Tàn Hiến càng muốn, giữ cô trên giường cả buổi sáng.

Chiếc giường xóc xệch lưu lại bằng chứng. Tô Kiều mệt đến mức ngón tay cũng không muốn động, trực tiếp ngủ mê man.

Lúc tỉnh lại đã là chạng vạng tối. Tàn Hiến đã tắm cho cô, quần áo trên người cũng đã thay.

Tàn Hiến ở dưới làm cơm tối, đi lên gọi cô ăn cơm. Tô Kiều vẫn nằm bất động trên giường.

Tàn Hiến lại gần kéo cô dậy, “Đi ăn cơm thôi, anh có nấu canh cho em đấy.”

Tô Kiều nằm bẹp dí trên giường, lẩm bẩm “Không muốn nhúc nhích.”

Tàn Hiến sững sốt, sau đó nhẹ cười, áp trán lên trán Tô Kiều, thấp giọng nói: “Vậy anh mang lên cho em nhé!”

Tô Kiều giương mắt, “Vâng.”

Tô Kiều cười, xoa cằm Tô Kiều, lại hôn cô một cái, “Đợi anh một lát.”

Một lát sau, Tàn Hiến bụng bữa tối lên.

Bởi vì cô bệnh mới khỏe lại nên anh nấu chủ yếu là đồ thanh đạm.

Anh nấu canh cho cô, theo đơn thuốc của bác sĩ nói có thể giúp ích cho phục hồi cơ thể.

Những năm này để lại cho cô chút bệnh căn, Tàn Hiến nói muốn từ từ dưỡng lại.

Lời anh nhẹ nhàng làm mắt Tô Kiều chực ứa lệ.

Trước kia không thể chăm sóc em thật tốt, mấy chục năm còn lại của cuộc đời, hãy để anh mỗi ngày đều yêu thương em.

- - - Toàn văn hoàn---

Tác giả có lời muốn nói: Rất cảm ơn mọi người. Cảm ơn mọi người vì đã thích câu chuyện này, cảm ơn mọi người đã yêu mến Tô Kiều và Tàn Hiến.

Bạn đang đọc truyện *Động Tâm Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.